

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Καθώς ο Λέλο Σάσιπ γύρισε γιά να πιάσει ένα μικρό μάγκα που τον είχε σπρώξει απρόσχετα, στο δρόμο, η ματιά του έπεσε σ' ένα θέαμα που του πλήγωσε την καρδιά: Στ' αντικίνητο πεζοδρόμιο προχωρούσε η γυναίκα του, η Νόρα του, σφιγμένη στο μπράτσο ενός κομπο νεαρού!

Κοκκίνισε, χλώμιασε, έσφιξε τις γροθίες του κι' άρμυσε γιά να περάσει το δρόμο. 'Εν' αυτοκίνητο θά τον έκοβε, αν ο σωφέρ δεν φρενάρει απότομα. 'Ενας πόλισμαν της τροχιάς πλησίασε βιαστικά γιά να πάρη τα στοιχεία του Λέλο. 'Εκείνος, κατάχλωμος, παρakoλoυθούσε με τα μάτια το ζευγάρι, που απομακρυνόταν έγγονιστο.

— 'Η Νόρα μου... η Νόρα μου... έλεγε και ξανάλεγε σιγά.

Όταν τον άφισαν έπιτέλους ελεύθερο, το ζευγάρι έφευγε μ' ένα κίτρινο αυτοκίνητο. 'Ο Λέλο πήδησε σ' ένα ταξί και το άκολούθησε.

Ποτέ άλλοτε δεν είχε καταραστή τόσο τους κανονισμούς της τροχαίας, τα φωτεινά σήματα, τα τεράστια λεωφορεία που κρυβαν οτι βοίσκοταν πίσω τους. 'Ωστόσο, τα κατάφερε να μη κινή απ' τα μάτια του την κίτρινη κουρούσα...

Συγχρόνως σκεπτότανε: 'Δεν έπρεπε να φανώ τόσο γκρινιάρης, σήμερα το πρωί. Δεν έπρεπε να βασανίζω από τόσον καιρό τη Νόρα με τη ζήλεια μου... Όταν με την κατηγορούν άδικα γιά άπιστία, η γυναίκα άπταται πραγματικά, γιά να έκδικηθή γιά τη συκοφαντία.

Μόνο με την εκτίμηση και την εμπιστοσύνη μπορεί κανείς να την κρατήσει πιστή... 'Εγώ φταίω!

Η καρδιά του μάτωσε. 'Ενοιθε μία έπιθυμία να παρασύρη όλους κι' όλα στην καταστροφή του! 'Αν σωφάριζε αυτός, δεν θα διασταζε να πέση πάνω στο κίτρινο αυτοκίνητο...

'Αναρωτιόταν πού να πήγαινε άραγε το ζευγάρι... 'Ισως η Νόρα έφευγε μακριά, γιά να μην εναγυρίση ποτέ. Του τόξε πη τόσες φορές: «Μη με βασανίζεις!» 'Αν φύγω, δεν θα με ξαναδεις πιά».

Κι' ήξερε ο Λέλο πώς, κάτω απ' τη λεπτοκαμωμένη εμφάνισή της, έκρυβε ένα χαρακτήρα δυνατό κι' άμεταπειστο. 'Αν έφευγε τώρα με τον άλλον, σίγουρα δεν τόκανε από καπρίτσιο, αλλά γιάτι τον άγαπούσε πραγματικά...

Είχαν φτάσει τώρα στην άκρη της πόλεως, όπου λιγόστευε η κίνηση.

Η κίτρινη κουρούσα σταμάτησε έπιτέλους μπροστά σ' ένα κτίριο. 'Ο Λέλο φώναξε στο σωφέρ να σταθή. Κατέβηκε απ' το ταξί και πρόφτασε να δη το ζευγάρι να μπαίνει σ' ένα πόρτα. Πληρώσε άμέσως κι' έτρεξε κι' αυτός προς τα εκεί.

Θάσπαζε την πόρτα, θά γκρεμίζε τους τοίχους, μά θα ξαναπαίαινε πίσω τη Νόρα, γιά να τη σκοτώσει! 'Επτάσε, λαχναρισμένος, μπροστά στην πόρτα ενός μικρού ρεστωράν. Μέσ' στη σάλα, αντίκρουσε πού, είδε τη γυναίκα του καθισμένη δίπλα στο νεαρό. Χύμηξε και χτύπησε το τραπέζι τους με

τη γροθιά του. 'Ο νέος πήδησε όρθιος και τόν άρπαξε απ' το χέρι. 'Η ντάμα του ζάρωσε σ' ένα γωνιά, φοβισμένη. 'Ενα γκαρόνι έτρεξε να βοηθήσει το νέο...

Ξαφνικά, ο Λέλο ήρμυσε. 'Ενα κύμα ετυχίας άνέβηκε απ' την καρδιά του, και ξεσπάσε σ' ένα δυνατό γέλιο. Μ' αυτό πείσθηκαν όλοι πως είχαν να κάνουν με τρελλό...

Μά δεν ήταν τρελλός ο Λέλο — ούτε και τον ένοιαζε αν τον περιούσαν γιά τέτοιον. 'Ηταν τρισευχισμένος!

Η γυναίκα εκείνη δεν ήταν η Νόρα του! Πώς δεν τόξε καταλάβει άμέσως;... Τώρα την έδλεπε από κοντά. 'Ηταν ψηλή, ντυμένη όμοια με τη Νόρα, με τα ίδια σχεδόν χαρακτηριστικά, αλλά λιγώτερο χλωμή, με στόμα μεγαλύτερο, με μαλλιά όχι τόσο μαύρα και με ματιά όχι τόσο βαθεία...

'Αναγκάστηκε να γελοιοποιηθί, όμολογώντας το λάθος του, γιά να μη τον παρoδώσουν στην άστυνομία. Κοπίασε όμws όχι λίγο γιά να τους πείσει πως μπορούσαν να τον άφίσουν ελεύθερο, πως δεν ήταν επίκλη δόλιχος. 'Όταν βγήκε απ' το ρεστωράν, άκουγε πίσω του γέλια και σχόλια ειρωνικά...

Είχε να κάνει πολύ δρόμο. Μά το περπάτημα τον άφελούσε στα νεύρα. 'Ενοιθε τον έαυτό του ελεύθερο, άνάλαφο. Ψιθύρισε κομμένες φράσεις και σιγοτραγουδούσε κάθε τόσο κάποιο παλιό έρωτικό σκοπό. Πρόφερε τρυφερά τ' όνομα της άγαπημένης του γυναίκας, που τον είχε κάνει σήμερα να ύποψήρη τόσο, δίχως να το θέλει... Δεν θα τη βασάνιζε ποτέ πιά με την άνόπητη ζήλεια του... γιάτι, αν την έκανε, θάβλεπε τη ζωή να γκρεμίζεται γύρω του!

Είχε ξαναβρ'η πιά την ισορροπία των νεύρων του. Βιάζoτανε τώρα να φάση σπιτί του. Πήρε ένα ταξί.

'Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, άνέβαινε τρέχοντας τη σκάλα του σπιτιού του, άνοιγε βιαστικά την πόρτα και φώναζε πρόσχαρο:

— Νόρα!... Νορούλα!... Μά η Νόρα δεν τόν άπάντησε. Τό σπιτί ήταν άδειανό. 'Ενοιωσε σαν νάφευγε η ζωή του... Τα χέρια του τρέμανε, καθώς έπαιρνε ένα χαρτί που βρήκε πάνω στο τραπέζι της τραπεζαρίας. Τ' άνοιξε και διάβασε:

«Μου είναι άδύνατο πιά η ζωή μαζί σου. Δεν σε πρόδωσα ποτέ. Μά έσύ δεν μπορούεις να γιαιτρεύεις απ' την παθολογική ζήλεια σου, δεν μπορείς να πιτρώεις πώς σου είμαι πιστή. Γι' αυτό φεύγω. 'Οχι μ' άλλον άντρα. Θα πάω ίσως στή μητέρα μου, στο θέιο μου... δεν ξέρω ακόμα πού. 'Αν θέλεις, μη με έχνης. Μά μην έπιχειρήσης τού κόκκου να με πάρης πίσω. 'Αντίο γιά πάντα».

Καλύτερα ν' άφίσουμε τώρα μονάχο το Λέλο. Κανείς άντρας δεν ευχαριστείται να τόν βλέπουμε να κλαίει...

Μ. ΟΡΙΣΕΝ ΣΕ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το θερινό θέατρο «'Ακροπόλ» θά παρουσιασθή ύστερα από λίγες μέρες άγνωριστο. Καί πρώτα πρώτα άποκτά ένα πολυτελέστατο και πολιτισμένο φουγιέ με είδικό παριζιάνικο διάκοσμο του 'Ανεμογιάννη. 'Η διπλή εξέδρα έξ άλλου που παρουσιάζεται γιά πρώτη φορά σ'ε θερινό αθηναϊκό θέατρο θά δίνη τη δυνατότητα να περιλαμβάνη δυό χιλιάδες θέσεις. Παράλληλα, η σκηνή του θεάτρου, που άνέθηκε σ'ε άρκετό ύψος, έπεκταθείσα από όλες τις πλευρές, θά δίνη τη δυνατότητα ενός φαντασμαγορικού θεάματος, όπως θά είνε το φινάλε της έναρκτηρίου έπιθεωρήσεως «'Ευναϊκές και λουλούδια».

Στο φαντασμαγορικό αυτό φινάλε η χορεύτρια του θιάσου Χρυσούλα Ζώκα, θά εμφανίζεται στή σκηνή με ένα κοστούμι από παραδείσια μπλε φτερά, παρόμοιο μ' εκείνο που φοράει η πρωταγωνίστρια του «Καζινό ντε Παρί» Λίντα Γκλόρια στην τελευταία έπιθεώρησι «'Αριστινές συγκινήσεις».

Σ'ε μία άλλη σκηνή της ίδιας έπιθεωρήσεως θά ζωντανεύη, με όλη του τη μεγαλοπρέπεια το παραμύθι της «Σταχτοπούτας» με ήρωίδα τη Μπελίντα, που θά κάμη έφέτος την έπανεμφάνισή της στο «'Ακροπόλ».

Η Δάφνη Σκούρα, η γνωστή ήθοποιός της πρόζας, μετεπήδησε στο μουσικό θέατρο και θά κάμη το καλοκαίρι την εμφάνισή της στο θέατρο «Βέμπτο». Στο ίδιο θέατρο θά εμφανισθή γιά πρώτη φορά και ένα καινούργιο ταλέντο, η Κόντου.

Το κλιμάκιο του Βασιλικού Θεάτρου που έφυγε γιά το έξωτερικό με έπί κεφαλής τον Άγγελo Τερζάκη, μετά το Βισμπάντεν της Γερμανίας, θά δώση δυό παραστάσεις με τον «Οιδίποδα Τύραννο» και τον «'Ιππόλυτο», στο Παρίσι.

Ανάμεσα στις ξένες προσωπικότητες της Τέχνης, που θά έρθουν στήν 'Αθήνα, συγκαταλέγεται και ο διάσημος χορογράφος Άντονι Τουντόρ, του «Μπάλετ Θάτερ» του Λονδίνου. 'Ο Άντονι Τουντόρ σκοπεύει να παραμείνη έπί μακρό χρονικό διάστημα, προκειμένου να παρουσιάσει στο θέατρο 'Ηρώδου του Άττικού ένα καινούργιο μεγάλο μπαλέτο από νέες χορεύτριες.

Στήν ταινία «'Επιπέτεια στον 'Οκεανό», που θά γυρισθή ολόκληρη μέσα στο υπερωκέανιο «'Ολυμπία» από τον Κακογιάννη, θά λάβουν μέρος έκτός από την Λαμπέτη και τον Χόρν, η Ρένα Βλαχοπούλου και το χορευτικό ζευγάρι Φλερύ - Λίντα Άλμα.

Ένα μουσικό φίλμ θά γυρίσουν έξ άλλου στή Κωνσταντινούπολι, οι άδελφές Καλουτά. Γίνεται λόγος γιά μία από τις γνωστές όπερέττες του Σακελλαρίδη.

Η Μαρίκα Νίνου, η μοναδική έρμηνεύτρια των λαϊκών τραγουδιών, έπιστρέφει στήν 'Ελλάδα. Κατόπιν προσκλήσεως του Τσιτσάνη, θά γυρίση σύντομα γιά να έπαναλάβη την συνεργασία μαζί του.

Πριν από την άναχώρησή της, η Μαρίκα Νίνου θά διοργανώση στήν Νέα Υόρκη μία μεγάλη παράσταση γιά τους σεισμοπαθείς του Βόλου με συμπράξη όλων των καλλιτεχνών, που βρίσκονται στήν 'Αμερική.

Στήν 'Αθήνα βρίσκεται γιά λίγες μέρες, ο ένδυματολόγος Παύλος Δήμου, συνεργάτης του περιφημού σκηνογράφου Θαμόρα.

Ο Παύλος Δήμου έγινε πολύ γνωστός στο Παρίσι απ' τις μακέττες και τα κοστούμια που φιλοτέχνησε στίς «'Αυτοκρατορικές βιολέττες», που έπαιζόντο έπί τρία συνεχώς χρόνια στο θέατρο «Μογκαντόρ».

Από τότε προσελήθη, μόνιμος συνεργάτης τόσο στο «Μογκαντόρ», όσο και στο «Καζινό ντε Παρί».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΕΙΝΑΙ άδύνατον να μην κανη τό έπεισοδιό της η Ξανθίππη, όταν πηγαίνη στο κομμωτήριο γιά να φτιάξη τα μαλλιά της. Έχει, βέβαια, πολλές λώξες ή άπερίγραπτη μας ήρωίδα αλλά — να λέμε και τού στραβού τό δίκιο — κοκκεταρίες τρελλές, άσυμβίβαστες με την ηλικία της δεν έχει. Ούτε στο ντύσιμό της, ούτε και στο χτένισμα. 'Ισα-ίσα, που όταν ο «μοσιέ Μητσό» της προτείνη καμιά πρωτοτυπία, του βάζει πόστα:

— Άστα Μήτσο μου, άσε τις άηδίες! Αυτά να τα κάνης στίς διάφορες άνισόροπες, που μαζεύονται εδώ μέσα.

Φυσικά οι «διάφορες άνισόροπες» κάθονται γύρω-γύρω περιμένοντας σειρά, καμιά τους, όμως, δεν νομίζει ότι πρόκειται γι' αυτήν κι' έτσι μειδιούν με εύφροσνη.

Άλλά στο κομμωτήριο βρίσκει πολλούς στόχους η κ. Ξανθίππη και πρώτα-πρώτα τόν ίδιο τον «μοσιέ Μητσό».

— Καϋμένο Μήτσο, σαν δεν ντρέπεσαι κοτζάμ μαντράχalos να λέγεσαι... Μήτσό! 'Ο «μοσιέ Μητσό» χαμογελάει με συγκάταβασι και της παρατηρεί:

— Μά δεν φταίω εγώ, μαντάμ Ξανθίππη. 'Ετσι με λέει η πελατιά μου.

Και η Ξανθίππη: — Πρώτα-πρώτα, Μήτσο μου, τό «μαντάμ» να τό λες στίς διάφορες άνισόροπες που μαζεύεις εδώ μέσα. Κι' ύστερα άστα που δεν σ' άρέσει τό «Μήτσό»! Άντε τώρα μη σου τ'α ψάλλω!...

Άλλη συνήθεια του κομμωτηρίου, που δίνει στα νεύρα της Ξανθίππης, είναι τό...πρωτοκόλλο που τηρεί ο «μοσιέ Μητσό» με τις κοπελλίτσες του μαγαζιού του, στίς όποιες μιλάει σ'ε άπαισιτο πληθυντικό και τις φωνάζει με τα «καλλιτεχνικά» όνόματά τους:

— Ματμαζέλ Σούζη, μου δίνετε σάς περικαλά τό φαλλιδάκι;

Η: — Ματμαζέλ 'Ελεν, έχετε την καλωσύνη να βρέξετε τα μαλλιά της κυρίας;

Η: — Ματμαζέλ Τζένν, περνάτε, παρακαλώ, τα μπικουτί στα μαλλιά της κυρίας;

Όλες αυτές οι Σούζες και οι 'Ελεν και οι Τζένν είναι, φυσικά, κοριτσάκια της γειτονιάς, που μόλις άναλαμβάνουν υπηρεσία στο κομμωτήριο, αποβάλλουν άμέσως τό όνομά τους και βαφτίζονται από τόν «μοσιέ Μητσό» με καλλιτεχνικά όνόματα, άνάλογα με την άξιοπρέπεια και την φήμη του κομμωτηρίου. Η Ξανθίππη, λοιπόν, καταργώντας κάθε καθαυσπρεπικό πρωτόκολλο, νευριάζει μόλις τ' άκούει και βάζει τις φωνές:

— 'Ελα δώ, μαρ'ε μαϊμού, που σε λένε και Τζένν και δεν ντρέπεσαι! Παρ' τα πόδια σου λιγάκι! Τό Τζένν σου έλειπε μόνα!

Η στην άλλη: — Γιάτί σε λένε 'Ελεν, χρυσό μου, κορίτσι! Λίγο σου πέφτει τό 'Ελενάκι; Άντε παρ' τα χέρια σου λιγάκι, γιάτί με νύστασες!

Η στην άλλη: — Άκουσε Σούζη, χρυσό μου, βγάλ' τό δάχτυλό σου απ' την μύτη! Καλό εί-

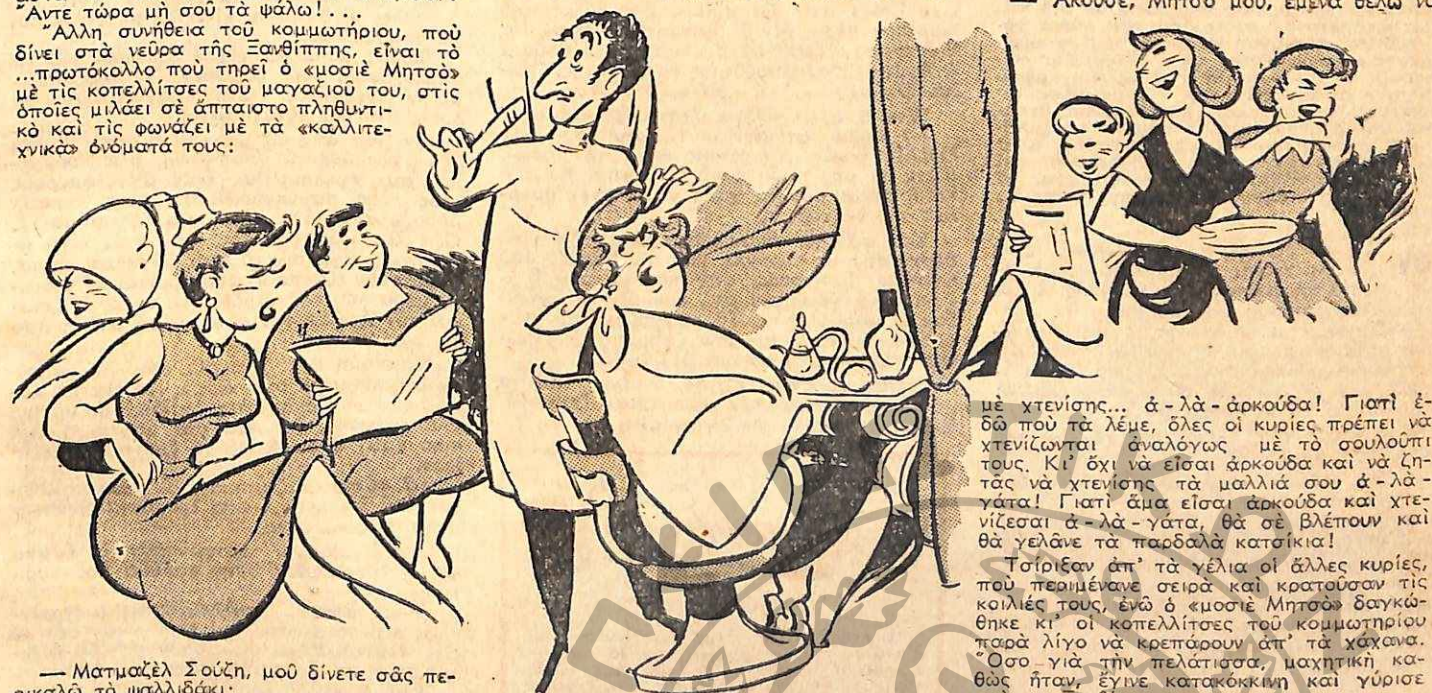

Στο κομμωτήριο

ναί τό «Σούζη», αλλά θέλει και λίγη προσοχή! Κατάλαβε;

Αυτά είναι απ' τα συνηθισμένα της Ξανθίππης στο κομμωτήριο. Πρό ήμερών, όμως, η δυναμική μας ήρωίδα ξεπέρασε τις συνηθισμένες γκρινιές της κι' έγινε αίτια ν' άναστατάσθ' ο κόσμος μ' ένα έπεισοδιό απ' τα πιο δυναμικά.

Δώδεκα περίπου ήταν η ώρα. Μεσημέρι. Κι' η Ξανθίππη βρισκόταν κάτω απ' τα

με χτενίσης... ά-λά-άρκουδα! Γιάτί έδω που τό λέμε, όλες οι κυρίες πρέπει να χτενίζονται άναλόγως με τό σουλούπι τους. Κι' όχι να είσαι άρκουδα και να ζήτας να χτενίσης τα μαλλιά σου ά-λά-γάτα! Γιάτί άμα είσαι άρκουδα και χτενίσεις ά-λά-γάτα, θά σε βλέπουν και θά γελάνε τα παρoδία κατσίκια!

Τσίριξαν απ' τα γέλια οι άλλες κυρίες, που περιμένανε σειρά και κρατούσαν τις κοιλίες τους, ενώ ο «μοσιέ Μητσό» δαγκώθηκε κι' οι κοπελλίτσες του κομμωτηρίου παρ'ά λίγο να κρεπάσουν απ' τα χάχανα.

Όσο γιά την πελατσία, μαχητική καθώς ήταν, έγινε κατακόκκινη και γύρισε στήν κ. Ξανθίππη:

— Γιά μένα τά λέτε αυτά μαντάμ; Βρήκε, όμως, άνθρωπο να φοβηθή;

— Ναι, γιά γιά σένα τά λέω μαντάμ, που μπήκες εδώ μέσα και μας γέμισες μιλίες!

— Άσε μας ψύχους!

— Και ποιος σου μίλησε έσένα, κυρά μου;

— Πρώτα έκυρ'ε μου να λες τη μάνα σου. Και δεύτερο, μου κουβαλήθηκες έπάνω απ' τό κεφάλι μου και 'έκανε γρήγορα μοσιέ Μητσό» και 'έτελειω» μοσιέ Μητσό»! Γιάτί, παρακαλώ; Τα δικά σου τα λεφτά έχουν περάσι και δεν έχουν τα δικά μας;

— Άσε να τελειώση πρώτα έμένα ο «μοσιέ Μητσό» σου και μετά θες χτενίσου ά-λά-γάτα, θες χτενίσου ά-λά-άρκουδα, ποιος ένδιψάρεται; Άν θες βάλε και μία καλοθωρα στο κεφάλι σου ή κρέμασε κανένα ντορβά στον λαιμό σου.

Φυσικά ο καυγάς που άκολούθησε ήταν τρομερός. Φωνές! Κακό! Φασαρία! Τρέξαν περαστικοί από τό δρόμο! 'Ηρθε και άστυφύλακας. Άλλά η κ. Ξανθίππη, άσού έίπε όσα είχε να πη, έδωσε τέλος στον καυγά και έφυγε θριαμβευτικά, μурμουρίζοντας:

— Άιαδά! Άκούς ά-λά-γάτα! Φάτμε, γιά να μ'έθης!...

ΑΘΑ Σ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κατηγορούμενος

Περιπατών είς τας όδους τας άλλας πομπωδώς κι' ιδών τό θειόν όραμα έστρωμνολής Διδός αύτία έγκατέλειπον του εύγενούς τόν τύπον κι' ήδυνασθη χυδαίοι: «Μανάρα μου!» της είπον. Κι' έπιθυμάν εκδήλωσιν έντονωτέρων μάλλον κι' εύελπιστών είς φλογερών έρωτικώδη σάλων «πασά μου!» απέκαλεσαν και «κούκλα μου!» τήν νέαν έφ' ή ή Μίς εκάλεσαν, ή Ζεϋ, πολιτομάνεαν! Και μετ' όλίγον, ή βροί, ή τις κακής μου μοίρας, έγώ ο μέγας Δόν Ζουάν, ο έχων τόννους πείρας, ύπερ κοινώς κακοποιός και λυποδύτου δίκην, εύρέθην δικαιοέμενος είς τόν πταισματοδίκην.

—Γιάτί τήν δίδα ένόχλησες; μοι είπεν άυστηρως. Καγώ ουδόςως πτοηθείς και μάλλον ζωηρως.

—Είμι δεινός Καζανόβους! άνέκραον ευθέως και καιρώ φήμην γότος και Παράτα- (τικώς)

Υπό τήν γοητείαν μου, έντόνισον με (ζήλον)

πίπτουν αι Δίδαι πρό έμού δίκην... μα- (ρουλοφύλλων)

και άκρι τουδ'ε έκοφον χάριν ένδόςου (πείρας)

χιλίας Μίς κι' ως έγγιστα πενδακοσίας (χίρας)

Κι' ή 'Απολλον, ή αίγλη μου και δι- (καστήν επτόσεν)

τουτέστιν ουν τήν δόξαν μου εύρέως (κατενόησεν)

και αίρων θριαμβευτικώς τας τούσας ά- (δικίας)

ή παιδες, με ήθώσεν ευθής λόγος... (βλακείας)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στην αρχή του περασμένου αιώνα, η Κακουράνη, η βασίλισσα της Χαβάης, που ήταν πιά αραβιζομένη πριγκίπισσα, είχε περάσει τη νεανική ηλικία της με άπειρες ερωτικές περιπέτειες, είχε ερωτευθεί ένα νεαρό κι όμορφο ψάρι, τον Ζάμπα. Εκείνος όμως άγαπούσε την πιο όμορφη απ' όλες τις κοπέλλες, τη μικρή Λιλιουβάννα. Η ερωτευμένη βασίλισσα προσπάθησε με κάθε τρόπο να κάνει το Ζάμπα να την αγαπήσει, χωρίς να το κατορθώσει. Σε λίγο έφτασαν στη Χαβάη μερικοί Άγγλοι ιεραπόστολοι μ' επικεφαλής τον αυστηρό πάστορα Ρίτσαρντ. Οι ιεραπόστολοι επισκέφθηκαν τη βασίλισσα και ο Ρίτσαρντ της εξήγησε ότι ο ελεύθερος έρωτας που επικρατούσε στα νησιά της απαγορευόταν από τον ήθικο νόμο του πολιτισμένου κόσμου. Η Κακουράνη τότε συλλογιόταν να επιβάλει ένα νόμο που ν' απαγορεύει την αγάπη, αφού δεν την αγαπούσαν πιά. Ένας νέος κι όμορφος ιεραπόστολος, ο Ντούγκλας στάληκε από τον πάστορα Ρίτσαρντ να μιλήσει για τη νέα ήθικη στους ψαράδες, αλλά έρωτευθηκε τρελλά τη Λιλιουβάννα και της εξωμολογήθηκε την αγάπη του. Η νέα όμως του εξήγησε πως αγαπούσε το Ζάμπα.

— Αγάπησε τη Βελιού, είπε πάλι γλυκά η Λιλιουβάννα. Άγαπα τη Βελιού, και θα ίδης τί ευτυχισμένους που θα είσαι...

— Συχώρα με, Λιλιουβάννα! Ψιθύρισε εκείνος. Ξεχνα τα τρελλά μου τα λόγια. Κι αν μπορείς να κρατήσεις ένα μυστικό, σε ικετεύω, να μη το πεις ούτε στην αδελφή σου. Μπορεί να καταστραφώ...

Πήγε κοντά του, ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του.

— Μη φοβάσαι, του είπε. Η Λιλιουβάννα ξέρει να κρατήσει ένα μυστικό. Δεν θα το μάθει ποτέ κανένας. Ούτε ο Ζάμπα, ούτε η Βελιού. Να πάρει αυτό τον άνανα να δροσιστεί. Θα αισθανθείς καλύτερα.

«Έπειτα μηχανικά πήρε τον ευωδιαστό καρπό και τον έφερε στα χείλη του. Υστερα εκείνος έφυγε από κοντά της τρικλιζοντας σαν μεθυσμένος. Και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Μέσα στη νύχτα

Κάθισε ώρες στην ακρογιαλιά ο Ντούγκλας. Κιτάζε με μάτια σαν άδεια τη θάλασσα που απλωνόταν μπροστά του μισοσκοτεινή, πελώρια, κι ανάσαινε μ' ένα απαλό ρυθμικό παλμό.

Μακριά φαινόταν οι ψαρόδαρκες, μόλις σαν σκοτεινά σημάδια απάνω στο νερό. Μέσα εκεί, ήταν ο Ζάμπα. «Ο πιο ευτυχισμένος άντρας του κόσμου», συλλογιόταν ο Ντούγκλας.

Καθόταν και κίταζε τη θάλασσα κι η καρδιά του ταξίδευε μακριά, στην πατρίδα, στη σκοτεινή και βροχερή πατρίδα, που τον είχε αναθρέψει με τις αυστηρές ιδέες της ήθικης. Αναστέναζε βαριά.

«Εδώ δεν μπορεί να ισχύουν οι ίδιοι οι νόμοι, συλλογιόταν. Εδώ η θάλασσα ναυοιρίζει απλά την καρδιά. Εδώ τα μύρα μουδιάζουν την ψυχή. Εδώ το φεγγάρι ανάβει τις αισθήσεις. Δεν μπορεί να είναι η ίδια ήθικη κάτω από τον ούρανο της Χαβάης και κάτω από τον ούρανο της Αγγλίας. Εκεί οι άνθρωποι είναι ψάλοι, έχουν χρυσά μαλλιά και γαλάνα μάτια. Εδώ είναι κοντοί, μεταχειρισμένοι και τα μάτια τους είναι μαύρα σαν το κάρβουνο. Άλλο αίμα κυλάει στις φλέβες τους. Κι ο ξένος που

θαρή έδω, νοιώθει το αίμα του να κυλάει σ' άλλο ρυθμό.

«Ότι είναι έγκλημα στην πατρίδα μου, είναι τόσο φυσικό εδώ! Μονάχα να μ' αγαπούσε...»

Κιτάζε την θάλασσα, και νόμιζε πως το κύμα πρόφερε τ' όνομα της αγαπημένης του:

— Λιλιουβάννα!

Κι, άξαφνα, η καρδιά του πάγωσε από τη φρίκη. Έτσι καθώς συλλογιόταν την αγαπημένη του, σαν σπαθιά στο μυαλό του πέρασε μία φοβερή σκέψη:

— Αν δεν γύριζε ο Ζάμπα;

«Αν η θάλασσα που έλγυφε απλή και ερωτιάρα την αμμουδιά, ξάφνου θύμανε και φρένιαζε και τα κύματα ορθώνονταν σαν το αχλαίνωτο ατί; Οι μικρές βαρκούλες που ψάρευαν πέτρα, δεν θ' άντεχαν στο θυμό της θάλασσας. Όλες θα βούλιαζαν... Βέβαια ο Ζάμπα ήταν σπουδαίος κολυμβητής. Άλλά, υπήρχαν κι οι καρχαρίες. Αν...

«Έπεσε στα γόνατα στην υγρή άμμο.

— Κύριε, σπλαχνίσου!... Λυπήσου με! Πολλές φορές αμαρτήσα αυτό το βράδυ. Κάνε να μην πάθω κακό ο Ζάμπα. Κάνε ή κακή σκέψη μου να χαθή μέσα στην όμορφη της νύχτας...

Και σαν να είχαν εισακούσει την προσευχή του τα ούράνια, είδε τις βάρκες που γύριζαν. Γρήγορες, σαν πουλιά που βιάζονται να γυρίσουν στη φωλιά τους, γύριζαν οι ψαρόδαρκες. Τα τραγούδια των ψαράδων πλημμύρισαν την ακρογιαλιά. Πρώτος πήδησε στη στεριά ο Ζάμπα.

Ήταν όμορφος, ψηλός, δεμένος, και τα μάτια του αστραφταν καθώς κίταζε γύρω. Σίνινα νύρευε την αγαπημένη του.

Ο βάτραχος

Ο καθνηνός της Ζωολογίας—περίφημος για την αφηρημάδα του—παρέδιδε μάθημα σε μια τάξη από 11-12. Ανεβήκε, λοιπόν, στην έδρα του και άρχισε:

— Σήμερα, παιδιά, θα μιλήσουμε για το βάτραχο. Κυρίως θα προσπαθήσουμε να εξετάσουμε ποιά είναι ο λόγος που κάνει τον βάτραχο μας να κοάζει.

«Όλα τα παιδιά στην τάξη ενέτειναν την προσοχή τους για να παρακολουθήσουν αυτό τον ενδιαφέρον μαθήμα.

— Και για να σας δώσω να καταλάβετε καλύτερα, συνεχίσε ο καθηγητής, έφερε μαζί μου έναν βάτραχο που θα μ'ας χρησιμεύσει ως παράδειγμα...

«Έχωσε λοιπόν το χέρι του στην τσέπη του σακκακιού του κι έβγαλε μία μικρή χαρτοσακούλα που άδειασε το περιεχόμενό της πάνω στην έδρα.

Τα παιδιά σηκώθηκαν στα θρανία τους για να δουν το βάτραχο, αλλά αντί γι' αυτόν είδαν δυο ζουληγμένες φέτες ψωμιού με σαλάμι. Το σάντουιτς, δηλαδή, του κυρίου καθηγητή.

Εκείνος τότε σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και τραύλισε: —Θεέ μου! Θυμάμαι πολύ καλά πως έφαγα το σάντουιτς στο διαλείμμα! Κόκκαλο οι μαθηταί.

Ο ΦΑΚΟΣ

Την ίδια στιγμή η Λιλιουβάννα πρόβαλε από το σκοτάδι.

Χώθηκε στην αγκαλιά του κι' εκεί χωρίς να νοιαστούνε για τους άλλους, φίληθηκαν τρυφερά. Κανένας δεν τους πρόσεξε. Οι άλλοι ήταν απασχολημένοι, με τις βάρκες τους και με τα ψάρια τους. Ο Ζάμπα σήκωσε τη μικρή του αγάπη στα δυνάτα του μπράτσα, τη στριφογύρισε με φωνές χαρούμενες. Κι' αυτή γελούσε, κι' έκανε τάχα πως φοβάται.

«Έπειτα, την κύλησε μέσα στην άμμο, κι' άρχισαν να παίζουν ώπου λαχάνιασαν και ξαπλώθηκαν κάμποση ώρα να ξεποτάσουν. Έπειτα, σκέφθηκαν να ξεφορτώσουν τη βάρκα.

Δεν βιάζονταν. Κανένας από τους ιθαγενείς δεν φαινόταν να βιάζεται ποτέ.

«Όλες οι δουλειές γίνονταν με γέλια και με τραγούδια.

Πολλές κοπέλλες είχαν ξυπνήσει για να υποδεχθούν τους ψαράδες. «Η τους περιμεναν ξαγρυπνες. Όλοι τραγουδούσαν, όλοι φαινόταν ευτυχισμένοι.

Κανένας από τα χαρούμενα αυτά παιδιά δεν μπορούσε να υποπτευθεί, πως κρυμμένος σαν έγκληματίας ένας άγγελόμορφος νέος τους παρακολουθούσε, τους κίταζε με μάτια γεμάτα φρίκη και ζήλεια μαζί... Πως ένα ιεραπόστολος, που πριν λίγη ώρα τους είχε πη τη πιο αυστηρή λόγια, τώρα τους έδλεπε ν' αγαπιούνται κι' ένοιωθε μέσα του την καρδιά του να φλογίζεται και τον ιδρώτα της αγωνίας να στάζει από το μέτωπό του.

Κάμποση ώρα βάσταξε αυτό το χαρούμενο ξεφάνωμα στην άμμο. Κι' έπειτα, καθώς έσκαγαν οι πρώτες αχτίδες της αυγής, όλα έσβυσαν, λες και μία μαγεμένη ζωή είχε χαθή ξαφνικά με το ξύπνημα του ήλιου.

Τα ψάρια μαζεύτηκαν, οι βάρκες δέθηκαν και τα έρωτευμένα ζευγάρια χάθηκαν μέσα στις καλύβες.

Αγκαλιασμένοι προχώρησαν ο Ζάμπα και η Λιλιουβάννα στην καλύβα του κοριτσιού.

«Είναι μόνη... συλλογιόταν ο Ντούγκλας και τα δόντια του χτυπούσαν σαν να είχε πυρετό. Είναι μόνη στην καλύβα η Λιλιουβάννα κι' ο Ζάμπα πάει μαζί της».

«Εμεινε πολλή ώρα έξω από το περιβόλι. Κι' έπειτα, στενάζοντας σαν άρρωστος, προχώρησε προς τη μεγάλη καλύβα της ιεραποστολής.

«Είμαι ευχαριστημένος από σένα»

Είχε είκοσιτέσσερις ώρες να βάλει τίποτ' άλλο από νερό στο στόμα του.

Και να μη σεβόταν την τιμωρία που του είχε επιβάλει ο πάστωρ, πάλι δεν θα μπορούσε να φάει. Τώρα μονάχα, καθώς περπατούσε, ένοιωθε τα πόδια του να τρέμουν και σκέφθηκε μήπως ήταν κι' απ' την πείνα...

Για μία στιγμή, θυμήθηκε πως είχε γευθεί λίγο άνανα, που του είχε προσφέρει η Λιλιουβάννα... Είχε παραβεί, λοιπόν, κι η Λιλιουβάννα! Πρώτη φορά στη ζωή αυτή τη διαταγή του Ρίτσαρντ. Του είχε παραβεί μία διαταγή του Ρίτσαρντ. Τον είχε τιμωρήσει σκληρά ο προϊστάμενός του. Κι' όταν ήταν παιδί ακόμα, για ελάχιστα παραπτώματα, του επέβαλλε νηστείες και περιορισμούς στο κελί του. Του επέβαλλε ξαγρυπνίες μέσα στην λή του. Του επέβαλλε ταπεινώσεις. Κι' όταν ακόμα ήξερε πως ήταν άδικες, τις σεβόταν ο Ντούγκλας.

Θυμάται, ήταν παιδί, μαθητής στο μοναστήρι. Κάποιος συμμαθητής του την

ώρα της λειτουργίας, είχε γελάσει. Ο πάστωρ Ρίτσαρντ ρώτησε ποιάς ήταν, και κανένας δεν μίλησε. Ο ένοχος, φοβόταν.

Τότε, ο Ρίτσαρντ στήλωσε τα μάτια του στο Ντούγκλας.

Πες έσύ, μαρτύρησε! τον πρόσταξε. Τα χείλη του δεκαπεντάχρονου αγοριού έμειναν βουβά.

— Δεν μίλας; τον ρώτησε ο πάστωρ.

Πάλι σιωπή.

— Πολύ καλά, είπε ο Ρίτσαρντ. Ίσως να είσαι σύ, λοιπόν, ο ένοχος. Γι' αυτό, θα τιμωρηθείς. Θα μείνεις δέκα μέρες κλεισμένος στο σκοτεινό κελλί με ψωμί και νερό...

Ήταν η πιο σκληρή τιμωρία. Μονάχα το μαστίγωμα μπροστά στους άλλους ήταν χειρότερο, γιατί, εκτός από τον πόνο, ήταν κι' ο εξευτελισμός.

Δέκα μέρες έμεινε ο Ντούγκλας στο σκοτεινό κελλί. Τόσο σκοτεινό, που δεν καταλάβαινε πότε ήταν μέρα και πότε νύχτα. Μία φορά την ημέρα, τούφερναν ένα κομμάτι ψωμί και νερό. Δέκα δολέκλες μέρες!

Δύο - τρεις φορές, ο φύλακας τούφερε διάφορα φαγητά.

— Σε λυπάμαι! τούλεγε. Ξέρω πως είσαι άθώος, κι' είναι κρίμα να βασανίζεσαι έτσι.

Το παιδί γύριζε το κεφάλι του. Κι' ενώ μέσα του πέθαινε από την επιθυμία να φάει, τα χείλη του πρόφεραν σταθερά: «Όχι!». — Μά δεν θα το πάρα κανένας είδησι! τον διαβεβαίωνε ο φύλακας. Βάλε τουλάχιστον μία μπουκιά στο στόμα σου.

— Όχι!... πρόφερε άχνα.

Δέκα δολέκλες μέρες αντιστάθηκε στον πειρασμό.

«Όταν τον έβγαλαν από το σκοτεινό κελλί, τα μάτια του πονούσαν, και μόλις μπορούσε να σταθεί στα πόδια του.

Ο Ρίτσαρντ τον κάλεσε άμέσως κοντά του. «Ακούμπησε το χέρι του στα ξανθα του τα μαλλιά, και του είπε, με ύφος πατρικό:

— Το ήξερα πως έσύ ήσουν άθώος...

Κι' έπειτα διέταξε τα μάτια του Ντούγκλας ρωτούσαν, γεμάτα παράπονο, ο πάστωρ αποκρίθηκε στη βουδή ερώτησι:

— Παιδί μου, στη ζωή, πολλές φορές, θ' αναγκαστείς να υποστής άδικίες. Πρέπει να είσαι έτοιμασμένος και γι' αυτό. Θέλησα, λοιπόν, να σε δοκιμάσω. Και κατάλαβα πως είσαι ο άνθρωπος που θα ξέρη ν' αντισταθεί στον πειρασμό. Είμαι ευχαριστημένος από σένα!...

Πολλές φορές, του είπε αυτά τα λόγια ο πάστωρ Ρίτσαρντ, για μεγαλύτερες ή για μικρότερες αιτίες. Κι' πάντα, ο Ντούγκλας ένοιωθε μία άγρια χαρά, καθώς τ' άκουγε, όπως τότε, όταν ήταν δεκαπεντάχρονο αγοράκι.

Λογάριαζε εδώ, στη Χαβάη, πως θα τ' άκουγε κάθε μέρα.

«Θα κάνω θαύματα! έλεγε μέσα του, πριν φτάσουν στο μαγεμένο το νησί. Ο πάστωρ Ρίτσαρντ θα καταλάβει πως είμαι σωστός άντρας κι' όχι πια παιδί...»

Και τώρα;

Προχώρησε με το κεφάλι σκυφτό. Μόλις είχαν τελειώσει την προσευχή οι συνάδελφοί του, και πήγαιναν για το πρόγευμα.

«Όταν τον είδε ο Ρίτσαρντ, σούφρωσε τα φρύδια του.

— Έλα, Ντούγκλας, του είπε αυστηρά, βέλω να σου μιλήσω.

Τον ακολούθησε στο δωμάτιό του ο νέος. Ο πάστωρ τον κίταζε με μάτια διαπεραστικά.

— Ξημέρωσε! του είπε. Τόσο πολύ σε άπασχόλησε το κήρυγμα άπόψε;

— Όχι, αποκρίθηκε, με χείλη πανιασμένα, το παλληκάρι.

— Τότε λοιπόν;

— Κάθισα στην ακρογιαλιά, πάτερ μου.

— Κάθισες στην ακρογιαλιά; Έτσι;

— Χωρίς λόγο;

— Μόνος, αλλά όχι χωρίς λόγο.

— Και ποιάς ήταν ο λόγος που σε κράτησε όλη τη νύχτα μόνο στην ακρογιαλιά;

— Συλλογιόμουν!

— Πιο κατάλληλο μέρος για συλλογή, είναι εδώ που μένουμε...

— Ένοιωθα την ανάγκη να καθίσω μό-

νος κάτω από τον ούρανο, πάτερ.

Σώπασε για κάμποση ώρα ο Ρίτσαρντ.

Έπειτα, καρφώνοντας πάλι το νέο με μάλιστα που περνούσαν, θαρρείς, ως μέσα στην καρδιά του, τον ρώτησε:

— Πες μου, Ντούγκλας... Είσαι ευχαριστημένος από τον εαυτό σου;

Δάγκωσε τα χείλη του το παλληκάρι. Κι' έπειτα, κυττάζοντας τον προϊστάμενό του στα μάτια:

— Πάτερ... πάλεψα, είπα... πάλεψα...

Άλλά...

— Άλλά;

«Η φωνή του Ρίτσαρντ έδειχνε μία ξαφνική άγωνία.

— Άλλά... παράκουσα τη διαταγή σου. Τα χείλη μου δροσίστηκαν μ' ένα ευωδιαστό καρπό. Τον λένε άνανα...

— Γεύθηκες άλλο πράγμα παρά το ψωμί που σου είχα όρίσει;

— Ναι, πάτερ. Αμάρτησα, το ξέρω.

Γεύθηκες λίγο χυμό από άνανα...

Ο Ρίτσαρντ αναστέναξε. Δεν μπόρεσε να καταλάβει ο Ντούγκλας. Ήταν από άπογοήτευση ή από ανακούφιση; Του φάνηκε τόσο τρομερό το αμάρτημα αυτό; «Η, αντίθετα, του φάνηκε μικρό, και ένοιωσε ανακούφιση;

«Ακούμπησε ο πάστωρ το χέρι του στον ώμο του νέου.

— Άδελφέ Ντούγκλας, είπα με φωνή αυστηρή και μαλακή μαζί, γιατί το έκανες αυτό; Η επιθυμία σου να δροσίσης τα χείλη σου με τον άνανα, ήταν τόσο, που σ' έκανε να άψηφήςες το πρώτο χρέος ενός ιερωμένου, την υποταγή;

— Όχι, πάτερ μου, αποκρίθηκε, το παλληκάρι, κατεβάζοντας τα μάτια.

— Τότε, λοιπόν;

Τα μάτια του Ρίτσαρντ στήλωθηκαν πάλι διαπεραστικά στο πρόσωπο του νέου. Κι' αυτός ψιθύρισε:

— Χωρίς να σκέπτομαι τί κάνω, έβαλα τον άνανα στα χείλη μου, πάτερ.

«Ενα χαμόγελο άνεπαίσθητο φώτισε τη φυσιογνωμία του γέροντα.

— Τότε, Ντούγκλας, σε συγχωρώ. Το κακό που δεν γίνεται με τη θέλησή μας, δεν το λογαριάζει ούτε ο Θεός...

Δάγκωσε τα χείλη του το παλληκάρι.

«Ενοιωθε μία άδασταχτη ντροπή τώρα, μπροστά στον πνευματικό του άρχηγό.

Από μικρός είχε συνήθει να μη κρύβει την παραμικρή σκέψη του από τον πάστορα Ρίτσαρντ. Τώρα η καρδιά του ήταν γεμάτη κακές σκέψεις.

«Όλη του η ύπαρξη ήταν δηλητηριασμένη, από κακές σκέψεις. Ντρεπόταν που τις έκρυβε. Άλλα θα μπορούσε να πεθάνει από ντροπή, αν τις φανέρωνε στον αυστηρό προϊστάμενό του.

Πως μπορούσε να σταθεί και να πη στον άσπρημαλλο αυστηρό άντρα;

«Ο νους μου είναι στη Λιλιουβάννα! Και τώρα που μου μιλάς έσύ, συλλογιόμαι την κοπέλλα με το τρυφερό κορμί... Και τώρα που σου μιλώ, θυμάμαι τον άνανα που τον έφερε στα χείλη της. Και θέλω να είμαι έγω ο ευωδιαστός καρπός να με φέρη στα χείλη της. Να χαθώ μέσα στη δική της την ύπαρξη και να ήσυχασω».

Θάθελε ακόμα να πη στον πάστορα Ρίτσαρντ: «Πες μου πως είμαι τρελλός! Πες μου πως θέλω να με φυλακίσης. Πες μου πως είμαι άναίσιος... Άλλά δεν μπορώ να κάνω αλλοιώτικα, παρά να τη συλλογιόμαι και να την αγαπάω με όλη μου τη δύναμη».

Κι' ακόμα θάθελε να πέση στα πόδια του και να φωνάξει:

«Σώσε με! Βρες ένα μέσο να με λυτρώσης. Μη μου πης να μη την ξαναδώ!»

«Αν άνοιγε έτσι την καρδιά του, θα ήταν πιο ήσυχος, πιο εύτυχης μέσα στη δυστυχία του. Και θα φερόταν σύμφωνα με το νόμο του σχήματός του.

Ήταν έγκλημα νάχη μυστικό. Πρώτη υποχρέωσή του ήταν να μη κρύβει εστω και την παραμικρή κακή του σκέψη.

«Ός τώρα δεν του είχε φανεί δύσκολο αυτό. Έπειδή κακές σκέψεις δεν είχε. Χωρίς να θέλη να υπερφανευθεί, το καταλάβαινε, πως κακές σκέψεις δεν είχε. Γι' αυτό, η εξομολόγησι δεν ήταν ποτέ δυσάρεστη γι' αυτόν.

Τώρα, όμως, καταλάβαινε πως μία του λέξι, θα σήμαινε καταστροφή. Και δεν αποφάσιζε να μιλήσει.

Ο Ρίτσαρντ τον κίταζε ακόμα έξεταστικά. Στο τέλος, ακουμπώντας πάλι το χέρι του στον ώμο του Ντούγκλας, του είπε:

— Είμαι ευχαριστημένος από σένα. Συνέχισε, συνέχισε, παιδί μου.

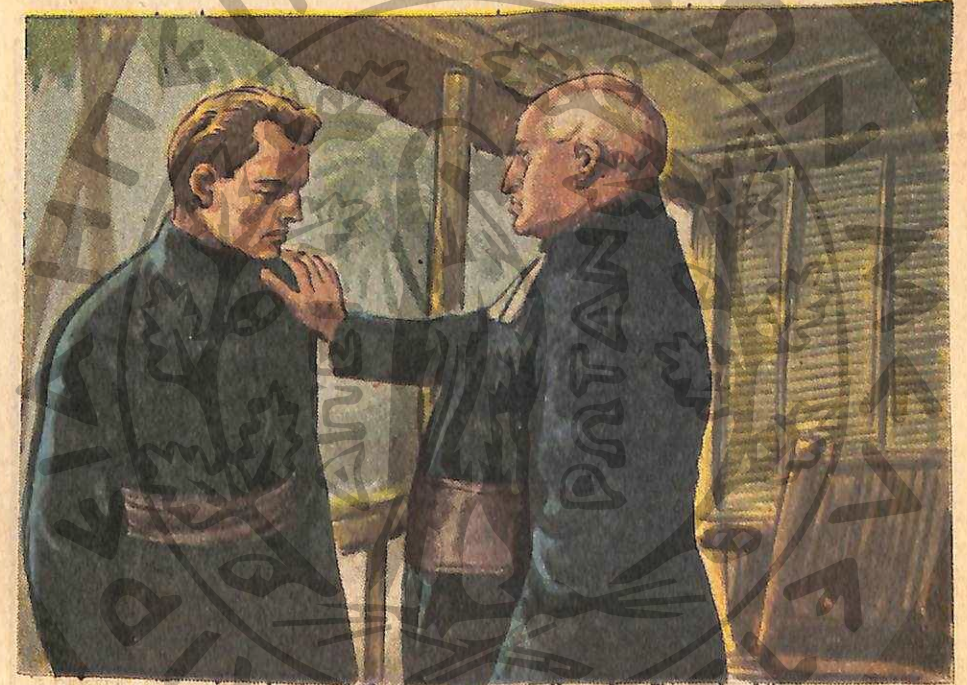
Μ' αυτά τα λόγια, τον άφησε. Κι' ο Ντούγκλας τάνοιωσε σαν πυρωμένο σίδερο στην καρδιά του.

Μία δολέκληρη έβδομάδα, έπέβαλε στον εαυτό του την πιο αυστηρή τιμωρία. Ψωμί και νερό ήταν όλη του η τροφή. Ένοιωθε τα γόνατά του να λυγίζουν, αλλά η φλόγα που έκαιγε μέσα στην καρδιά του, δεν έσβυνε.

Πήγαινε πάντα στη συνοικία των ψαράδων και κήρυττε. Τη Λιλιουβάννα δεν τολμούσε πια να τη ζυγώσει, ούτε τη Βελιού. Γι' αυτό άπόφευγε το σπίτι των κοριτσιών.

Τις έδλεπε όμως από μακριά, που του χαμογελούσαν. Αγαθά, παιδιάτικα, η Λιλιουβάννα, με κάποιο παράπονο η Βελιού. Κι' αυτός κατέβαζε τα μάτια του, κι' έχανε τα νύχια του στις σάρκες του, γιατί καταλάβαινε πως του έρχόταν να ξεφωνήσει.

Έτσι πέρασε δολέκληρη η έβδομάδα.

—Είμαι ευχαριστημένος από σένα!... είπε στο Ντούγκλας ο πάστωρ Ρίτσαρντ. Συνέχισε, συνέχισε, παιδί μου!...

μαρτυρική για τον Ντουγκλας. Γύρω του, η ζωή κυλούσε ξέγνοιαστη, εύθυμη, γεμάτη αγάπη. Κι' η μεθυστική αυτή ατμόσφαιρα μεγάλωνε το μαρτύριο του δυστυχισμένου. Μια μέρα, όμως, ήρθε κάτι ξαφνικά, που άλλαξε την όψη του νησιού.

Μια σκληρή διαταγή

Μια νύχτα ολόκληρη πέρασε ξαγρυπνή η βασίλισσα Καχουμάνο με τον πρωθυπουργό της Κονχίτο και τον πάστορα Ρίτσαρντ. Είχε σκεφθεί κάτι φοβερό, κάτι που θ' άναστατώνε όλους τους υπηκόους της. Κάτι που δεν είχε γίνει ποτέ στη Χαβάη. Τό είχε σκεφθεί και τρόμαζε κι' η ίδια να το εκτελέσει.

Τους είχε καλέσει και τους δυο μαζί, και τώρα, με μάτια άσπραφρερά, με χείλη αυσήρα, τους εξηγούσε:

— Κονχίτο! Χρόνια με υπηρετείς πιστά και χρόνια σκεπτόμαστε μαζί τι να κάνουμε για την ευτυχία του λαού αυτού. Ως τώρα όμως τα διάφορα μέτρα που παίρναμε, αφορούσαν μονάχα την υλική τους ευτυχία. Δεν ξέραμε πώς πέρα από την υλική ευτυχία, υπάρχει και κάτι άλλο. Έπρεπε να έλθουν οι σεβάσμιμοι αυτοί άνθρωποι από την Άγγλία, για να μας ανοίξουν τα μάτια.

«Τό κήρυγμα του πάστορα Ρίτσαρντ και των βοηθών του, τό ξέρεις, Κονχίτο. Δεν κρύφτηκαν ποτέ για να μιλήσουν. Έσένα πάλι σε παρακάλεσα ν' ακούσης συχνά το Ρίτσαρντ, για να καταλάβεις τη διδασκαλία του. Βέβαια, δεν είναι δυνατόν να επιβάλουμε σ' όλους τους υπηκόους μας να γίνουν χριστιανοί. Αυτά, τά είπαμε. Σιγά-σιγά, μπορεί να γίνη κι' αυτό, με τον καιρό. Έκείνο όμως που πρέπει να γίνη άμεσα, είναι να σταματήσει η διαφθορά που απειλεί να καταστρέψει τη φυλή μας...

«Ο γέρο-Κονχίτο άνοιγε τα μάτια του, και δεν καταλάβαινε.

— Συμφωνείς; τόν ρώτησε άπότομα η βασίλισσα.

— Βασίλισσά μου... εξήγησέ μου. Πώς μπορεί να καταστρέψει η διαφθορά τό λαό μας;

— Ρωτάς, σάν να μην άκουσες ποτέ τά λόγια για την ήθική του Ρίτσαρντ, του φώναζε εκείνη άπότομα. «Ολα τά καταστρέφει αυτή η ξέφρενη αγάπη... Ο υούς των κατοίκων του νησιού μας είναι ανώτερο. Γιατί οι άλλοι λαοί προοδεύουν; Γιατί είναι ήθικοί. Εμείς σκεπτόμαστε νύχτα-μέρα μονάχα τις απολαύσεις...

Τά μάτια του γέρου Κονχίτο, τρεμόπαιξαν.

— Βασίλισσά μου, βέβαια, είναι μια άποψη κι' αυτή. Δεν ξέρω όμως αν οι άλ-

λοι λαοί είναι πιό ευτυχισμένοι άπο μας.

Σούφρωσε τά φρύδια της η Καχουμάνο. — Άς είναι, είπε. Αυτό, για μένα, είναι άναμφισβήτητο. Όποσδήποτε τά πράγματα πρέπει ν' αλλάξουν εδώ, Κονχίτο.

«Ο Ρίτσαρντ δεν μιλούσε. Καθόταν σοβαρός, και χαίδευε τά γένεια του με μια κίνηση στοχαστική. Τώρα θεωρήσε άπαρά-τητο να λάβη μέρος στη συζήτηση.

— Κονχίτο, είπε με σεβασμό. Είμαι ευτυχής που η ταπεινή μου φωνή εισακούσθηκε άπό τη βασίλισσα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη νίκη για έναν ιεραπόστολο, παρά να κερδίσει με τό μέρος του τους άρχηγούς. «Ο λαός ακολουθεί πάντα πιστά τό πα-δειγμά τους...

— Και τί παράδειγμα πρόκειται τώρα ν' ακολουθήσει ο λαός; ρώτησε ο Κονχίτο, και τά ρυτιδωμένα του ματάκια σπίθισαν για μια στιγμή ειρωνικά.

— Κονχίτο, είπε η Καχουμάνο, κάπως δειλά, αν ήμουν νέα, θάδινα εγώ πρώτη τό παράδειγμα στο λαό μου. Άλλά εγώ πέρασα πιά την εποχή των έρωτων και των διασκέδασων...

Σταύρωσε τά χέρια της, πήρε ένα ύφος γεμάτο ταπεινότητα και πρόφερε επίσημα: — Έγώ άποφάσισα ν' ασχοληθώ μονάχα με τή σωτηρία της ψυχής μου, όσα χρόνια έχω ακόμα να ζήσω.

«Ο Κονχίτο την κύτταζε σάν να την έβλεπε πρώτη φορά, ενώ ο Ρίτσαρντ είχε ένα ύφος θριαμβευτικό.

— Και για τό λαό;... Τί σκέπτεσαι για τό λαό; ρώτησε ο Κονχίτο.

— Άφού δεν μπορώ να του δώσω τό ζωντανό παράδειγμα, θά κάνω κάτι άλλο, Κονχίτο. Θά προστατεύσω τό λαό μου με τό νόμο!...

— Ποιό νόμο, βασίλισσα;

— Τό νόμο που σκέπτομαι να θεσπίσω. Γι' αυτό άκριβώς σάς κάλεσα και τους δυο άπόψε, για να με βοηθήσετε.

Σταμάτησε, και κύτταξε μια στιγμή τόν Κονχίτο, κι' έπειτα τό Ρίτσαρντ μ' ένα ύφος επίσημο.

— Λοιπόν! είπε άργά. Νά ο νόμος που θέλω να εκδώσω!

Έσκυψε λιγάκι, και χαμήλωσε τή φωνή: — Άπαγορεύεται ο έρωας μεταξύ αγάμων...

Τά μάτια του Κονχίτο τρεμόπαιξαν.

— Δεν καταλαβαίνω καλά, τί θέλεις να πής, βασίλισσά μου.

Γέλασε αυτή κοφτά.

— Δεν είναι τόσο δύσκολο. Νά, Κονχίτο... Άπαγορεύεται ο έλεύθερος έρωας!... Αυτό είναι όλο. Δεν είναι σωστό να φερνόμαστε σάν τά ζώα. «Ο άνθρωπος έχει τήν κρίσι για να δαμάζει τά πάθη του.

— Θέλεις ν' άπαγορεύσεις, βασίλισσα Καχουμάνο, στους νέους και τις νέες ν' αγαπιούνται;

— Ναι! άποκρίθηκε η γυναίκα.

Στή φωνή της αντίλαλησε ένα ξαφνικό μίσος.

«Ο Ρίτσαρντ όμως διόρθωσε γρήγορα:

— Όχι ν' αγαπιούνται!... Άλλά, όταν αγαπιούνται, να παντρεύονται! Κι' όταν παντρεύονται να μη κυττάνε πιά άλλες αγάτες...

— Αυτό είναι πρωτάκουστο! ψιθύρισε ο Κονχίτο, κεραινοχτυπημένος.

— Γιατί, Κονχίτο, είπε ο πάστωρ, τόσον καιρό τί έλεγα; Άκριβώς αυτά τά λόγια! Πώς είναι φοβερό άμάρτημα αυτή η άχαλίνωτη προσήλωσι στις απολαύσεις. Οι νέοι σας κι' οι νέες σας, δεν σκέπτονται άλλο τίποτε παρά να διασκεδάσουν. Κανένας δεν θά τους έμποδίσει, βέβαια, ν' αγαπηθούνε. «Ο Θεός έβαλε στην καρδιά του ανθρώπου αυτό τόν πόθο για αγάπη. Άλλά να γίνη όπως στις δικές μας κοινωνίες, Ν' άρραβωνιάζονται και να μένουν άγνοί!...

— Τότε, πώς θά είναι άρραβωνιασμένοι; ρώτησε μ' όλη την άφέλεια, ο Κονχίτο.

— Θά δώσουν λόγο πώς θά παντρευτούνε...

— Έτσι, χωρίς να καταλάβουν τήν άληθινή αγάπη; Μά, πάστορ Ρίτσαρντ, τό ξέρεις πώς αυτό δεν μπορεί να γίνη.

— Έτσι γίνεται στις πολιτισμένες κοινωνίες! είπε στεγνά ο πάστωρ.

— Κονχίτο! παρακάλεσε ξαφνικά, με μαλακή φωνή η Καχουμάνο. Προσπάθησε να μπής στο πνεύμα του πολιτισμένου κόσμου. Τί πιό άραιο, παρά να βάλουμε ένα περιορισμό στο άχαλίνωτο πάθος; Έσύ ο ίδιος έχεις παιδιά. Πολλές φορές, μου παραπονέθηκες πώς τό παρακάνουν με τους έρωτες και φοβάσαι μην άρρωστήσουν.

— Ναι, τό παρακάνουν καμιά φορά. Άλλο όμως είναι να τους έμποδίσουμε έντελώς...

— Μά δεν θά τους έμποδίσουμε, δεν καταλαβαίνεις; Μονάχα θά περιορίσουμε τήν άνηθικότητα.

Κάθισαν όρες ολόκληρες να συζητούνε. «Ο Κονχίτο τή μια στιγμή φαινόταν να συμφωνή και τήν άλλη ξαναρχίζε τά ίδια... Κατά βάθος ο νόμος που ήθελε να επιβάλει η Καχουμάνο, του φαινόταν εξωφρενικός.

Έπειδή όμως ποτέ του δεν τολμούσε να τράβηξη τή συζήτηση, λές κι' όσο περνούσε η ώρα, τό πράγμα γινόταν πιό άνώδυνο.

Έπί τέλους, άναστενάχοντας, υπεχώρησε.

— Έστω... είπε. Φαίνεται πώς θάχης δίκιο, βασίλισσά μου, όπως έχεις πάντα. Άς δοκιμάσουμε να επιβάλουμε αυτό τό νόμο.

«Έπειτα όμως γέλασε, με τό συνηθισμένο πονηρό σπίθισμα των ματιών του.

— Έγώ όμως σου λέω πώς ο νόμος μας θά μείνη στο χαρτί. Τά παιδιά μας θ' αγαπιούνται πάντα κι' οι παντρεμένες θά βρίσκουν άλλον άντρα να τους άρέσει πιό πολύ, δεν θά μένουν πιστές, έπειδή θά τό λέη ο νόμος!...

— Θά μένουν! είπε η Καχουμάνο, και στήλωσε τά μάτια της διαπεραστικά στον Κονχίτο.

— Τί θά κάνουμε, αν παραβούν τή διαταγή; Με ποιό μέσον θά τους άναγκάσουμε ν' αλλάξουν τρόπο ζωής;

— Με τή φοβέρα, Κονχίτο, με τή φοβέρα και με τήν τιμωρία! Με ποιό μέσον άπαγορεύεται να κλέβουν;

— Με τήν τιμωρία. Ο νόμος μας προβλέπει τιμωρίες για τους κλέφτες.

— Τό ίδιο κι' αυτός ο νόμος θά προβλέπη τιμωρίες για τους παραβάτες του!...

— Σάν τί τιμωρίες; Δεν πιστεύω να σκέπτεσαι να φυλακίζεις τους νέους που έρωτεύονται; Πρόσεχε! Κινδυνεύεις τότε να χάς στις φυλακές τους μισούς σου υπηκόους.

— Όχι! Δεν σκέπτομαι καθόλου να τους φυλακίζω. Τά πρόδωξα κι' αυτά. Άκουσε πώς θά διατυπωθή ο νόμος:

«Άπαγορεύεται ο έλεύθερος έρωας μεταξύ αγάμων. Άπαγορεύεται η συζυγική άπιστία. Οι νέοι που θά συλλαβίζονται έπ' αυτοφώρω, καθώς κι' οι άπιστοι συζυγοί, θά υπόκεινται σε τρεις τιμωρίες. Τήν πρώ-

τη φορά, θά μαστιγώνονται μέχρις αίματος. Άν συλληφθούνε δεύτερη φορά, θά τους βουτάνε στο νερό, όπου να κινδυνεύουν να πεθάνουν. Άν συλληφθούν και τρίτη φορά, θ' άποκεφαλίζονται!...»

«Όσο άκούγε τό φοβερό νόμο ο Κονχίτο, άνατηδούσε άπό τή θέσι του, σήκωνε τά χέρια του, κι' οι τριχές ακόμα τής κεφαλής του, όρβώνονταν. Στο τέλος, όταν σταμάτησε η Καχουμάνο, πήγε αυτός να μιλήσει, αλλά η φωνή πνίγηκε στο λαιμό του.

— Τί λές; ρώτησε η βασίλισσα.

Κατάπτε αυτός τόν κόμπο που τουφραζε τό λαιμό και ψιθύρισε:

— Αυτό δεν μπορεί να γίνη.

— Γιατί; ρώτησε αυσήρα η βασίλισσα.

— Γιατί είναι σάν να καταδικάζεις όλους τους κατοίκους της Χαβάης σε θάνατο!...

Άσκοπη αντίστροφα

— Πώς; φώναξε με θυμό η Καχουμάνο. Φαντάζεσαι πώς οι υπήκοοί μου τόσο λίγο θά λάβουν ύπ' όμη τή διαταγή μου, που θ' άναγκασθούνε να τους θανατώσουμε;

— Στο είπα, βασίλισσά μου! Θά τους φανή αδύνατον να ζήσουν έτσι. Στο λέω και θά με θυμηθής...

«Ο πάστωρ Ρίτσαρντ χτύπησε τό χέρι του νευρικά στο τραπέζι.

— Μά, Κονχίτο, δεν είναι έτσι τά πράγματα! Πολλές φορές, ένας νόμος είναι δυσάρεστος. Μ' όλα αυτά, εφαρμόζεται!...

— Ναι, αλλά εδώ πρόκειται ν' αλλάξη έντελώς η ζωή ενός ολόκληρου λαού!...

— Είναι ανάγκη ν' αλλάξη! φώναξε νευρικά η Καχουμάνο.

Τήν κύτταζε στά μάτια ο Κονχίτο.

— Γιατί, βασίλισσά μου; ρώτησε μ' ένα ύφος πούλεγε πολλά. Γιατί τό βρίσκεσαι άπαράκλητος; Τόσα χρόνια που ήσουν νέα, κι' έζησες κι' εσύ, όπως έζησε η μητέρα σου κι' η γιαγιά σου, κι' η γιαγιά τής γιαγιάς σου, τί έπαθες;

— Δεν είναι σωστή αυτή η σκέψη, τόν διέκοψε ο Ρίτσαρντ. «Ο άνθρωπος κυττάζει να προοδεύη. Άν θέλετε, λοιπόν, κι' έσεις να λογαριάζεστε μεταξύ των πολιτισμένων ανθρώπων, πρέπει όπωσδήποτε ν' αλλάξετε τρόπο ζωής...

— Έστω, παραδέχθηκα να γίνη ο νόμος! Άλλά τις τιμωρίες δεν μπορώ να τις δεχθώ! είπε ο Κονχίτο.

— Χωρίς τις τιμωρίες, ο νόμος δεν στέκει, είπε η Καχουμάνο. Δεν πιστεύω να θέλεις να γίνη περιγέλως του κόσμου η βασίλισσά σου;...

— Μά, για σκέψου, κυρά μου. Λύριο, άς πούμε, κάνουνε γνωστό τό νόμο, έ; Τί θά κάνης άν, μεθαύριο, πιάσουν πενήντα ζευγάρια!...

— Θά τους μαστιγώσουμε στην κεντρική πλατεία! είπαμε.

— Θά τολμήσης, βασίλισσα;... Σκέψου πώς ο λαός μας είναι καλός. Άλλά ποτέ δεν δοκίμασες με τέτοιο τρόπο τήν υπομονή του...

— Θά τους μαστιγώσουμε!... είπε με πείσμα η Καχουμάνο.

— Κι' αν δεύτερη φορά τους πιάσουν για τόν ίδιο λόγο;

— Θά τους βουτήξουμε στη θάλασσα και δεν θά τους βγάλουμε παρά όταν θά είναι σχεδόν έτοιμοθάνατοι!...

— Κι' αν δεν τους συνετίση ούτε αυτό;... Μη τό συζητήσ! είπε ήρεμα ο Ρίτσαρντ. Έγώ σου λέω, πώς τό μαστίγωμα μονάχα θά τους συνετίση! Τό σκέπτεσαι αυτό σοβαρά, Κονχίτο; Μονάχα η ντροπή να μαστιγώνουνε στην πλατεία, θά τους συνετίση.

— Δεν θά τό θεωρήσουν ντροπή! Ισα-ίσα, ο κόσμος θά τους κάνει ήρωες!...

— Έ, αν είναι έτσι, η δεύτερη τιμωρία θά τους κατεβάσει άπό τό βάθος τους!... Όταν δοκιμάσουν τήν πίκρα του θανάτου, όταν νοιώσουν τό σύγκρου της τελευταίας στιγμής, τότε δεν θάχουν καμμία διάθεσι να δοκιμάσουν τόν άληθινό θάνατο!...

— Πάστορ Ρίτσαρντ, έσύ ζης ελάχιστον καιρό ανάμεσά μας. Δεν ξέρω τόν ξέρω. Καί βάζω τό λαό μας. Έγώ τόν ξέρω. Καί βάζω στοίχημα τό κεφάλι μου, πώς όπωσδήποτε θ' άναγκαστούμε να φτάσουμε σε άληθινές εκτελέσεις.

— Άς φτάσουμε!... είπε φανατικά η

Καχουμάνο. Προκειμένου να σωθούν οι πολλοί, άς πάνε μερικοί!...

— Μά από τί να σωθούνε;... Αυτό δεν τό χωράει τό μυαλό μου!...

— Τό μυαλό σου φαίνεται γέρασε πολύ! είπε η Καχουμάνο με θυμό. Κονχίτο, φαντάζομαι, πώς άρκετά μου έναντιώθηκες. Άρκετά, για να είσαι σύμφωνος με τή σκευιδιά σου, ίσως. Τώρα, καιρός είναι να τελειώνουμε. Πήρα τήν άπόφασή! «Οτι και να μου πής, δεν θ' αλλάξω γνώμη!...

«Ο Κονχίτο όμως έπέμενε. Έτρεμε ολόκληρος. Ίσως έπειδή είχε ο ίδιος παιδιά, ίσως έπειδή κατ' άρχήν δεν μπορούσε να καταλάβη πώς θά ήταν η ζωή χωρίς αγάπη. Έκανε ό,τι μπόρεσε για να μεταπειρή τήν Καχουμάνο. Τουλάχιστον να τήν πείση να επιβάλη πιό ανθρώπινες τιμωρίες.

Η βασίλισσα στάθηκε άδυσώπητη.

Τήν κύτταζε ο γέρο-Κονχίτο και προσπαθούσε να μαντέψει τί τή φανταίεζε τόσο. Για μια στιγμή, φαντάστηκε πώς είχε έρωτευθί τόν πάστορα Ρίτσαρντ. Πώς ο φανατισμός τής αυτής για τίς καινούργιες ιδέες δεν ήταν τίποτ' άλλο, παρά έρωτας για τόν γέρο. Άλλά, όσο κύτταζε τό Ρίτσαρντ, τόσο έβλεπε στην ψυχρή του φυσιογνωμία, κάθε άλλο παρά έρωτική διάθεσι.

Αυτό τόν ασάτισε πιό πολύ. Βασάνισε τό μυαλό του και δεν μπορούσε να βρη μία εξήγησι. Γιατί δεν παραδεχόταν πώς η Καχουμάνο είχε άληθινά πείσθη πώς οι ιδέες του Ρίτσαρντ είναι σωστές.

Κάτι άλλο υπήρχε άπό κάτω, κάτι άλλο...

Εξημέρνε πιά, όταν έβαλε τήν υπογραφή του στο νόμο ο γέρο-Κονχίτο. Τό χέρι του έτρεμε και τά μάτια του ήταν βουρκωμένα.

«Η Καχουμάνο άρπαξε τό χαρτί μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

«Ο Ρίτσαρντ σηκώθηκε άργά, με μεγαλοπρέπεια.

— Βασίλισσα, είπε, η στιγμή αυτή είναι ιστορική για τόν τόπο σου! Τ' όνομά σου θά δεθή άθάνατα να τή δόξα της Χαβάης!...

Χαίρετσε κι' έφυγε με τό κεφάλι ψηλά.

— Βασίλισσά μου! είπε τότε ο Κονχίτο. Έγώ σου λέω ένα πράγμα, πώς τ' όνομά σου θά δεθή με τήν παρακμή του τόπου μας. Κι' είθε τ' αγαθά πνεύματα να με διαφεύσουν.

Γέλασε εκείνη.

— Έ, Κονχίτο, του είπε, αλλάζοντας ξαφνικά ύφος και χαϊδευοντάς του τό χέρι, με μια κίνηση που θυμίζει τά παλικά της χέρια, πόσο γέρασες αλήθεια! Ένωια σου,

οι καινούργιες ιδέες κάνουν πάντα ένα λαό να προοδεύη και να δοξάζεται.

Χαίρετσε ταπεινά ο Κονχίτο κι' έφυγε με τό κεφάλι σκυφτό.

Η Καχουμάνο θριαμβεύει!

— Σουρούι!...

— Έτρεξε η άκόλουθος στο κάλεσμα τής κυρίας τής.

— Σουρούι! Πάει! Τέλειωσε! Αυτό ή-ταν!...

— Τό δέχθηκε ο Κονχίτο; ρώτησε ήσυχα η γυναίκα.

— Μάς βασάνισε όσπου να υπογράψη. Στο τέλος, όμως, τό δέχθηκε.

— Τί έλεγε;...

— Έ, όσα περίμενα να πη. Άλλά, δεν τολμεί να μου έναντιωθή!

— Δεν τολμάει η δεν θέλει;... ρώτησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο η Σουρούι.

— Δεν ξέρω, ούτε μ' ενδιαφέρει πιά... Τήν κύτταζε η άκόλουθος στά μάτια.

— Άλήθεια τό λές, κυρά μου;... Πάει πιά; Δεν θά σκεφθής ποτέ τήν αγάπη;...

— Ούτε να με ξαναρωτήσης, Σουρούι, τήν έκοψε η βασίλισσα αυσήρα. Αυτό δά θέλει! Έγώ που θέσπισα τό νόμο, να τόν παραδώ;...

— Όστε θά γίνη γνωστός;...

— Σήμερα κιόλας!

— Πώς τό λές έτσι, κυρά μου! Τά μάτια σου λάμπουν!...

Με μία ξαφνική κίνηση, αγκάλιασε η βασίλισσα τήν άκόλουθό τής.

— Άχ, Σουρούι! Από τόν καιρό που είμαι δυστυχισμένη, είναι η πρώτη μέρα τής ευτυχίας μου αυτή!...

— Τόσο, λοιπόν, πονούσες;

— Μά δεν είσαι γυναίκα κι' εσύ; Δεν κατάλαδες ποτέ σου τήν πίκρα των γηρατειών; Δεν κατάλαδες χίλια μαχαίρια να μητρώονται στην καρδιά σου, όταν έδλεπες ένα όμορφο παλληκάρι να σε κυττά με σεβασμό; Με σεβασμό μονάχα; Άχ, Σουρούι! Δεν είμαι γρηά. Είμαι σαρανταπέντε χρόνων! Άγαπώ τόν Ζάμπα. Είναι ο μόνος άντρας που αγάπησά!...

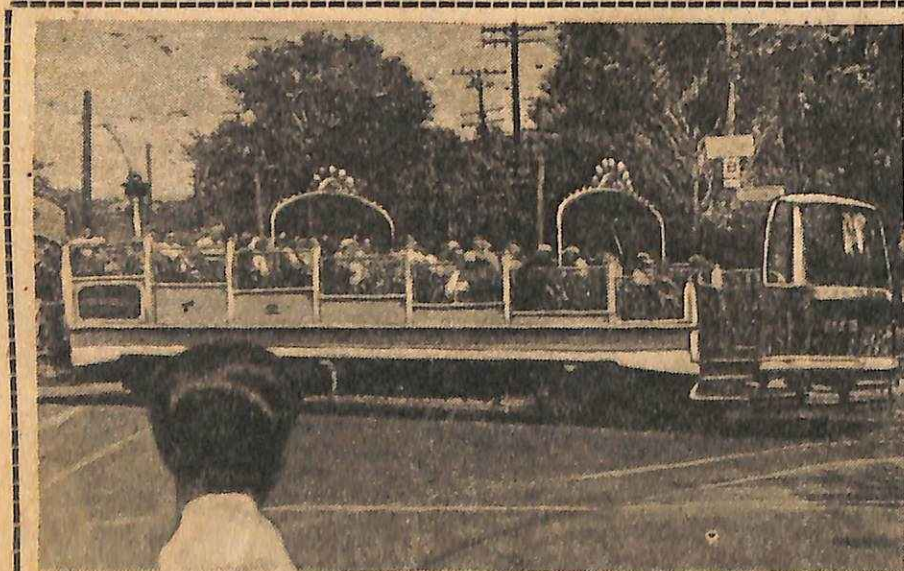
— Είναι ο μόνος άντρας που τόλμησε ν' αντίσταθί στην αγάπη σου!...

— Ίσως να είναι αυτό. Μια φορά, τόν αγάπω τρελλά. Μου φαίνεται πώς θά μπορούσα να διατάξω να τόν σκοτώσουν αυτόν πρώτον, έτσι έπειδή τόν αγαπού!...

— Είσαι σκληρή! είπε χαϊδευτικά και με φόβο μαζί η άκόλουθος.

— Θάθελα να διατάξω να τόν μαστιγώσουν αυτόν και τήν αγαπημένη του στην πλατεία! άναστενάξε η Καχουμάνο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΒΑΘΟΝΙΑ ΓΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΣ

Τά βαγόνια που βάθουν στη διάθεσι των περιηγητών οι τροχιόδρομοι του Μοντρεάλ στον Καναδά κατά τό καινοκαίρι είναι, βέβαια, πολύ παλιές μόδας, αλλά συγχρόνως άνετα και εύχάρια. Οι θέσεις τους είναι, όπως βλέπεις, διατεταγμένες άμφιθεατρικά όστε να εξασφαλίζουν στους επίδοτες μια άνετη θέα.

ΕΞΗ ΖΟΥΛΟΥ ΣΤΟΥ ΝΤΙΟΡ

Στό Παρίσι έφτασαν πρό ήμερών εξη Ζουλού οι όποιοι έπεσκέφθησαν μεταξύ άλλων τά έργαστήρια του Κριστιάν Ντιόρ και παρακολούθησαν εκεί με φανερό ενδιαφέρον μία επίδειξι μοντέλων. Ένας άπό τους νέγρους θέλησε σε μία στιγμή να πάρη τό φόρεμα ενός παννικέν για να τό φορέση ο ίδιος και δυσκολεύθηκαν να τού δώσουν να καταλάβη πώς αυτό δεν συνηθίζεται. Οι εξη Ζουλού εμφανίζονται στο φίλμ «Οάσις» και εκλήθησαν στο Παρίσι άπό τους παραγωγούς του έργου για να παρευρεθούν στην πρεμιέρα του.

Νίκησε ἓνα φοβερό κίνδυνο τῆς
Ἀριζόνας

“Ετσι, ο δόκτωρ Στάνκε συγκέντρωσε τους σκορπιούς που χρειαζότανε κι’ άρχισε τη συστηματική παραγωγή όρρου, που υπάρχει σήμερα στα ψευγιά όλων των νοσοκομείων, έτοιμος για κάθε περίπτωση.

Είλναι οί νέες διαβάσεις για έρωτευμένους!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Δόγια ἔρωτικά,
λόγια πονεμένα,
πῶς τ' ἀκούω γλυκὰ
κι' ὄνειροπαρμένα...
Δόγια πὺν μεθοῦν
μ' εὐωδιᾶς τοῦ Ἀπρίλη.
λόγια πὺν ἀνθοῦν
στὰ δικά σου χεῖλη.

Λόγια ερωτικά,
λόγια μεθυσμένα,
αισθηματικά,
μισοαλισμένα,
σε στιγμές τρελλές,
όμορφα τὰ ένανεις,
μιά βραδυά τὰ λές
και... τὸ μετανοιώσεις.

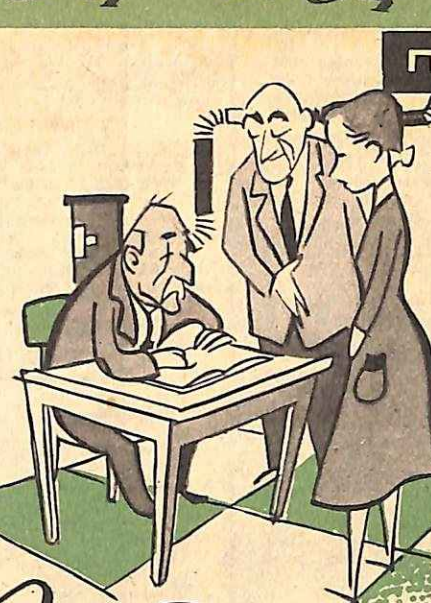
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἀνάλογα με τὸ κοστοῦμι καὶ τὸ
πονηρήσιμό σας

8) Ὁ φιλόγκος τῆς γραμματικῆς σας
πρέπει νὰ εἶναι δεμένος μὲ χάρι καὶ
περισσότερο σφιχτὰ παρὰ ἀπαλὰ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

γράφουμε χαμογέλασε - έχουμε ανάπαυσι κα-
ροντάκος γιατί δεν παντρεύεται ο κόσμος. Ή πολ-
λονική, γιατί δεν παντρεύεται ο κόσμος. Ή πολ-
λονική, γιατί δεν παντρεύεται ο κόσμος.

Ναι, μπορούσε να ελπίξη κι' αυτή σε μία τέτοια τύχη. Γιατί όχι; Εκείνη την ημέρα έφυ-

ἩΞΙΟΧΕΙΟΝ
ΤΜΗΜΑ ΓΑΜΩΝ

Ναι, μπορούσε να έλπιζέ κι' αυτή σε μία τέτοια τύχη. Γιατί όχι; Εκείνη την ημέρα έφυ-

γε χαρούμενη, γεμάτη ελπίδες, που έμειναν ελπίδες αυτή τη χρονιά...

Πέρασε ο παγερός χειμώνας, ήρθε η άνοιξη, ήρθε το καλοκαίρι, το φθινόπωρο και ξανά ο χειμώνας. 'Η Λέλα έγραφε κι 'έλεγε πάντα: «Και στα δικά μου...»

Μια δήλωσι γάμου, παρακαλώ.

Πήρε το χαρτί, χωρίς να κυττάει το πρόσωπο. 'Αντώνιος Μ. του 'Ιωάννου και της 'Αλεξάνδρας...

Σήκωσε το κεφάλι της: 'Εσύ 'Αντώνη; 'Ωστε παντρεύτηκες;

Ο νέος χαμογέλασε με κάποια στεναχώρια και κοκαίνισε.

Σού εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένος, 'Αντώνη.

Εύχαριστώ, Λέλα. Και στα δικά σου. Αντίο.

Άφησε την πένα και κύτταξε αόριστα την ομίση που έμεινε πάντα σβυστή, απέναντί. Παντρεύτηκε, λοιπόν, ο 'Αντώνης. Το πρώτο της αίσθημα...

Η πρώτη άγασή που έκανε την καρδιά της να πετάξει φλόγες, θυμήθηκε τα δάδα ροζασάκια που τότε κρυμμένα στη σάκα, πίσω από το ισάμιο των βιβλίων. Κάποιες δαίλες και φοβισμένες αντανάκλας σε σκοτεινά σταυροδρόμια.

Ζήλεις και πείσματα. 'Ονειρα και απογοητεύσεις. 'Επειτα όλασαν γειτονιά και το αίσθημα φυλλορροής... Τα πρώτα δάκρυα.

Και τα τελευταία που πέφτουν τώρα στο βιβλίο πέφτουν στην άνοιξη της σελίδα, που γράφει το γάμο του 'Αντωνίου και της Λέλας.

Τον θυμάσαι; Τον δάκρυ μου πλάσσει το φρέσκο μελάνι, το 'Αντώνη μια δαλή μουτζούρα.

Κι' ακόμα δύο χρόνια... 'Ενα καινούργιο αίσθημα. Δημόσιος υπάλληλος, που είχε μετατεθεί σ' αυτή την πόλη. Τον γνώρισε σ' ένα φιλικό γεύμα.

Της μίλησε για τον έαυτό του: Τον τρομάζει η μοναξιά της επαρχίας. Ξένος, σε τόσον κόσμο. Μήπως κι' εκείνη δεν ένοιωσε μοναξιά...

— Κι' άς ήταν κι' ο τόπος της; 'Εννοα τις μοναξίες τους. Δέκα μήνες. 'Ερωτεύτηκαν, χαρούμενη. Τώρα έγραφε χωρίς πίκρα τους ξένους γάμους και περιμένε και τη σειρά της. Την άνοστασε, της 'δωσε τη, της είχε αφήσει ελπίδες για το μέλλον.

Στους δέκα μήνες της είχε: 'Εχω μια ευχάριστη είδηση. Πέταξε η καρδιά της.

Κατάφερα να πάω μετάθεσι για την Αθήνα. Φεύγω μεθαύριο. Θα σου γράψω κάθε μέρα, Λέλα. Και θα ιδωθούμε πάλι γρήγορα.

Διακοσμήσεις αποχωρισμού. Θα της γράφει κάθε μέρα. Της έγραφε ένα θερμό γράμμα... Τη σέπτεται κάθε ώρα, κάθε λεπτό. 'Επειτα δεύτερο, λιγότερο θερμό. Τα γράμματα άφαισαν, έβγαζαν σπινθήρες και τυπικά κι' έπειτα ήρθε η ώρα που φοβόταν: Είχε σκεφθεί πολύ. Αλλάς ένας υπάλληλος, 'Η κείνη φτωχή, πώς θα ζούσαν; 'Η κείνη είναι σκληρή... Θα κρατήσει μαζί τους. Και της εύχεται να βρή γρήγορα την άνεχτα που δεν θέλησε η μοίρα να της δώσει εκείνος.

Ακόμα τέσσερα χρόνια... Παρουσιάστηκε ένα συνοικέσιο. Είχε φροντίσει ο θείος ο Κωσταντής. Μά δεν έγινε. 'Ο γαμπρός ζητούσε προίκα. Πάει κι' αυτό...

Μια δήλωσι θανάτου...

Στον κύριο.

Πήρε το χαρτί ο Λάμπρος.

— Ερε τον καμμένο... Πέθανε ο κύρ 'Αναστάσης.

Πότε;

— Έχτες το βράδυ, είπε ο άνθρωπος που έφερε το χαρτί. Και λίγο πριν πεθάνει είπε να σάς θυμίσουμε κάτι που σάς είχε παρακαλέσει. Να τον γράψετε με καλλιγραφικά γράμματα.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Λάμπρος είπε χαρούμενος στη Λέλα: — Δεσποίνε, σε δυό μήνες θα με περάσετε και μένει στο βιβλίο.

— Παντρεύεστε, κύριε Λάμπρο;

— Αί, καιρός είναι.

Τον θυμάμαι κι' αυτόν.

— Και σάς άφησε όγεία. Σήμερα υποβάλλω την παραίτησή μου. Ο πεθερός μου παραχωρεί το μα-

γαζί του. Και στα δικά σας δεσποίνε Λέλα.

Στη θέση του μετατέθηκε ο κ. Γιώργος από το τμήμα γεννήσεων.

Στη θέση του ήρθε ένας ορανατόρης υπάλληλος, που τον έφεραν από άλλο γραφείο.

Στο βιβλίο θανάτων πέρασε με τη σειρά του κ. ο κ. Λάμπρος, που τον αντικατέστησε άλλος. 'Επειτα η μητέρα της Λέλας...

Και ξανά η ρουτίνα. Περνούσαν τα χρόνια. 'Η άνοιξη έπετούσε τα λουλούδια της, ο χειμώνας έφερνε τα χιόνια... Γεννήσεις, βαπτίσεις, γάμοι, θάνατοι. Τώρα η Λέλα ήταν τριάντα έφτα χρόνων.

Κι' έγραφε. Και τα χρόνια έγραφαν κι' εκείνα το πέρασμα τους στο πρόσωπό της, στο φρονιόταν ρυτίδες... Τα μαλλιά της άσπριζαν. Και το μελαγχολικό της βλέμμα κρυβότανε τώρα πίσω από ένα ζευγάρι χοντρά γυαλιά. Είχε κουραστεί πιά να γράφει γάμους... 'Αλήθεια, πούσος να είχε γράψει όλον αυτόν τον καιρό...

Δέκα έφτα ολόκληρα χρόνια; Δέκα πέντε, είκοσι χιλιάδες... Πέρασαν από τα χέρια της τόσα γνωστά όνόματα. Συγγενείς, φίλες, γνωστές της... Και κάθε φορά και στα δικά μου.

— Περικλής Β. του Δημητρίου και της Μαρίας, και Σοφία Μ. του Χαρίλαου και της 'Αντωνίας.

— Της 'Αντωνίας; Ποιάς 'Αντωνίας, κόρη; Μηά;

— Την ξέρετε;

— Ήμαστε συμμαθήτριες. 'Εγινε, λοιπόν και πεθερά. Πές της χαρτί-τίματά από τη Λέλα...

Παντρεύτηκε, έκανε κόρη, την παντρεύει, κι' αυτή... Θεέ μου, πώς πέρασαν έτσι είκοσι έξη χρόνια; Σ' αν μια μερα... Και...

Άλλα. Και η Λέλα έγραφε: — Τα τους γάμους κι' έλεγε πάντα από μέσα της:

— Και στα δικά μου!

— Όχι πώς μπορούσε να ελπίρη πιά. Μά έτσι, από συνήθεια, σ' αν να σάρκαζε πικρά τον έαυτό της, την πίκρα της και τη ζωή...

Τριάντα χρόνια... 'Εκείνη την ημέρα η Λέλα καθόταν, όπως πάντα, στο γραφείο της και κύτταζε σ' όπως πάντα, όταν δεν είχε δουλειά, τη σβυσμένη ομίση. Πώς της έρχόταν, αλήθεια να τη βλέπει σ' αν τη ζωή της, π' έφευγε και μαρμαριζότανε εκεί μέσα;

— Δεσποίνε, της είπε ο Ληξιαρχος, από σήμερα θα μετατεθείτε.

— Πού, κύριε ληξίαρχε;

— Σ' το τμήμα θανάτων! Μά, τί έχετε;

— Τίποτα, κύριε ληξίαρχε. Μια παρασυρτική ζαλάδα. Πέρασε.

— Η Λέλα με άργό βήμα κινήθηκε προς το γραφείο της. Άρχισε να μαζεύει τα πράγματά της, για να τα μεταφέρει στο άλλο τραπέζι. Μπήκε ο κλητήρας.

— Κύριε ληξίαρχε, σάς θέλει ο κύριος δημαρχος.

Σε λίγο ο ληξίαρχος κατέβηκε πάλι. Συνώδεσε μια άλλη, συμπληρωτική κοπελίτσα.

— Εδώ, δεσποίνε θα είναι το γραφείο σας. Σ' το τμήμα γάμων.

— Η δεσποίνε Λέλα, θά έχη την καλωσύνη να σάς δείξη τη δουλειά.

— Καθίστε, δεσποίνε, είπε η Λέλα. 'Η δουλειά δεν είναι δύσκολη...

— Θα σάς φέρουν το χαρτί του παπά... νά, καλή ώρα... 'Ιωάννης Θ. του 'Εμμανουήλ και της Εύδοκας... Και τα γράφουμε εδω, σ' αυτό το βιβλίο. 'Ετσι...

— 'Επειτα δίνουμε τη βεβαίωσι και... άρτεστε κύριε, περάστε στον κύριο ληξίαρχο. Καταλάβατε;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, τον γράψατε το γάμο. Και στα δικά σας, δεσποίνε. Τα μάτια της κοπελίτσας έλαμπαζαν.

— Εύχαριστώ πολύ...

— Η Λέλα χάρθηκε με στοργή τα μαύρα μαλλιά της καινούργιας. 'Επειτα πήγε στο καινούργιο της γραφείο καλώς.

— Μια δήλωσι θανάτου, παρακαλώ.

Με χέρια που έτρεμαν, πήρε το χαρτί. Και στο νού της ήρθε μόνη της εκείνη η φράσι που την είχε συνθησιει τριάντα χρόνια: «Και στα δικά μου...» Τι άλλο μπορούσε να περιμένη πιά;

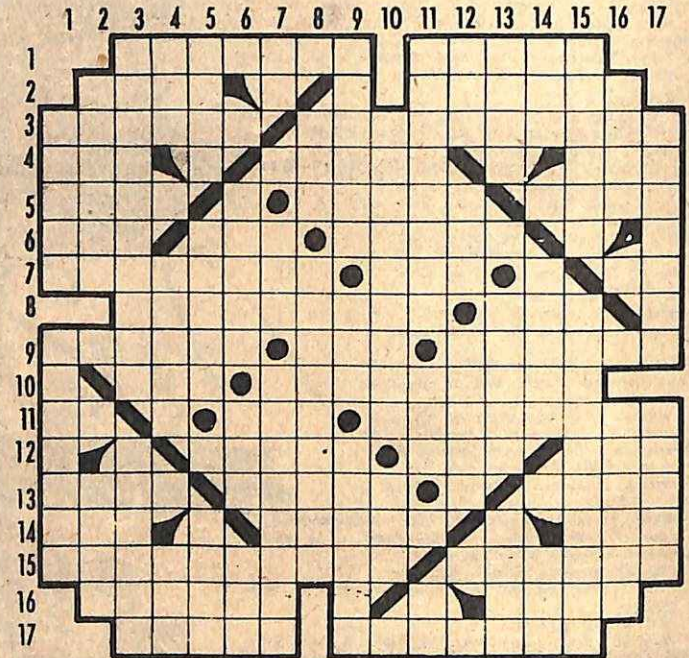
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 537

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις της Σικελίας. — 'Αποτελείται από τρία άτομα.
- 2 Άδριστη αντανύμια. — 'Ελλην πολιτικός που διετέλεσε και ύπουργός.
- 3 Πρωτεύουσα συμπλεγματος νήσων της Άπω 'Ανατολής. — 'Αξιοπρόσεκτος.
- 4 Μικρόν όνομα δισσώμου στάρ του αμερικανικού κινηματογράφου. — Ζάν...

- ... φόν Στροκάκι. Άθοποιός του κινηματογράφου.
- 3 Μεγάλη έορτή των αρχαίων. — Χρησιμοποιούνται στην κατασκευή διαπιδών.
- 4 'Υπερήφανο ζωό. — Δεν έχουν το νόμο με το μέρος τους. — Θεά των αρχαίων.
- 5 Μεγάλη μουσική κινηματογραφική επιτυχία. — Θαίνονται. — Χρονικός σύνδεσμος.
- 6 Συμβάλλει στην εικονογρά...

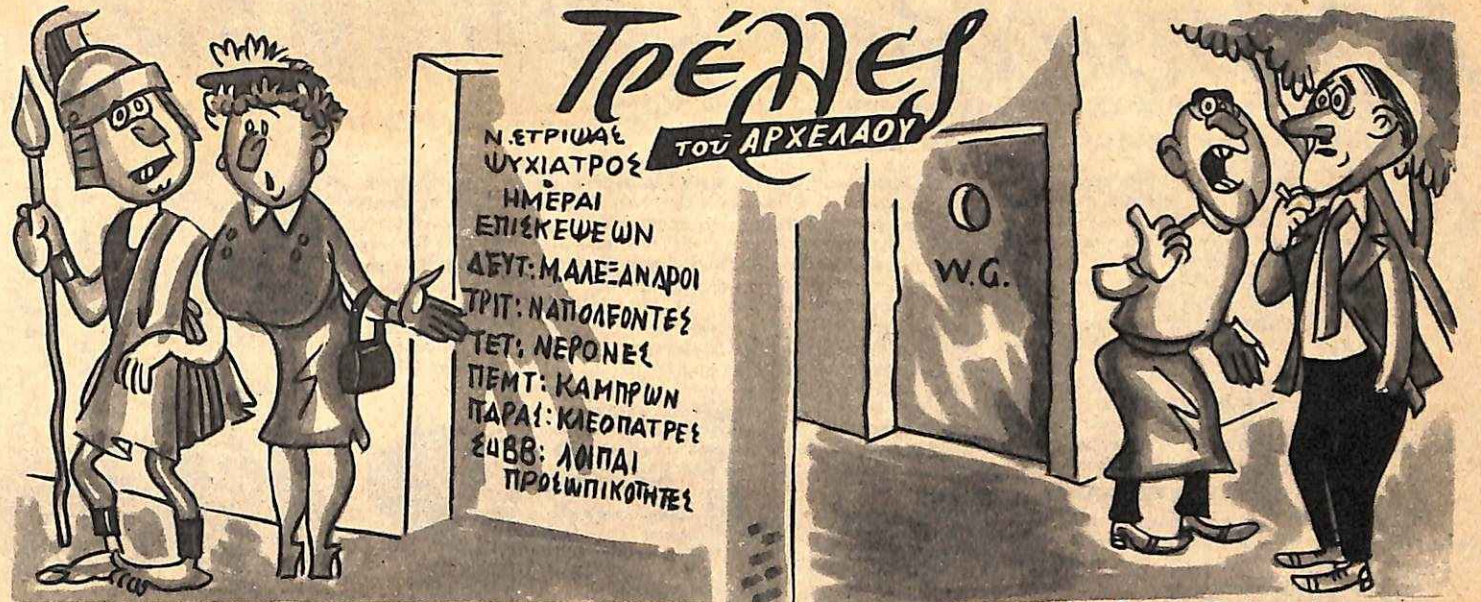

στάρ της γαλλικής δόδνης.

- Τοπικό έπίρρημα.
- 5 Πρέπει να τ' αποφεύγουμε. — Πάλλοι. — Γάλλος ποιητής και μυθιστοριογράφος. — 'Αποτελείται από πολλά πρόσωπα.
- 6 Μονάς του στρατού. — 'Αρχικά όργανισμός. — ... Χένυ: στάρ και δαλτήρια.
- 7 'Ονομασία συμπλεγματος νήσων του 'Ατλαντικού. — 'Αντικαθιστά μια εύκολως έννοιαμένη συνέχεια. — Τροπικό έπίρρημα.
- 8 Περιήγηση έργο της ρωσικής φιλολογίας. — 'Αρχικά που έχουν σκέσι με αεροπλάνα.
- 9 Καμιά φορά. — 'Αντιθετικό σύνδεσμος. — Δεν είναι προσωρινά.
- 10 Χρονικό έπίρρημα (δην). — Δεν είναι μεγάλης διαρκείας.
- 11 'Ερωτηματική αντανύμια. — Είδη την γυναίκα του να μεταβάλλεται σε στήλη δ' λαιός. — Κατακθόνιο.
- 12 Κατωκλήνη περιοχή. — Κτητική αντανύμια. — Πρακτορική αντανύμια.
- 13 Σύμβολον γλυκύτητας. — Κόλλωμα στον τοίχο προοριζόμενο για την τοποθέτησι αγάλματος. — Δεν πηναίνει κανείς σ' αυτό με σιδηρόδρομο.
- 14 Προστακτική των παραπομπών. — Γυναίκα εύσημη και άρτια. — 'Ονομα πόλεως της Ν. 'Αμερικής.
- 15 Σχετίζεται με μια μεγάλη νίκη. — 'Ακατάλληλος για φάγωμα.
- 16 Όροϋτο. — 'Εδαφική αντανύμια.
- 17 Άγια (ξεν.). — 'Αμψιον του διακόνου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ρώσος πολιτικός. — 'Ενα τέτοιο πρόσωπο είναι άπ' όλους σεβαστό.
- 2 Λιμάνι της Μακεδονίας. —

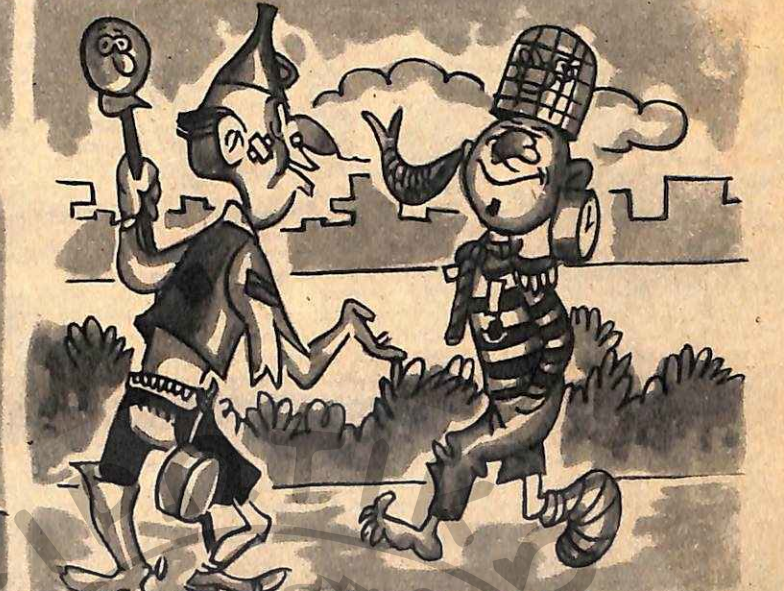

— Πάμε, 'Αλέξανδρε, δεν είναι ή μέρα μας!

— Τόν κ. Καμπρών είπατε; Πρώτη πόρτα άριστερά!...

— 'Εγώ δεν σάς βρίσκω τίποτα... Πάντως να πάτε να σάς δ'η και ένας παλπατζής!...

— Με συγχωρείτε, από πού φωνίζετε σκουλαρίκια;...

— Μπορώ να τόν πάω στο άρεδρόμιο ν' άπογειωθεί;...

Το Βατερλώ του Μεγάλου Ναπολέοντος!...

Πως δα' υφύφετε

Το ντύσιμο, τὰ κοσμήματα καὶ τὸ μακιγιάζ

Δέν εἶναι ἀρκετὸ νὰ κυττάζοσαστε στὸν καθρέφτη σας καὶ νὰ χαμογελάτε στὴν εἰκόνα σας. Πρέπει νὰ πάρτε κι' ἕναν δευτέρου καθρέφτη καὶ νὰ τὸν βάλετε μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἴδῃτε μέσα σ' αὐτὸν τὸ προφίλ σας, γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν καὶ οἱ ἄλλοι, πού σας βλέπουν περισσότερο ἀπὸ τὰ πλάγια παρὰ ἀπὸ μπροστά, σας βρίσκουν ὡραία καὶ γοητευτική, ὅπως θέλετε νὰ εἰσάτε. Μὴν ξεχνάτε, ὅτι οἱ ἄνδρες προσέχουν περισσότερο τὴ γραμμὴ παρὰ τὴς λεπτομέρειες. Γιὰ αὐτὴ εἶναι πού κάνει ἐντύπωση μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ἐλάχιστες γυναῖκες θὰ μπορούσαν νὰ καυχήθουν πῶς ἔχουν ἀφογή γραμμὴ. Τὰ πρόσωπα ὅλων τῶν ἄλλων, παρουσιάζουν κάποια μικρὴ ἢ μεγάλη ἀτέλεια. Ἀλλ' εὐτυχῶς οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὴς ἀτέλειες, εἶναι δυνατόν νὰ διορθωθῶν. Ἀρκεῖ νὰ τὴς ὁμολογήσετε στὸν ἑαυτὸ σας — δέν εἶναι δὲ καὶ τόσο δύσκολο — καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ τὴς διορθώσετε. Σ' αὐτὸ ἀκριβὲς ἀποβλέπουν οἱ κατωτέρω συμβουλές.

A. — ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΜΑΚΡΕΙΑ ΜΥΤΗ

1) Μαλλιά: Θὰ κατεβάσετε μιὰ μπούκλα ὡς τὴν ἐξωτερικὴ ἀκρὴ τοῦ τόξου τῶν φρυδιῶν καὶ θὰ φέρετε μιὰ ἄλλη πρὸς τὸ μέρος τῶν μῆλων τῶν παρειῶν. Θὰ δώσετε στὴ δευτέρῃ ἓνα σχῆμα ἀγκίστρου μὲ τὸ ἀνοιχτὸ πρὸς τὰ μέσα. Ἔτσι θὰ μικρύνετε τὴν ἀπόστασι μετὰ τῶν αὐτιῶν καὶ τῆς μύτης, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἀτέλεια τῆς μύτης σας.

2) Καπέλλο: Θὰ ἀποφύγετε τὰ καπέλλα σὲ σχῆμα σκούφιας καὶ γενικὰ τὰ μικρὰ καπέλλα, πού θὰ κάμουν τὴ μύτη σας

νὰ φαίνεται πῶς μεγάλη. Τὰ ἰδεώδη καπέλλα γιὰ σὰς εἶναι ἐκεῖνα πού ἔχουν φαρδιά μπῶρ πρὸς τὰ πλάγια.

3) Ντεκολτέ: Θὰ προτιμήσετε τοὺς στογγυλοὺς καὶ κλειστοὺς λαιμούς. Θὰ ἀποφύγετε, ἀντίθετα, τοὺς λαιμούς, πού καταλήγουν σὲ αἰχμὴ, γιὰτὶ ἐστὶ ἡ μύτη σας θὰ φαίνεται μεγαλύτερη.

4) Ἀξέσουάρ: Θὰ προσπαθήσετε τὰ κοσμήματα πού φορεῖτε νὰ σχηματίζουν ὀριζόντιες γραμμές. Θὰ ἀποφύγετε, ἀντίθετα, τὰ μακροῦλα κοσμήματα (κρεμαστὰ σκουλαρίκια κλπ.).

5) Μακιγιάζ: Θὰ χρησιμοποῦντε δύο φων-νέ τέν. Ἐνα σκούρο γιὰ τὸ σύνολο τῆς μύτης καὶ ἓνα χρωματιστὸ (ἐλαφρὸ ρὸς π. χ.) γιὰ τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης. Ἐπίσης δύο πούδρες. Μιὰ σκούρη καὶ μιὰ πῶς ἀνοιχτὴ γιὰ τὸ κατὼ μέρος τῆς μύτης.

B. — ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΣΑΡΚΩΔΗ ΜΥΤΗ

1) Μαλλιά: Ἡ προσπάθειά σας θὰ τεῖνι στὸ νὰ καμετε... λεπτὸ τὸ προφίλ σας. Θὰ προτιμήσετε, λοιπόν, τὰ στρωτὰ μαλλιά καὶ θὰ ἀποφύγετε, ἀντίθετα, τὴς πιαλλὲς μπούκλες, τὴς πολὺπλοκές μὲζ-ὲν-πλὶ κλπ. Οἱ κρόταφοι καὶ τὸ μέτωπο, πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερα.

2) Καπέλλο: Θὰ ἀποφύγετε τὰ καπέλλα μὲ ἀνασηκωμένα μπῶρ. Τὰ κλός, πού εἶναι ἀνασηκωμένα μπροστὰ καὶ κατεβαίνουν πίσω ὡς τὸν τράχηλο, εἶναι πολὺ καλὰ γιὰ τὸν τύπο σας.

3) Ντεκολτέ: Θὰ προτιμήσετε τὰ βαθειὰ ντεκολτέ μὲ μεγάλες, μύτες πρὸς τὰ πλάγια.

4) Ἀξέσουάρ: Θὰ προτιμήσετε τὰ μακροῦλα καὶ χτυπητὰ κοσμήματα. Ἔτσι, ἡ προσοχὴ ἐκείνων πού σὰς βλέπουν, θὰ συγκεντρώνεται περισσότερο σ' αὐτὰ.

5) Μακιγιάζ: Θὰ προεκτείνετε λίγο πρὸς τὰ πλάγια τὴ γραμμὴ τῶν χειλιῶν. Χωρὶς ὑπερβολὴ ὅμως. Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ γιὰ τὰ φρύδια. Γενικὰ, θὰ πρέπει νὰ προεκτείνετε τὴς ὀριζόντιες γραμμὲς τοῦ προσώπου σας.

Γ. — ΑΝ ΤΟ ΠΗΓΟΥΝΙ ΣΑΣ ΠΗΓΑΙΝΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ

1) Μαλλιά: Θὰ γυνέψετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ τυνώσετε τὸ προφίλ σας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, θὰ φανῇ μεγαλύτερη ἡ ἀπόστασι μετὰ τῶν λοβῶν τῶν αὐτιῶν καὶ τῆς ἀκρῆς τοῦ σαγονιοῦ.

2) Καπέλλο: Τὰ μικρὰ καπέλλα, πού λανθάρει ἡ σημερινὴ μόδα, ἔχουν ἐπινοηθῇ εἰδικὰ γιὰ σὰς. Προτιμήστε τὰ μπερέ ἢ τὰ

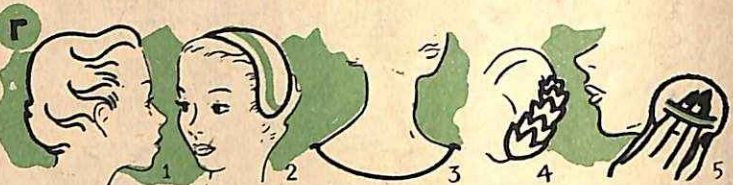
ΤΙΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΣΑΣ

«μπεγκέν» πού ἀφίνουν ἀκάλυπτο τὸ μέτωπο.

3) Ντεκολτέ: Θὰ προτιμήσετε τὰ μεγάλα ντεκολτέ. Σὰς πηγαίνουν ἐπίσης τὰ ντεκολτέ πού κταλῆγουν σὲ αἰχμὴ.

4) Ἀξέσουάρ: Θὰ προτιμήσετε τὰ σκουλαρίκια πού ἀναρριχῶνται πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ αὐτιοῦ. Θὰ ἀποφύγετε, ἀντίθετα, τὰ κολλιέ πού σφίγγονται γύρω στὸ λαιμό.

5) Μακιγιάζ: Θὰ δώσετε στὸ σαγόνι καὶ γενικὰ στὸ κατωτέρω μέρος τοῦ προσώπου σας ἓνα χρῶμα πῶς ἀνοιχτὸ, γιὰ νὰ τὰ κάμετε νὰ φαίνονται περισσότερο.

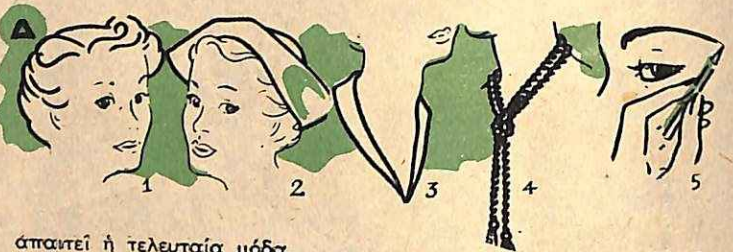
Δ. — ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΠΛΟ ΣΑΓΟΝΙ

1) Μαλλιά: Τὸ χτένισμά σας θὰ ἀπαιτήσῃ μεγάλη προσοχὴ. Θὰ ἀνασηκώσετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὸ ἓνα μέρος, θὰ γυνώσετε τελείως τοὺς κροτάφους καὶ θὰ σκεπάζετε τὸ ἐπάνω μέρος τῶν αὐτιῶν. Τὸ χτένισμά σας γενικὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀπαλό. Τὰ κολλητὰ μαλλιά δέν σας πηγαίνουν.

2) Καπέλλο: Θὰ προτιμήσετε τὰ καπέλλα, πού τὰ μποροῦντε εἶναι πῶς φαρδιά στὰ πλάγια, παρὰ ἐμπρός. Σὰς πηγαίνουν ἐπίσης τὰ καπέλλα πού εἶναι ἀνασηκωμένα στὰ πλάγια.

3) Ντεκολτέ: Μεγάλα ντεκολτέ. Ἀλλὰ κάπως «φλοῦ». Τὰ πολὺ ἐφαρμυστὰ δειχνουν περισσότερο τὴν ἀτέλειά σας.

4) Ἀξέσουάρ: Μιὰ διπλὴ σειρὰ μαργαριταριῶν, πού νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο μέγεθος μετὰ τῶν. Θὰ προτιμήσετε νὰ φτιάξετε ἓναν φλόγκο μπροστὰ καὶ ν' ἀφίσετε ἐλεύθερα τὰ δύο ἄκρα, ὅπως

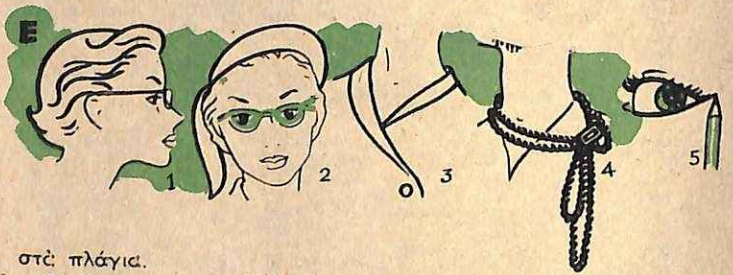
ἀπαιτεῖ ἡ τελευταία μόδα.

5) Μακιγιάζ: Προσέξτε τὸ ρυθμὸ τῶν ματιῶν. Θὰ βάλετε ρίμμες στὰ ματωσίνορα καὶ θὰ τυνώσετε τὴ γραμμὴ τῶν φρυδιῶν, διευθύνοντάς τὴν ἐλαφρὰ πρὸς τὰ κάτω. Ἔτσι θὰ συγκεντρώσετε τὴν προσοχὴ στὸ ἐπάνω ἔρος τοῦ προσώπου.

Ε. — ΑΝ ΦΟΡΗΤΕ ΓΥΑΛΙΑ

1) Μαλλιά: Θὰ προτιμήσετε τὰ χτενίσματα πρὸς τὰ πίσω, πού ἀφίνουν τελείως ἀκάλυπτο τὸ μέτωπο. Θὰ ἀποφύγετε, ἀντίθετα, τὰ κολλητὰ χτενίσματα, καθὼς καὶ τὴς πολλὲς μπούκλες.

2) Καπέλλο: Θὰ προτιμήσετε τὰ μοντέλα, πού δέν παρουσιάζουν συμμετρίαν. Σὰς πηγαίνουν τὰ μπερέ μὲ μεγάλο φλόγκο

στὲ πλάγια.

3) Ντεκολτέ: Κι' ἐδῶ ἐπίσης θὰ προτιμήσετε τὴς γραμμὲς πού δέν δέονται στὰ πλάγια καὶ σχηματίζουν πάνω στὸν ὦμο ἓνα φλόγκο μὲ ἓνα ἢ περισσότερους γύρους.

4) Ἀξέσουάρ: Ἡ σημερινὴ μόδα ἐπενόησε γιὰ σὰς τὰ κολλιέ πού δένονται στὰ πλάγια καὶ σχηματίζουν πάνω στὸν ὦμο ἓνα φλόγκο μὲ ἓνα ἢ περισσότερους γύρους.

5) Μακιγιάζ: Θὰ τυνώσετε τὴς γραμμὲς τῶν φρυδιῶν καὶ θὰ τὴς προεκτείνετε πρὸς τὰ ἔξω. Θὰ βάλετε ἐπίσης ἀφθονο ρίμμες στὰ ματωσίνορα σας. Ἔτσι τὰ μάτια σας θὰ φανοῦν πῶς ζωηρὰ πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά.

Κύματα τῆς ἔποχης

Ἐτὸν αἰῶνα τοῦ ἀτόμου καὶ στὰ χρόνια τὰ μοντέρνα, πού ἐξέλιπε τελείως ἡ ρομβία κι' ἡ λατέρνα, μὲ τὴν ραδιοφωνία τὸ κοινὸν ἔχει μανία καὶ στὸ σπῖτι του, ἀνέτως κι' εὐχερῶς, ἀπολαμβάνει σερενάτες, καντσονέτες, Σούμπεργκ, Κάλλμαν καὶ...Τσι- (τσάνη!)

Μὰ τὸ ραδιο-μεράκι ὡς ἐκεῖ δέν σταματᾷ καὶ στὰ ραδιοφωνάκια προχωρεῖ τὰ...φορητὰ, πού τὰ πῶς πολλὰ τοὺς μοιάζουν μὲ τσαντάκια γυναικεία κι' εὐεργέτημα μεγάλο εἶναι γιὰ τὴ συνοικία, ἐπειδὴ μαζὶ τοὺς πάντες τὴς τραβοῦν αὐτὲς τὴς τσάντες. Ἔτσι ἡ ἔντασι τῶν νέων φορητῶν ραδιοφώνων δέν παιδεύει ἀφορητὰ καὶ τὰ ὅλα τῶν γειτόνων!

Διαρκῶς, λοιπόν, προσέχεις τέτοια ραδιοφωνάκια νὰ φντρούνουνε στὸ ἄστυ, σὰν νὰ εἶναι...ραπανάκια κι' ἀντικρύσεις κάθε τόσο πλείστους δούλους νεαροὺς, μουσοφίλους τοῦ καιροῦ μας καὶ γλεντζέδες ζωηροὺς, νὰ τὰ σέρνουνε μαζὶ τοὺς ἀπουδήποτε κι' ἂν πᾶνε καὶ μὲ πλάκες, κάθε γούστου, «πλάκες ὅλοι τοὺς νὰ (σπάνε)»!

Ἐναντὰς πολλὰς ἐπίσης συντροφίης, εἴτε παρέες, ἀπὸ γένους κοινονότους κι' ἀπὸ σύγχρονες μοιραίες μὲ «πικ-ἄπ» καὶ δισκοθήκες πρὸς τὰ πέριξ ν' ἀμολᾶνε, νὰ χορεύουν στὸ γρασιδί καὶ τὸν κόσμο νὰ χαλᾶνε! Δηλαδή, μὲ λόγους ἄλλους, μεταφέρουν καὶ στὸν κάμπο τὴ θεοτερελλὴ τὴ σάμπα καὶ τὸ ἐξάλλο τὸ μᾶμπο κι' ἐνῶ σείεται ὁ κάμπος ὅλος, κι' ἡ πλάγια βαρυσσενάζει, συγκαοῦνται κι' ὁ δίσκος: «Ὅλη ἡ φύσις...ἡσυχαίνει»!

Μέσ' σ' αὐτὸ τὸ νταβαντοῦρι «σειῶνται δέντρα καὶ κι' ἡ Μερσέδη — ἄς τὴν ποῦμε — ποῦχει...φλόγα στήν (καρδιά

καὶ κοτζεῦει αὐτὴ νὰ...σβῇ γιὰ τὸν Βάγγο τὸν ντερεδίσ, καμαρώνει τέτοιες ὥρες τὸν σκληρὸ τῆς τὸν δανδὴ κι' ὅλο βάζει τὸ τραγοῦδι: «Παναγιᾶ μου ἓνα...παιδί»!

Ἔξη, ἑπτὰ φορές καὶ δέκα, τὸ σκοπὸ τὸν ἴδιο βάζει καὶ μπροστὰ τοῦ τὸ κορμί τῆς ὅλο καὶ...σκαμπαγε- (βάζει,

ὥσπου τὸν μισοτυλίγει καὶ τὸν μισοκατακτᾷ, ἐπειδὴ ἐκεῖνος πάλι, ἐν καιρῷ τὴν παρατᾷ... Καὶ στὸν ἔνατο τὸ μῆγα, μὲ λαχτάρια τραγοῦδεῖ, ἡ Μερσέδη δηλαδή, κι' ὅλο λέει τὸ τραγοῦδάκι: «Παναγιᾶ μου ἓνα παιδί, Παναγιᾶ μου ἓνα...παιδάκι»!

Τὸ μικρὸ αὐτὸ τσαντάκι, μὲ τοῦ κύματος τὰ μῆκη, εὐτυχεῖς τ' ἀπολαμβάνουν καὶ τῆς μόδας οἱ Μιμίκιοι, πού τραβᾶνε μὲ τὴ Μαίρη πρὸς τὰ βάθη τῶν δασῶν καὶ μακρὰν κακῶν βλεμμάτων, πρὸ παντός, κακῶν γλωσσ- (σῶν!

Μέσ' στοῦ δάσους τὴ γαλήνη καὶ τὴν πλήρη σιγαλιά, τὸ ρομάντζο τοὺς τὸ πλέκουν μὲ τσιγγάνικα βιολιά, παρεκτός ἂν ὁ Ἐκεῖνος κατὰ λάθος καὶ μὲ φούρα μεταφέρῃ τὴ βελόνα στοῦ Κάρον τὰ...σαντοῦρια! Καὶ ἀκούοντας ἀράδα: «Γιαλελέ καὶ γιαλελέ!» «γιαχαμπὶ καὶ γιαχαμπὶ», ἡ Ἀμὰν κι' Ἀμὰν Ἀμὰν, θὰ πιστέψῃ — ἀσυναίσθητος — καὶ θὰ πῇ, χωρὶς νὰ (θέλῃ), ὁ... Φαρόν πὼς εἰν' Ἐκεῖνος κι' Ἐκεῖνη ἡ...Ναριμὰν!

Ἐτοῦ ραδίου τὸν αἰῶνα, μετὰ τῶν ὅλων τῶν ἄλλων, τῶν σεμνῶν τῶν κορασίδων, τῶν πεζῶν καὶ τῶν (ἐξάλλων

τέτοια ραδιοφωνάκια θάχουν κι' οἱ γεροντοκόρες, γιὰ νὰ...ραδιοφονεύουν τὴς μονότονες τοὺς ὥρες!... Συνεχῶς θὰ τῶχουν πλᾶϊ στὸ λευκὸ τοὺς προσκεφάλι γιὰ νὰ τοὺς ὑπνεθυμίσῃ τὴ χαμένη τους ἀγάπην κι' ὅπως θάναι τυλιγμένες μὲ τ' ὀλομαλλὸ τοὺς σάλι νοερώς θὰ ταξιδεύουν εἰς τὰ χρόνια τοῦ...Σαλιπίν!

Τέλος, δίχως φλυαρίες καὶ κουβέντες περιττές, συσκευὲς ραδιοφώνων κρεμαστῆς, ἢ φορητῆς, θὰ φροντίσουν, ὑποθέτω, ν' ἀποκτήσουν, λαοῦ-λαοῦ κι' ὀφισμένοι παντρεμένοι, πούχουν φήμην Μενελάου, γιὰ νὰ δείξουνε σὲ τούτῃ τὴ ζωὴ μας τὴ μοιραία, πὼς τὸ «ραδιο-κατράκι» τοῦς λειτουργεῖ χωρὶς κερραία!

Εἰσορηγὰφικὸς
Αντ. Γαζάρης Ὁ Συνεργάτης

Ο Κάρλος Τόμπσον και η Λάνα Τάρνερ σε μία αισθηματική σκηνή της ταινίας «Ολόγα και σάρκα»

Ο γόνος 'Αργεντινός που έγινε τυχαία στάρ του Χόλλυγουντ!...

Όταν πριν τρία χρόνια ο Κάρλος Τόμπσον έφθανε για πέμπτη φορά στο Χόλλυγουντ, δεν είχε ούτε τώρα την πρόθεσι να επιδιώξη κινηματογραφική καριέρα. Ήταν, βέβαια, φημισμένος και δημοφιλής καλλιτέχνης στην πατρίδα του, την 'Αργεντινή, αλλά στην πρωτεύουσα του αμερικανικού κινηματογράφου πήγαινε τότε-τότε μόνο ως τουρίστας. Κι' όμως, ένα τυχαίο περιστατικό τον έφερε και στα στούντιο του Χόλλυγουντ, για να συνεχίσει κι' εκεί τις επιτυχίες του.

Καλώς γκώστης των μυστικών του αυτοκινήτου, όπως ήταν, νοίκιασε, μία μέρα, μία κούρσα και ξεκίνησε να πάει από το Χόλλυγουντ στην κοσμική πλάζ της Σάντα Μόνικα. Έφθασε, πράγματι, εκεί, έμεινε μερικές ώρες και ξεκίνησε πάλι για το Χόλλυγουντ. Στο δρόμο της επιστροφής, καθώς τον μεθούσε η ταχύτητα και έτρεχε με 80 χιλιόμετρα, είδε από μακριά μία άλλη κούρσα σταματημένη στην άκρη και στη μέση του δρόμου μία γυναίκα να κάνει απεγνωσμένα σήματα. Σε λίγο, το αυτοκίνητό του σταματούσε δίπλα στο άλλο και ο Κάρλος πηδούσε έξω για να εξακριβώσει τι ζητούσε η κυρία. Μόλις την πλησίασε, άφησε μία φωνή έκπληξης.

— Μά, δεν είσθε ή μίς 'Υδόν ντέ Κάρλο; της είπε ευγενικά.

— Εγώ είμαι, ολόκληρη! απάντησε εκείνη, κάπως απότομα. Με συγχωρήτε που σάς έκοψα το δρόμο, αλλά το άμαξι μου με άφησε εδώ που βλέπετε από μία ξαφνική βλάβη της μηχανής του. Μία ώρα τώρα κυττάω να την διορθώσω, αλλά δεν μπορώ να ανακαλύψω τί ακριβώς έχει. Μήπως θα μπορούσατε να δώτε κι' εσείς ή, εν ανάγκη, να με ρυμουλκήσετε ως την πόλη;

Πρόθυμος ο Κάρλος, ιδιαίτερα στις όμορφες γυναίκες, έβγαλε άμέσως το σακκάκι του, άναψήκωσε τα μανίκια του και, παίρνοντας από το δικό του άμαξι μερικά εργαλεία, άνοιξε τη μηχανή του άμαξιού της 'Υδόν και άρχισε να την εξετάζει.

Ύστερα από λίγο, γύρισε και ρώτησε την 'Υδόν ντέ Κάρλο, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο:

— Σωφάρετε από πολύ καιρό;

— Περισσότερο από 10 χρόνια!

Ο Κάρλος Τόμπσον σε μία τελευταία φωτογραφία του.

Κάρλος Τόμπσον

και όμολογώ, ότι ποτέ δεν μου συνέβη τέτοιο ατύχημα, όπως το σημερινό.

— Μπα! Καί... πώς σάς συνέβη;
— Δεν ξέρω! Δεν μπορώ να καταλάβω τί έπαθε ή μηχανή...
— Τα θερμά μου συγχαρητήρια για τις ικανότητές σας! της απάντησε εκείνος, πάντα σε τόνο ειρωνικό. 'Η βλάβη του άμαξιού σας είναι τόσο σοβαρή, ώστε φοβάμαι πως, όσο κι' αν κοπιάσετε, δεν θα ξεκινήσει ποτέ πιά, αν δεν του... ρίξετε μερικά γαλόνια βενζίνης!...

Λίγο αργότερα, ο Κάρλος με την 'Υδόν δίπλα του, έμπαιναν στο Χόλλυγουντ, ενώ πίσω τους, δεμένο με σχοινί, ακολουθούσε το «χαλασμένο» αυτοκίνητο της «γόνισσας». Από τότε, όμως, οι δύο τους έγιναν αχώριστοι φίλοι. 'Εξ αίτιας της 'Υδόν, μάλιστα, ο 'Αργεντινός γόνος όχι μόνο δεν ξαναγύρισε στην πατρίδα του, αλλά και έμπρός στη μεγάλη επιμονή της διάσημης στάρ, δέχθηκε να πρωταγωνιστήσει μαζί της στην ταινία «'Η κατάσκοπος του 'Αλγερίου».

Η πρώτη αυτή ταινία του στην 'Αμερική, δεν άργησε να προσελκύσει το ενδιαφέρον πολλών στούντιο για τον καινούργιο ζέν-πρεμιέ και τραγουδιστή. Και ύστερα από πολλές διαπραγματεύσεις, ο Κάρλος υπέγραψε ένα ευνόικο συμβόλαιο με γνωστό στούντιο για το γύρισμα πολλών ταινιών. Δυό απ' αυτές, που τελείωσαν ήδη και προβλήθηκαν σε πολλά μέρη της Εύρωπης, έχουν τους τίτλους «Φλόγα και Σάρκα» με την Λάνα Τάρνερ και την Πιεράντζελι και «'Η κοιλιά των βασιλέων», με τον Ρόμπερτ Τέυλορ και την 'Ελινor Πάρκερ. Ύστερα από τις τρεις αυτές επιτυχίες του, ο 'Αργεντινός στάρ έμεινε όριστικά στο Χόλλυγουντ και συνεχίζει σήμερα την καριέρα του, που άρχισε με τόσο πρωτότυπο τρόπο. Έννοείται, ότι, με την 'Υδόν εξακολουθούν να είναι πάντα οι καλύτεροι φίλοι.

Ο Κάρλος Τόμπσον — το πραγματικό του όνομα είναι Κάρλος Χουάν Χοσέ Μουντέν — γεννήθηκε στο Μπουένος Άϊρες της 'Αργεντινής, στις 7 'Ιουνίου του 1922. Μεγάλωσε και σπούδασε εκεί δραματική τέχνη και τραγουδι και σε ηλικία 19 ετών, βγήκε στο θέατρο της πατρίδας του και, λίγο αργότερα, έπαιξε στον εγχώριο κινηματογράφο.

Από ηλικίας 22 μέχρι 30 ετών, πήρε μέρος σε περισσότερες από 15 αργεντινικές ταινίες, που γρήγορα τον έκαναν γνωστό και αγαπητό στάρ στον γυναικόκοσμο της χώρας του.

Το 1952, όταν ταξίδευε για το Χόλλυγουντ, σε ό συγχρόνως κινηματογράφους του Μπουένος Άϊρες, παίζονταν η τελευταία του ταινία «'Η κυρία με τις καμέλιες», που του χάρισε, εκτός των άλλων, και το προσωπικό βραβείο του Προέδρου Περόν. Κι' έπειδή το κοινό ζητούσε επίμονα τον Κάρλος στη σκηνή κι' αυτός δεν φαινόταν πουνένά, ή όργη του πλήθους ξέσπασε, στο τέλος, στά... καθίσματα!

Ύψηλός, γεμάτος, με τετράγωνους ώμους, ξανθά μαλλιά και έκφραστικά πράσινα μάτια, ο Κάρλος ζή σήμερα σε μία βίλλα του Μπέμπερλ Χίλλς, του Χόλλυγουντ, με τη συντροφιά της μητέρας του και των δύο ανύπαντρων αδελφών του, γιατί και ο ίδιος δεν είναι παντρεμένος. Ασχολείται έντατικά με τα σπορ και το αυτοκίνητο ιδιαίτερα, αλλά τον περισσότερο διαθέσιμο καιρό του, τον απορροφά ή λογοτεχνία. Είναι συγγραφέας αρκετών μυθιστορημάτων που διαβάζονται πολύ στην 'Αργεντινή. Δεν αγαπά την θορυβώδη ζωή και σπάνια θα τον δη κανείς στα νυκτερινά κοσμικά κέντρα.

Από τη δουλειά του στα αμερικανικά στούντιο έχει πολλές «κακές και καλές» αναμνήσεις, όπως λέει ο ίδιος. Για τις «καλές» αποφεύγει να πη κάτι.

Αναφέρει όμως τις «κακές» και επιμένει ιδιαίτερα στο έξης πάθημά του:

«Όταν βρισκόταν στην Αίγυπτο για το γύρισμα της ταινίας «'Η κοιλιά των βασιλέων», τον κάλεσε μία μέρα ο σκηνοθέτης και τον ρώτησε αν ήθελε να τον «ντυμπλάρη» κάποιος άλλος στις «δυναμικές» σκηνές, που θα γύριζαν με το Ρόμπερτ Τέυλορ, πάνω στο τεράστιο ύψος ενός τάφου των Φαραώ.

Ο Κάρλος δεν δέχθηκε και το γύρισμα άρχισε.

— Μετάνοιωσα ωστόσο, όμολογεί ο ίδιος. Μόνον οι γροθιές που μου έδωσε ο Μπόμπ — έννοείται ότι του έδωσε κι' εγώ — θα μπορούσαν να με στείλουν τουλάχιστον για μιάν έβδομάδα στο νοσοκομείο! 'Εμεινα όμως μόνο... τρεις ημέρες με τρομερούς πόνους σ' όλο μου το κορμί!... Από τότε, πάντως, πήρα την απόφασι να μη ξαναγύρισω τέτοιες σκηνές, τόσο «δυναμικές»!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Γκάρι Κούπερ

Τα νεώτερα των άστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

Το «Φεστιβάλ των Καννών» έληξε την περασμένη εβδομάδα με την απονομή του «Χρυσού φοίνικος» στο αμερικανικό φιλμ «Μάρτυ» με την άπλη έρωτική ιστορία με πρωταγωνιστές τον «Ρνεστ Μπόρτζιν» και την Μπέτση Μπλάιρ. Το βραβείο για τον καλύτερο ηθοποιό δόθηκε στον Σπένσερ Τρέισυ για τον ρόλο του στο φιλμ «Μία άσχημη μέρα στον μαύρο βράχο».

Η έγχρωμη ρωσική ταινία «Ρωμαιοί και 'Ιουλιέται» θεωρήθηκε το καλύτερο κλασικό μουσικό φιλμ. Στο έργο αυτό πρωταγωνιστεί η διάσημη χορεύτρια Ουλάνοβα.

Στην ταινία του 'Ελληνοαμερικανού σκηνοθέτη «'Ηλια Κασάν», «Ανατολικά της 'Εβέ» δόθηκε το βραβείο του καλύτερου δραματικού έργου. 'Ενώ ένα ιδιαίτερο βραβείο άπενεμθή στο Ιταλικό ν-σκυμαντέρ «'Η χαμένη ήπειρος».

Το βραβείο που προορίζεται για την καλύτερη ηθοποιό πόρ' όλιγόν να μην άπονεμηθή λόγω άδυναμίας της 'Ελληνοαρκού. 'Επιτροπής του Φεστιβάλ να εκλέξει μεταξύ της πρωταγωνιστριάς της «Μάρτυ», Μπέτση Μπλάιρ και της Μελίνας Μερκούρη, πρωταγωνιστριάς της «Στέλλας». Τελικά όμως, κατόπιν έπεμείσεως της άνω επιτροπής, της άπιορής, της γνωστής ηθοποιού 'Ιζα Μιράντα, το βραβείο δόθηκε στην 'Ελληνοαρκή ηθοποιό κατά τη διαρκεία μιας ειδικής τελετής. Το βραβείο παραδόθηκε στον σκηνοθέτη του έργου κ. Κακογιάννη, δεδομένου ότι ή Μελίνα είχε στο μεταξύ ξαναγύρισε στην 'Αθήνα.

Από τους ηθοποιούς, που παρεύρθηκαν στο Φεστιβάλ ο Βιτόριο ντέ Σίκα, θεωρήθηκε ο πιο ένδοξος, ή δέ ρήθηκε ο πιο έκθαμβωτικός όδους με την «έκθαμβωτική» όμορφη της, θεωρήθηκε από τους κριτικούς μία γόνσσα με παντελή έλλειψι ταλέντου.

Η Σοφία Λόρεν γνώρισε ένα θριαμβό που μπορεί να συγκριθι με την περυσινή επιτυχία στην «Λοκουμπρίκτα». 'Η της Τζίνας όμορφη της δεν άφη «διαβολική» όμορφιά, ήταν δέ ή πιο φωτογραφημένη στάρ του Φεστιβάλ.

Ο Βιτόριο ντέ Σίκα και ή Σοφία Λόρεν ήσαν από την πρώτη στιγμή τα δυο πιο σημαντικά πρόσωπα του Φεστιβάλ που έγκαιναίστηκε με το φιλμ «Ο χρυσός της Νεαπόλεως», στο όποιο πρωταγωνιστούν.

Ο Βάν Τζόνσον φτάοντας στις Κάννες έδλωσε: «Μοιάζει να έπιθυμία είναι να γνωρίσω την Σοφία Λόρεν. Είναι ή μόνη γυναίκα που έχει πραγματική μάτια γάτα». Όταν συναντήθηκε μαζί της, μετά την πρεμιέρας του φιλμ «Ο χρυσός της Νεαπόλεως» της είπε: «Εσείς πάντως

είσθε ό χρυσός των Καννών». Καταγοητευμένος από την όμορφιά της ό Βάν Τζόνσον φαίνεται άποφασισμένος να γυρίση ένα φιλμ με την όραία 'Ιταλίδα στάρ.

* Αντίθετα με ή Σοφία, ή Σιλάνα Μάγκανο έκανε μία πολύ σοβαρή εμφάνισι 'Ενα επιβλητικό μαύρο φόρεμα, άποδεικνύοντας για μία ακόμα φορά πως έγκατέλειψε τους ρόλους της «πιν-άπ-γκέρλ» για τον ρόλο της συζύγου.

* Δεν έλειψαν όμως από το Φεστιβάλ τα «πιν-άπ-γκέρλ». 'Η Γαλλίδα 'Αννίκ 'Αρβέλ και ή Γερμανίδες Μπαρμπάρα Ρούτινγκ και Μάργκιτ Σάαντ είχαν πολλούς θαυμαστές. Όλες οι φωτογραφίες της τελευταίας μάλιστα εκλάπησαν από τις προθήκες που διαφηνίζον το φιλμ, στο όποιο πρωταγωνιστούσε! Την μεγαλύτερη έντυπωσι όμως έκανε ή Σουηδέζα Μάργκιτ Ρέιτ Κούνγκ, χορεύτρια της όπερας της Στοκχόλμης, που κυκλοφορούσε όλη την ήμερα μ' ένα μαγικό μπικινί, κόβοντας με την εκπληκτική όμορφή της την άνάσα εκείνων που συναντούσε στο πέραςμά της!...

* Αν ή «Έστερ Ουίλλιαμς» άμς θέλησι να πάρη μαζί της όλα τα μαγιά, που της προσέφεραν στο Φεστιβάλ, θα χρειασιή να ναυλώσει ειδικό αεροπλάνο. Όλοι οι έμποροι κοστούμιών του μανιού της έστειλαν το καλύτερο μαγιά τους, φιλοδοξώντας να ή δούν να φωτογραφισθι μ' αυτό και να άπορρέουν έτσι να βάλλουν στη βίρνα τους την επιγραφή «Προμηθεύς της Έστερ Ουίλλιαμς».

* Στα Φεστιβάλ υπάρχουν πάντοτε άνθρωποι που βλέπουν παντού ειδήλλια. Άρραβώνισμα έτσι τον Ρόμπερτ Φάιερ μέλος της επιτροπής του Φεστιβάλ με την Σοφία Λόρεν, τον Σάν-Πιέρ 'Ωμόν με την Μπέλλα Ντέρεϊ και τον θεατρικό συγγραφέα Μαρσέλ Άσάρ με την 'Ιζα Μιράντα. Φυσικά στα ειδήλλια αυτά υπάρχει πολύ περισσότερη φαντασία, παρά αλήθεια.

* Κάθε μέρα κυκλοφορούσε ή φήμη πως καταφθάνει ή Μαίρι-λυν Μονρό, στο τέλος όμως ή έκρηκτική γόνσσα έστειλε ένα μεγάλο τηλεγράφημα στην επιτροπή του Φεστιβάλ, ζητώντας συγγνώμη, έπειδή ή δουλειά της όννης επέτρεψε να πάη στις Κάννες.

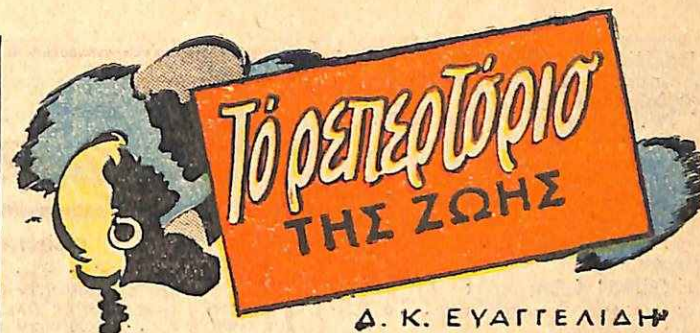
* Από το Φεστιβάλ δεν έλειψε και το διπλωματικό έπεισδίο. 'Η Γιουγκοσλαβία θέλησε να παρυσιασθή το φιλμ «Ο δρόμος του αίματος», ή επιτροπή όμως του Φεστιβάλ απέκλεισε το έργο αυτό. Σύμφωνα με ένα άρθρο του κανονισμού άπαγορεύεται ή προβολή ταινιών, που θα μπορούσαν με το περιεχόμενό τους να θέσουν ένα άλλο κράτος. Και το φιλμ «Ο δρόμος του αίματος» θα άσφαρστούσε άσφαλώς τους Γερμανούς του Φεστιβάλ, γιατί στρέφεται κατά της Βέρμαχτ.

* Ένας άλλος άπάν από το προσκλητήριο του Φεστιβάλ ήταν ό Γκάρι Κούπερ, που δεν άπορρεσε να πάη στις Κάννες λόγω άδιαθεσίας.

* Το Φεστιβάλ έπεφλόσε μία μεγάλη άπογοήτευσι στην Γκρέης Κέλλυ. 'Η διάσημη 'Αμερικανίδα στάρ που κέρσις έφέτος το 'Όσκαρ με το φιλμ «'Η χωριατοπούλα» ήρθε στις Κάννες για να παρευρθι στην προβολή του έργου της. Οι Εωρωπαϊκοί κριτικοί παραδώνοναι, βέβαια, πως ή Γκρέης είναι μία πολύ καλή ηθοποιός, άπόρρησαν όμως, που της δόθηκε το «Όσκαρ» για τον άναρό ρόλο της όπομονετικής συζύγου, που παίζει στο έργο αυτό. Φυσικά, ή Γκρέης είδε την κακή έντυπωσι που έκανε το έργο της και αυτό δεν της ήταν καθόλου εύχάριστο.

* Στις Κάννες παραθερίζει έργαζόμενο το διάσημο ζευγάρι Πήτερ Ούστινοβ — Σουζάν Κλουτιέ. Οι δυο συζυγοι κυκλοφορούσαν διαρκώς με σούρ, και δεν ήσαν μέρος σε καμία έπισσημ δέξισι, γιατί δεν τους έστάλη πρόσκλησι συμμετοχής στο Φεστιβάλ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Συννεφάκι...

('Η σκηνή σε μία κοσμική ταβέρνα, ώρα περασμένη. Όλοι βρίσκονται στα έπιδόρπια κι' ή ατμόσφαιρα έχει εκείνη την ένοχλητική-θορυβώδη ευθυμία.

ΕΚΕΙΝΗ: Σουμπρέττα στην όπερέττα της ζωής. Κοκέττα, έπιτηδευμένη, ταχαπινομάτα, λικνιστική, σαν να περνά συνεχώς τη «γέφυρα της όμορφιάς» σε διεθνή καλλιστεία, 27 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαραντάρης, κομψός με σοβαρή εμφάνισι. Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ύπερμοντέρνος και παρδαλός και στο ντύσιμο και στο ύφος, 30 χρόνων).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Κυττάει, τó ρολόι του). 'Αργήσαμε, παιδιά. Δεν ζητάμε λογαριασμό!

ΕΚΕΙΝΗ: Από τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θα πη «άπό τώρα», Μαίρη; Είναι μιάμιση!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά εγώ τώρα μόλις άρχίζω να κάνω κέφι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά έσύ μπορείς ν' άρχισης να κάνης κέφι και στις έξη το πρωί. Άλλά εγώ έχω δουλειά!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί δουλειά; 'Απόψε ήρθαμε να διασκεδάσουμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Απόψε! Όχι κι' αύριο! Δεν θα τó πάμε συνεχεία σαν τους χωριάτικους γάμους!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί είσαι πρόστυχος; Δεν φτάνει που είσαι έκνευριστικός, πρέπει να γίνεσαι και χυδαίος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

Μίλα σε παρακαλώ Κώστα!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ο Κώστας μπορεί να μη σ'ό πη από λεπτότητα! Άλλά έχεις άδικο, και πολύ μεγάλο. Έβγαλες τη γυναίκα σου έξω να διασκεδάση. Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οραία! Κι' ή ώρα κοντεύει δύο! Δεν διασέδασες;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι! Καθόλου! Τώρα θάρχιζα, τώρα θέλω λιγάκι να πιώ, λιγάκι να χορέψω, λιγάκι να δώ τον κόσμο και να με δώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εγώ να ξε-νυχτώω και να πάω το πρωί ν' αγοράέω στο δικαστήριο και να χασμουριέμαι; Και να μην ξέρω τί λέω;

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν μ' ένδιαφέρει έμένα, αγαπητέ μου! Όλοι οι άντρες εργάζονται κι' όμως βγαίνουν κάθε βράδυ και διασκεδάζουν τις γυναίκες τους.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά από τη δική μου τη δουλειά εξαρτάται ή ζωή και ή περιουσία των ανθρώπων! Έχω μεγάλες ευθύνες.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, τότε άς παντρευόσονται τη Θέμιδα!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Βρε παιδιά, γιατί γκρινιάζετε τώρα χωρίς λόγο; Άς μείνουμε λιγάκι, δεν χάλασε ό κόσμος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σάν θύμα). 'Ας μείνουμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί είσαι πρόστυχος; Δεν φτάνει που είσαι έκνευριστικός, πρέπει να γίνεσαι και χυδαίος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στον Τρίτο).

— 'Η φωνή σας είναι καλή, δεσποινίς, και σάς προσλαμβάνουμε. Ύπό έγαν έρο όμως! Μόλις έρθη κι' εδώ ή τηλεόρασις, θα σάς άπολίσσουμε!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ζωηρά). Αυτό που δεν μπορείς να καταλάβεις είναι ότι οι άνθρωποι δεν ζούν με τον αέρα! Κι' έτσι, όταν κανείς εγκαταλείψει τη δουλειά του, δεν θα μπορεί ναχή όχι γλέντι, αλλά ούτε και ψωμί! Έσύ θέλεις τουαλέτες, θέλεις «πάρτυ», θέλεις «μεγάλη ζωή», θέλεις εξοχές, ταξίδια, Ευρώπες. Από πού θα βγούν αυτά; Θα μάς στείλη ο θεός απ' την Αμερική;

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά): Μ' άρεσει το χαριτωμένο σου χιούμορ! Το βρίσκω γοητευτικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μίλα, σε παρακαλώ, Κώστα. Έχω άδικο;

ΕΚΕΙΝΗ (έξυμνα): Ναι! Μίλα, Κώστα! Κι' εγώ σε παρακαλώ να μιλήσεις!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά... εγώ δεν έχω να πω τίποτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς δεν έχεις να πής; Σήμερα τ' απόγευμα δεν μου λες πως αυτός που κάνει μια ζωή μαρτυρική κι' απορείς πως την άντεχες; Δεν μου λες πως έχει γυναικά μια κόκκα, ένα όνειρο των ονείρων και με παραμελεί και μ' έχει φυλακισμένη σε τέσσερις τοίχους κι' αν ήταν άλλη, θα το είχε κάνει του κόσμου τις άπιστριες;... Και δεν μου πρότεινες να χωρίσω να με πάρης; Πέστα, λοιπόν, να τελειώνουμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Α, μπά;... Συνέβησαν τέτοια;... Μπράβο, Κώστα!... Λαμπρός φίλος είσαι! (Σηκώνεται). Δεν πειράζει! Χαλάι σου! Σου δίνω το λόγο μου πως θα τη χωρίσω... γιατί να στη χωρίσω!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ (με ήλιθα παραγμένη φάτσα): Στάσου, να σου εξηγήσω! Ήταν εν' άλλο φλέρι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (είρωνικά): Δεν αμφιβάλλω!... Όρεβουάρι!... (Φεύγει). Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά... τι παραφροσύνη ήταν αυτό που έκανες;

ΕΚΕΙΝΗ (άνοητα): Γιατί; Δεν μου τ' είπες;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ό,τι λέει κανείς όταν φλερτάρει μια κυρία, δεν τ' λέει και στον άντρα της! Τώρα τι θα γίνη;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να γίνη; Θα χωρίσουμε και θα σε παντρευτώ.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά... σοβαρά τ'ο φαντάστηκες αυτό τ'ο πράγμα; Αυτό τ'ο είπα σε μια στιγμή... πως να σου πω;... έρωτικής εξάρσεως!... Ήταν ένα... αισθηματικό παραλήρημα! Πάν θα παντρευτούμε; Μπορούμε να ζήσουμε; Εμείς οι δυο; Έμένα ο μισθός μου δεν φτάνει ούτε για τα τσιγάρα σου!

ΕΚΕΙΝΗ (εξαγριωμένη): Άηδίες έλεγε, λοιπόν; Και φευτίες!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μα σου είπα... όταν είναι κανείς έρωτευμένος...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Πολύ έν τάξει! Δεν σκοτίσθηκα! Θα βρώ άλλον! Σήκω να φύγουμε.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (σηκώνεται): Περίμενε με μια στιγμή.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Πάω να βρώ κανένα γνωστό να πάρω λεπτά. Δεν έχω να πληρώσω το λογαριασμό.

ΕΚΕΙΝΗ (γκριμάτσα αϊκτού): Σάν δεν ντρέπεσαι! Ήθελες να κάρνης και... πρότασι γάμου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπιστρέφει): Έπιθυμώ να σου κάνω μια ερώτησι. Αν θα μείνης μ' αυτόν τον κύριο ή θαρθής μαζί μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μα τ'ι σαχλαμάρες εν' αυτές, που λες τώρα; Πάμε, άγίατη μου κι' έχεις τ'ο πρωί δικαστήριο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γκαρσόν, τ'ο λογαριασμό!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (με διπλή ανακούφιση): Ούφ!... Καληνύχτα σας! (Φεύγει).

(Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Επίμαχοι βίλοι

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Έξ αιτίας των σεισμών και κυρίως των δασμών, αρκετές μας πρώτες ύλες και τροφές λογής-λογής έχασθηκαν κι' εκωθήκαν εις τὰ... έγκατα της γής!

Έτσι βλέπει ο κόσμος, ήδη, με βαρύ καυμό και θλίψη, πως εκτός απ' τ' άλλα είδη και τ' όρμα θα εκλείψη... Κι' ότι, εντός μηνών ολίγων, ούτε... ζώνη, πιά, δεν θα φέρει ο καυμένος τ'ο κενό του τ'ο...στομάχι.

ΜΕΤΡΑ... ΚΥΝΩΦΕΛΗ

Έκτός των άλλων, κύριοι, τών μέτρων τών ποικίλων εντεινεται κι' η μέριμνα υπέρ όλων τών σκύλων και τ'ο παρόν εντέλλεται, να δώση η ανθρωπότης εις τόν... κυνωφελέστατο εκείνο τόν σκοπό της!

Να προστατεύη, δηλαδή, τούς άδελφούς κύνας και τών κυνών να γίνεται, ει δυνατόν, μαικήνας, με φιλωτρα κι' έμβόλια ν' άσποχολήται πάντα και να τονώνη πάντοτε τών σκύλων τήν αθάνατη!

Σταυροφορία γίνεται προς χάριν τών κυνών κι' ουδείς κυντά, παράλληλα, τ'ο άπορο κοινόν, που για τ'ο θυμαράκι τραβά ντουγρού και ίσια παρ' όλο που σκοτώνεται κι' έρναίεται... σκυλιά και μ' όλο που ύπαισται, χωρίς πολυλογία, μία συνεχή κι' ατέλειωτη... σκυλοφορολογία!

ΝΕΟ ΦΡΟΥΤΟ

Με τήν καινούργια, φίλοι μου, τού θέρους τ'ο σαι... (ζόν, παρήλθε όπως φαίνεται, η μόδα τών μπλουζών και δεσποινίδες άπειρες, σπαρτές, είτε ρούδες, στους δρόμους έμφανίζονται... πουκαμισοφορούσες.

Τ'ο άντρικό πουκάμισο παντού κυριαρχεί και λές, σ' αυτόν τόν βίο μας τόν πλανό και βραχύ, πως η γυναίκα έγινε άσκήσια και βλαμίσσα και τού άντρου εδάθηκε ν' αλλάξη τ'ο... πουκά... (μιασά)

Ο... ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

Τόν Όρσον τον κυριέψε η νοικοκυρωσύνη έφόσον ήδη έσπευσε με φούρια και βιασύνη, να παντρευτεί τήν Μόρι του, τήν Μόρι τή μικρούλα, που είναι, όπως λέγεται, κορίτσι με τ'ο ούλα!

Μαζί της άπεφάσισε να ζήση, να γεράση, αλλά ο μόν τού μέλιτος εύθης μόλις περάση, η νόσσα η Μόρι... γι' άλλου θα βάλη πλήρη...

Θά τόν άφηση βέρτζινον, με δυο λογάκια σκέτα και θά τού πουν οι φίλοι του!... (Όρσον γαμπρέ (κουφέτα)!

ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΕΣ!

Άκουνε με κατάληψι, χιλιάδες πολιτών, πως ενέταθη η διωξή τών... μικροπωλητών, διότι εξ αιτίας των τ'ο είδη ανεβαίνουν κι' αυτοί τού τιμωρίθμου μας τ'ο κόστος άκριβαίνουν.

Αυτούς, λοιπόν, εντέλλεται, η άγορανομία, να κυνηγήση άμειλκτα και να τούς προστιμάρη. Και ούτω πως θυμώσατε, όρθως τήν παροιμία: «Ένώ μάς φταίει ο γάιδωρος, χτυπάμε τ'ο...σαμάρι».

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΛΑΝΕΣ

Υπόδικος βρισκότανε ο Παναγιώτου, μήνες, γιατί είχε, με τούς όρκους του, κάποια Τζανή του. (μπαρεί κι' άφου θωπήεις χόρταινε κι' έρωτοβιταμίνες, σκληροπρεπώς άρνιότανε γυναίκα να τήν πάρη.

Μά σ'ο καλλί του, έξαφνα, ο Παναγιώτου Χρήςτος με τήν Τζανή έτέλεσε τούς γάμους εύχαρίστως... Κι' ενώ ήταν... υπόδικος, χωρίς πολλά λιμά, έμπηκε σ'ο ισόβια τού γάμου τ'ο δεσμά!

ΣΤΕΡΝΗ ΤΟΥ ΓΝΣΕΙ

Καθηγητής πασιγνώστος στών Αθηνών τήν πόλι, έφύτευε τις λίρες τού βαθεία σ'ο περιόβλι, η μάλλον είχε σκέδιον καταστρωμένο πλήρες να κρύβη μία σ'όν κήπο τού έμφιαλμένος λίρες!

Άλλά η πρώην δούλα του και νύν κυρία Δρούλια, μια μέρα τις ξεφύτρεψε σάν νάτανε μαρούλια! Τις λίρες τού κυρίου τις έπηρε, ήγουν ήτοι κι' απέκτεψε αυτοκίνητο και σούγγο και σπιτί!

Έφ' ο κι' ο τέως κάτοχος τών λιροφιαλών αναφωνεί περιλήπως και λέει μετ'ο πολλών: «Έχάθη, φεύ! ο κόπος μου, ο μόχθος μου κι' ο κά... (ματος)

και ο σοφός τήν έπαθα, σ'ο τέλος, σάν άγράμμα... (τσί!)»

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Οι κίτρινοι γκάνγκστερ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ

Τους εξαφάνισε τ'ο νέο καθεστώς

Όποιος θέλει νάνε άμερόληπτος κι' άντικειμενικός στις κρίσεις του, δεν μπορεί να μην άναγνωρίση μίαν έπιτυχία τών σημερινών Κινέζων: Πραγματικά, τ'ο καθεστώς τους κατάφερε να περιορίση, να εξαφανίση σχεδόν τήν εγκληματικότητα στή Σαγκάη. Έπέτυχε ένα άληθινό θαύμα, εκεί που είχαν άποτύχει όλοι οι άστυνομικοί τού Τσανγκ Κιά Σέκ, μολονότι είχαν τή βοήθεια της άληθινά λαμπρής Διεθνούς Άστυνομίας.

Σ' αυτή τήν άστυνομία ύπηρετούσαν, πριν από τόν πόλεμο, Βρετανοί, Άμερικανοί, Γάλλοι, Λευκορώσοι, Ιταλοί, Γιοπωνέζοι, όλοι έξυπνοι, τολμηροί, έπιδέξιοι και άμειλκτοι έχθροι τών Κινέζων γκάνγκστερς τής Σαγκάης. Ήσαν πάντοτε και φορούσαν κάτς απ' τή στολή τους ένα θώρακα που δεν τών τρυπούσαν οι σφαίρες. Είχαν άποκτήσει τέτοια έξάσκηση με τ'ο πυροβόλα όπλα, ώστε η τεχνική τους συμπεριελήφθη σ'ο πρόγραμμα έξασκήσεως τών «κομμάντος» σ'ο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Τ'ο χαρακτηριστικό δέ είναι πως δεν γίνονταν δεκτοί παντρεμένοι σ' αυτό τ'ο σωμα.

Οι άστυνομικοί αυτοί έκαναν τή δουλειά τους σκληρά, άγρια κι' άμειλκτα, γιατί τέτοιοι ήσαν κι' οι αντίπαλοί τους.

Οι γκάνγκστερς τού Σικάγου θά μπορούσαν να θεωρηθούν... άκακα άρνάκια μπουστά σ'ους θηριώδεις κίτρινους συναδέλφους των, που λυμαινόνταν τή Σαγκάη.

Η κυριώτερη (ειδικότερη) αυτών τών Κινέζων κακοποιών ήταν οι άπαγωγές τών «ταϊτάν» (ηλυσίων). Όσο κι' αν φυλάγονταν τ'ο θύμα τ'οι τους, όσο κι' αν κυκλοφορούσαν μ' ένα πιστόλι πάντα τήν τσέπη, οι ληστές κατάφεραν να τ'ο άπαγάγουν και να φυλακίσουν σ'ο άπ'τρο τους. Ύστερα ζητούσαν απ' τούς συγγενείς τους λύτρα τεράστια, κι' αν δεν τ'ο πληρώσαν έγκρίως, τους στέλνανε ταχυδρομικά ένα δαχτυλό ή ένα αυτί τού θυματός τους!

Κάποτε, οι άνδρες τής Διεθνούς Άστυνομίας είχαν πολιορκήσει ένα άπόκεντρο σπιτί τής Σαγκάης, όπου είχε όκρυβθι ένας κακούργος, σ' ένα δωμάτιο τού δεύτερου πατώματος, έχοντας μαζί του πέντε-έξη τουφέκια κι' άφθονα πολεμοφόδια. Τ'ο κτίριο ήταν γωνιακό, και δεν μπορούσε κανείς να τ'ο πλησιάση χωρίς να κινδυνέψη. Πραγματικά, ο κακοποιός κράτησε επί δυο μέρες σ' άπόστασι τούς άστυνομικούς, μολονότι ήσαν όπλισμένοι με τουφέκια, όπλαπολυβόλα και δακρυγόνα. Είχε σκετώσει άρκετούς απ' αυτούς, ως ότου έπιτέλους κατώρθωσε ένας απ' αυτούς να χυθή σ'ο ισόγειο απ' άρχισε να γαζώνη τ'ο ταβάνι με ριπές τού όπλαπολυβόλου του.

Ο κακοποιός έσπευσε πιά να πυροβολή. Οι άστυνομικοί έσπευσαν τότε τήν πόρτα και τόν βρήκαν νεκρό, τρυπημένο από 300 σφαίρες!

Μά κι' οι γυναίκες δεν ύστερούσαν σ'ε άγριότητα. Κάποτε, η Διεθνής Άστυνομία είχε κάμει έπιδρομή σ'ε μια φωνά ληστών κι' είχε βρη σ'ο ισόγειο μια νέα κι' όμορφη γυναίκα. Ένας ντέκτεκτβ, καινούργιος άκόμα στήν ύπηρεσία, ανέλαβε να τή φυλάη, με τ'ο πιστόλι σ'ο χέρι. Είχε έντολή να τήν πυροβολήση, στήν παραμικρή ύποπτη κίνηση.

Κι' άναγκάσθηκε, θέλοντας και μή, να έκτελέση αυτή τή διαταγή, γιατί η γυναίκα φαίνονταν σάν να θέλε να βγάλη κάτι τι απ' τ'ο στήθος της.

—Τι σκέττωσα! Τί έκανα! φώναξε ύστερα σ'ους συναδέλφους του, μετανοιώνοντας κι' άπεληπιμένος.

Άλλάς όμως διαθέσεις, όταν τουδείξαν πως μέσα απ' τ'ο φόρεμά της είχε μια ζώνη στήν οποία είχε περασμένα κάμποσα σιλιέτα, μυτερά σάν βελόνες. Είχε ειδικευθή σ'ο πέταγμα τών μαχαιριών, κι' αν ό ντέκτεκτβ δεν πρόφτανε να τήν πυροβολήση, θά είχε καρφώσει ένα απ' αυτά στήν καρδιά του!

ΕΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ και ΕΛΕΝΗ

Δυο μεγάλες μορφές τού χριστιανικού πανθέου

Μια από τις μεγάλες γιορτές τής Έκκλησίας μας είναι αυτή που καθιερώθηκε στις 21 Μαΐου προς τιμήν τού πρώτου χριστιανού αυτοκράτορα, τού Μεγάλου Κωνσταντίνου, και τής μητέρας του, τής Αγίας Ελένης. Ο Μέγας Κωνσταντίνος, που ύστερα από τόν θάνατό του θεωρήθηκε ισαπόστολος και άγιος, είναι από τις πιο μεγάλες, αλλά και τις πιο παράξενες φυσιογνωμίες τής ιστορίας. Σάν άγιος δεν έχει καμμία άπολύτως όμοιότητα με όλους τούς άλλους άγίους τού χριστιανισμού. Δεν ανήκει στήν ατέλειωτη σειρά τών μαρτύρων, που άψηφώντας κάθε βασανιστήριο, ύπαιναν τ'ο πάντα για τήν καινούργια θρησκεία. Ούτε πάλι φέρεται άργότερα τ'ο τρικίνο ράσο τού άσκητή και παρτίσες τήν αυτοκρατορική πορφύρα για να ζήση στήν έρημο μέσα στις στερήσεις και τις κακουχίες.

Ο μεγάλος αυτός αυτοκράτορας, που ίδρυσε μια καινούργια αυτοκρατορία στήν Άνατολή, χτίζοντας τήν Κωνσταντινούπολη, γεννήθηκε κι' έζησε μέσα σ'ο ειδωλολατρικό περιβάλλον τού καιρού του. Ήταν παιδί ενός Ρωμαίου στρατηγού, που άργότερα έγινε αυτοκράτορας, τού Κωνσταντίου τού Χλωρού. Από τήν παιδική του ηλικία ζούσε και άνάπνεε τή πολεμική άτμόσφαιρα τού στρατοπέδου. Καθώς ήταν εύρωστος κι' ευκίνητος είχε γίνει καθάλλλητης ικανός και ριψοκίνδυνος. Ο πατέρας του τόν είχε μαζί του στις μάχες και καμάρωνε τ'ο παιδί του για τις πολεμικές και διοικητικές του ικανότητες, με τήν έλπιδα πως κάποτε θά κυβερνούσε τήν άπέραντη αυτοκρατορία που είχε δημιουργήσει η Ρώμη.

Και πραγματικά, η μέρα που είχε όνειρευτ'ο πατέρας του, δεν άφηνε να φαίνη για τόν Κωνσταντίνο. Για να γίνει όμως ο μοναδικός αυτοκράτορας τού Ρωμαϊκού κράτους, χρειαζόταν να πολεμήσ'ο και να νικήση άλλους Ρωμαίους στρατηγούς που κι' αυτοί κυβερνούσαν, όπως κι' εκείνος, μεγάλα τμήματα από τ'ο άκατάκρητο τής Ρώμης. Ήταν η εποχή που τ'ο μεγάλο αυτό κράτος είχε γάλο να έχη ένα μόνο αυτοκράτορα κι' έκυβερνατο από τέσσερα πρόσωπα.

Ο Κωνσταντίνος είδε σ'όν ούρανό τ'ο σημείο τού Σταυρού με τήν έπιγραφή: «Έν τούτω νικά».

Αυτό τ'ο καινούργιο σύστημα, που τ'ο έπέβαλαν κυρίως λόγω προσαςίας και άμυνής από τις έπιδρομές τών βαρβαρικών φυλών τ'ο καθιέρωσε ο τρομερός διώκτης τών χριστιανών, ο Διοκλητιανός. Ήταν λοιπόν κι' ο Κωνσταντίνος ένας από τούς τέσσερες αυτούς στρατηγούς, που υπερασπίσαν ένα μέρος τού κράτους. Δεν άργησε όμως γρήγορα να γίνη ο μοναδικός κύριος τής αυτοκρατορίας και ο ίδρυτής ενός νέου κόσμου με μια νέα θρησκεία.

Με μοναδική έπιτηδεύτητα ο Κωνσταντίνος έκμυδένισε τούς άλλους συναδέλφους του, τ'ο Μαξιμίνο, τ'ο Μαξέντιο και τ'ο Λικίνιο. Ο Μαξιμίνος βγήκε πρώτος από τή μέση, έμεναν όμως δυο άλλοι, σοβαροί κι' ύπολογοι αντίπαλοι. Ο Κωνσταντίνος γνώριζε να άπομονώνη τόν αντίπαλό του και να συμμαχή προωρίνα με τόν αυριανό έχθρό του, για τόν όποιο είχε σ'όν νου τ'ο τ'ο ίδια σκέδια έξουδετερώσεως. Είχε μυαλό διορατικό κι' εύκολα κατάλαβε ότι μέσα στήν αυτοκρατορία ζούσε ένας άσος βασανισμένος, που τόν είχαν καταδιώξει σκληρά, επειδή είχε δείξει μεγάλη άντοχή και έπιμονή στις άρχές του.

Ήταν οι χριστιανοί που παρ' όλο ότι τούς κυνηγούσαν και τούς σκότωναν, αυτοί έπέμεναν στήν θρησκεία τού Χριστού κι' που όλο και γίνοντοσαν και περισσότεροι ίδιως στις περιφέρειες τής Άνατολής.

Μέσα σ'όν νου τού Κωνσταντίνου ήρθε τότε η ιδέα να τούς δεχθ'ο μαζί του, σ'ο στρατό του και να τούς χρησιμοποίηση εναντίον τού Μαξεντίου. Ξεκίνησε λοιπόν από τήν Τρέβ τής Γαλλίας, που ήταν τότε μια μικρή πόλι, έχοντας μαζί του 30 χιλιάδες στρατό. Κατεβαίνοντας για τήν Ρώμη, όπου τόν περιμενε ο Μαξέντιος με 180.000 περίπου χιλιάδες άνδρες, πολλοί χριστιανοί πρόθυμα πήγαν μαζί του. Ή άποφασιστική μάχη δόθηκε λίγα χιλιόμετρα έξω από τήν Ρώμη τόν Όκτωβριο τού 312. Τά στήθη τού Μαξεντίου νικήθηκαν κι' οι χριστιανοί πολέμησαν με μεγάλο ήρωισμό.

Για τήν μάχη αυτή η παράδοσι άναφέρει ότι λίγο έξω από τήν Ρώμη, τήν προηγούμενη μέρα από τήν σύγκρουση, ο Κωνσταντίνος είδε ένα όραμα: Διέκρινε σ'όν ούρανό τ'ο σημείο τού Σταυρού με τήν έπιγραφή «Έν τούτω νικά». Τήν άλλη μέρα οι χριστιανοί στρατιώτες χαραξαν στις άσπίδες τους τ'ο σύμπληγμα ΧΡ.

Ένα τελευταίο σκληρό κτύπημα εξαφανίζει σ'ε λίγο και τόν τελευταίο αντίπαλό του, τόν γαμβρό του τόν Λικίνιο. Ο Κωνσταντίνος άγωνίστηκε σκληρά για να μείνη μοναδικός αυτοκράτορας τού κράτους και τελικά τ'ο πέτυχε, άφου χρόνια όλόκληρα πολέμησε εναντίον τών άλλων συναρχόντων του.

Αυτή είναι με λίγα λόγια όλόκληρη η ιστορία τής άνόδοσ'ο τού Μεγάλου Κωνσταντίνου σ'ο θρόνο τών Καισαρών. Έκείνο όμως που είχε τήν μεγαλύτερη σημαία ήταν η σ'άσι που τήρησε άπέναντι σ'ους χριστιανούς. Σταμάτησε τούς διωγμούς τών χριστιανών κι' έδωσε σ' αυτούς τα ίδια δικαιώματα που είχαν μέσα σ'ο ρωμαϊκό κράτος όλες οι άλλες θρησκείες. Ένώ μέχρι τότε η θρησκεία τού Ναζωραίου ήτο παράνομος, τώρα οι άπαδοί της δοξολογούν τόν Ήσού φανερά και τόν λατρεύουν σ'ους δημόσιους ναούς τους.

Μια δεύτερη χειρόνομα τού Κωνσταντίνου συμπλήρωσε και όλόκληρωσε τήν βοήθεια που έδωσε σ'όν νέα θρησκεία. Μέχρι τότε τ'ο Ρωμαϊκό κράτος είχε πρωτεύουσα τού τήν Ρώμη, τήν πόλι τής ειδωλολατρίας, όπου χιλιάδες χριστιανοί βρήκαν φρικτό θάνατο κατά τούς διωγμούς. Ο Κωνσταντίνος σ'οφείει τ'ο μάτι τού στήν Άνατολή κι' ύστερα από πολλές αναζητήσεις διαλέγει για πρωτεύουσα τού τήν τοποθεσία όπου ο Μεγάρτος είχαν ίδρυσει μια παλιά ελληνική αποικία, τ'ο Βυζάντιο. Έκτισε λοιπόν εκεί τήν Νέα Ρώμη, που τήν σ'όλισε με πολλά κτίρια και πολλές χριστιανικές εκκλησίες.

Αυτές είναι οι δυο μεγάλες ύπηρεσίες, που προσέφερε ο Κωνσταντίνος. Γι' αυτόν τόν λόγο οι στρατιωτικοί κι' οι πολιτικοί τόν άπεκάλεσαν Μέγα, οι δέ εκκλησιαστικοί τόν κατέταξαν μετ'όν τών άγίων.

Άλλά και η μητέρα τού Μ. Κωνσταντίνου, η Αγία Ελένη, προσέφερε σημαντικές ύπηρεσίες σ'όν χριστιανισμό. Έκαμε πολλά ταξίδια στήν Άνατολή, πήγε σ'ους Άγίους Τόπους, όπου και άνεύρε τόν Τίμιο Σταυρό κι' έκτισε τόν Ναό τής Άναστάσεως, που διασπρείται μέχρι σήμερα.

Ένα άνοιδιάτικο άπόγευμα ο μεγάλος, δραστήριος και άποφασιστικός αυτοκράτορας, άρρωστος βαρεια, ψυχομαχεί σ' ένα προάστειο τής Νικομήδειας. Ένας όλόκληρος κόσμος από αλικούς, επισκόπους κι' άλλους άνώτατους άξιωματικούς τού κράτους πηγαίνοντας κοντά σ'ο κρεβάτι τής άγωνίας. Οι άρες τού Κωνσταντίνου φαίνονται μετρημένες και ε'ο λίγο θά όσους ο άνθρωπος που ένωσε πάλι κάτω από τ'ο σκέπτρο τού τήν αυτοκρατορία και έκαμε τόν χριστιανισμό νόμιμη θρησκεία. Ένας επισκόπος πλησιάζει σ'ο κρεβάτι τού αυτοκράτορα. Είναι ο Ευσέβιος τής Νικομήδειας, που έρχεται να τόν βαπτίσ'ο σ'ο χριστιανισμό. Τότε λοιπόν, λίγες στιγμές πριν από τ'ο θάνατο κι' άφου έβγαλε τήν αυτοκρατορική πορφύρα και φόρεσε τ'ο λευκό ένδυμα τού κατηχουμένου, ο Κωνσταντίνος δέχτηκε τ'ο βάπτισμα κι' έγινε χριστιανός.

Εοι τελείωσε τ'η ζωή τού ο μεγάλος αυτοκράτορας, που άνοιξε πρώτος τήν δοξασμένη σελίδα τής βυζαντινής ιστορίας και πρώτος άναγνώρισε στήν θρησκεία τού Ναζωραίου τ'ο ίδια δικαιώματα με τις άλλες θρησκείες. Ο χριστιανισμός τού άφείλει πολλά και δικαίως η Έκκλησία τόν θεωρεί άγιο ισαπόστολο.

N. K.

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΠΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παρνταγιάν σκοτώνει τον Μανβίλ, χαρίζει, όμως, τη ζωή στον Μπουσί-Λεκέρ. Τρέχει κατόπιν στην καλύβα όπου είχε αφήσει τον Μωρεβέρ και τον Ζάν Κλεμάν. Άλλ' ο Μωρεβέρ είχε δραποτευθεί. Ο Ιππότης τον καταδιώκει κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες κατορθώνει να τον φτάσει σ' ένα δάσος. Ο τρόμος του Μωρεβέρ είναι τόσο μεγάλος που παθαίνει συγκοπή της καρδιάς και σωριάζεται νεκρός. Ο Παρνταγιάν τον θάβει με τη βοήθεια ενός ξυλοκόπου και κατόπιν πηγαίνει στο Μπλουά, όπου συναντάται με τον Κριγιόν.

22ον — Ήρβα για να σάς παρακαλέσω να μου κάμετε μία χάρη, απάντησε ο Ιππότης.

— Και δέκα αν μου ζητήσετε, θα σάς τις κάμω.

— Άρκει μία, είπε ο Ιππότης. Στο μέγαρο της Φαύστας συνελήφθησαν δύο υπηρέτριές της, που δεν ευθύνονται για τίποτε. Ήθελα, λοιπόν, να σάς παρακαλέσω να τις απελευθερώσετε.

— Έπειτα από μία ώρα θα είναι ελεύθερες, απάντησε ο Κριγιόν.

— Ευχαριστώ. Θα έχετε την καλωσύνη να τους πείτε, ότι τις περιμένουν στην Όρλεάνη, στο μέρος που ζέρουν;

— Κι' αυτό θα γίνει, είπε ο Κριγιόν. Άγαπητέ μου Ιππότε, ως μιλήσαμε όμως και για σάς... Πρώτα-πρώτα, θα πρέπει να φυλαγώσατε από το Λαρράν...

— Μήπως θέλει να του σπάσω και το δεύτερο πόδι; ρώτησε ο Παρνταγιάν.

— Σας προειδοποίησα και δεν έχω να σάς πω τίποτε άλλο πέρα σ' αυτό το ζήτημα, απάντησε ο Κριγιόν. Έλατε τώρα μαζί μου... Θα σάς παρουσιάσω στο βασιλιά...

— Για ποιά λόγο;

— Ο βασιλιάς θέλει να σάς ιδεί και να ευχαριστήσει τον άνθρωπο που του πρόσφερε μία ανεκτίμητη υπηρεσία...

— Δεν ζητώ καμμία ανταμοιβή κι' ούτε θέλω να ιδώ το βασιλιά, είπε ο Παρνταγιάν. Άν σας ρωτήσουν για μένα, θα σας παρακαλέσω να πείτε πως δεν με είδατε...

Ο Κριγιόν τον κύτταξε με έκπληξη.

— Θα κάμω όπως θέλετε, απάντησε.

— Έσφιξαν τα χέρια και χωρίστηκαν.

Ο Παρνταγιάν πήγε κατόπιν στο «Πανδοχείο του πύργου», όπου είχε μείνει προτού ο Κριγιόν τον οδηγήσει στον πύργο. Ζήτησε εκεί τον Ζάν Κλεμάν, αλλά δεν τον βρήκε.

«Θα γύρισε στο Παρίσι», σκέφτηκε ο Ιππότης.

Δεν είχε πιά να κάμη τίποτε στο Μπλουά κι' ωστόσο αποφάσισε να μείνει κάμποσες ημέρες εκεί για να ξεκουραστεί. Ή αλήθεια είναι, όμως, ότι δεν αισθανόταν καμμία κόπωση. Άλλα δεν ήξερε πια πού να πάει και τί να κάμη. Ή ζωή είχε πάψει, ξαφνικά, να έχη το παραμικρό ενδιαφέρον στα μάτια του.

Μένοντας στο πανδοχείο, έμαθε, ότι η δούκισσα του Μονπανσιέ, η δούκισσα της Μαυέννης κι' οι επιφανέστεροι από τους όπαδους του Γκιζν, είχαν διαφύγει. Έτσι ο Έρρικος ο 3ος δεν μπόρεσε να έπωφεληθεί από τη νίκη του.

Μόνον ο καρδινάλιος της Λωρραίνης έπεσε στα χέρια του. Κι' είχε την ίδια τύχη με τον αδελφό του. Τέσσερες φρουροί μπήκαν μέσα στο καλλί του και τον σκοτώσαν με τις λόγχες τους.

Έπειτα από δυο ημέρες, ο βασιλιάς έφυγε για το Άμπουάζ.

Ο Παρνταγιάν έμεινε, ωστόσο, στο Μπλουά. Δεν είχε πάρει ακόμη την απόφασή του. Μία ερώτησι τον βασάνιζε αδιά-

κοπα. «Θα πάω, ναί η όχι, στη Φλωρεντία»;

Πέρασαν ακόμη μερικές ημέρες. Ή Πρωτοχρονιά γιορτάστηκε με σχετική ήρεμια.

Στις 3 Ίανουαρίου, όμως, μαθεύτηκε, ότι ο δούκας της Μαυέννης είχε συγκεντρώσει έναν ισχυρό στρατό κι' ότι βάδιζε προς το Παρίσι, έπειθυμούμενος σ' όλη τη διαδρομή από το λαό.

Ο Κριγιόν είχε γύρω στο Μπλουά δέκα χιλιάδες άνδρες. Δεν αποφάσισε, όμως, να κινηθεί, γιατί δεν ήξερε ποιές ήταν οι απόφασεις του Έρρικου 3ου.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Κ...οινωνικός σάλος

Τις τελευταίες τις βραδύες τώρριζα σφόδρα στο ποτήρι κι' όλο ρουφώ μισοκαδίες για της γυναίκας το κατήρι... Όχι πως έχω, δηλαδή, για καμμία γόνισσα γιαγκίνι, αλλά το πίνω, επειδή ένορκος έγινε κι' εκείνη!

Πίνω, λοιπόν, ατά καηλεια για να το ρίξω κάπως δώ κι' από το νου μου μία σταλιά, την... ένορκια για να διώξω! Κι' όμως στιγμή δεν λησμονώ, τέτοιο ανέλιπτο καζίκι, που για την τάξι μας, φρονώ, είναι μεγάλη... κατοδίκη!

Διότι, φίλε του κρασιού, ίσως να τύχη ένορκός σου, καμμία γειτόνισσα γλωσοού, είτε γνωστή της γυναίκας σου κι' αν δεν σε στείλη στη «στενή», αλλά τουνούρου στην κάμαρά σου, πάλι θα κάτσης στο

(ακαμνί, με δικαστή τήν... (πεθερά σου!)

Άσε που μέσ' στη θάβηγ να το δια- (λαλήση και του μπεκρή τήν... (ρετιονιά, για τα καλά θα σου (κολλήση!)

Έτσι για λόγους, (δυοτυχώς, κουτομπολιών πολ- (λόν κι' άθρών, βούκνιο θάναθ συν- (εχως, τήν...πινικόν μας το (μπηρών!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΡΗΣ

Ο βασιλιάς γύρισε, τέλος, τη νύχτα της 5ης προς την 6η Ίανουαρίου.

Την άλλη μέρα, ο Παρνταγιάν, καθώς περπατούσε στην πλατεία μπροστά στον πύργο, περιμένοντας τον Κριγιόν για να τον αποχαιρετήσει, είδε έναν κουκουλοφορέμένο μοναχό, που προχωρούσε προς το μέρος του.

Μ' όλο που δεν έβλεπε το πρόσωπό του, τον αναγνώρισε αμέσως. Ήταν ο Ζάκ Κλεμάν.

Ο Ιππότης του έσφιξε το χέρι.

— Ξαναγύρισε στο Μπλουά; τον ρώτησε.

— Δεν ξαναγύρισα, απάντησε ο μοναχός. Για τον άπλουστατο λόγο, ότι δεν έφυγα ούτε στιγμή από δώ.

— Και πού βρισκόσους;

— Στο πανδοχείο. Είχα πη όμως, αν με ζητούσε κανείς, να του απαντήσουν ότι είχα φύγει. Ήθελα να μείνω μόνος... Φίλε μου Παρνταγιάν, η μεγάλη στιγμή έφτασε! Τίποτε και κανείς δεν μπορεί να μ' εμποδίση να σκοτώσω το βασιλιά...

Και πρέπει να τον σκοτώσω σήμερα... Ο Θεός σας έστειλε εδώ για να με βοηθήσετε... Τό μόνο που ζητώ από σάς, είναι να με διευκολύνετε να μπω στον πύργο... Ο Κριγιόν είναι φίλος σας... Παρουσιάστε με σαν συγγενή σας... Βρέστε μία άλλη δικαιολογία... κάμετε όπως νομίζετε καλύτερα...

Θέλεις, λοιπόν, να σε βοηθήσω για να σκοτώσης το βασιλιά; είπε ο Ιππότης. Το πρόσωπό του είχε γίνει πολύ σοβαρό.

— Άκουσε με, φίλε μου, συνέχισε. Άν μου πής: «Θα μονομαχήσω έπειτα από μία στιγμή. Έλα να χτυπηθώ με το μάρτερά του αντιπάλου μου». Θα σου απαντήσω: «Πάμε να ξεκοιλιαστούμε». Άν σου έπιτεθούν κι' οι αντιπαλοί σου είναι δέκα, είκοσι, τριάντα, θα ριχτώ αμέσως πάνω τους, χωρίς να διστάσω ούτε στιγμή. Το ίδιο θακανα κι' αν ακόμη ο Έρρικος 3ος κι' άλλοι δέκα βασιλιάδες ήταν ανάμεσα στους έχθρους σου. Άλλά το να σε πάρω από το χέρι για να σε οδηγήσω κοντά στον άνθρωπο που θέλεις να δολοφονήσης, είναι κάτι που δεν μπορώ να το κάμω...

— Άρνείσθε; — Άρνούμαι να σε βοηθήσω σε μία δολοφονία.

Ο Ζάκ Κλεμάν κλονίστηκε. Λίγο ακόμη και θα σωριαζόταν κάτω.

— Κατάρα! ψιθύρισε με βραχνή φωνή. Τη στιγμή εκείνη, ο Παρνταγιάν είδε τον Κριγιόν που είχε βγί από τον πύργο κι' έτρεχε προς το μέρος του.

— Γνωρίζετε αυτό το μοναχό; ρώτησε τον Ιππότη, πηγαίνοντας κοντά του.

— Ναί, απάντησε ο Παρνταγιάν.

— Αυτό άρκει, είπε ο Κριγιόν.

Γύρισε κατόπιν στο μοναχό.

— Πάτερ μου, πρόσθεσε, ο εφημέριος του πύργου λείπει και η βασιλομήτορ, που είναι πολύ άρρωστη, έχει ανάγκη από έναν εξομολογητή... Άκολουθήστε με, σάς παρακαλώ...

Ο Ζάκ Κλεμάν έπιασε το μπράτσο του Παρνταγιάν και του ψιθύρισε:

— Ο Θεός το θέλει!

Ο Ιππότης τα είχε χαμένα. Είδε τον Ζάκ Κλεμάν ν' απομακρύνεται, ακολουθώντας τον Κριγιόν... Ο δολοφόνος πηγαίνει να βρή το θύμα του! Καμμία δύναμη δεν μπορούσε πια να σώση το βασιλιά!

Ο Κριγιόν ωδήγησε το μοναχό στο Ισόγειο, όπου βρισκόταν τα διαμερίσματα της Αικατερίνης των Μεδίκων.

Ή άρρώσטיα της βασιλομήτορος, που την οδηγούσε ολόταχως προς το θάνατο, δεν φαινόταν πως είχε ανησυχήσει κανένα.

Όλοι είχαν φύγει μακριά απ' αυτή τη γυναίκα, που τα μίση κι' οι συμπάθειές της δεν ενδιέφεραν πιά κανένα. Όλοι, έκτος από τον Ρουτζιέρι, που της έμεινε πιστός ως το τέλος.

Ή γυναίκα αυτή, που έκανε ως τότε όλη τη Γαλλία να τρέμη, έσδυσε μέσα στη γενική αδιαφορία...

Ο Ζάκ Κλεμάν, πλησιάζοντας στο διαμέρισμα της βασιλομήτορος, πρόσεξε αυτή την αδιαφορία.

Ο Κριγιόν τον ωδήγησε σ' ένα δωμάτιο, που ήταν βυθισμένο στο μισοσκόταδο. Τα βαρεία παραπετάσματα σκέπαζαν ελάχιστα τα παράθυρα και δεν άφηναν το φως της ημέρας να μπη μέσα. Ένα κερί που έκαιγε πάνω στο τζάκι, έριχνε πένθιμες ανάγλυφες δόλγυρα.

Ο μοναχός χρειάστηκε κάμποσα λεπτά ώσπου να συνηθισθ στο μισοσκόταδο αυτού του διαμετίου. Διέκρινε τότε ένα μεγάλο κρεβάτι και πάνω σ' αυτό μία ρυτιδωμένη γυναίκα, που τον κύτταξε παράξενα.

Ήταν η Αικατερίνη των Μεδίκων.

«Ή μητέρα του Έρρικου 3ου πεθαίνει, σκέφτηκε ο Ζάκ Κλεμάν. Κι' εγώ, ο γιός της Άλκις ντε Λούξ, θα την ιδώ να πεθαίνει κάτω από τα μάτια μου. Αυτό είναι το θέλημα της Θείας Προνοίας...»

Ή έτοιμοθάνατη κοινήθηκε ελαφρά πάνω στο κρεβάτι της.

— Έλάτε πιο κοντά, πάτερ μου, είπε με αδύνατη φωνή.

Ο μοναχός πλησίασε με άργα βήματα. — Δεν είσατε ο εφημέριος του πύργου; τον ρώτησε η Αικατερίνη.

— Όχι, κυρία, της απάντησε. Ο εφημέριος λείπει... Περνούσα τυχαία έξω από τον πύργο και με φώναξαν...

— Πού είναι ο γιός μου;

Ο μοναχός δεν απάντησε.

— Δεν θα τον ξαναϊδώ, συνέχισε η έτοιμοθάνατη. Θα πεθάνω χωρίς να τον ξαναϊδώ...

Άρχισε κατόπιν να μιλά έσυνάρτητα. Τα όνοματά των Κοντέ, του Έρρικου της Ναβάρρας, του Γκιζν, του Κολινύ, του Μωρεβέρ, ανέβαιναν κάθε τόσο στα χείλη της...

Ο μοναχός την άκουγε απλυστα. Άλλά τα λόγια της ήταν χωρίς νόημα.

Σταμάτησε ξαφνικά και, γυρίζοντας τα μάτια της προς τον Ζάκ Κλεμάν, τον ρώτησε:

— Τι είπα;

— Τίποτα, κυρία, της απάντησε. Περιμένα να μου έμπιστευθήτε τα μυστικά της ψυχής σας...

Ή έτοιμοθάνατη ανατρίχιασε.

— Τα μυστικά της ψυχής μου, είπε. Πάτερ μου, μετανοώ για ό,τι έκανα...

Ο Θεός άρα γε θα με συγχωρήσει; — Άν η μετάνοιά σας είναι ειλικρινής, ναί.

— Άκούστε με...

Ο μοναχός κάθισε σ' ένα σκαμνάκι πλάι στο προσκέφαλό της κι' έσκυψε πάνω της.

— Τα σφάλματά μου είναι πολλά, άρχισε η έτοιμοθάνατη. Σκότωσα πολλούς... όχι με το χέρι μου... έβαλα άλλους να τους σκοτώσουν... Χρησιμοποίησα το τσεκούρι, την άγχονη, το έγχειρίδιο, το δηλητήριο, την άγχονη... Θα μπορούσα ίσως ν' αποφύγα αυτά τα έγκλήματα... Άλλά το συμφέρον του κράτους τα απαιτούσε... Δεν μού ήταν δυνατόν να κάμω διαφορετικά...

Ή φωνή της γινόταν ολόενα και πιο αδύνατη.

— Συνεχίστε, κυρία, είπε ο Ζάκ Κλεμάν.

Ή έτοιμοθάνατη άναστέναξε. Έπειτα είπε:

— Ο Μογκμερϋ σκότωσε το σύζυγό μου Έρρίκο 2ο... Αυτό το χτύπημα δεν ήταν ολόενα τυχαίο...

Ο βασιλιάς σύζυγός σας δεν σας άγαπάσε και σας είχε κάμει αναριθμητες άγαποδές... παρατήρησε ο μοναχός. Το ταπεινώσεις, παρατήρησε ο μοναχός, άλλ' έγκλημα σας είναι βέβαια μεγάλο, άλλ' είχατε κάποια δικαιολογία γι' αυτό... Πρωχατε κάποτε σε άλλα...

Ή Ίωάννα ντ' Άλμπέρ πέθανε στο Λούβρο έπειτα από έναν ξαφνικό πυρετό, συνέχισε η βασιλίσσα. Πριν από λίγη ώρα, της είχα στείλει ένα ζευγάρι νάντια, που

τό σερμα τους ήταν ποτισμένο μ' ένα δηλητήριο...

— Συνεχίστε, κυρία.

Ο γιός μου Κάρολος 9ος ίσως ζούσε ακόμη, αν δεν φλεγόμουν από τον πόθο να ιδώ στο θρόνο το μικρότερο γιό μου Έρρίκο...

Ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος της έτοιμοθάνατης.

— Σκότωσα τον Κολινύ για να σώσω την Έκκλησία, ξαναείπε σε λίγο.

— Έπειτα;

— Τα είπα όλα, ψιθύρισε με σδυσμένη φωνή η Αικατερίνη.

Ο μοναχός σηκώθηκε όρθιος.

— Όχι! φώναξε απειλητικά. Δεν τα είπα όλα!

Το όρκίζομαι, απάντησε η βασιλίσσα, προσπαθώντας ν' άνασκηκωθεί. Μη σε- γετε, πάτερ μου... δώστε μου άφειση άμαρτιών... λυπηθείτε με... μη μ' άφινετε να πεθάνω καταραμένη...

Ναί, θα πεθάνω καταραμένη, βρυχήθηκε ο Ζάκ Κλεμάν. Θα πεθάνω καταραμένη μπροστά στα μάτια μου, χωρίς να πάρης άφειση άμαρτιών... Ή θέσι σου είναι έτοιμασμένη από πριν μέσα στην αιώνια κόλασι...

— Έλεος! παρακάλεσε η έτοιμοθάνατη, άγκομαχώντας. Μην μ' άφινετε, πάτερ μου...

Θα πεθάνω καταραμένη, γιατί, από τα έγκλημάτα σου, που είναι όπως η άμμος της θάλασσας, παρσιωήπτες ένα, που είναι το πιο τρομερό και πιο άνατριχιαστικό από όλα.

— Ό, ποιός είσαι, λοιπόν, και τί ήρθες να κάμης εδώ; ρώτησε με τρομαγμένη φωνή η βασιλίσσα.

— Ήρθα εδώ για να σου κάμω γνωστό, ότι ο πολυαγαπημένος γιός σου Έρρίκος 3ος θα πεθάνη... Ναί, θα πεθάνη από το χέρι μου... Και θα πεθάνη καταραμένος όπως και σύ!

Το σώμα της έτοιμοθάνατης άναταρσαστόταν τώρα από σπασμούς.

— Ποιός είσαι; συνέχισε ο Ζάκ Κλεμάν. Είμαι ο γιός του πιο άθώου από τα θύματά σου. Είμαι ο γιός μιας γυναίκας με άπαράμιλλη άμορφία και άγγελική ψυχή. Πού, από ζήλεια, την έβασάνισες και την δολοφόνησες. Είμαι ο γιός της Άλκις ντε Λούξ! Στο όνομα του Θεού του ζώντος, σε καταριέμαι από τα βάθη της ψυχής μου και με τη δική μου κατάρα έώνεται και εκείνη όλων των θυμάτων σου! Δεν ήρθα εδώ για να σου δώσω άφειση άμαρτιών, άλλα για να σε πιάσω από το χέρι και να σε οδηγήσω ως τις πύλες της κόλα-

σας: Αικατερίνη των Μεδίκων, είμαι ο κριτής, ο τιμωρός και ο εκδικητής! Είμαι ο Ζάκ Κλεμάν, γιός της Άλκις ντε Λούξ!

Είχε καταβάσει την κουκούλα του και τα μάτια του γυάλιζαν με μία υπεράνθρωπη λάμψη.

Ή Αικατερίνη των Μεδίκων τρανάζόταν από σπασμούς.

— Πεθαίνω καταραμένη! ψιθύρισε με βραχνή φωνή. Ω Θεέ μου, είσαι μεγάλος και δίκαιος... Σ' μόνο μπορείς να με λυπηθείς!

Τα μάτια της άστραφταν ξαφνικά και το σώμα της τινάχτηκε προς τα επάνω. Στη θέσι αυτή έμεινε δυο ή τρεις στιγμές. Έπειτα ξαναπέσε στο κρεβάτι της και δεν κινήθηκε πιά. Ή Αικατερίνη των Μεδίκων ήταν νεκρή.

Όταν ο Έρρίκος 3ος έμαθε το θάνατό της, δεν έδειξε ούτε συγκίνησι, ούτε τα- ραχή. Είπε μόνο:

— Ά, πέθανε;... Θα πρέπει τότε να την θάψουμε!

Ένας χρονικογράφος της έποχής, άνα- φέρει, ότι ο βασιλιάς δεν έδωσε καμμία διαταγή για τον ένταφιασμό της κι' ότι την έθαψαν τη νύχτα σε μία άπομωρη γωνία, κοντά στην τάφρο του πύργου. «Σαν φοβίμη» προσθέτει. Μόνο κατά το 1609, το φέρετρό της μεταφέρθηκε από εκεί στο βασιλικό νεκροταφείο του Σαιν Ντενί, στο Παρίσι και τοποθετήθηκε στο μεγαλόπρεπο μνημα, που η Αικατερίνη των Μεδίκων είχε διατάξει να κατασκευασθή από την έποχή που ζούσε ακόμη.

Ο Ζάκ Κλεμάν, μετά το θάνατο της βασιλομήτορος, βγήκε από το δωμάτιό της κι' άπομακρύνθηκε με άργα βήματα.

Ένας άνθρωπος μπήκε τότε στο δωμάτιο, γονάτισε πλάι στο κρεβάτι κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ρουτζιέρι. Αυτός μόνον είχε άγαπήσει την Αικατερίνη των Μεδίκων και της είχε μείνει πιστός ως τον τάφο. Την άλλη μέρα, έφυγε από το Μπλουά και κανείς πια δεν έμαθε τίποτε για τον περίφημο άστρολόγο.

Ο Ζάκ Κλεμάν ήλπιζε, ότι, μπαίνοντας στον πύργο, θα κατάφερνε να συναντήσει το βασιλιά. Άλλά δεν τον είδε πουθενά, μ' όλο που έμεινε ως την ώρα που έγινε ο ένταφιασμός της Αικατερίνης των Μεδίκων. Ο Έρρίκος 3ος δεν βέλησε να ιδή τη μητέρα του νεκρή και δεν νόμισε χρέος του να την συνοδεύση ως την τελευταία της κατοικία.

Ο μοναχός δεν μπόρουσε να μείνη περισσότερο στον πύργο, χωρίς να προκα-

—Θα πεθάνω καταραμένη μπροστά στα μάτια μου, χωρίς να πάρης άφειση άμαρτιών! της φώναξε ο Ζάκ Κλεμάν.

—Θα πεθάνω καταραμένη μπροστά στα μάτια μου, χωρίς να πάρης άφειση άμαρτιών! της φώναξε ο Ζάκ Κλεμάν.

Ο 'Αμερικανός εξήγησε στη τρομαγμένη γυναίκα του ότι δοκίμασε ένα δίσκο με «στερεοφωνικό ήχο».

Ο ΣΤΕΡΕΟΦΩΝΙΚΟΣ ΗΧΟΣ κατακτά την 'Αμερική

Πώς επιτυγχάνεται η πιστή απόδοση όλων των ήχων

Μιά 'Αμερικανίδα, αναλύοντας την πόρτα του σπιτιού της νόμιμα ότι βρήκε ξαφνικά στη ζουγκλά. Βρυχηθμοί, αβρίων θηρίων, άπαιστα κρωδιάσματα πουλιά, βαρεία πατήματα ζώων και ένα σωρό άλλοι παράξενοι ήχοι ξεγύριζαν από κάποιο δωμάτιο. Ήταν έτοιμη να τρέξει να ζητήσει τη βοήθεια των γειτόνων και της αστυνομίας, όταν ο σύζυγός της, που είχε αντίληψη το γυρισμό της, βγήκε να την υποδεχθεί, χαμογελαστός.

Όταν η κατατρομαγμένη 'Αμερικανίδα που ζήτησε να της εξηγήσει από πού προήρχοντο οι παράξενοι αυτοί θόρυβοι, εκείνος την πληροφόρησε ότι μόλις είχε τελειώσει την εγκατάσταση ενός πικ-άπ με μεγάλης ακρίβειας και δοκίμαζε έναν δίσκο με «στερεοφωνικό ήχο», που περιείχε θορύβους της ζούγκλας.

Ο 'Αμερικανός αυτός ήταν ένας από τα εκατομμύρια των συμπατριωτών του, που έχουν γίνει φανατικοί οπαδοί μιας νέας τεχνικής στον τομέα της αποτυπώσεως των ήχων σε δίσκους και φωτοηλεκτρικές ταινίες και της μεταδόσεώς τους από ειδικά μηχανήματα.

Η εξέλιξη αυτή έγινε γνωστή, και στον τόπο μας, με το νέο σύστημα αποδόσεως των ήχων, που καθιερώθηκε σε ώριμους κινηματογράφους και είναι γνωστό ως «στερεοφωνικός ήχος», ή, όπως είναι η τεχνική του ονομασία, «ήχος μεγάλης ακρίβειας».

Ο άκροατης που ακούει μιά έκπομπή ή έναν δίσκο με το σύστημα αυτό, έχει την εντύπωση ότι βρίσκεται στο σημείο όπου ακούγονται οι ήχοι και όχι μέσα στο σπίτι του ή την κινηματογράφο.

Όπως είναι γνωστό, οι ήχοι είναι μικρές δονήσεις, που μεταδίδονται στην ατμόσφαιρα και μετρούνται με «κύκλους» κατά δευτερόλεπτο. Οι υψηλές νότες παράγουν πολλές δονήσεις στο δευτερόλεπτο, ενώ όσο χαμηλότερη γίνεται η νότα, τόσο λιγότερες δονήσεις παράγονται.

Είναι επίσης αποδεδειγμένο ότι το ανθρώπινο αυτί μπορεί να συλλάβει δονήσεις που κυμαίνονται από 30 ως 15.000 κύκλους.

Τα μηχανήματα, που υπήρχαν πριν κινή την εμφάνισή του ο στερεοφωνικός ήχος — δηλαδή τα γραμμόφωνα, τα ραδιοφωνα, τα πικ-άπ κ.ά. — δεν έχουν τη δυνατότητα να αποδώσουν πιστά όλους τους ήχους, που μπορεί να συλλάβει το ανθρώπινο αυτί. Ένα κανονικό γραμμόφωνο, π.χ., παράγει δονήσεις που κυμαίνονται μεταξύ 100 και 6.000 κύκλων, ενώ οι δυνατότητες ενός συνθησμένου πικ-άπ είναι κάπως μεγαλύτερες, χωρίς όμως να περιλαμβάνουν όλες τις νότες από 30 ως 15.000 κύκλους.

Τα νέα πικ-άπ και τα ραδιοφωνα υψηλής αποδόσεως που κατασκευάζονται τώρα, έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν ήχους από 30 ως 15.000 κύκλους, άρα, δηλαδή, μπορεί να συλλάβει το ανθρώπινο αυτί.

Αυτό το αποτέλεσμα, σε γενικές γραμ-

μές, το πετυχαίνουν μεταδίδοντας το ίδιο κομμάτι από δύο μεγάφωνα, το ένα για ήχους υψηλής συχνότητας και το άλλο για ήχους χαμηλής συχνότητας, ή από ένα μόνο μεγάλο, που είναι όμως φτιαγμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να μεταδίδει ήχους όλων των συχνοτήτων, πράγμα που δεν είναι δυνατό ποτέ να κατορθωθεί με ένα συνηθισμένο μεγάλο.

Εκτός από τα μεγάφωνα αυτά, φυσικά, χρειάζονται και αρκετά άλλα εξαρτήματα, γι' αυτό και τα πικ-άπ και ραδιοφωνα μεγάλης ακρίβειας, που υπάρχουν, είναι ακριβότερα από τα συνηθισμένα. Παρ' όλα αυτά, οι 'Αμερικανοί έχουν ξετρελαθεί με το «πικ-άπ» — όπως ονομάζουν χάριν συντομίας τον στερεοφωνικό ήχο. Πιστεύεται μάλιστα ότι μέσα στο 1955 θα εφοδίσουν 300.000.000 δολάρια για να εφοδισθούν με μηχανήματα «στερεοφωνικού ήχου» ή για να μετατρέψουν τα συνηθισμένα πικ-άπ των ραδιογραμμοφώνων τους σε «πικ-άπ».

Άλλοι πάλι, που μετρούνται σε αρκετές χιλιάδες, προτιμούν να φτιάχνουν μόνοι τους τα μηχανήματα αυτά, κάνοντας έτσι οικονομία και ικανοποιώντας και τη μαγία που έχουν οι περισσότεροι 'Αμερικανοί να φτιάχνουν μόνοι τους κάθε τι και ακόμη περισσότερο μηχανήματα.

Πραγματικά, τα 'Αμερικανικά περιοδικά δημοσιεύουν κάθε τόσο μεγάλα άρθρα γύρω στο «στερεοφωνικό ήχο» και παρέχουν λεπτομερείς οδηγίες στους αναγνώστες τους για το πώς να φτιάχνουν μόνοι τους μηχανήματα υψηλής αποδόσεως.

Εξ άλλου, όλες σχεδόν οι εταιρείες έχουν διαθέσει στην αγορά πικ-άπ «μεγάλης ακρίβειας», που οι τιμές τους κυμαίνονται από 100 ως 600 δολάρια ανάλογως της ποιότητος τους και της πιστότητας αποδόσεως του ήχου.

Σε άλλες περιπτώσεις, η μαγία για τον στερεοφωνικό ήχο οδηγεί σε «εκνευριστικές». Ένας εκατομμυριούχος από το Νηπρούϊ, έδωσε 25.000 δολάρια, μόνο και μόνο για να μετατρέψει ένα δωμάτιο του σπιτιού του σε ειδική αίθουσα ακρόασης στερεοφωνικού ήχου.

Ένας από τους τοίχους του δωματίου αυτού έχει μετατραπεί ολόκληρος σε μεγάφωνο, για να είναι πιο πιστή η απόδοσις.

Παράλληλα με τη διάδοσις του στερεοφωνικού ήχου, άρχισε και η παραγωγή ειδικών δίσκων, που, όταν μεταδίδονται από μηχανήματα «μεγάλης ακρίβειας» δίνουν στον άκροατη τη ζωντανή εντύπωση ότι βρίσκεται π.χ. στο χάρη όπου γίνεται η εκτέλεση ενός μουσικού κομματιού, χωρίς να του διαφεύγει η παραμικρή λεπτομέρεια.

Έτσι, έγινε δυνατόν να γυρισθούν σε δίσκους μουσικά κομμάτια κλασσικής ή και ελαφράς μουσικής, που μόνον σε ειδικές αίθουσες συναυλιών μπορούσε να τα ακούσει κανείς για να τα απολαύσει.

Ειδικευμένοι τεχνικοί, εξ άλλου, πήραν παλιούς δίσκους διασημών εκτελεστών που δεν ζούσαν πια, όπως ο Καρούζο, και άρπυζαν τους «ρετουσάρισαν», τους ξαναγύρισαν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δίνουν την εντύπωση ότι γυρίστηκαν μόλις χθες.

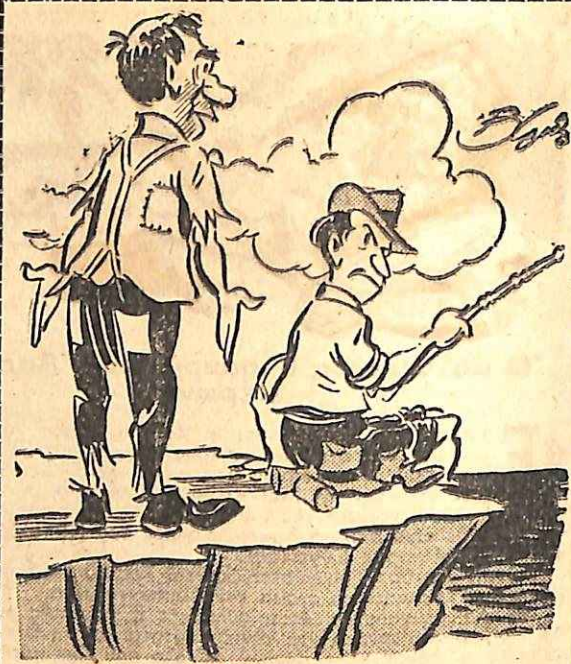
Αλλά εκτός από τους λάτρεις της μουσικής, ανάμεσα στους φίλους του «στερεοφωνικού ήχου», υπάρχουν πολλοί που κάνουν συλλογές συνηθισμένων και ασυνήθιστων ήχων, όπως ο 'Αμερικανός που μάζευε ήχους και θορύβους της ζούγκλας.

Γι' αυτό και οι εταιρείες των δίσκων κυκλοφορούν κάθε τόσο δίσκους που περιέχουν φωνές πουλιών, ζώων, φρεναρισμάτα αυτοκινήτων, συγκρούσεις και διάφορους άλλους ήχους.

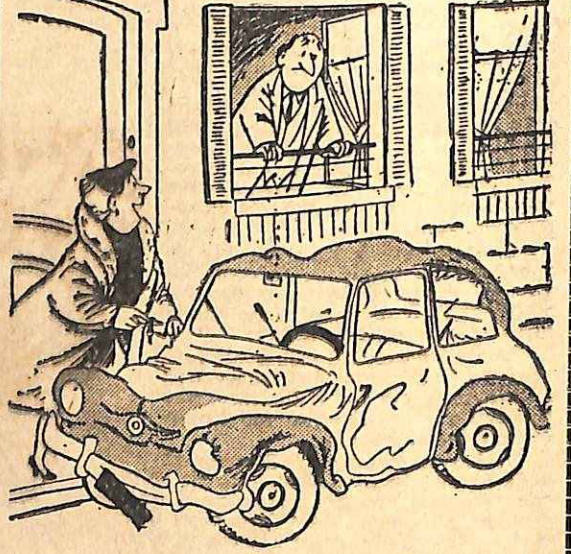
Οι δίσκοι αυτοί γίνονται ανάρπαστοι και έχουν ήδη δημιουργηθεί αρκετές περιέργες συλλογές. Ένας συλλέκτης έχει στην κατοχή του μία πλούσια συλλογή αποτελούμενη από ήχους σειρήνων πυροσβεστικών και αστυνομικών αυτοκινήτων, σφυρίγματα αστυνομικών και σιδηροδρομικών και τους θορύβους που ακούγονται, όταν αδειάζει ένα κτίριο που έπιασε φωτιά.

Φροντίζει, όμως, κάθε φορά που βάζει τους δίσκους αυτούς στο πικ-άπ του, να χαμηλώσει την ένταση, γιατί υπάρχει φόβος να προκαλέσει άνησυχίες στους γείτονές του και την επέμβασις της αστυνομίας.

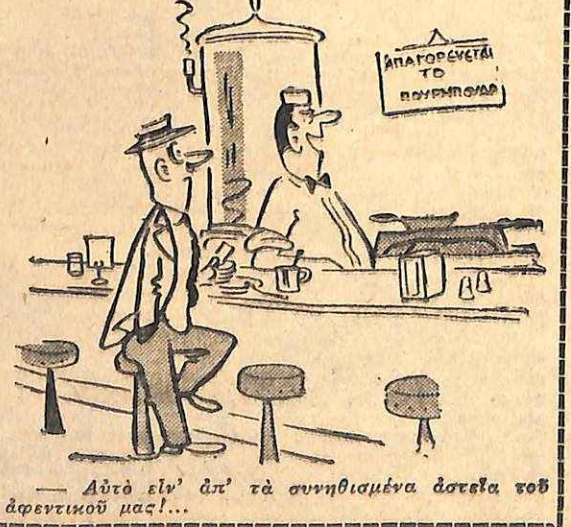
Κάποιος άλλος, τέλος, μαζεύει τους ήχους που κάνουν οι καμπάνες διαφόρων εκκλησιών.

— Τ' αδύλλα μου θανε μιά χαρά, κύριος. Δεν ντυτάς, τώρα, να ψαρεύεις και κανά κουστουμάκι; (Του Β. Χριστοδούλου).

— Κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω πώς κατάνησε έτσι... Τό πρωί, που ξεκίνησα, ήταν ολοκαίνουργιο!

— Αυτό είν' απ' τα συνηθισμένα δασεία τοδ αφεντικού μας!...

Πώς αποκαλύπτουν το μέλλον τα φύλλα του τσαγιού

Όπως τα κατακάθια του καφέ, έτσι και τα φύλλα του τσαγιού, που απομένουν μέσα στο φλυτζάνι, αποτελούν ένα μέσον για να μαντέψετε την τύχη — τη δική σας ή των άλλων. Ταξίδια, γράμματα, προτάσεις γάμου... δλ' αυτά, και πολλά άλλα ακόμη, υπάρχουν μέσα στα υπολείμματα του τσαγιού. 'Αρκεί μόνο να ξέρε κανείς να τα «διαβάσει» και να τα εξηγήσει.

Χρειάζεται, βέβαια, γι' αυτό μιά κάποια πείρα, όχι όμως πολλή. Όσο για τη φαντασία σας, είναι προτιμώτερο να μη την αφήσετε να καλύψει, για να μη σας παρασύρει σε λανθασμένες ερμηνείες εκείνων που βλέπετε. Οι εικόνες και τα σύμβολα που σχηματίζονται από τα φύλλα του τσαγιού, έχουν μιά ώριση, θετική σημασία. Για να τη βρείτε, δεν χρειάζεται ζωηρή φαντασία, αλλά μόνο παρατηρητικότητα, ώστε να διακρίνετε και να ξεχωρίζετε το κάθε σχήμα.

Γερμίζετε, λοιπόν, ένα φλυτζάνι με τσάι, χωρίς να μεταχειρισθείτε σουρωτήρι. 'Αφού το πιήτε, το πιάνετε με τ' αριστερό χέρι και το περιστρέφετε τρεις φορές κατά την ίδια κατεύθυνσι, για ν' απλωθούν ολόγυρα τα φύλλα. 'Υστερα το γέρνετε σιγά-σιγά πάνω απ' το πιατάκι, ώστε να χυθεί έξω το λίγο υγρό που έχει απομείνει, αλλά χωρίς να παρασύρει και τα φύλλα, τα οποία θα σας δώσουν διάφορα σχήματα μέσα στο φλυτζάνι.

Φυσικά, αν πρόκειται να πητε την τύχη κάποιου άλλου, θα τ' αμείνει δλ' αυτά.

'Αφού αφήσετε λίγα λεπτά το φλυτζάνι να στραγγίξει, έτσι γυρτό, το παίρνετε πάλι με τ' αριστερό σας χέρι, δείχνοντας να το στρίψετε κι' αρχίζετε τη μελέτη του περιεχομένου του.

Τα σχήματα που βρίσκονται ψηλά, σημαίνουν γεγονότα που θα συμβούν γρήγορα. Όσο χαμηλότερα είναι, τόσο μακρυνότερα θνάναι αυτά τα γεγονότα. (Ποτέ όμως μην έμχειρήτε να καθορίσετε ακριβώς το χρόνο τους. Μπορείτε να πείτε μονάχα «σε λίγους μήνες» ή «στο τέλος του έτους».)

Τα σκουρότερα φύλλα αναφέρονται σε πιο καθωρισμένα ή σε σπουδαιότερα γεγονότα, απ' όσο τα ανοιχτόχρωμα. 'Η, αν σχηματίζουν τη μορφή ενός ανθρώπου, δείχνουν ότι πρόκειται περί μελαγχροίου.

Αν ένα σχήμα έχει ομαλές άκρες, σημαίνει πράγματα ευχάριστα, σχετικά πάντοτε με τη σημασία του. 'Αντίθετα, τα ακώμαλα, δοντωτά άκρα ενός σχήματος, σημαίνουν δυσκολίες ή αρρώστειες.

Μαύρες κηλίδες προμηνούν απογοητεύσεις ή αναβολές. Μακρόστενα ή τετράγωνα φύλλα μικρά, σημαίνουν γράμματα ή τηλεγραφήματα, μεγάλα σημαίνουν δέματα. Ένα ματα ή τηλεγραφήματα, που φλυτζανιού σας προειδοποιεί πως θα μικρό στην κορυφή του φλυτζανιού σας προειδοποιεί πως θα μαθετε γρήγορα κάποια είδησι.

Πολλές μικρές κηλίδες προμηνούν από μεγαλύτερους σω-Οι μεγαλύτερες θλίψεις προμηνούν από μικρές κοκκίδες ρους φύλλων ακαθορίστον σχήματος, με μικρές κοκκίδες ολόγυρα.

Κάποτε, η διάταξις των φύλλων αποτελεί το γεωγραφικό σχήμα μιάς χώρας, ενός νησιού, κλπ., που αναγνωρίζεται εύκολα. Ο τόπος αυτός πρόκειται να παίξει κάποιο σημαντικό ρόλο στη ζωή σας.

Άλλοτε πάλι, θα δητε να σχηματίζεται ένα ζω — είτε τικό μόνο το κεφάλι του. Κι' αυτό επίσης σχε-όλοκληρο, είτε μόνο θα σας συμβή.

Τα γράμματα του αλφαβήτου, όταν βρίσκονται δίπλα σε ανθρώπους ή σε ζω, μπορεί να αποτελούν τα αρχικά του ονόματός τους. Άλλοτε, όμως, σάς προειδοποιούν πως θα έπισκεφθίτε μιά πόλι που αρχίζει μ' αυτό το γράμμα.

Αριθμοί που βρίσκονται κοντά σ' ένα σχήμα, που σημαίνει ένα ώρισημένο γεγονός. Ένα έφτά, στην κορυφή του θα συμβή το γεγονός αυτό. Ένα έφτά, στην κορυφή του θα συμβή το γεγονός αυτό.

Μερικά από τα σχήματα, που γίνονται με τα φύλλα του τσαγιού, έχουν τις ακόλουθες ερμηνείες: 1) Ένας άνθρωπος που έρχεται πρόσ το μέρος σας: βιαστικές είδη-2) Κάτι θα σας συμβή στις 5. 3) Μιά καρδιά. Ίσον θρωπος θα σας συμβή. 4) Παιδί. 5) Αεροπλάνο. 6) Παιδί. 7) Παιδί. 8) Παιδί. 9) Παιδί. 10) Παιδί. 11) Παιδί. 12) Παιδί. 13) Παιδί. 14) Παιδί. 15) Παιδί. 16) Παιδί. 17) Παιδί. 18) Παιδί. 19) Παιδί. 20) Παιδί. 21) Παιδί. 22) Παιδί. 23) Παιδί. 24) Παιδί. 25) Παιδί. 26) Παιδί. 27) Παιδί. 28) Παιδί. 29) Παιδί. 30) Παιδί. 31) Παιδί. 32) Παιδί. 33) Παιδί. 34) Παιδί. 35) Παιδί. 36) Παιδί. 37) Παιδί. 38) Παιδί. 39) Παιδί. 40) Παιδί. 41) Παιδί. 42) Παιδί. 43) Παιδί. 44) Παιδί. 45) Παιδί. 46) Παιδί. 47) Παιδί. 48) Παιδί. 49) Παιδί. 50) Παιδί. 51) Παιδί. 52) Παιδί. 53) Παιδί. 54) Παιδί. 55) Παιδί. 56) Παιδί. 57) Παιδί. 58) Παιδί. 59) Παιδί. 60) Παιδί. 61) Παιδί. 62) Παιδί. 63) Παιδί. 64) Παιδί. 65) Παιδί. 66) Παιδί. 67) Παιδί. 68) Παιδί. 69) Παιδί. 70) Παιδί. 71) Παιδί. 72) Παιδί. 73) Παιδί. 74) Παιδί. 75) Παιδί. 76) Παιδί. 77) Παιδί. 78) Παιδί. 79) Παιδί. 80) Παιδί. 81) Παιδί. 82) Παιδί. 83) Παιδί. 84) Παιδί. 85) Παιδί. 86) Παιδί. 87) Παιδί. 88) Παιδί. 89) Παιδί. 90) Παιδί. 91) Παιδί. 92) Παιδί. 93) Παιδί. 94) Παιδί. 95) Παιδί. 96) Παιδί. 97) Παιδί. 98) Παιδί. 99) Παιδί. 100) Παιδί. 101) Παιδί. 102) Παιδί. 103) Παιδί. 104) Παιδί. 105) Παιδί. 106) Παιδί. 107) Παιδί. 108) Παιδί. 109) Παιδί. 110) Παιδί. 111) Παιδί. 112) Παιδί. 113) Παιδί. 114) Παιδί. 115) Παιδί. 116) Παιδί. 117) Παιδί. 118) Παιδί. 119) Παιδί. 120) Παιδί. 121) Παιδί. 122) Παιδί. 123) Παιδί. 124) Παιδί. 125) Παιδί. 126) Παιδί. 127) Παιδί. 128) Παιδί. 129) Παιδί. 130) Παιδί. 131) Παιδί. 132) Παιδί. 133) Παιδί. 134) Παιδί. 135) Παιδί. 136) Παιδί. 137) Παιδί. 138) Παιδί. 139) Παιδί. 140) Παιδί. 141) Παιδί. 142) Παιδί. 143) Παιδί. 144) Παιδί. 145) Παιδί. 146) Παιδί. 147) Παιδί. 148) Παιδί. 149) Παιδί. 150) Παιδί. 151) Παιδί. 152) Παιδί. 153) Παιδί. 154) Παιδί. 155) Παιδί. 156) Παιδί. 157) Παιδί. 158) Παιδί. 159) Παιδί. 160) Παιδί. 161) Παιδί. 162) Παιδί. 163) Παιδί. 164) Παιδί. 165) Παιδί. 166) Παιδί. 167) Παιδί. 168) Παιδί. 169) Παιδί. 170) Παιδί. 171) Παιδί. 172) Παιδί. 173) Παιδί. 174) Παιδί. 175) Παιδί. 176) Παιδί. 177) Παιδί. 178) Παιδί. 179) Παιδί. 180) Παιδί. 181) Παιδί. 182) Παιδί. 183) Παιδί. 184) Παιδί. 185) Παιδί. 186) Παιδί. 187) Παιδί. 188) Παιδί. 189) Παιδί. 190) Παιδί. 191) Παιδί. 192) Παιδί. 193) Παιδί. 194) Παιδί. 195) Παιδί. 196) Παιδί. 197) Παιδί. 198) Παιδί. 199) Παιδί. 200) Παιδί. 201) Παιδί. 202) Παιδί. 203) Παιδί. 204) Παιδί. 205) Παιδί. 206) Παιδί. 207) Παιδί. 208) Παιδί. 209) Παιδί. 210) Παιδί. 211) Παιδί. 212) Παιδί. 213) Παιδί. 214) Παιδί. 215) Παιδί. 216) Παιδί. 217) Παιδί. 218) Παιδί. 219) Παιδί. 220) Παιδί. 221) Παιδί. 222) Παιδί. 223) Παιδί. 224) Παιδί. 225) Παιδί. 226) Παιδί. 227) Παιδί. 228) Παιδί. 229) Παιδί. 230) Παιδί. 231) Παιδί. 232) Παιδί. 233) Παιδί. 234) Παιδί. 235) Παιδί. 236) Παιδί. 237) Παιδί. 238) Παιδί. 239) Παιδί. 240) Παιδί. 241) Παιδί. 242) Παιδί. 243) Παιδί. 244) Παιδί. 245) Παιδί. 246) Παιδί. 247) Παιδί. 248) Παιδί. 249) Παιδί. 250) Παιδί. 251) Παιδί. 252) Παιδί. 253) Παιδί. 254) Παιδί. 255) Παιδί. 256) Παιδί. 257) Παιδί. 258) Παιδί. 259) Παιδί. 260) Παιδί. 261) Παιδί. 262) Παιδί. 263) Παιδί. 264) Παιδί. 265) Παιδί. 266) Παιδί. 267) Παιδί. 268) Παιδί. 269) Παιδί. 270) Παιδί. 271) Παιδί. 272) Παιδί. 273) Παιδί. 274) Παιδί. 275) Παιδί. 276) Παιδί. 277) Παιδί. 278) Παιδί. 279) Παιδί. 280) Παιδί. 281) Παιδί. 282) Παιδί. 283) Παιδί. 284) Παιδί. 285) Παιδί. 286) Παιδί. 287) Παιδί. 288) Παιδί. 289) Παιδί. 290) Παιδί. 291) Παιδί. 292) Παιδί. 293) Παιδί. 294) Παιδί. 295) Παιδί. 296) Παιδί. 297) Παιδί. 298) Παιδί. 299) Παιδί. 300) Παιδί. 301) Παιδί. 302) Παιδί. 303) Παιδί. 304) Παιδί. 305) Παιδί. 306) Παιδί. 307) Παιδί. 308) Παιδί. 309) Παιδί. 310) Παιδί. 311) Παιδί. 312) Παιδί. 313) Παιδί. 314) Παιδί. 315) Παιδί. 316) Παιδί. 317) Παιδί. 318) Παιδί. 319) Παιδί. 320) Παιδί. 321) Παιδί. 322) Παιδί. 323) Παιδί. 324) Παιδί. 325) Παιδί. 326) Παιδί. 327) Παιδί. 328) Παιδί. 329) Παιδί. 330) Παιδί. 331) Παιδί. 332) Παιδί. 333) Παιδί. 334) Παιδί. 335) Παιδί. 336) Παιδί. 337) Παιδί. 338) Παιδί. 339) Παιδί. 340) Παιδί. 341) Παιδί. 342) Παιδί. 343) Παιδί. 344) Παιδί. 345) Παιδί. 346) Παιδί. 347) Παιδί. 348) Παιδί. 349) Παιδί. 350) Παιδί. 351) Παιδί. 352) Παιδί. 353) Παιδί. 354) Παιδί. 355) Παιδί. 356) Παιδί. 357) Παιδί. 358) Παιδί. 359) Παιδί. 360) Παιδί. 361) Παιδί. 362) Παιδί. 363) Παιδί. 364) Παιδί. 365) Παιδί. 366) Παιδί. 367) Παιδί. 368) Παιδί. 369) Παιδί. 370) Παιδί. 371) Παιδί. 372) Παιδί. 373) Παιδί. 374) Παιδί. 375) Παιδί. 376) Παιδί. 377) Παιδί. 378) Παιδί. 379) Παιδί. 380) Παιδί. 381) Παιδί. 382) Παιδί. 383) Παιδί. 384) Παιδί. 385) Παιδί. 386) Παιδί. 387) Παιδί. 388) Παιδί. 389) Παιδί. 390) Παιδί. 391) Παιδί. 392) Παιδί. 393) Παιδί. 394) Παιδί. 395) Παιδί. 396) Παιδί. 397) Παιδί. 398) Παιδί. 399) Παιδί. 400) Παιδί. 401) Παιδί. 402) Παιδί. 403) Παιδί. 404) Παιδί. 405) Παιδί. 406) Παιδί. 407) Παιδί. 408) Παιδί. 409) Παιδί. 410) Παιδί. 411) Παιδί. 412) Παιδί. 413) Παιδί. 414) Παιδί. 415) Παιδί. 416) Παιδί. 417) Παιδί. 418) Παιδί. 419) Παιδί. 420) Παιδί. 421) Παιδί. 422) Παιδί. 423) Παιδί. 424) Παιδί. 425) Παιδί. 426) Παιδί. 427) Παιδί. 428) Παιδί. 429) Παιδί. 430) Παιδί. 431) Παιδί. 432) Παιδί. 433) Παιδί. 434) Παιδί. 435) Παιδί. 436) Παιδί. 437) Παιδί. 438) Παιδί. 439) Παιδί. 440) Παιδί. 441) Παιδί. 442) Παιδί. 443) Παιδί. 444) Παιδί. 445) Παιδί. 446) Παιδί. 447) Παιδί. 448) Παιδί. 449) Παιδί. 450) Παιδί. 451) Παιδί. 452) Παιδί. 453) Παιδί. 454) Παιδί. 455) Παιδί. 456) Παιδί. 457) Παιδί. 458) Παιδί. 459) Παιδί. 460) Παιδί. 461) Παιδί. 462) Παιδί. 463) Παιδί. 464) Παιδί. 465) Παιδί. 466) Παιδί. 467) Παιδί. 468) Παιδί. 469) Παιδί. 470) Παιδί. 471) Παιδί. 472) Παιδί. 473) Παιδί. 474) Παιδί. 475) Παιδί. 476) Παιδί. 477) Παιδί. 478) Παιδί. 479) Παιδί. 480) Παιδί. 481) Παιδί. 482) Παιδί. 483) Παιδί. 484) Παιδί. 485) Παιδί. 486) Παιδί. 487) Παιδί. 488) Παιδί. 489) Παιδί. 490) Παιδί. 491) Παιδί. 492) Παιδί. 493) Παιδί. 494) Παιδί. 495) Παιδί. 496) Παιδί. 497) Παιδί. 498) Παιδί. 499) Παιδί. 500) Παιδί. 501) Παιδί. 502) Παιδί. 503) Παιδί. 504) Παιδί. 505) Παιδί. 506) Παιδί. 507) Παιδί. 508) Παιδί. 509) Παιδί. 510) Παιδί. 511) Παιδί. 512) Παιδί. 513) Παιδί. 514) Παιδί. 515) Παιδί. 516) Παιδί. 517) Παιδί. 518) Παιδί. 519) Παιδί. 520) Παιδί. 521) Παιδί. 522) Παιδί. 523) Παιδί. 524) Παιδί. 525) Παιδί. 526) Παιδί. 527) Παιδί. 528) Παιδί. 529) Παιδί. 530) Παιδί. 531) Παιδί. 532) Παιδί. 533) Παιδί. 534) Παιδί. 535) Παιδί. 536) Παιδί. 537) Παιδί. 538) Παιδί. 539) Παιδί. 540) Παιδί. 541) Παιδί. 542) Παιδί. 543) Παιδί. 544) Παιδί. 545) Παιδί. 546) Παιδί. 547) Παιδί. 548) Παιδί. 549) Παιδί. 550) Παιδί. 551) Παιδί. 552) Παιδί. 553) Παιδί. 554) Παιδί. 555) Παιδί. 556) Παιδί. 557) Παιδί. 558) Παιδί. 559) Παιδί. 560) Παιδί. 561) Παιδί. 562) Παιδί. 563) Παιδί. 564) Παιδί. 565) Παιδί. 566) Παιδί. 567) Παιδί. 568) Παιδί. 569) Παιδί. 570) Παιδί. 571) Παιδί. 572) Παιδί. 573) Παιδί. 574) Παιδί. 575) Παιδί. 576) Παιδί. 577) Παιδί. 578) Παιδί. 579) Παιδί. 580) Παιδί. 581) Παιδί. 582) Παιδί. 583) Παιδί. 584) Παιδί. 585) Παιδί. 586) Παιδί. 587) Παιδί. 588) Παιδί. 589) Παιδί. 590) Παιδί. 591) Παιδί. 592) Παιδί. 593) Παιδί. 594) Παιδί. 595) Παιδί. 596) Παιδί. 597) Παιδί. 598) Παιδί. 599) Παιδί. 600) Παιδί. 601) Παιδί. 602) Παιδί. 603) Παιδί. 604) Παιδί. 605) Παιδί. 606) Παιδί. 607) Παιδί. 608) Παιδί. 609) Παιδί. 610) Παιδί. 611) Παιδί. 612) Παιδί. 613) Παιδί. 614) Παιδί. 615) Παιδί. 616) Παιδί. 617) Παιδί. 618) Παιδί. 619) Παιδί. 620) Παιδί. 621) Παιδί. 622) Παιδί. 623) Παιδί. 624) Παιδί. 625) Παιδί. 626) Παιδί. 627) Παιδί. 628) Παιδί. 629) Παιδί. 630) Παιδί. 631) Παιδί. 632) Παιδί. 633) Παιδί. 634) Παιδί. 635) Παιδί. 636) Παιδί. 637) Παιδί. 638) Παιδί. 639) Παιδί. 640) Παιδί. 641) Παιδί. 642) Παιδί. 643) Παιδί. 644) Παιδί. 645) Παιδί. 646) Παιδί. 647) Παιδί. 648) Παιδί. 649) Παιδί. 650) Παιδί. 651) Παιδί. 652) Παιδί. 653) Παιδί. 654) Παιδί. 655) Παιδί. 656) Παιδί. 657) Παιδί. 658) Παιδί. 659) Παιδί. 660) Παιδί. 661) Παιδί. 662) Παιδί. 663) Παιδί. 664) Παιδί. 665) Παιδί. 666) Παιδί. 667) Παιδί. 668) Παιδί. 669) Παιδί. 670) Παιδί. 671) Παιδί. 672) Παιδί. 673) Παιδί. 674) Παιδί. 675) Παιδί. 676) Παιδί. 677) Παιδί. 678) Παιδί. 679) Παιδί. 680) Παιδί. 681) Παιδί. 682) Παιδί. 683) Παιδί. 684) Παιδί. 685) Παιδί. 686) Παιδί. 687) Παιδί. 688) Παιδί. 689) Παιδί. 690) Παιδί. 691) Παιδί. 692) Παιδί. 693) Παιδί. 694) Παιδί. 695) Παιδί. 696) Παιδί. 697) Παιδί. 698) Παιδί. 699) Παιδί. 700) Παιδί. 701) Παιδί. 702) Παιδί. 703) Παιδί. 704) Παιδί. 705) Παιδί. 706) Παιδί. 707) Παιδί. 708) Παιδί. 709) Παιδί. 710) Παιδί. 711) Παιδί. 712) Παιδί. 713) Παιδί. 714) Παιδί. 715) Παιδί. 716) Παιδί. 717) Παιδί. 718) Παιδί. 719) Παιδί. 720) Παιδί. 721) Παιδί. 722) Παιδί. 723) Παιδί. 724) Παιδί. 725) Παιδί. 726) Παιδί. 727) Παιδί. 728) Παιδί. 729) Παιδί. 730) Παιδί. 731) Παιδί. 732) Παιδί. 733) Παιδί. 734) Παιδί. 735) Παιδί. 736) Παιδί. 737) Παιδί. 738) Παιδί. 739) Παιδί. 740) Παιδί. 741) Παιδί. 742) Παιδί. 743) Παιδί. 744) Παιδί. 745) Παιδί. 746) Παιδί. 747) Παιδί. 748) Παιδί. 749) Παιδί. 750) Παιδί. 751) Παιδί. 752) Παιδί. 7

Η κήλη θεραπεύεται με ενέσεις

Ούτε ζώνες, ούτε έγχυσεις!

Δεν υπάρχει ένα είδος κήλης αλλά πολλά. Με τη λέξη αυτή εννοούμε την πρόπτωση ενός οργάνου ή τμήματός του από την φυσική κοιλιότητα όπου περιέχεται. Η πρόπτωση αυτή γίνεται είτε από τα φυσικά ανοίγματα, είτε από όπες που δημιουργούνται έπειτα από ένα τραύμα, μία μετατόπιση οστού κλπ. Έτσι μιλούμε για την έγκυφαλοκήλη (που είναι η πρόπτωση ενός τμήματος του εγκέφαλου μαζί με τις μηνίγγες που το περιβάλλουν έξω από την κρανιακή κοιλιότητα), για τη μυϊκή κήλη (που είναι η πρόπτωση ενός μύου από κάποια όπη των οστών), για την πνευμονική κήλη (που είναι η πρόπτωση ενός τμήματος του πνεύμονος από τη θωρακική κοιλιότητα), για τη μητρική κήλη (πρόπτωση της μήτρας), για την ομφαλοκήλη (πρόπτωση του ομφαλού) κλπ.

Τον όρο αυτό, όμως, τον χρησιμοποιούμε συνήθως για την κοιλιόκήλη, που είναι η πρόπτωση ενός τμήματος των εντέρων από τα φυσικά ανοίγματα της λεκάνης. Η μορφή αυτή της κήλης καλείται και κατέδαγμα, λόγω του ότι τα έντερα που ξεφεύγουν από την κανονική τους θέση διευθύνονται προς τα κάτω.

Η κήλη, από τη στιγμή που θα εμφανισθεί, εξελίσσεται ταχύτατα, ιδίως στα άτομα που παρουσιάζουν υπερτροφία του προστάτου ή υποφέρουν από συχνό βήχα, χρόνια δυσκοιλιότητα κλπ. Καί η συνθιγμένη πίεση των εντέρων, άλλωστε, είναι αρκετή για να χειροτερεύσει την κατάσταση του ασθενούς. Η σοβαρότερη επιπλοκή της κήλης είναι η περιφίεξη που μπορεί να προκαλέσει και θάνατο.

Ός προχτές ακόμη, ο μοναδικός τρόπος θεραπείας της κήλης ήταν η χειρουργική επέμβαση. Τελευταία, όμως, επενοήθησαν διάφοροι τρόποι φαρμακευτικής θεραπείας της κήλης, που επιτρέπουν στον ασθενή να αποφυγή τις ταλαιπωρίες μιας έγχυσης.

Ένας περίφημος Ιταλός χειρουργός είχε πει άλλοτε ότι η χειρουργική απόζη από τις αποτυχίες της Ιατρικής. Αυτό είχε γίνει και με την κήλη. Η χειρουργική την περιέλαβε στον κύκλο των αμοδιοτήτων της, γιατί η Ιατρική είχε σταθεί ανίκανη να την θεραπεύσει.

Κι' ωστόσο, η πρώτη προσπάθεια φαρμακευτικής θεραπείας της κήλης χρονολογείται από τον περασμένο αιώνα. Κατά το 1836, ένας Αμερικανός γιατρός από τη Φιλαδέλφεια, ο Ιωσήφ Πάνκωτ σκέφτηκε να κάνει στους ασθενείς του ενέσεις με ουσίες που εσκληρύνουν τα τοιχώματα της όπης, από την οποία γινόταν η πρόπτωση των εντέρων.

Το παράδειγμά του μιμήθηκαν κατά την ίδια εποχή ο Γάλλος γιατρός Βελπίν και ο Αμερικανός Χίτον.

Την εποχή εκείνη, όμως, η αντίσπυα Βοσκόναν στα σπάργαντα και τα αντιδωτικά ήταν άγνωστα. Γι' αυτό, σε πολλές περιπτώσεις, έδημιουργούντο αποστήματα, διατηρήσεις κλπ. Έτσι, η μέθοδος αυτή έγκυατελείφθη πολύ γρήγορα.

Το 1929, όμως, ο Γερμανός γιατρός Βόλλερμαν έδημοσε και πάλι τη μέθοδο της φαρμακευτικής θεραπείας της κήλης σε εκατοντάδες ασθενείς και τα αποτελέσματα ήταν αυτή τη φορά κάτι περισσότερο από ικανοποιητικά. Τα 94% αυτών των ασθενών έγιναν τελείως καλά.

Έκτοτε, έγιναν πολλά πειράματα τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Αμερική για την τελειοποίηση των μεθόδων φαρμακευτικής θεραπείας της κήλης. Τα πειράματα, με τη βοήθεια και των νεωτέρων προόδων της επιστήμης, εστέφθησαν από απόλυτη επιτυχία.

Η φαρμακευτική θεραπεία δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε περιπτώσεις περιεσφιγμένης κήλης ή σε περιπτώσεις παλαιάς κήλης, που έχει δημιουργήσει τοπικές φλογώσεις ή ακόμη όταν η πρόπτωση είναι αρκετά μεγάλη, σε τρόπον ώστε να καθίσταται αδύνατη η επαναστροφή των εντέρων στην κανονική τους θέση.

Η φαρμακευτική ίσως της κήλης συνίσταται σε μία σειρά σκληρωτικών ενέσεων που γίνονται στην περιοχή του πάρου από όπου γίνεται η πρόπτωση των εντέρων. Οι ενέσεις αυτές δημιουργούν ένα είδος τεχνητού πώματος που κλείνει την όπη. Αυτό το πώμα συγκολλάται αυτόματα πάνω στα τοιχώματα της όπης και με την πάροδο του χρόνου ενσωματώνεται με αυτά. Έτσι η πρόπτωση των εντέρων δεν είναι πια δυνατό. Προτού εφαρμοσθεί η θεραπευτική αυτή αγωγή, είναι αυτονόητο ότι το τμήμα του εντέρου που εξέρχεται από την όπη πρέπει να επαναφερθεί στη θέση του.

Η θεραπεία έπρεπε να ταχύτατα. Το μοναδικό μειονέκτημα αυτής της μεθόδου είναι ότι απαιτεί κάποια δεξιοτεχνία εκ μέρους του γιατρού που θα κάνει τις ενέσεις. Γι' αυτό, η φαρμακευτική αγωγή, μολονότι ανήγεται στη σφαίρα της κυρίως Ιατρικής, αποτελεί πάντοτε το προνόμιο ώρισμένων χειρουργών που συγκεντρώνουν την απαιτούμενη πείρα και ικανότητα στις επεμβάσεις αυτού του είδους.

Πρωτότυπη μέθοδος άνωισθείας

Στην κλινική Μάγιο δοκιμάστηκε μία καινούργια συσκευή που επιτρέπει στον έγχυζόμενο... να κανονίσει μόνος του τον βαθμό της άνωισθείας του. Η συσκευή αυτή σχηματίζει τα κύματα του έγκυφαλου, που σπυλίζουν αυτόματα

την ποσότητα του νερωτικού φαρμάκου που χρειάζεται ο οργανισμός.

Η μέθοδος αυτή στηρίζεται επί της άρχης ότι όσο μεγαλύτερη είναι η άνωισθεία στην οποία βυθίζομεθα, τόσο ασθενέστερα γίνονται τα κύματα του έγκυφαλου. Έτσι τα έγκυφαλα κύματα είναι ο ασφαλέστερος οδηγός για τη ρύθμιση των δόσεων του νερωτικού φαρμάκου.

Το μυστήριο της φαλάκρας

Μία θεωρία για την εξήγηση της φαλάκρας είναι ότι το δέρμα του κρανίου των φαλάκρας έχει τόσο λίγο πάχος, ώστε οι ρίζες των τριχών δεν μπορούν να τραφούν αρκετά. Στις γυναίκες, το δέρμα αυτό είναι παχύτερο και λιπαρώτερο, και γι' αυτό δεν παθαίνουν φαλάκρα.

Οι πρόσφατες όμως έρευνες ενός Αμερικανού επιστήμονος διέψευσαν πανηγυρικά αυτή τη θεωρία. Αποδείχθηκε δηλαδή με ακρίβεια μετρήσεις ότι το δέρμα του ανθρώπου κρανίου έχει το ίδιο ή και μεγαλύτερο πάχος με του γυναικείου. Δεν υπάρχει δε καμία διαφορά πάχους του δέρματος αυτού στους φαλάκρους.

Βιταμίνη νιά το άσπρισμα των μαλλιών

Πησιάζει ή μέρα που οι επιστήμονες θα μπορούν να προλάβουν το άσπρισμα των μαλλιών μας; Τα αποτελέσματα των πειραμάτων που έγιναν με ώριμους βιταμίνες στις Ηνωμ. Πολιτείες επιτρέπουν να το ελπίζουμε. Ιδίως δοκιμάστηκε η επιτυχία σε άντρες και γυναίκες μία βιταμίνη, που διασπείνεται το χρώμα των μαλλιών.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι οι νεότερες επιστημονικές έρευνες απέκλεισαν τη δυνατότητα να άσπρισουν τα μαλλιά ενός ανθρώπου δια μία, μέσα σε μία νύχτα, από δυνατό φόβο ή άλλο ψυχικό κλονισμό. Αναφέρεται μάλιστα η χαρακτηριστική περίπτωση ενός Γερμανού γιατρού με μαύρα μαλλιά, που μπήκε σε ένα νοσοκομείο για έγχυσης, κι' όταν βγήκε από κεί είχε γίνει τελείως άσπρομαλλής...

γιατί, απλούστατα, μέσ' στο νοσοκομείο, δεν μπορούσε πια να εάφει μαύρα τα μαλλιά του, όπως έκανε πριν!

Νέο φάρμακο για την πολιομυελίτιδα

Η ανάρρωση από την πολιομυελίτιδα επιτυγχάνεται και συμπληρώνεται πιθανώτατα με μικρές δόσεις «τριψίνης», ενός αντιφλογιστικού ενζύμου. Έγιναν πράγματι ενέσεις μ' αυτό σε 50 ασθενείς, στην αρχή ακόμη της αρρώστειας, κι' ωφελήθηκαν οι 45 απ' αυτούς. Ωστόσο, απαιτούνται κι' άλλες δοκιμές ακόμη, για να αποδειχθεί τι ακριβώς αξίζει το νέο φάρμακο.

Άρτηριες από νάυλον

Οι αρρωστημένες αρτηρίες μπορεί τώρα να αντικατασταθούν με σωληνές από πλαστικό ύφασμα — μίγμα νάυλον και άλλων ινών, τόσο σφιχτοπλεγμένων ώστε να μη μπορεί να περάσει ανάμεσά τους το αίμα. Το υλικό αυτό δεν έρεθίζει καθόλου με την παρουσία του τους ιστούς του σώματος. Όταν διαδοθή, δεν θα χρειάζεται πια να υπάρχουν «τράπεζες αίματος» φάρων αγγείων. Με το ίδιο υλικό μπορεί να αντικατασταθεί και ο ισόςφαρος, όταν έχει προσβληθεί από καρκίνο. Γίνονται δε δοκιμές για τη χρησιμοποίησή του σε περιπτώσεις που έχουν πάθει βλάβη και χρειάζονται αντικατάσταση οι ούρητρες ή ο χοληδόχος πόρος.

Μικρές ειδήσεις

* Σ' ένα αμερικανικό νοσοκομείο δοκιμάστηκε κατά της «πολλαπλής σκληρώσεως» η Ιονοαζίδη, το γνωστό αντιφυματικό φάρμακο (ριμινόν). Έδωσε δε αρκετά ικανοποιητικά αποτελέσματα στα 90% των περιπτώσεων.

* Στο φύλλο του Οκτωβρίου 1954 της αμερικανικής «Εφημερίδας της Ψυχολογίας» αναφέρεται ότι ένα φάρμακο αποτέλεσμα από 50 διάφορα συστατικά (άλατα και βιταμίνες), ωφέλησε τους 29 από 32 πάσχοντες από νευρώσεις, ύστερια ή σχιζοφρένεια.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΕΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ

Η Τρέλια Άνι Κόβινγκτον, που είναι σήμερα 5 μηνών, γεννήθηκε στο Φόρτ Γουάργ του Τέξας τυφλά από το ένα μάτι. Λίγες μέρες μετά την γέννησή της παρουσιάστηκε στην μητέρα της μία ανίατη πάθος των ματιών και κινδύνευε να τυφλωθεί αν δεν γινόταν μία άμεση χειρουργική επέμβαση. Οι γιατροί αποφάσισαν να μεταμοσχεύσουν τον κερατοειδή χιτώνα του τυφλού ματιού της μικρής στο ένα από τα μάτια της μητέρας της, για να μπορέσει να διατηρήσει την όρασή της από το ένα μάτι τουλάχιστον. Σήμερα μητέρα και κόρη είναι καλά. οι δέ γιατροί είναι βέβαιοι πως η κ. Κόβινγκτον θα μπορεί να βλέπει μόλις της βγάλουν τον επίδεσμο. Όσο για την μικρή, το τυφλό μάτι της που δεν γινόταν καλά, αντικαταστάθηκε μ' ένα γυάλινο.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

για τὰ... παπούτσια

Οι διάφορες διαταραχές που προκαλούν στον οργανισμό μας

Μία περίεργη είδηση μεταδόθηκε τελευταία από την Αλεξάνδρεια. Ένας νέος 26 χρόνων, ο Σαλβατόρε Αρντουίνι, έπαθε δηλητηρίαση από τη υπογιά με την οποία έβαφε τα παπούτσια του. Η μογιά αυτή, όπως εξακριβώθηκε, περιείχε ανιλίνη, που εσχωρούσε σιγά-σιγά μέσα στο αίμα από τους πόρους του δέρματος και προκάλεσε, τελικά, τη δηλητηρίαση.

Το περιστατικό αυτό δεν είναι μοναδικό. Και σε πολλές άλλες περιπτώσεις τα παπούτσια μπορούν να εκθέσουν σε κίνδυνο την υγεία μας κι' αυτήν ακόμη τη ζωή μας.

Διάφορες διεθνείς στατιστικές αποδεικνύουν ότι το 1/3 των πολιτών του πληθυσμού των πολιτισμένων χωρών υποφέρουν από πόνο στα πόδια, που κάνουν τον άνθρωπο απρόθυμο στην εργασία, δύσθυμο, γκριζιάση και ευερέθιστο. Οι πόνοι αυτοί οφείλονται πάντοτε σχεδόν στο ότι τα παπούτσια που χρησιμοποιούμε είναι αντιφυσιολογικά και ασυγιείνα.

Ο Αμερικανός ορθοπεδικός δόκτωρ Λιούις Στάρ, από το Μπρούκλιν, δημοσίευσε τελευταία σε μία Ιατρική επιθεώρηση μερικές υποδείξεις προς τους γονείς για να τους καθοδηγήσει πώς πρέπει να διαλέγουν παπούτσια για τα παιδιά τους. Οι κυριότερες απ' αυτές τις υποδείξεις είναι οι ακόλουθες:

1) Μην φορτίζετε στα παιδιά σας παπούτσια προτού άνοιχουν τα περπατήματα. Τα παπούτσια αυτά, ενώ δεν τους χρησιμεύουν σε τίποτε, παρεμποδίζουν την κανονική ανάπτυξη του ποδιού.

2) Τα παιδιά πρέπει να φορούν ως την ηλικία των τριών χρόνων ψηλά παπούτσια (μποτάκια) και χαμηλά έπειτα απ' αυτή την ηλικία.

3) Μεταξύ του άκρου του ποδιού (που προσδιορίζεται από το μεγάλο δάκτυλο) και της υπόθεσης επιφανείας του πατεριού πρέπει να μεσολαβούν 1-2 εκατοστόμετρα.

4) Η σόλα του παπουτσιού πρέπει να είναι ελαστική και ποτέ σκληρή.

5) Πρέπει να εξακριβώσετε την άνοχη που έχουν τα πόδια των παιδιών σας. Για το σκοπό αυτό, ο δόκτωρ Στάρ υποδεικνύει μία απλούστατη μέθοδο. Βάλτε το παιδί σας να σταθεί όρθιο και μετρήστε τη γωνία που σχηματίζουν τα πόδια του. Αν αυτή η γωνία είναι μεγαλύτερη από 45 μοίρες, αυτό σημαίνει ότι τα πόδια του παιδιού σας είναι άδυνατα. Πρέπει τότε να καταφύγετε στον ειδικό ορθοπεδικό που θα σας συστήσει κατάλληλη φαρμακοθεραπεία (άσβεστιο, φώσφορο, βιταμίνες Β και C).

6) Μην παίρνετε στα παιδιά σας παπούτσια πάνω με σόλα από λάστιχο. Αυτά τα παπούτσια είναι καλά για τη γυμναστική, όχι, όμως, και για καθημερινή χρήση, γιατί έμποδίζουν την κανονική ανάπτυξη του πέλματος των ποδιών.

Τα παπούτσια με λάστιχο άντενδεικνύονται και στους μεγαλύτερους.

Ο άνθρωπος βιάζει περίπου 500 γραμμάρια ιδρώτα την ημέρα. Ο ιδρώτας αυτός είναι άοστος, γιατί μόλις βγαίνει εξατμίζεται άμέσως. Γίνεται άοστος μόνον όταν είναι άφθονος ή όταν δεν εξατμίζεται. Κι' αυτό γίνεται με τα παπούτσια που έχουν σόλες από λάστιχο. Ο ιδρώτας που βγαίνει από τα πόδια δεν εξατμίζεται και το πόδι παραμένει πάντοτε υγρό. Δημιουργούνται τότε τοπικές φλογώσεις, εκζέματα, κάλοι και διάφοροι άλλοι έρεθισμοί. Ο ιδρώτας εξατμίζεται, τουναντίον, ευκολότερα από τις δερματικές σόλες, που είναι γεμάτες από μικροσκοπικούς πόρους.

Οι σόλες από λάστιχο έχουν και ένα άλλο σοβαρό μειονέκτημα.

Ο άνθρωπος είναι όπως και τα φυτά. Αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τη γη, δέχεται απ' αυτήν φορτία αρνητικού ηλεκτρισμού, ενώ από την ατμόσφαιρα που τον περιβάλλει παραλαμβάνει θετικό ηλεκτρισμό. Έτσι, ο ανθρώπινος οργανισμός έχει τη δική του ηλεκτρική ισορροπία. Οι σόλες από λάστιχο, όμως, παίρζουν το ρόλο μονωτικών. Παρεμποδίζουν τα πόδια να πάρουν αρνητικό ηλεκτρισμό από τη γη κι' έτσι καταστρέφουν την ηλεκτρική ισορροπία του οργανισμού. Ο άνθρωπος αισθάνεται τότε μία μεγάλη κόουρα, γίνεται δύσθυμος και δεν έχει διάθεση για εργασία. Η διαταραχή αυτή της ηλεκτρικής ισορροπίας γίνεται πιο αίσθητη στα άτομα που παρουσιάζουν ιδιαίτερα εύπαθεια του νευρικού συστήματος.

Τα παπούτσια, εκτός των άλλων διαταραχών, μπορούν επίσης να προκαλέσουν αλλεργικά φαινόμενα.

Στην κατασκευή των παπουτσιών χρησιμοποιούνται διάφορα υλικά: δερμάτα, σόλες, ύφασματα, κόλλες, μογιές κλπ. Υπάρχουν, λοιπόν, άτομα στα οποία κάποιο από τα υλικά αυτά προκαλεί δυσάρεστες αντιδράσεις του οργανισμού: κόκκινες κηλίδες, φαγούρα, εκζέματα κλπ., που κάποτε είναι εξαιρετικά σοβαρά και μπορούν να προκαλέσουν διαταραχές σ' όλο τον οργανισμό.

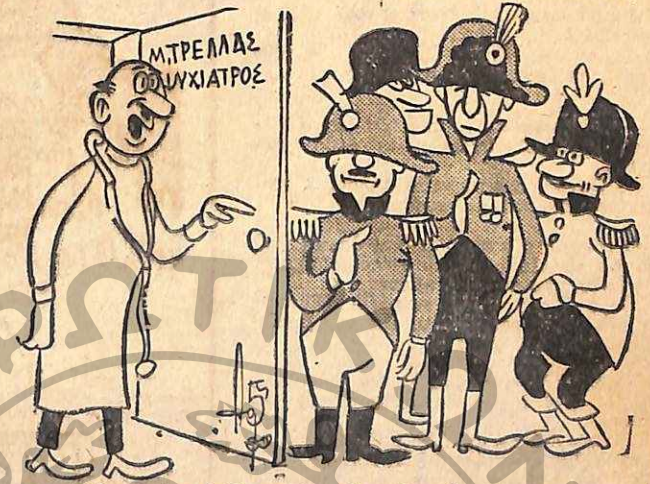
Εάν έχετε μικρά δείγματα απ' αυτά τα υλικά, είναι εύκολο να εξακριβώσετε ποιά απ' αυτά προκαλεί τις διαταραχές που παρατηρείτε στον οργανισμό σας. Θα το βάλετε πάνω στο μπράτσο σας και θα το προσεαυμάσετε σ' αυτή την θέση με δυο ή τρεις ταινίες λευκοπλάστ. Θα βγάλετε από 48 ώρες και θα προσέξετε την κατάσταση του δέρματος. Αν διακρίνετε κόκκινα στίγματα ή οποιοδήποτε άλλον έρεθισμό, αυτό σημαίνει ότι οι διαταραχές οφείλονται στο υλικό που δοκιμάσατε.

Σε ώριμα άτομα, έξ άλλου, η φτέρνα του ποδιού έχει μία ειδική ευαισθησία. Εκτός από τους τοπικούς πόνοους τα άτομα αυτά υποφέρουν και από διάφορες άλλες ένοχλήσεις, νευρικές, πεπτικές, άνωινευτικές κλπ. Στην περίπτωση αυτή, είναι καλό να καταφύγετε σ' έναν ορθοπεδικό, που θα σας υποδείξει τα παπούτσια που πρέπει να φορέσετε για να εξαφανισθούν όλες αυτές οι ένοχλήσεις.

Τελωτοθεραπεία

— Κύριοι, λαμβάνω την τιμήν να σας συστήσω, από δω τη γυναίκα μου, κι' από δω τη μαμά της!... (Του Β. Χριστοδούλου).

— Να περάση ο Ναπολέων ο πρώτος!...

— Καθήστε, Δημητράκη! Θα σας σερβίρω πρώτα την ψαρόσουπα! (Του Αρχέλαου).

Χαίμο

Οικογενειακή... αρμονία!

— Πώς σ'αφαιρείται ο γάμος σας, αγαπητέ μου;

— Νά σ'αφαιρεί... Όταν ήμασταν αρραβωνιασμένοι, εγώ μιλούσα κι' εκείνη άκουγε. Άμέσως αφού παντρευτήκαμε, μιλούσε εκείνη κι' εγώ άκουγα. Τώρα μιλάμε κι' οι δυο μαζί... και μ'αφαιρούν οι γείτονες!

*
Ο κύριος Μαρτζουφλάκης έχει γίνει έξω φρενών, απ' το γεύμα που του έτοιμάσε η γυναίκα του. Η σουπα μυρίζει πετρελαιο, το ψάρι σαπουνι και το γλυκίσμα κατράμι. Επιτέλους, ο σύζυγος σηκώνεται και πετάει όλα τα πιάτα έξω απ' το παράθυρο. Τότε η συμβία του τον ρωτάει, μ' ένα αγγελικό χαμόγελο:

— Αποφάσισες να φας έξω στον κήπο, αγάπη μου;

*
— Κανείς δίγαμος δεν μένει ατιμώρητος!

— Πώς το βεβαιώνει αυτό, έτσι απόλυτα;

— Μά φυσικά! Κι' αν ακόμα δεν τον ανακαλύψει η δικαιοσύνη, του φτάνει η τιμωρία πώς έχει δυο πεθερές!

*
Εκείνος: Μ' έχετε κάμει ήλιθιο, δεσποινίς!...

Εκείνη: Μπα! Έγώ νόμιζα πως αυτό ήταν έργο της μητέρας σας!...

*
— Ποιά ομοιότητα υπάρχει μεταξύ ενός μοντέρνου ζωγράφου κι' ενός μποξέρ;...

— Ότι κι' ο ένας κι' ο άλλος... παραμορφώνουν τα πρόσωπα!

*
Ο συγγραφέας: Την εποχή που έγραφα το νέο μου μυθιστόρημα έχασα τον ύπνο μου πολλές ημέρες.

Ο φίλος: Δεν πειράζει. Τίποτα δεν χάνεται στον κόμο. Θα τον βρούν οι αναγνώστες σου!

*
Ο βιβλιοπώλης: Νά ένα καλό βιβλίο: «Η τέχνη να κερδίσεις μία γυναίκα».

Ο πελάτης: Δεν μου κάνει!...

Μήπως έχετε κανένα με τον τίτλο: «Η τέχνη να ξεφορτωθεί κανείς τη γυναίκα του»;

*
Ο σύζυγος: Για κίτταξε αυτό το θαυμάσιο καπέλλο! Είναι σωστό ποιήμα! Θα μου το πάρης;

Ο σύζυγος: Πάμε, παιδί μου. Ποιός αγοράζει σήμερα... ποιήματα!...

*
Όστερα από την κηδεία του πλούσιου θείου.

Ένας κληρονόμος: Πρέπει να κάνουμε ένα ευχάριστο στις έφημερίδες.

Άλλος κληρονόμος: Αυτό μπορούμε να το κάνουμε και προσωπικά. Πού κάθεται... ο γιατρός;

*
Σε μία λουτρόπολη, κάποιος νέος πελάτης του «Ξενοδοχείου της Ακρογιαλίας» ρωτάει τον καμαριέρη:

— Μά πού είναι η ακρογιαλιά; Δεν τη βλέπω.

— Πίσω από κείνα τα σπιτίτια, κύριε. Απέχει ως ένα μίλι από δω...

— Μά τότε ξεγελάτε τον κόσμο με την ονομασία του ξενοδοχείου σας!

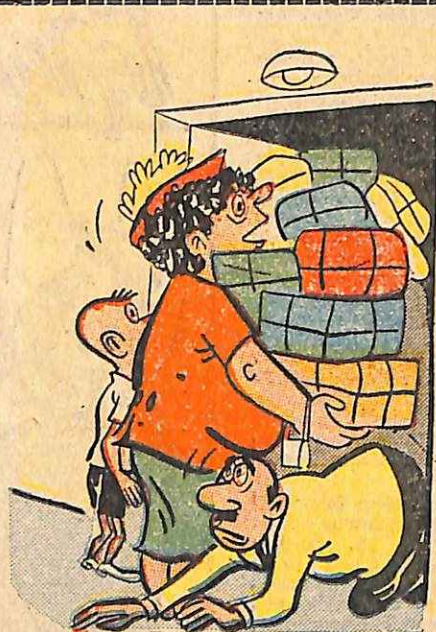
— Γιατί, κύριε;... Βλέπετε εκεί αντικρου το «Ξενοδοχείον της Αγγλίας»;

— Ε λοιπόν, η Αγγλία βρίσκεται εκατοντάδες μίλια μακριά από δω!

— Μην αλλάζης τόσο απότομα ταχύτητες Μαρίνα μου!...

(Του Αρχέλαου)

34

— Μενέλας, μέσα εισαι; Πλήρωσε το λογαριασμό στο μικρό!

— Αχ! Όστε ήρθατε στο ραντεβού μας, κύριε Δάκη; Κι' εγώ νόμιζα πως θα με γελάσατε!...

— Μην αλλάζης τόσο απότομα ταχύτητες Μαρίνα μου!...

(Του Αρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Πώς ετοιμάζετε το μπάνιο σας; Κατά πάσαν πιθανότητα, θα ρίχνετε πρώτα μέσα στη μπανιέρα αρκετό ζεστό νερό, κι' ύστερα προσθέτετε κρύο, ώσπου ν' αποκτήσει το μίγμα τη θερμοκρασία που θέλετε.

Μ' αυτόν όμως τον τρόπο, η θερμοκρασία κι' η υγρασία της ατμόσφαιρας του δωματίου αυξάνονται πολύ, και μεγαλώνουν οι πιθανότητες να κρυολογήσετε.

Προτιμώτερο λοιπόν είναι ν' ακολουθήσετε την εξής σειρά: Ρίχνετε πρώτα στη μπανιέρα κρύο νερό, μέχρι ύψους 10—12 πόντων. Προσθέτετε, αν θέλετε, αλάτι ή έσσανς. Ύστερα ανοίγετε τη βρύση του ζεστού νερού, ανακατεύοντας συνεχώς με το χέρι σας, ως ότου επιτύχετε τη θερμοκρασία που θέλετε.

Αν ωστόσο κάνη πολύ κρύο, το χειμώνα, μπορείτε να ζεστανέτε πρώτα το βυθό της μπανιέρας ρίχνοντας μέσα 5 πόντους ζεστό νερό, πριν ακολουθήσετε τη σειρά που σας υποδείξαμε.

Άσκήσεις για τα νεφρά και τους γοφούς

Μία γυμναστική άσκηση, εύκολη και πολύ ωφέλιμη για τα νεφρά και τους γοφούς, είναι η εξής:

Ξαπλώνετε χάμω ανάσκελα, άνασκηώνετε το ένα πόδι, λυγίζοντας το γόνατο, πιάνετε το γόνατο με το δυο σας χέρια και το τραβάτε προς το μέρος σας, ώσπου ν' αγγίξη το στήθος σας. Ύστερα το ξαναφέρνετε στην αρχική θέση του, κρατώντας το πάντα με τα χέρια σας. Επαναλαμβάνετε αυτή την κίνηση πολλές φορές κατά συνέχεια με το ένα πόδι, κι' έπειτα άλλες τόσες με το άλλο.

Νά τώρα μία άλλη άσκηση, χρήσιμη για κάθε γυναίκα, παχιά ή αδύνατη, που παραπονιέται πως έκανε «κοιλιά»: Ξαπλώνετε ανάσκελα και σηκώνετε δέκα φορές το ένα σας πόδι τεντωμένο, κι' ύστερα άλλες τόσες το άλλο, τόσο ώστε να σχηματίσουν όρθη γωνία με το σώμα σας. Έπειτα άνασκηώνετε τα χέρια σας, τεντώνοντας τα πίσω απ' το κεφάλι. Συγχρόνως εισπνέετε με τη μύτη. Φέρνετε τα χέρια σας στην ασχική θέση τους, στα πλάγια και κατά μήκος του σώματος, εκπνέοντας συγχρόνως απ' το στόμα. Επαναλαμβάνετε δέκα φορές αυτή την κίνηση.

Και μία τρίτη άσκηση, πολύ ωφέλιμη: Κάθεστε στο πάτωμα, με τα πόδια ανοιχτά και τα χέρια τεντωμένα μπροστά. Φέρνετε το ένα χέρι σας προς τα πίσω, χωρίς νά το λυγίσετε, ενώ τ' άλλο μένει τεντωμένο μπροστά. Επαναλαμβάνετε την κίνηση με γρηγοράδα, πρώτα με τόνα χέρι κι' ύστερα με τ' άλλο.

Λουλούδια στο μπαλκόνι

Πολλές φορές, ο στολισμός με λουλούδια των παραθύρων και των μπαλκονιών, μολονότι είναι ωραίος, έχει ωστόσο κάτι το αντίσκητικό. Σ' αυτό φτάνει συνήθως τα δοχεία που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό και που είναι κάθε είδους, μεγέθους και χρώματος, αποτελώντας ένα σύνολο δίχως αρμονία.

Για νά επιτύχετε λοιπόν μία τελεία διακόσμηση, βάλετε τα φυτά και τα λουλούδια σας σε ειδικά κασσονάκια κανονικού σχήματος, εύλινα, πηλίνα ή από λαμαρίνα. Τα εύλινα έχουν το πλεονέκτημα πως δεν ζεσταίνονται πολύ οι ρίζες των φυτών και το χώμα δεν στεγνώνει γρήγορα κι' ακανόνιστα, αλλά τόσο άρνα και κανονικά, ώστε τα φυτά μπορεί νά φυτευτούν απ' ευθείας μέσα στο κασσόνι, δίχως ενδιάμεσες γλάστρες.

Τα κασσονάκια από λαμαρίνα είναι κατάλληλα, όταν σκοπεύετε ν' ανακάνετε συχνά τα λουλούδια που φυτεύετε μέσα. Τα πηλίνα χρησιμοποιούνται για όλες τις περιπτώσεις.

Στο βάθος του κασσονιού θ' ανοίξετε τρύπες για νά φεύγη εύκολα το νερό του ποτίσματος. Για νά μην τρέχη δέ το νερό αυτό πάνω στην πρόσωψη του σπιτιού ή στο δρόμο, δά βάλετε κάτω από κάθε κασσόνι ένα φαρδύ και ρηχό δοχείο από λαμαρίνα.

Αν πρόκειται νά φυτέψετε τα λουλούδια απ' ευθείας μέσα στα κασσονάκια, τα γεμίζετε χώμα, αφού πρώτα σχηματίσετε στο βάθος τους ένα στρώμα πάχους 2—3 πόντων από χαλίκια κι' από μερικά κομμάτια ευλοκαρδουνο. Αν τα μεταφυτεύετε εκεί από γλάστρες, τά βάζετε το ένα κομμάτι στ' άλλο, μαζί με το χώμα τους, και γυμίζετε τα διάκενα με χώμα ή με πριονίδι.

Σοφία Λόρεν

ΠΑΡΑΜΕΡΑ από την κοσμική πλάζ — όπου θορυβούσαν, κολυπούσαν και χαϊρόντουσαν την καλοκαιρινή δροσιά οι πλούσιοι ξένοι κι έκαναν επίδειξη της ομορφιάς τους οι γυναίκες — είχε ξαπλωθεί στην ήσυχη εκείνη άμμουδιά της Ριβιέρας ο δημοσιογράφος Ζύλ Βισάν κι' απολάμβανε τη γλυκεία ώρα, στη σκιά ενός φοίνικα, ύστερ' από το μπάνιο του.

Είχε έρθει από το Παρίσι, να περάσει τις τρεις εβδομάδες των διακοπών του, όχι βέβαια για να κάνει τη μεγάλη ζωή, αφού δεν του τ' επέτρεπαν τα οικονομικά του, αλλά για να συνδυάσει την τέρφη με κάτι ωφέλιμο: Θα έγραφε μια σειρά άρθρα, στο γυναικείο περιοδικό που συνεργαζόταν, για την κοσμική ζωή και τις διεθνείς εμφανίσεις στη Ριβιέρα. Μά πριν ασχοληθεί με το έργο του αυτό, ήθελε να ξεκουραστεί πρώτα — ήταν άλλωστε η τέταρτη μόλις ημέρα του έρχομού του.

Ξαπλωμένος, λοιπόν, με το μαγιά, σ' εκείνη την απόμερη γωνιά, όνειροπολούσε κυττάζοντας πέρα την ολόγυλη θάλασσα.

Ξαφνικά άκουσε φωνές να τον αποσιπών από το ρεμβασμό του: — Εκεί θα παίζω! Έλεγε κάποια τρυφερή φωνούλα.

— Καλά, μόνο πρόσεξε μη βραχίς στη θάλασσα! αποκρίθηκε μια άλλη γυναικεία φωνή, που είχε απαλό τέμπρο, σαν τραγουδιστή.

Ανασήκωσε το κεφάλι του ο Βισάν, για να ιδεί: "Ένα κοριτσάκι, κρατώντας κουβαδάκι και φτυαράκι, έτρεχε στην άμμο, κατά το μέρος του. Και το ακολουθούσε μια νέα γυναίκα με ωραίο πρόσωπο.

«Από που ξεφύτρωσαν τώρα κι' αυτές;...» αναρωτήθηκε στην αρχή ο δημοσιογράφος, από αντίδραση, που του τάρωναν τη γαλήνη του. Μά όταν καλοκύτταξε πάλι τη νέα, οι εντυπώσεις του άλλαξαν άμέσως. Αισθάνθηκε ευχαρίστηση, που δεν μπορούσε ούτε ο ίδιος να την εξηγήσει.

Στηριγμένος τώρα στους άγκωνες του παρακολουθούσε με χαμόγελο τα παιχνίδια της μικρής, ρίχνοντας λοξά βλέμματα στη μαμά της, που όρθη αντίκρυ του, στο φεσόνι της ακρογιαλιάς κύτταζε άοριστα πότε τη θάλασσα, πότε, πέρα, την κίνησι της πλάζ, κρατώντας στο κεφάλι την πλατύγυρη ψάθα της, ενώ η θαλασσινή αύρα της ανέμιζε την κορδέλλα.

Σε μια στιγμή, που ο νέος έκλεισε τα βλέφαρά του, άκουσε τη νέα γυναίκα να φωνάζει στο κοριτσάκι:

— Έγωιστής; είπε αυτός σκεπτικά. Δεν τό νομίζω! Ζηλιάρης θα έλεγα...

Παιχνίδια της μοίρας

— Έλσα, φύγε από κει! Μην ένοχλεις τον κυριό. Άνοιξε τα μάτια του και τινάχτηκε όρσιος. Τό κοριτσάκι, πραγματικά, βρισκόταν σχεδόν στα πόδια του, σκεπτό, κι' ο Βισάν έκανε ένα βήμα, άπλωσε το χέρι του, κι' αϊ χάρωσε το κεφαλάκι της μικρούλας. Υστερα στράφηκε προς τη γυναίκα που έρχοταν να αποτραβήξει το παιδί της.

— Σας παρακαλώ! της είπε ευγενικά. Άφήστε το! Σας βεβαιώ, δεν μ' ένοχλεί διόλου!

Και στα χείλη του άνιωσε ένα χαμόγελο, που τον έκανε τόσο συμπαθητικό.

— Είστε ευγενικός! του απάντησε εκείνη. Μά, ξέρετε, τα παιδιά είναι αδιάκριτα... αν όχι κι' εγώ! Σας χαλάσαμε την ήσυχιά σας!

— Κάθε άλλο! βιάστηκε να διαμαρτυρηθεί εκείνος πρόσχαρα. Θα ήμουν πολύ έγωιστής, αν νόμιζα, ότι αυτή εδώ η γαλήνια γωνιά έγινε μόνο και μόνο για να τη χαρώ εγώ! Δεν βρίσκετε;

— Η νέα χαμογέλασε, δίχως ν' απαντήσει.

— Είναι δική σας η μικρούλα; ρώτησε ο Βισάν, θέλοντας ν' άνοίξει κουβέντα μαζί της.

— Γιατί όχι; τού είπε αυτή αινιγματικά.

— Γιατί φαίνεστε τόσο νέα...

— Λοιπόν, όχι! Είμαι μονάχα δασκάλα της. Είναι κορούλα τού γενικού μας προξένου στη Μασσαλία! έξηγησε η κοπέλλα.

— Προξένου; Ποιάς χώρας;

— Της Ελλάδας! Είμ' 'Ελληνίδα κι' εγώ...

— Πώς! έκανε με αληθινό ενδιαφέρον ο νέος. Από την Ελλάδα, λοιπόν... Άπό την πατρίδα της ομορφιάς και τού πολιτισμού! Δεν είν' έτσι, δεσποινίς... δεσποινίς;...

— Σαπφώ! τού είπε εκείνη, αναφέροντας τó όνομά της μόνο.

— Όραίο και τ' όνομά σας! Γνήσιο ελληνικό. Σαπφώ... Δεν ήταν η ποιήτρια της ομορφιάς, η ποιήτρια τού έρωτα; Θυμώμαι, βλέπετε, μερικά πράγματα από τό σχολείο...

Και γέλασε με άφέλεια παιδιού. Μά άμέσως κατόπιν χτύπησε τó μέτωπό του, σά να είχε κάνει κάποια παράλειψη:

— Γιατί στεκόσαστε όρθια, δεσποινίς;... Δεν κάθεστε;

Και κάνοντας μια πλατειά χειρονομία, της έδειξε τη ρίζα τού φοίνικα.

— Ο θρόνος της γαλήνης μου σάς άνήκει!... πρόσθεσε χαμογελώντας. Και, επιτρέψτε μου, να σάς συστηθώ!

Έτσι γνωρίστηκαν στη γαλλική Ριβιέρα, η 'Ελληνίδα δασκαλίτσα Σαπφώ Ποβολή και ο Γάλλος δημοσιογράφος Ζύλ Βισάν.

Και από την ημέρα εκείνη οι δυο νέοι συναντιόντουσαν τακτικά τα πρωινά στην ίδια εκείνη ήσυχη και γραφική γωνιά. Συχνά, ίδιως ώρισμένες φορές που η νέα έρχοταν μοναχή της, δίχως τó κοριτσάκι, έκαναν μαζί μπάνιο, και ύστερα ξεκουράζονταν στον ίσκιό του φοίνικα, κουβεντιάζοντας με οικειότητα.

Με την αυθόρμητη έμπιστοσύνη και έγκαρδιότητα, που δίνει την ευκαιρία ή φύσις ν' αναπτυχθούν ανάμεσα στις άπλες και πολιτισμένες καρδιές, σιγά - σιγά ο ένας είχε διηγηθεί στον άλλο την ιστορία του, τις ιδέες του, τά όνειρά του για τη ζωή. Και βρέθηκαν σε πολλά να συμφωνήσουν, γιατί κι' οι δυο τους ήταν νέοι, είχαν ρομαντική διάθεση κι' άρχισαν να αισθάνονται άμοιβαία συμπάθεια...

Κάποιο πρωινό, ώστόσο, μετά τó μπάνιο τους, στην ήσυχη άμμουδιά τους έγινε μια αναπάντεχη εισβολή: Είχε φτάσει στη Ριβιέρα ένα καραβάνι. Άμερικανοί τουρίστες, άφελεις και πολυθρόνοι, που ξεχύθηκαν σ' όλη την παραλία ως στη γραφική γωνιά των δυο νέων, που τους έδιωξαν τη γαλήνη.

— Θέλετε ν' απομακρυνθούμε λίγο απ' αυτούς; της είπε.

Και, σχεδόν δίχως να περιμένη τη συγκατάθεσή της, την έπιασε μαλακά από τó χέρι και την έσυρε μαζί του βιαστικά.

Όταν έφτασαν κάπου απόμερη, εκείνη στάθηκε άποτομα και τόν κύτταξε με άπορία:

— Γιατί αναζητάτε τόσο τη μοναξιά;

Ο σύντροφός της την κύτταξε κάμποσο μέσα στα μάτια, σιωπηλός. Και σύγχρονα ένοιωσε την άνάγκη να της φανή ελκυστική:

— Σας βρίσκω ωραία! της είπε με τόλμη. Και ήθελα να σάς αποτραβήξω για λίγο απ' όλους εκείνους τούς περιέργους που μάς τριγυρνούν, για να χαίρωμαι μόνος την παρουσία σας!

Εκείνη, δίχως να δείξει ότι της έκανε έντύπωση ή τολμηρή του όμολογία, παρατήρησε με ειρωνεία:

— Άρχισατε, λοιπόν, να γίνεστε έγωιστής;

— Έγωιστής; είπε αυτός σκεπτικά. Δεν τό νομίζω! Ζηλιάρης, θά έλεγα...

Κι' ένα παιχνιδιάρικο χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

Η Σαπφώ τόν κύτταξε τώρα με έκφραση σοδαρή:

— Δεν θα μού μιλήσετε για έρωτα, φαντάζομαι... παρατήρησε ήσυχα.

— Και γιατί όχι; ρώτησε ο νέος πικάντικα.

— Θα ήταν επιτόλαιο αυτό! τού έξηγησε η κοπέλλα. Έξ άλλου, μόλις με γνωρίζετε...

— Μήπως είστε κιόλας άπογοητευμένη; Προσπαθώ να διαβάσω μέσα στα βλέμματά της τις μυστικές της σκέψεις.

— Όχι! της είπε στο τέλος. Δεν θα σάς μιλήσω για έρωτα. Ο έρωτας μάς κάνει να υποφεύρουμε...

— Τότε, για τί θα μού μιλήσετε; ρώτησε με σκέρτσος η νέα.

— Για ό,τι άλλο θέλετε. Προπάντων, θα σάς μιλήσω σήμερα για τόν καιρό.

Η φωνή του είχε ένα σπασμένο τόνο παράπνου, που συγκίνησε τη νέα.

— Είστε άνόητος... τού είπε, άπλώνοντας αυθόρμητα και πιάνοντας του τó χέρι.

Εκείνος ανατρίχιασε στο άγγιγμά της.

— Έλάτε, λοιπόν, πήτε μου, ό,τι θέλετε! τού είπε η Σαπφώ τρυφερά.

Της έπιασε την παλάμη και την άνα-

στρεψε με δάχτυλα που έτρεμαν. Την έφερε έτσι ως τα χείλη του.

— Ένοιωσε η κοπέλλα μια θερμή να της διαπερνα ολόκληρη την ύπαρξη. Η παλάμη της σπαρταρούσε, σαν ένα μικρό, σκαλωμένο πουλι ανάμεσα στα δάχτυλά του. Την έτράβηξε άργα και, σκύβοντας προς τó μέρος του, τού πρότεινε τα χείλη της...

— Αυτό πέρα να σου πω, γλυκεία μου! της είπε, γεμάτος έρωτα, ο νέος, όταν η κοπέλλα άποσπαστηκε από τó δυνατό του άγκάλιασμα.

— Δηλαδή;

Και τόν κύτταξε με άφοσίωσι εκείνη.

— Να! Έχω τη μανουλά μου, ένα σπιτάκι και τη δουλειά μου. Μπορείς να μοιραστές τη ζωή σου μαζί μας; Θα έχης, σε αντίλλαγμα, ολη μας την αγάπη — την ίδια μου τη ζωή! Θα σου άρρεσε, λοιπόν, να λέγεσαι κυρία Σαπφώ Βισάν;

Ακτινοβολούσε η μορφή του, καθώς της έκανε τη μεγάλη αυτή πρόταση. Η κοπέλλα ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν.

Στηριχτηκε στον ώμο του, για να μην πέσει. Δεν μπορούσε λει ν' άρθρώσει, από τη συγκίνησή της. Τόν κύτταξε μόνο με άφοσίωσι άπέραντη...

Μά η Μοίρα είναι πάντα άλλοπρόσαλλη. Ξεγελάει τούς ανθρώπους με τά έπιποήματά της, κάνει μαζί τους τά πιό τρελλά, τά πιό άπίθανα παιχνίδια.

Έτσι φθόνισε την εύτυχία της μικρής 'Ελληνίδας — μιάν εύτυχία, που μόλις η Σαπφώ την άγγιξε τώρα.

Ένα άπόγευμα, ο άγαπημένος της — όπως της είχε είπη — θα παρακολουθούσε θαλασσιούς άγώνες ταχύτητας μεταξύ βενζινακάτων, επιβαίνοντας κι' ο ίδιος σε μιάν απ' αυτές. Ο Ζύλ Βισάν είχε μάλιστα από πριν εξασφαλίσει στην 'Ελληνίδα μνηστή του μια θέσι στη βεράντα τού Καζίνο, για να παρακολουθήσει αυτό τó πιό ενδιαφέρον για τη Ριβιέρα κοσμικό γεγονός.

Κι' η Σαπφώ πήγε, χαρούμενη και άμέριμη ανάμεσα στο πολυτελές και πολυθρόνο εκείνο πλήθος. Οι άγώνες άρχισαν και τó θέαμα ήταν συναρπαστικό. Οι βενζινακάτες έτρεχαν, σκίζοντας την ήσυχη θάλασσα, όταν, ξαφνικά η Μοίρα χτύπησε: Σε μια στιγμή, η βενζινακάτος, που ήταν μέσα κι' ο Γάλλος δημοσιογράφος, πήρε φωτιά, λαμπάδισε ολόκληρη κι' άμέσως έπετα με δυνατή έκρηξη, τινάχτηκε και όλα διαλύθηκαν στον άέρα, σαν τραγικό πυροτέχνημα.

Ο Ζύλ Βισάν χάθηκε μέσα στη θάλασσα.

Έτσι άρχισε κι' έτσι τελείωσε τó είδύλιο της άτυχης 'Ελληνίδας.

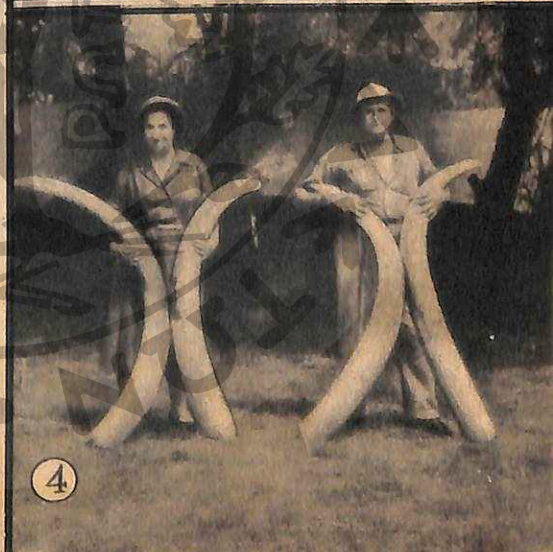
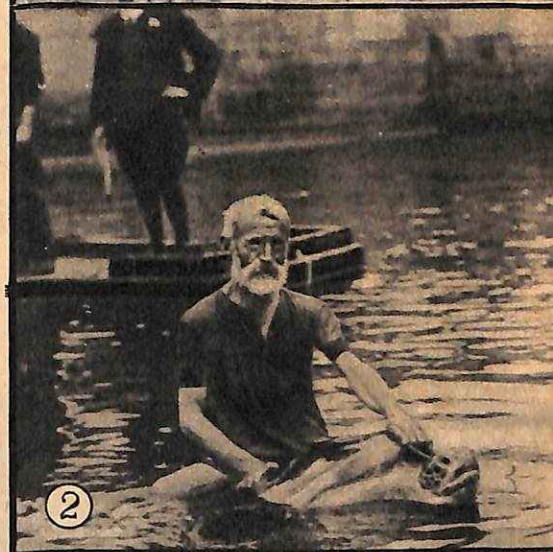
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

1 Η Τζην Φάλκεμπεργκ, άστέρι της άμερικανικής τηλεόρασης παρουσιάστηκε πρό ήμερών σε μια έκπομπή με κοσμήματα συνολικής αξίας ενός εκατομμυρίου δολλαρίων. Στο χέρι της η Τζην φορεί ένα δάχτυλο, με τó μεγαλύτερο ζαφείρι τού κόσμου. Πρόκειται για τó 'Άστέρι τού Κουήνστωκ, 733 καρατών, που άξίζει μόνο του όσο όλα τά άλλα κοσμήματα μαζί.

2 Αυτή είναι μια σπάνια φωτογραφία τού Λουί ντε Ρουζέμν που θεωρείται ο μεγαλύτερος ψεύτης τού αιώνα μας. Τό 1898 ο κύριος αυτός άπασόλησε για πρώτη φορά τις άγγλικές έφημερίδες ισχυριζόμενος ότι, όπως ο Ροβινσών Κρούσος, είχε μείνει επί 30 χρόνια όλομόνητος σ' ένα έρημονήσι. Έγραψε μάλιστα τ' άπομνημονεύματά του, που τά άκριβοπληρώθηκε από την έφημερίδα, η οποία τά δημοσίευσε. Μιά μέρα όμως άνακαλύφθηκε πως όλα ήταν ψέμματα! Ο Λουί είχε γίνει άσώτος διάσημος και έτσι εύρισκε εύκολα δουλειά σε διάφορα τσίρκα. Στη φωτογραφία μας ο Λουί ντε Ρουζέμν σ' ένα πρωτότυπο νούμερο... Ιπποσίας που έπαιζει σ' ένα τσίρκο.

3 Η άτυχία εξακολουθεί να καταδιώκει τόν Μάριο Λάντσα. Ο διάσημος τενόρος είχε άπαγράψει ένα συμβόλαιο 100.000 δολλαρίων μ' ένα κέντρο τού Άλς Βέγκας, δεν μπόρεσε όμως να έμφανιστεί μπροστά στο κοινό γιατί μια όξεια λαρυγγίτις τόν έκανε να χάσει τελείως την φωνή του. Στη φωτογραφία μας ο Μάριο με την γυναίκα του Μπέττυ και τούς τέσσερες γιούς της.

4 Ο κόμης της Βαρκελώνης Δόν Χουάν, που διεκδικεί τόν θρόνο της Ισπανίας, κυνηγάει τώρα μαζί με την σύζυγό του Δόνα Μαρία στην Κένια. Στη φωτογραφία μας οι δυο άψηλοι κυνηγοί πεζάρουν με τούς χαλιόδοτες δυο έλεφάντων που σκότωσαν οι ίδιοι.

'Ο ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

ΤΑ μέλη της βασιλικής οικογένειας της Αγγλίας ανέπνευσαν όταν έμαθαν το θάνατο του Τζών Μπρόουν, που ήταν γιά πολλά χρόνια ο μυστικοσύμβουλος και ο ακώριτος σύντροφος της βασίλισσας Βικτωρίας. Την ημέρα της κηδείας του, η γηραιά βασίλισσα γονάτισε μπροστά στο φέρετρό του και προσευχήθηκε. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα από το κλάμα...

Περιέργως φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν σε λίγο. Οι φήμες αυτές έλεγαν ότι ο Τζών Μπρόουν είχε αφήσει ένα ογκώδη φακέλλο που περιείχε τα απομνημονεύματά του κι' ότι η βασίλισσα είχε άρχει να γράφει την ιστορία της ζωής του περιεργού αυτού ανθρώπου...

Πέρασαν κάμποσα χρόνια από τότε. Στην Αγγλία βασίλευε τώρα ο Έδουαρδός 7ος. Λίγο καιρό, λοιπόν, μετά την άνοδοί του στο θρόνο, διάταξε να καούν τα απομνημονεύματα του Μπρόουν και να καταστραφούν όλες οι προτομές του που βρίσκονταν στα βασιλικά ανάκτορα ή τους πύργους που άνηκαν στο στέμμα.

Όσο γιά την βασίλισσα δεν άποτέλειωσε ποτέ την ιστορία του Μπρόουν. Ο λόρδος Ντάβινταϊκ είχε σκεταχτεί με το ζήτημα αυτό μία πολύωρη συνουσία μαζί της και κατώρθωσε, στο τέλος, να την πείσει ότι δεν ήταν σωστό η βασίλισσα της Αγγλίας να καταπιστά με μία τέτοια προσπάθεια.

Αλλά τι ήταν ο Τζών Μπρόουν;

Ο άνθρωπος αυτός, που, γιά ένα διάστημα, εξουσίαζε τους πάντας και τα πάντα στην Αγγλία, είχε άρχισει τη σταδιοδρομία του σαν ιπποκόμος στα ανάκτορα του Μπάλμοραλ. Κρατούσε από τα χαλινάρια το άλογο της Βικτωρίας, όταν έκανε εκδρομές στα γειτονικά βουνά, τη βοήθουσε ν' ανεβεί σ' αυτό ή να κατεβεί και, καμιά φορά, όταν η βασίλισσα πήγαινε σε κάποιες γειτονικές νικ - νικ της έκανε ούτοκι μέσα στο ταξί της. Σε κάποια από τις εκδρομές αυτές, χρειάστηκε να περάσουν ένα χειμάρρο που τέ νερό του κυλούσαν με μεγάλη όρη. Το άλογο της Βικτωρίας θύσσε...

Ο Τζών Μπρόουν την πήρε τότε στην αγκαλιά του, κώθηκε ως τη

φυλλαδίου, αντί ν' απομακρύνει τον Μπρόουν, του ανέθεσε τουναντίον μεγαλύτερες αρμοδιότητες από πριν.

Είχε γίνει τώρα ο πιστός μυστικός σύμβουλος της κι' η γνώμη του βάραινε σ' όλα, ακόμη και στις κρατικές υποθέσεις. Οι ύπουργοί της Βικτωρίας στενοχωρήθηκαν στην άρχη. Αλλά οι γά - σιγά συνήθισαν σ' αυτή την κατάσταση. Πολλές φορές, μπαίνοντας στο γραφείο της, έβλεπαν τον Τζών Μπρόουν να είναι σκυμμένος πίσω από την πολυθρόνα της και να της υποδεικνύει με το χέρι του τα άρθρα των έφημερίδων που έπρεπε να διαβάσει. Την συνώδεψε, έξ άλλου, στα συμβούλια και σκεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα πίσω από το κάθισμά της. Δεν πήρε, ωστόσο, το θάρρος ν' ανοίξει το στόμα του γιά να μιλήσει. Άκουγε μόνο. Αλλά δεν έκρυβε από κανένα ότι παρακολουθούσε τη συζήτηση. Πολλές φορές, μάλιστα, έγερνε το κορμί του γιά ν' άκουση καλύτερα...

Στην ιδιωτική ζωή της βασίλισσας ή επιβολή του Τζών Μπρόουν ήταν τόσο μεγάλη, πού άγγιζε τα όρια του σκανδάλου.

Κάποτε, σε μία έκδρομή, η βασίλισσα θέλησε να φάει στο υπαίθριο και διάταξε να της φέρουν ένα τραπέζι. Οι άνθρωποι της πήγαν στα γειτονικά σπίτια και της έφεραν όχι λίγα. Αλλά κανένα δεν της άρεσε. Στο τέλος, ο Τζών Μπρόουν άρπαξε ένα τραπέζι, το έβαλε μπροστά της και της φώναξε θυμωμένα:

— Δεν μπορούμε να σάς βρούμε καλύτερο τραπέζι εδώ! Καθήστε!...

Η βασίλισσα συμμορφώθηκε άμέσως με τη διαταγή του, ενώ όλοι γύρω της κατέβησαν το κεφάλι από ντροπή.

Κάποτε άλλοτε, σε μία επίσκεψη στον πύργο του δουκάτου Ρίτομοντ, τα μπουλά με τα εσώρρουχα της βασίλισσας παραπλανήθηκαν και χάθηκαν. Η Βικτωρία έλεγε πως ήταν αδύνατο να κοιμηθώ χωρίς το νυκτικό της.

— Θα ροχαλίσετε το ίδιο καλά και με το πουκάμισό σας, της φώναξε ο Μπρόουν. Έμπρός, γδυθείτε και πλυνθείτε χωρίς τις δαντέλλες σας! Η βασίλισσα υπάκουσε σαν μικρό παιδί.

Την εποχή εκείνη, ο πνευματισμός βρισκόταν σε μεγάλη άκμή και κάπου - κάπου γίνονταν πνευματικές συνεδριάσεις στα ανάκτορα του Μπάγκινχαμ. Ψιθυριζόταν, λοιπόν, ότι ο Τζών Μπρόουν ήταν μέντιουμ κι' ότι σε μία συνεδρίαση είχε άκουσθ ή φωνή του πρίγκιπος Άλβέρτου, πού είχε στή βασίλισσα:

« Έφωνα από τον κόσμο. Αλλά, στή θέσι μου, σάς δόθηκε ο Τζών Μπρόουν».

Ο άμαξας της βασίλισσας είχε καταφύγει σ' αυτό το τέχνασμα γιά να ενισχύσει τη θέσι του κοντά της: Άγνωστο.

Το γεγονός είναι ότι η βασίλισσα δεν μπορούσε πιά να κάνει χωρίς αυτόν. Πάνω στο τραπέζι της, πλάι στην προτομή του πρίγκιπος, βρισκόταν μία άλλη από άσυνδυα, βρισκόταν μία παρίστανε το άτόμιο χρυσάφι, πού παρίστανε τον Τζών Μπρόουν. Προτομές του σε διάφορα μεγέθη βρίσκονταν επίσης σ' όλα τα ανάκτορα και τους πύργους όπου έμενε διαδοχικά η βασίλισσα.

Μετά το θάνατό του, η Βικτωρία διάταξε να χαράξουν πάνω στον τάφο του την ακόλουθη φράσι, πού φάνηκε σ' όλους πολύ περιεργή:

«Αυτός ο φίλος πάνω στον όποιον βασιλεύσουν, αυτός ο φίλος πού έφεραν κοντά σου οι περιστάσεις, χωρίς να τον έπικς ζητήσει, αυτός ο φίλος ήταν ένα δώρο σταλμένο από τον καλό θεό».

Όπως είπαμε, η βασίλισσα πείσθηκε στις υποδείξεις του λόρδου Ντάβινταϊκ και δεν άποτέλειωσε τη βιογραφία του Τζών Μπρόουν, όπως ήταν το αρχικό της σχέδιο. Αλλά, μετά το θάνατό του, πήρε στην ύπηρεσία της έναν άλλον Τζών Μπρόουν, πού ήταν άδελφός του πρώτου. Τού έμιασε καταπληκτικά, αλλά ήταν πιο μικροκαμωμένος.

Ο υπ' αριθμ. 2 Τζών Μπρόουν έδειξε την ίδια άφοβη με τον πρώτο.

Μά κι' η βασίλισσα, από τ' άλλο μέρος, του έδωσε άπειρίτητα την έμπιστοσύνη της, όπως είχε κάνει και στον άμύνημο προκάτοχό του.

Αυτός ο Τζών Μπρόουν βρισκόταν στο προσκήφαλό της και της έδειξε τα μάτια όταν η Βικτωρία πέθανε σε ηλικία 82 χρονών, από τα οποία έβασίλευσε τα 64.

— Δεν μπορούμε να σάς βρούμε καλύτερο τραπέζι εδώ! Καθήστε! της φώναξε θυμωμένα ο Τζών Μπρόουν.

μέσα μέσα στο νερό και την μετέφερε στην απέναντι όχθη. Έπειτα από το περιστατικό αυτό, ο πρίγκηψ Άλβέρτος, ο σύζυγος της Βικτωρίας, ανέθεσε στον Μπρόουν να φροντίσει γιά το άμαξί της. Ο ταπεινός ιπποκόμος είχε γίνει άμαξας. Ήταν κι' αυτό μία προαγωγή.

Λίγο καιρό άργότερα, ο πρίγκηψ, σύζυγος πέθανε. Η Βικτωρία ήταν απαρνήγορη γιά το θάνατό του. Ένας άνθρωπος, ωστόσο, κατάφερε να την κάνει να ξαναγάπησει τη ζωή, ενώ όλοι οι γιατροί είχαν άποτύχει σ' αυτή την προσπάθεια. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Τζών Μπρόουν.

— Είσαι ο καλύτερος γιατρός, τού είπε μία μέρα γελώντας.

Από τότε έγινε ο ακώριτος σύντροφος της. Την εποχή εκείνη, η βασίλισσα ήταν σαράντα και ο Μπρόουν τριάντα έτών. Η Βικτωρία έγραψε στο ημερολόγιό της: «Αισθάνομαι έπιτακτική την ανάγκη να έχω κοντά μου κάποιον στον όποιον να μπορώ να στηρίζωμαι, κάποιον πού να μπορώ να γαληνέψω την ψυχή μου και να μου δώσω θάρρος».

Οι φήμες πού κυκλοφορούσαν στην άγγλική πρωτεύουσα έλεγαν πως η βασίλισσα κι' ο Τζών Μπρόουν είχαν κάνει ένα κρυφό γάμο. Επ' ουδέν, μάλιστα, είχε το φως ένα σατυρικό φυλλάδιο πού είχε τον τίτλο: «Η κυρία Τζών Μπρόουν» και πού μιλούσε καθαρά γιά τον κρυφό γάμο της βασίλισσας με τον άμαξά της.

Μόλις η Βικτωρία πληροφορήθηκε την δημοσίευση αυτού του

Πυρεσβεστικές άντισηηλίες

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΚΑΝΑ τὸν περίπατό μου στὴ λεωφόρο τῶν Ἑλυσίων Πε-
δίων ὅταν ἐξαφνὰ εἶδα τὸν παλιό μου φίλο, τὸν Ἀλμπέρ,
ποῦ τραβοῦσε πρὸς τὴν ὁδὸ Λὰ Μποσσί, μὲ μιὰ γυναίκα
στὸ μπράτσο του, ποὺ δὲν ἦταν ἡ σύζυγός του.
«Πάντα ὁ ἴδιος, σκέφτηκα, εἶναι ὁ Ἀλμπέρ, δὲν ἄλ-
λαξε». Τὸν γνώριζα, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Ἦταν πάντα πλού-
σιος, συμπαθητικὸς καὶ διέυθυνε μιὰ μεγάλη ἐταιρεία. Ἡ Σὺλ-
θια, ἡ γυναίκα του, ἄλλοτε μανεκέν, ἦταν πολὺ ὡραία, πολὺ
σπάταλη καὶ γιὰ χάρι τοῦ Ἀλμπέρ, ποῦ τὸν εἶχε ἐρωτευθεῖ τρελ-
λά, εἶχε διαλύσει τοὺς ἀρροδῶνες τῆς μ' ἓνα Αἰγύπτιο πρίγκιπα
γιὰ νὰ τὸν παντρευτοῦ. Ἦξερα ἀκόμα πὼς ὁ Ἀλμπέρ εἶχε
ἄλλοτε ἓνα μεγάλο ἔρωτα στὴ ζωὴ του μὲ κάποια Μόνικα. Ἐ-
πειτα, ἀργότερα, ὅταν τὰ χάλασε μ' αὐτήν, ρίχτηκε στὴς περι-
πέτειες καὶ πέρασαν ἀπ' τὰ χέρια του ἓνα σωρὸ γυναίκες,
ἀκόμα καὶ μπαλαρίνες. Ἐπειτα, κουρασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν
ἀσκοπὴ ζωὴ, εἶχε παντρευτῇ τὴ Σὺλθια καὶ εἶχε ἀλλάξει χαρα-
κτῆρα, εἶχε γίνῃ σοβαρὸς, μετρημένος, ἀφοσιωμένος στὴ δου-
λειά του καὶ στὴν οἰκογένειά του.

Ὅταν, ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, τὸν συνάντησα πάλι, τοῦ εἶπα:
—Ξέρεις, Ἀλμπέρ, σὲ εἶδα στὰ Ἑλῤυσία Πεδία προχθές, ὡ-

—Καὶ τί σκέφτεσαι τώρα; τὸν ρώτησα.
—Πῶς ἡ Μόνικα εἶχε δίκιο, πῶς ἦταν σωστὸ νὰ παν-
τρευτῇ, μιά κι' ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν κάνω γυναί-
κά μου. Ὡστόσο, ὑπόφερα πάρα πολὺ κι' ἐκλάψα σὰν
μικρὸ παιδί. Τότε γιὰ νὰ ξεχάσω, ρίχτηκα στὴς ἐφήμε-
ρες ἐρωτικές περιπέτειες καὶ τώρα πιά, ὅπως ξέρεis,
εἶμαι ὁ σύζυγος μιᾶς ὡραίας, ἀνόητης καὶ σπάταλης
γυναίκας, ποὺ δὲν τὴν ἀγάπησα ποτέ μου.
—Καὶ τώρα ποῦ ξανασυνάντησες τὴ Μόνικα;
—Βλεπόμαστε μιὰ φορά τὴ βδομάδα, ὄχι ὁμως ὅπως
φαντάζεσαι. Ἡ φίλια μας εἶναι ἀγνή.
—Εἶν' ἀκόμα μὲ τὸν ἀντρα τῆς;
—Θυσιᾶ... Πηγαίνω τακτικὰ στὸ σπίτι τους. Ὅταν
πληττῶ μὲ τὴ γυναίκα μου, τὴ Σὺλθια, κι' αὐτὸ μοῦ
συμβαίνει συχνά, περνῶ τὰ βράδια μου στοὺς Μα-
ζέλ, ὅπως καὶ τὴ Μόνικα καὶ στὸ Ζῶρζ. Ἐγὼ παίζω
βιολί, ἡ Μόνικα τραγουδοῦει κι' ὁ Ζῶρζ παίζει πιάνο.
—Μὰ πῶς εἶνε δυνατὴ μιὰ τέτοια φίλια; τὸν διεκώφα.
—Γεννήθηκε αὐθόρμητα, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ ἐμαθα
πὼς ὁ Ζῶρζ εἶναι τυφλός. Ἡ Μόνικα ἀφοσιώθηκε σ'
αὐτὸν τὸν ἀτυχο καλλιτέχνη. Εἶναι ἡ γυναίκα του, ἡ
μπτέρα του, ἡ φίλη του, ἡ συντροφός του. Μαζί του
ἐσχάσε τὸ δικό της πόνος κι' ἄς μ' ἀγαπᾷ στὸ βάθος
ὅπως ἄλλοτε. Ἐχουν κι' ἓνα ἀγοράκι χαριτωμένο καὶ
τὸ βάφτισα ἐγὼ. Ἡ Σὺλθια ἀποτελεῖ τὴ βιτρίνα, τὴν
ἐπίσημη, τὴν κοινωνικὴ ἐμφάνισί μου, μὰ τὸ πραγμα-
τικὸ μου σπίτι εἶναι τὸ σπίτι τῆς Μόνικας.
—Ὁ Ζῶρζ ξέρεi πῶς ἔχουν ὁ φίλος τῆς Μόνικας;
—Ὁχι, ὁ Ζῶρζ δὲν ξέρεi τίποτα παρὰ μόνο πῶς ἡ-
μουν κόποτε ὁ προσητάμενός της. Τώρα ὁ ἀντρας τῆς
Μόνικας εἶναι φίλος μου καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ
προδῶω τὴ φίλιά μας, μιὰ φίλια τόσο ἀγνή, τόσο εἰ-
λικρινή. Κοντὰ τους ξαναβρήκα τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς
μου καὶ γέμισα τὸ κενὸ τῆς ζωῆς μου...

ΑΛΜΠΕΡ ΣΑΡΝΥ

ΠΕΡΑ

ΑΙΤΟΝ

ΕΡΩΤΑ

λὰ δὲν ἔχουν, μὲ τὴ Σὺλθια.

—Πραγματικὰ, μοῦ ἀπάντησε χαμογε-
λώντας, δὲν ἔχουν μὲ τὴ Σὺλθια. Δὲν
ἀναγνωρίζεις τὴ γυναίκα ποὺ συνόδευα;

—Ὁχι. Μήπως τὴ γνωρίζω;

—Καὶ βέβαια. Ἦταν ἡ Μόνικα.

—Ἡ Μόνικα; Ἡ κοπέλλα ποὺ ἄλλοτε

ἀγαποῦσε; Συνδεθήκατε μήπως ξανά;

—Ὁχι. Ἐχεις λίγο διαβέσιμο καιρὸ;

—Ἄν ναι, θὰ μοῦ κάνω καλὸ, νὰ σοῦ τὰ
διηγηθῶ ὅλα, γιὰτί εἶσαι ὁ καλύτερός φί-
λος μου. Πάμε νὰ καθίσουμε σ', ἓνα μπάρ καὶ νὰ τὰ πούμε.

—Θυμᾶσαι, ἄρχισε νὰ μοῦ λέει ὁ Ἀλμπέρ, ὅταν καθίσαμε,
πίνοντας τὸ θερμὸ καὶ πῶς ἀγαποῦσα τὴ Μόνικα; Ἦταν τό-
σο ὁμορφ, τόσο γλυκεῖα, τόσο ἐξυπνη, τόσο καλὴ. Εἶχε μιὰ
ἐξαιρετικὴ γοητεία καὶ ἦταν τότε μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων.
Τὴν εἶχα γιὰ ἰδιαίτερη γραμματέα μου στὸ γραφεῖο καὶ φυσικὰ
ἐμπιστοῦνα κάθε τόσο γιὰ νὰ τῆς ὑπαγορεύω διάφορα ἐγγράφα,
ποῦ τὰ στενογραφοῦσε. Ἀλλὰ ἡ συχνὴ αὐτὴ ἐπαφὴ μαζί μου
τὴν ἔκανε νὰ μ' ἐρωτευθεῖ. Θυσιᾶ κι' ἐγὼ τὴν ἐρωτεύθηκα
τρελλά, γοητευμένος ἀπ' τὴν ὁμορφιά της, τὴν χαρακτῆρα της.
Κι' ὅσο οἱ μέρες περνοῦσαν, τόσο τὴν ἀγαποῦσα πὺ πολὺ. Ἦ-
μουν τότε εἴκοσι ἔξι χρόνων, εἶχα ἓνα ὡραῖο σπίτι, ζῶσα ἀνύ-
παντρος ἀκόμα μὲ τὴ μητέρα μου, εἶχα σκέψεις μὲ τῆς καλῆς
παρισινῆς οἰκογένειας καὶ καταλαβαίνεις πῶς ἡ κοινωνικὴ
μου θέσι, διευθυνητῆς ἐγὼ τόσο νέος, δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ παν-
τρευθῶ τὴ γραμματέα μου, μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, κατώτερης κοι-
νωνικῆς τάξεως. Σκεφτόμουν λοιπὸν νὰ κάνω τὴν ὡραία Μόνικα
φιλανόρα μου καὶ τίποτ' ἄλλο...

—Καὶ τί εἶπε ἡ Μόνικα ὅταν κατάλαβε πῶς δὲν εἶχες σκοπὸ
νὰ τὴν παντρευτοῦ;

—Ὅταν, τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου, ἡ Μόνικα ὑπεχώρησε
μὲ μιὰ σιωπηλὴ συγκοπή. «Ἐτοί ἐγινε φιλανόρα μου ἀπὸ
ἐκείνη τὴν ὥρα κι' ἔζησα μαζί της δυὸ χρόνια μιὰς ἀνέφελης,
μιᾶς μοναδικῆς εὐτυχίας. Τὴ λάρτρευα καὶ μὲ λάρτρευε καὶ δὲν
ζητοῦσε τίποτ' ἄλλο. Ἐπειτα θὰ θυμᾶσαι πῶς ἡ ἐταιρεία μου
μ' ἔστειλε στὴν Ἀμερικὴ γιὰ πρῆξι μὲντες μὲ εἰδικὴ ἀποστολή.
Θέλησα νὰ πάρω μαζί μου τὴ Μόνικα, μὰ, δυστυχῶς, ἀρρώστια
ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κι' ἔφυγα ἔτσι μόνος μου. Κατὰ τὴν ἀπουσία
μου τῆς ἔστειλα μερικὲς κάρτες. Ὅταν νύχισα ἐμαθὰ πῶς ἡ
Μόνικα δὲν ἀνῆκε πιά στὸ προσωπικὸ τῆς ἐταιρείας.

—Ποῖος τὴν εἶχε διώξει;

—Κανένας. Εἶχε υποβάλει τὴν παραίτησί της μόνη της. Τὸ
ἴδιο βράδυ τῆς τηλεφώνησα. «Ἡ δεσποινὴς Μόνικα, μοῦ ἀπάν-
τησαν, δὲν εἶναι σπίτι. Θέλετε νὰ τῆς πούμε τίποτα;» «Ἐδῶ,
Ἀλμπέρ Ντυτέρ. Μὲ ποιὸν μιλοῦ;» «Μὲ τὸν Ζῶρζ Μαζέλ.» «Μὲ
συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δὲν σὰς γνωρίζω...» «Εἶμαι ὁ ἀρραβωνια-
στικὸς τῆς Μόνικας...» Τὰ εἶχα χαμένα! Ἡ Μόνικα εἶχε πα-
ραιτηθῇ, κατὰ τὴν ἀπουσία μου, ἀπ' τὴ δουλειά της, καὶ μάλι-
στα εἶχε ἀρραβωνιασθῇ. Πέρασα μιὰ νύχτα πολὺ ἀσχημ, ἀλλὰ
τὴν ἄλλη μέρα, ἔλαβα ἓνα γράμμα της. Μοῦ ἔλεγε ὅτι καλὰ θὰ
ἔκανα νὰ μὴν γυρέψω νὰ τὴ δῶ, γιὰτί θὰ παντρευόταν σὲ
λίγο, καὶ καλύτερα θάταν ν' ἀποφύγουμε μιὰ συνάντησι ποὺ σί-
γουρα θὰ μὰς λυποῦσε καὶ τοὺς δυὸ. Μοῦ γράφει ἀκόμα πῶς δὲν
διόσθημα τῆς ἀπουσίας μου εἶχε σκεπτῇ καλὰ ἐπὶ ἐγὼ δὲν θὰ
μποροῦσα νὰ τὴν παντρευθῶ ποτέ, πῶς τῆς εἶχα χάσει τὴν
μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς της, ἀλλὰ δὲν τῆς ἦταν δυνατό
νὰ θυσιάσθῃ γιὰ πάντα, πῶς θάρχόταν μέρα ποὺ θὰ βαριόταν
ὁ ἄνρας, τὸν ἄλλο, πῶς θ' ἀκολουθοῦσε ἡ πλῆξι, καὶ πῶς εἶχε
πάρεi αὐτὴν τὴν ἀπόφασί γιὰ ν' ἀποφύγῃ ὅλες αὐτὲς τῆς δυσά-
ρεστες συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἀσφαλῶς μιὰ μέρα ὁ ἐρωτικὸς
δεσμός μας. Μ' ἀγαποῦσε πάντα, ἔπρεπε ὁμως νὰ φανῇ σκληρὴ
στὸν ἑαυτὸ τῆς κι' ἀπέναντί μου.

«Περνώ τὰ βράδια μου μὲ τὴ Μόνικα
καὶ τὸ Ζῶρζ...»

Μπορούμε να ζήσουμε 110 χρόνια!

Το «μυστικό της νεότητας»

ΔΕΝ είναι λίγοι οι βιολόγοι, που υποστηρίζουν ότι τα γεράτια είναι μια αρρώστια. Η θεωρία δε αυτή μας παρηγορεί, γιατί, εφόσον οι αρρώστιες γενικά θεραπεύονται, δεν υπάρχει λόγος ν' αποτελούν εξαίρεση τα γεράτια. Μπορούμε συνεπώς να ελπίζουμε πως θ' ανακαλυφθεί κάποια ένωση θαυματουργή, που θ' απομακρύνει το κακό, θ' αποκλειστεί η βιολογική ισορροπία του οργανισμού και θά ξαναφέρνει έτσι τη νεότητα.

Δυστυχώς όμως, οι υπόλοιποι βιολόγοι—οι πιο πολλοί—θεωρούν τα γεράτια σαν μια φυσική φθορά των διαφόρων οργάνων του σώματος, που δεν μπορούμε να την αποφύγουμε με κανένα τρόπο. Ωστόσο, κι' οι οπαδοί αυτής της θεωρίας τονίζουν ότι είναι δυνατόν να παραταθεί αρκετά η σημερινή μέση διάρκεια της ζωής.

Όσο τώρα για τον τρόπο που θα πραγματοποιηθεί αυτή η παράταξη, μας διαφεύγουν αρκετά τα περάσματα που έχουν γίνει στα επιστημονικά εργαστήρια με ινδικά χοιρίδια, ποντίκια και κουνέλια. Παρατηρούμε λοιπόν πρώτα ότι τα ζώα που διατηρούνται σ' αίχμαλωσις, ζουν πολύ περισσότερο από κείνα που βρίσκονται σ' ελευθέρια κατάσταση, έλεύθερα. Η διαφορά αυτή εξηγείται ίσως από μίαν άλλη βιολογική παρατήρηση: ότι η ταραχή γενικά ελαττώνει τη ζωτική αντοχή των πειραματοζώων. Πραγματικά, σε κατάσταση αιχμαλωσίας, δεν αγωνίζονται για την εξεύρεση τροφής, δεν φοβούνται μην κατασπαράσσονται από άλλα μεγαλύτερα ζώα, και γι' αυτό ζουν περισσότερο.

Παρατηρήθηκε εξ' άλλου ότι η περιοδική νηστεία διεγείρει τις άμυντικές ικανότητες του οργανισμού. Τα ζώα που τρέφονται πολύ, ζουν λιγότερο από κείνα που υποφέρουν στερώντας στο φαγητό. Θά λέγε δηλαδή κανείς ότι η πείνα ενισχύει τη ζωτικότητα των ζώων. Στην πραγματικότητα όμως, το φαινόμενο πρέπει να εξηγηθεί αλλιώς: Η πολυφαγία φέρνει την παχυσαρκία. Έχει δε αποδειχθεί με πειράσματα και στατιστικές ότι οι παχύρροχοι σπάνια φτάνουν σε προχωρημένη ηλικία.

Θ' ασχοληθούμε πιά κάτω εκτενώς με το σπουδαιότερο αυτό παράγοντα της μακροβιότητας. Στο μεταξυ όμως, ας θυμάμε τα αποτελέσματα των στατιστικών της διαρκείας της ζωής για τα διάφορα επαγγέλματα.

Επικεφαλής λοιπόν βρίσκονται οι κληρικοί, παρουσιάζοντας το μικρότερο δείκτη θνησιμότητας. Ακολουθούν από κοντά οι δικηγόροι, οι δικαστικοί κι' οι γιατροί. Οι άλλοι όλοι υπερβαίνουν πολύ από την άποψη της μακροβιότητας. Οι έμποροι κι' οι επιχειρηματίες ζουν λιγότερο απ' τους ελεύθερους επαγγελματίες, τα πια πάλι σκύει για τους υπαλλήλους. Σε χειρότερη μοίρα απ' όλους βρίσκονται οι χειρότεροι κι' οι ανειδίκευτοι εργάτες, προφανώς γιατί εργάζονται βαριά, τρέφονται ανεπαρκώς κι' αντιμετωπίζουν διάφορους επαγγελματικούς κινδύνους.

Οι άγωνίες κι' οι στενοχώριες δεν συντελούν καθόλου στη μακροβιότητα. Αντίθετα, οι ήρεμοι τύποι έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες να ζήσουν πολλά χρόνια.

Οι παντρεμένοι, άντρες και γυναίκες, ζουν περισσότερο από κείνους που αποφεύγουν συστηματικά το γάμο. Τα οικογενειακά βάρη δηλαδή παρατείνουν το βίο, αντί να τον ελαττώνουν. Κι' αυτό είναι φυσικό, γιατί ο γάμος κάνει κανονικότερη τη ζωή, δημιουργεί μια άμεση σφαιρα ασφαλείας και σταθερότητας κι' εξασφαλίζει μια υγιεινότερη διατροφή.

Ίσως νά σας έκουνε πιά πως η φιλία κερδίζει δέλεαρ ελαττωμένης βιολογικής αντοχής και προσωπική κατά της μακροβιότητας. Μα αυτό δεν είναι αλήθεια. Δεν αληθεύει επίσης πως οι μελαγχολικοί ζουν πιο πολύ απ' τους ξανθούς.

Είναι όμως γεγονός πως οι γυναίκες είναι πιο μακροβίες απ' τους άντρες.

Αλλά ας ξαναγυρίσουμε τώρα στον τόσο βασικό παράγοντα της μακροβιότητας: στην άποψη της πολυσαρκίας.

Το πρώτο που πρέπει να φροντίσει οποιος θέλει να κατακτήσει το «μυστήριο της νεότητας», είναι να διατηρήσει αμετάβλητο το βάρος του, κι' όσο το δυνατόν πλησιέστερα στο ιδεώδες για το ανδρικό και το γυναικείο. Αυτό όμως δεν εξαρτάται αποκλειστικά απ' το είδος και την ποσότητα του φαγητού. Μπορεί να τρώει κανείς πολύ, κι' όμως να διατηρείται λεπτός κι' ευκίνητος. Όπως μπορεί να τρώει ελάχιστα και να παχύνει.

Γιατί οι μεταβολές του βάρους του σώματος είναι απλώς ζήτημα προσελαφρέσεως των θερμίδων και διατήρησης ενεργείας. Παχαινόμαστε δηλαδή όταν παρέχουμε στον οργανισμό μας περισσότερες θερμίδες απ' όσες δαπανούμε.

Φυσικά, ο αριθμός των θερμίδων που καταναλώνουμε κάθε μέρα, εξαρτάται απ' τη δουλειά που κάνουμε. Έτσι, μια γυναίκα που περνάει τον καιρό της με δαπάνη και μ' επιμέλειες στις φιλίες της, δαπανά περί τις 2.000 θερμίδες την ημέρα. Σ' αυτές κάνουν ελαφρώς αρωματικά εργασία ή πνευματική (έστω και βαρειά) χρειάζονται 2.500—3.000 θερμίδες. Για δουλειές βαρείες, χρειάζονται 3.500—4.000 θερμίδες την ημέρα. Τόσες καταναλώνει π. χ. ένας ξυλοκόπος.

Είναι ωστόσο δύσκολο κι' άνισρο ν' ασχοληθεί κανείς διαρκώς με μεθυσματικούς υπολογισμούς, για να καθορίσει τι πρέπει να φάει ώστε να ελαττώσει κάπως το βάρος του. Γι' αυτό, ένας διάσημος διατροφολόγος υποδεικνύει το εξής («μενού»), που περιέχει περί τις 1.300 θερμίδες κι' επιτρέπει σ' ένα κανονικό άτομο να χάσει περίπου 4 κιλά λίπους σ' ένα μήνα:

Πρόγευμα: Μαύρος καφές ή τσάι με μια μικρή κουταλιά ζάχαρη και δυο-τρία γαλετάκια.

Γεύμα: Ένα ποτήρι χυμός ντομάτας, ένα μπιφτέκι στη σχάρα δίχως λίπος και γαρνιρισμένο με κρεμμυδάκια ή λάχανο, δυο φρούτα (π. χ. ένα αχλάδι κι' ένα πορτοκάλι), ένα ποτήρι γάλα αποδουλωμένο.

Δείπνο: Ένα φλυτζάνι ζουμί από λαχανικά, μια κανονική μερίδα αρνί ψη-

τό (ή φάρι) με φασολάκια φρέσκα, φρούτα και καφές με ζάχαρη.

Κι' ένα δεύτερο «μενού», προωρισμένο για κείνους που θέλουν να διατηρήσουν περίπου αμετάβλητο το βάρος τους:

Πρόγευμα: Καφές ή τσάι κι' ένα «μπίρις».

Γεύμα: Μπιφτέκι στη σχάρα, μια φέτα ψωμί, ένα κουτάκι βούτυρο, μια πορτοκαλάδα, ένα αχλάδι, καφές.

Δείπνο: Ένα φλυτζάνι ζουμί «κον. σούπα», ένα τέταρτο κόττας ψητός, μια φέτα ψωμί, μια σαλάτα από μαρούλι, ντομάτα και αγγούρι με λεμόνι (ή ξύδι) και ελάχιστα λάδι, φρούτο, καφές.

Αν μία μέρα φάτε κάτι παραπάνω, την επομένη θα κάμετε αυστηρότερη διαίτα, ώστε να φέρετε το ισοζύγιο.

Τα δόντια, τα μαλλιά, το δέρμα

Είδαμε στο προηγούμενο τεύχος πως μπορούμε, με μια κατάλληλη διαίτα, ν' αποφύγουμε τον κίνδυνο της παχυσαρκίας. Αλλά το «μυστικό της νεότητας» συνίσταται και στην καλή διατήρηση των δοντιών, των μαλλιών, του δέρματος... Κι' απ' αυτή λοιπόν την άποψη μπορεί να μας εξυπηρετήσει σημαντικά η κατάλληλη διατροφή.

Ας αρχίσουμε απ' τα δόντια. Σε ώριμη ηλικία, συμφωνούν όλες οι γνώμες των ειδικών. Π. χ. στο ότι τα πολλά γλυκά βλάπτουν τα δόντια, κι' ότι αντίθετα τα διατηρούν γερά ώριμες βιταμίνες και άλατα.

Σ' άλλα όμως σπουδαία ζητήματα οι γιατροί διαφωνούν. Δεν είναι π. χ. καθόλου βέβαιο όλοι τους πως όποιος παραμελεί τους στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής του στόματος έχει πάντα χειρότερα δόντια από κείνον που τα τρίβει με το βουρτάκι πέντε φορές την ημέρα... Υποστηρίζουν μάλιστα πολλοί ότι το «πουρί» που σκεπάζει τα δόντια, εμποδίζει τη φθορά τους από απώλεια αδεστίου.

Όσον αφορά τώρα τα θρεπτικά συστα-

τικά που πρέπει να υπάρχουν στη διαίτα μας για την καλή διατήρηση των δοντιών, το ζήτημα είναι εύκολο για τα μικρά παιδιά: Δίνοντάς τους να πίνουν πολλές πορτοκαλάδες, οι γονείς προλαβαίνουν το χάλασμα των δοντιών τους.

Προκειμένου όμως για τους ενήλικες, το πρόβλημα της αποτελεσματικής προφυλάξεως από την τερηδόνα δεν έχει λυθεί ακόμη. Είναι βέβαιο ωστόσο ότι τα δόντια χρειάζονται ανθρακικών και φωσφορικών αδεστίων, ούσιες που περιέχονται σε αφθονία στο αποδουλωμένο γάλα, στο τυρί και στα σιτάρια.

Το αδεστίον όμως που παρέχουμε στα δόντια, πρέπει ν' αφομοιωθεί απ' αυτά. Κι' σ' αυτό συντελεί η βιταμίνη D. Συνιστούν λοιπόν οι ειδικοί ένα ποτήρι γάλα αποδουλωμένο, στο οποίο έχει προστεθεί την τελευταία στιγμή λίγη μαγιά της μύρας.

Τέλος, οι νεώτερες έρευνες έχουν αποδείξει ότι το «φθόριον» συντελεί πολύ στο να διατηρήσει γερά και υγιεινότερα τα αμέλητα των δοντιών. Αν θέλετε να το δοκιμάσετε, τρώτε συχνά σούπα από ζουμί προερχόμενο από παρατεταμένο βράσιμο κοκκάλων γέριου βωδιού.

Ακόμη πιο σπουδαία από τα δόντια (που μπορούν στο κάτω-κάτω ν' αντικατασταθούν με μια τεχνητή οδοντοστοιχία) είναι από αισθητικής απόψεως τα μαλλιά. Για να διατηρήσουν το φυσικό χρώμα τους, χρειάζονται βιταμίνες Β, που περιέχονται στο ρύζι, το σιτάρι, τον κροκό του αυγού, το σπύρι, τις πατάτες και το μοσχαρίσιο κρέας (δίχως λίπος). Μ' αυτά τα τρόφιμα, έχετε βάσιμες ελπίδες να διατηρήσουν τα μαλλιά σας το φυσικό τους χρώμα.

Οι ίδιες βιταμίνες Β εμποδίζουν το πέσιμο των μαλλιών. Με τέτοιες βιταμίνες, μαζί με θειάφι και αμινοξέα, οι επιστήμονες του Ίνστιτούτου Ροκφέλλερ θεραπεύσαν απ' τη «φαλάκρα» διάφορα πειραματόζωα. Δεν μπόρεσαν όμως ν' αποδείξουν την αποτελεσματικότητα της μεθόδου και στον άνθρωπο. Όπωςδήποτε, δεν βλέπτε να τη δοκιμάσετε.

Είδαμε πιά πάνω ποιά τρόφιμα περιέχουν βιταμίνες Β. Όσο για το θειάφι υπάρχει αφθονία στα ραπανάκια.

Εφόσον οι τρίχες των μαλλιών τρέφονται απ' το αίμα, κι' εφόσον ο σίδηρος εμπλουτίζει το αίμα με αιμοσφαιρίνη, καλό είναι να υπάρχει κι' αυτό το χημικό στοιχείο στη διατροφή σας. Μία σαλάτα από κάρδαμο ή μαρούλι φιλοκομένο, με λαδόξυδο, παρέχει αρκετό σίδηρο στον οργανισμό σας.

Αφίοςμε τελευταίο το δέρμα, όχι γιατί είναι το λιγότερο σπουδαίο, αλλά' απεναντίας γιατί πρέπει να μιλήσουμε εκτενέστερα γι' αυτό.

Για να διατηρήσει τη φρεσκάδα του, το δέρμα χρειάζεται σίδηρο, θειάφι και βιταμίνες.

Για το σίδηρο, οι διαιτολόγοι συνιστούν να έχετε κοντά σας, στο φαγητό σας, ένα πιστάκι με φιλοκομένο ψάδι καρότα και να παίρνετε κάθε τόσο μια μπρονιά απ' αυτά.

Τα κρεμμύδια και τα κερπούζια θά σας δώσουν αφθονο θειάφι. Τα πρώτα πρέπει να τρώγονται ψά και φιλοκομένα, μαζί με το φαγητό, όπως τα καρότα. Όσο για το κερπούζι, μπορείτε να το φιλοκομάτε, να το στύψετε και να πιείτε το ζουμί του, προσθέτοντας δυο μικρές κουταλιές χυμό λεμονιού.

Από τις διάφορες βιταμίνες, η σπουδαιότερη για την κανονική λειτουργία του επιθηλιακού ιστού του δέρματος είναι η βιταμίνη Α. Όταν δεν υπάρχει σ' αρκετή ποσότητα, το δέρμα γίνεται στεγνό και τραχύ. (Αλλά και τα μαλλιά στεγνώνουν πολύ και σπάζουν εύκολα, όταν λείψι αυτή η βιταμίνη).

Είναι εύκολο κι' απλό ν' αναγνωρίσετε με την πρώτη ματιά τα τρόφιμα που περιέχουν αφθονο βιταμίνη Α: Έχουν συνήως χρώμα πράσινο, και κάποτε κίτρινο. Είναι π. χ. τα χορτορικά με λεπτά φύλλα, τα λάχανα, τα βερυκόκα, τα παντζάρια, τα καρότα, οι γλυκοπατάτες, τα κίτρινα ροδάκια. Πλούσια σε βιταμίνη Α είναι επίσης το βούτυρο, τ' αυγά, το γάλα και το σπύρι.

Αλλά κι' η βιταμίνη C έχει τη σπουδαιότητά της για την καλή διατήρησή του δέρματος. Η έλλειψή της προκαλεί μικρά εξανθήματα και διευκολύνει τον έρεθισμό του. Το κίτρινο χρώμα του δέρματος οφείλεται κάποτε σε ανεπάρκεια αυτής της βιταμίνης.

Προσφέροντας αρκετή βιταμίνη C στο δέρμα μας, θα επιτύχουμε συγχρόνως και κάτι άλλο: Θα δυναμώσουμε τα ούλα μας, αποφεύγοντας έτσι το πρόβλημα και το μάταιό τους.

Εκείδον όλα τα συνηθισμένα τρόφιμα περιέχουν περισσότερη ή λιγότερη βιταμίνη C. Ένα ποτήρι χυμός πορτοκαλιού παρέχει στον οργανισμό όση βιταμίνη C χρειάζεται για μια ολοκληρωτή μέρα. Το ίδιο πλούσιος σ' αυτή τη βιταμίνη είναι κι' ο χυμός του λεμονιού. Επίσης τα λάχανα, οι πατάτες και τα περισσότερα φρούτα και χορτορικά. Σημειώστε όμως ότι το μαγείρεμα την καταστρέφει. Γι' αυτό, δεν πρέπει να σας λείπουν κάθε μέρα οι ψιές σαλάτες.

Θά τελειώσουμε τις συμβουλές αυτές για το δέρμα με τη μέθοδο που υποδεικνύει ο Γάλλος καθηγητής Λεόν Μενιέ, διακεκριμένος διατολόγος, σ' όσους δίνουν ν' απαλλαγούν απ' τους μελανούς κύκλους των ματιών. (Που οφείλονται σε αρρώστια ή σε κούραση). Σ' αυτή την περίπτωση, η θεραπεία πρέπει να ενεργήσει στο αίμα. Πάρνετε λοιπόν σταθερά αλεύρι, τ' ανακατεύετε με ίση ποσότητα μέλι και τρώτε απ' αυτό το μίγμα πρωί, μεσημέρι και βράδυ.

Συγχρόνως όμως, πρέπει να παίρνετε κι' ένα είδος «κοκταίλ»: Φιλοκομάτε μερικά φύλλα κάρδαμο και τ' αφήνετε να μουσκεύουν σε μερικές κουταλιές νερό. Έπειτα τα στύψετε, ανακατεύετε το χυμό τους με το ζουμί ενός πορτοκαλιού και τον πίνετε, οποιαδήποτε ώρα της ημέρας προτιμάτε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η «εξωτερικοθεραπεία» του Μπογκομόλεβα και το «πορτραίτο» του αλμυροβίου.

Οι παντρεμένοι ζουν περισσότερο από τους εργένηδες, γιατί ο γάμος δημιουργεί μια άμεση σφαιρα ασφαλείας και σταθερότητας...

Με μία διαίτα πλούσια σε λαχανικά και φρούτα προσφέρτε στον οργανισμό σας όλα τα στοιχεία που παρατείνουν τη νεότητα και τη ζωή.

Το τραγούδι του βασιλιά

ΣΤΗΝ κωμόπολη Άνντάιερ κοντά στα Γαλλογερμανικά σύνορα, σώζονται ακόμα τα ερείπια του μεσαιωνικού πύργου Ντράιφελς. Ντράιφελς στη γερμανική γλώσσα σημαίνει «τρείς βράχοι». Ο πύργος εκείνος είναι πραγματικά χτισμένος σε τρεις βράχους. Ποιος τον είχε χτίσει δεν είναι γνωστό. Γνωστό όμως είναι ότι ο πύργος έπεσε στα χέρια των Άφθουρυνγκ. Κι' εκεί συνήλθε να μείνει τα καλοκαίρια του ο Γερμανός μονάρχης ορειδερίκος Βαρβαρόσσας.

Επειδή η τοποθεσία ήταν απρόσβλητη, όσοι είχαν τον πύργο στην εξουσία τους, τον χρησιμοποιούσαν για φρούριο. Στις κρυψώνας του μάλιστα έκρυβαν τους θησαυρούς τους. Εκεί φυλάκιζαν και τους επανδυνούς έχθρους τους.

Ετσι ο διάδοχος του Βαρβαρόσσα, ο αίμοκαρής Έρρίκος δος είχε φυλακίσει εκεί τους έχθρους του, που τους θανάτωνε με φρικτά βασανιστήρια.

Όταν το 1193, τις παραμονές του Πάσχα, ο Αιολός της Αυστρίας παρέδωσε στον Έρρίκο αιχμάλωτο τον Ρικάρδο το Λεοντόκαρδο, βασιλιά της Αγγλίας, ο Έρρίκος τον έριξε στις φυλακές του Ντράιφελς. Κι' επειδή φοβόταν μήπως δραπέτευση, τον έκλεισε σ' ένα από τα πιο στερεά κελιά του πύργου. Κι' έβλεπε από την πόρτα του φρουρούσε νύχτα-μέρα ένα απόσπασμα από Γερμανούς στρατιώτες.

Παρ' όλ' αυτά ο Ρικάρδος δεν έχασε την ευθυμία του. Διασκεδάζει τη μοναξιά του τραγουδώντας και παίζοντας την κιθάρα του, που του είχαν επιτρέψει να πάρει μαζί του.

Και ακριβώς το τραγούδι κι' η κιθάρα του έγιναν αφορμή να ξεγλυκιστεί από τη φυλακή του. Ο Ρικάρδος είχε αφήσει στην Αγγλία έναν πιστό σύντροφο. Ήταν ο περίφημος τραγουδιστής Μπλοντέλ, φίλος του από τα παιδικά του χρόνια.

Ο Μπλοντέλ, μαθαίνοντας ότι ο Ρικάρδος είχε φυλακιστεί σε κάποιο πύργο της Αυστρίας ή της Γερμανίας, συγκέντρωσε μερικούς γενναίους ιππότες και τους είπε:

—Ορκίζομαι να μην ήσυχάσω, αν δεν ανακαλύψω το μέρος όπου έχουν κρύψει τον αγαπημένο μας βασιλιά. Θα κάνω τ' αδύνατα δυνατά να τον απελευθερώσω. Ποιος από σας έχει τη διάθεση να με βοηθήσει;

Όλοι τότε ωρκίσθηκαν ν' ακολουθήσουν το Μπλοντέλ και στην άκρη του κόσμου για ν' απελευθερώσουν τον Ρικάρδο.

Ετσι ο Μπλοντέλ μαζί με τους συντρόφους του ξεκίνησε και γύρισε μαζί τους όλη τη Γερμανία από πόλη σε πόλη, από πύργο σε πύργο, από φρούριο σε φρούριο, ρωτώντας και ψάχνοντας για ν' βρουν τον Λεοντόκαρδο.

Είχε φάσει τις όχθες του Δούναβι και του Ρήνου απ' όλες τις μεριές. Κι' ένα βράδυ έφτασε στην άγρια κοιλάδα του Άνντάιερ. Τότε αντίκρισε από μακριά τους πυργίσκους και τις απόκρημνες επάλξεις του Ντράιφελς.

Αμέσως έννοιωσε μέσα του ένα προαισθήμα, που ήταν σαν να του λέγε ότι εκεί βρισκόταν φυλακισμένος ο Ρικάρδος. Το προαισθήμα του αυτό το είπε στους συντρόφους του, προσθέτοντας ότι έπρεπε να ενεργήσουν με προσοχή για να μην κινίσουν τις υποψίες κανενός.

—Εσείς, τους είπε, θα κρυφτείτε σ' εκείνο το δάσος, ενώ εγώ θα ανιχνεύω τα περίχωρα του πύργου.

Αποχωρίσθηκε λοιπόν από τους άλλους και τράβηξε για το τρομερό κάστρο. Στο δρόμο συνάντησε μία βοσκοπούλα.

Ο Μπλοντέλ άρχισε να τραγουδάει το τραγούδι του Ρικάρδου...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Επίσης κουβέντα μαζί της λέγοντας πως είναι ζέ-νος και ρωτώντας την πως λέγεται ο πύργος που φαινόταν πάνω στους βράχους.

Η βοσκοπούλα που έδωσε κάθε μέρα τα πρόβατά της εκεί τριγύρω, του είπε όλα ήξερε. Κι' όταν έτοιμάσθηκε να φύγει, ο Μπλοντέλ της φώναξε:

—Στάσου! Θέλω να σε ανταμείψω για τις πληροφορίες που μου δώσες!

Εθώγατε λοιπόν από το σασκωίλι την κιθάρα του. Κι' άρχισε να τραγουδάει το τραγούδι εκείνου που τραγουδούσε άλλοτε με τον αγαπημένο του βασιλιά. Τους στίχους και τη μουσική του τραγουδιού τους είχε φτιάξει ο ίδιος ο Ρικάρδος.

Η βοσκοπούλα τον κύτταξε μ' έκπληξη και του είπε:

—Α! Αυτό το τραγούδι τόχω ακούσει πολλές φορές!

—Πώς; άπορησε ο Μπλοντέλ.

—Το τραγουδάει κάποιος, που είναι φυλακισμένος στον βόρειο πυργίσκο του Ντράιφελς. Τον ακούω, όταν περνάω με το κοπάδι μου κάτω απ' τα παράθυρα του κελιού του...

Η πληροφορία εκείνη ήταν πολύτιμη για τον Μπλοντέλ. Ευχαρίστησε τη βοσκοπούλα και προχώρησε. Όταν έφτασε στον πύργο είχε άρχισει πιά να νυχτώνει.

Πλησίασε στο βόρειο μέρος που του είχε δείξει η βοσκοπούλα. Κάθισε τότε καταγύψ, έθωγατε την κιθάρα του κι' άρχισε να τραγουδάει το ίδιο τραγούδι.

Αλλά πριν τελειώσει την πρώτη στροφή, αντίκρισε από το παράθυρο της φυλακής μία φωνή που συνέχισε το τραγούδι ως το τέλος. Όταν τελείωσε ο Μπλοντέλ άκουσε την ίδια φωνή να τον ρωτάει αγγλικά:

—Είσαι σ' αγαπημένο μου Μπλοντέλ;

—Ναι, εγώ είμαι, απάντησε, άπορησε ο Ρικάρδος. Βασίλει στην άγνη μου και στην άφοβή σου πίστην μας φίλων. Θα σε ελευθερώσουμε!

Κι' έφυγε. Την άλλη μέρα παρουσιάσθηκε στον πύργο και ζήτησε φιλοξενία απ' το διοικητή. Έκεινος, ανύποπτος, δέχτηκε τον περαστικό τροβαδούρο. Κι' όταν ο Μπλοντέλ τραγουδούσε μερικά τραγούδια του, ο διοικητής τόσο γοητεύθηκε, ώστε του πρότεινε να τον φιλοξενήσει όσο καιρό ήθελε.

Ο Μπλοντέλ δέχθηκε με μεγάλους του τρόπους. Με τα τραγούδια και τους γλυκούς δαίους εκεί και να καταφέρνει να τον συμπασθάνουν όλοι εκεί και να τον αγαπήσουν μάλιστα τρελλά η Μαθίλδη, η κόρη του διοικητή.

Με επιδειξίτητα τότε ο ύψαιος Μπλοντέλ καλλιέργησε το ειδικό του είδος. Κι' όταν πρόθυμη να πιάσει η νέα του ήταν αφοσιωμένη ποιος ήταν φιλντ κρυφά μαζί του, της μοιολόγησε ποιος ήταν και γιατί είχε έρθει στον πύργο του Ντράιφελς.

Η Μαθίλδη του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει στην απελευθέρωσή του βασιλιά του. Του είπε ακόμα πως ήξερε όλα τα κατόπια του πύργου και το μέρος όπου έκρυβε ο πατέρας της τα κλειδιά των κελιών.

Με χίλιες προφυλάξεις τότε οι δυο ερωτευμένοι, γιατί κι' ο Μπλοντέλ είχε αγαπήσει τη Μαθίλδη, έτοιμάσαν όλα όσα χρειαζόντουσαν για την απόδραση.

Και μία νύχτα που έβλεπε λουσσομανούσε η θύελλα, άρχισαν να πραγματοποιούν το σχέδιό τους.

Οι σύντροφοι του Μπλοντέλ είχαν βρει μερικά άλογα και το βράδυ εκείνο τα έφεραν και τάρκωσαν κοντά στον πύργο.

Τα μεσάνυχτα η Μαθίλδη πήρε κρυφά τα κλειδιά του πατέρα της. Και μαζί με τον Μπλοντέλ πήγαν στο κελιά του Ρικάρδου.

Ανοίξαν κι' έθωγαλαν έξω το βασιλιά δίνοντας του μία πανοπλία.

Κατόπιν ο Μπλοντέλ κι' ο Ρικάρδος άρπασαν πάνω στους φρουρούς τους χτύπησαν άλύπητα με τα σπαθιά τους και τους ανάγκασαν ν' ανοίξουν τις πόρτες του πύργου.

Ετσι μπήκαν μέσα στον πύργο κι' οι γενναίοι σύντροφοι του Μπλοντέλ, που έμπέδισαν τη φρουρά του πύργου, που είχε στο μεταξύ ξεσηκωθεί, εξασφαλίζοντας μ' αυτό τον τρόπο την φυγή του βασιλιά Ρικάρδου, της Μαθίλδης και του Μπλοντέλ.

Οι ιππότες ύστερα υποχώρησαν κανονικά, καθάριζαν κι' αυτοί τα άλογά τους κι' ακολουθούσαν τους φυγάδες.

Ετρεχαν μέσ' στην καταγίδια και την αυγή βρισκόντουσαν πιά μακριά από τον πύργο του Ντράιφελς.

Περιπλανήθηκαν μήνες σ' όλη την Ευρώπη, από χώρα σε χώρα και τέλος έφτασαν στην Αγγλία, όπου ο Ρικάρδος ανέβηκε πάλι στο θρόνο του.

Η πρώτη δουλειά του τότε ήταν ν' ανταμείψει βασιλικά τους γενναίους ιππότες του και να στεφανώσει τον Μπλοντέλ με την αγαπημένη του Μαθίλδη.

ΜΟΡΙΣ ΛΕΝΟΥΑΡ

Η "θερμοκοιτίδα"

ΜΙΑ ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΤΑ ΠΡΩΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πώς λειτουργεί στα σύγχρονα μαιευτήρια

ΓΙΑ τους περισσότερους από μας, η ζωή αρχίζει πραγματικά έννα μήνες πριν από την ημέρα που έρχομαστε στον κόσμο. Ποτέ όμως δεν σκεπτόμαστε πόσο αξιοθαύμαστη είναι αυτή η χρονική ακρίβεια της Φύσεως — παρά μόνο στις σπάνιες περιπτώσεις, που ο τοκετός συμβαίνει πολύ νωρίτερα απ' την ώρα του.

Δεν έχει σημασία, βέβαια, αν ένα βρέφος γεννηθεί λίγες μέρες ή βδομάδες πριν απ' το κανονικό. Άλλωστε, τυχαίνει τόσο συχνά να κληθεί λάθος η μητέρα στους υπολογισμούς της!

Πότε, λοιπόν, θεωρείται πραγματικά πρόωρα γεννημένο ένα παιδί; Για λόγους πρακτικούς, ο καθορισμός αυτός βασίζεται στο βάρος του, που είναι αλληλένδετο με τη σωματική του ανάπτυξη: Βρέφη που ζυγίζουν 2 1/2 κιλά ή λιγώτερο, όταν έρχονται στον κόσμο, θεωρούνται πρόωρα.

Για στατιστικούς δέ λόγους, το όριο αυτό των 2 1/2 κιλών έχει καθορισθεί και ισχύει σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Σ' άλλες χώρες γεννώνται περισσότερα πρόωρα βρέφη και σ' άλλες λιγώτερα. Κάποτε, η αναλογία τους μπορεί να φτάσει τα 8% του συνόλου των γεννήσεων.

Μέχρι πρότερου καιρού, ελάχιστα απ' τα πρόωρα αυτά και μικροκαμωμένα βρέφη μπορούσαν ν' ανθίσουν στις αντίξοες συνθήκες ενός κόσμου δύσκολου κι' επικίνδυνου, στον οποίο είχαν μπει πριν απ' την ώρα τους.

Σήμερα, όμως, η κατάσταση έχει αλλάξει τελείως — προς το καλύτερο, βεβαίως. Από κάθε δέκα πρόωρα βρέφη, πεθαίνουν τα δύο, μέσα στον πρώτο και πιο επικίνδυνο μήνα της ζωής τους, που θαπρεπε να τον περάσουν ακόμα μέσα στα σπλάχνα της μητέρας τους. Τα υπόλοιπα όκτώ διατηρούνται στη ζωή, χάρις στις πρόσφατες επιστημονικές προόδους.

Χρειάστηκαν πολλά χρόνια έρευνών, ώσπου να κατορθωθεί αυτό το θαυμαστό αποτέλεσμα. Κι' όμως το πρόβλημα φαινόταν απλό εκ πρώτης όψεως: Έπρεπε μονάχα να δημιουργηθούν τεχνητά οι ίδιες ακριβώς συνθήκες, που επικρατούν μέσα στα σπλάχνα της μητέρας.

Ωστόσο, για να βρεθεί η λύση του, απαιτήθηκε η μακροχρόνια και κοπιαστική συνεργασία μηχανικών, ηλεκτρολόγων, φυσικών και φυσιολόγων.

Ός το 18ον αιώνα, δεν είχε γίνει σχεδόν τίποτε για τα πρόωρα παιδιά. Κι' ο διάσημος Άγγλος γιατρός Τζων Χούντερ έπτεμε πως δεν μπορούσε να γίνη απολύτως τίποτε.

Μολοντί η χρήση των έπλωσθέρων, για το τεχνητό κλίμα των αυτών της κόττας, ήταν γνωστή από παλαιότερα, μόνο το 1857 ο Γάλλος γιατρός Ντάνς, άρχισε να μεταχειρίζεται τις συσκευές αυτές για να διατηρή στη ζωή τα πρόωρα βρέφη. Η μέθοδός του δέ τελειοποιήθηκε και συγχρονίσθηκε μονάχα τον εικοστόν αιώνα.

Σήμερα, δεν μπορεί πιά να ονομασθή έπλωσθέρ το κουτί με τις τέλειες συσκευές ρυθμίσεως της θερμοκρασίας, της ύγρασίας και του όξυγόνου, μέσα στο οποίο τοποθετούνται τα πρόωρα βρέφη. Η νεωτέρα ονομασία του είναι «θερμοκοιτίδα».

Οι θερμοκοιτίδες των μαιευτηρίων δεν είναι μεγαλύτερες από μία συνηθισμένη κούνια μαρού παιδιού, είναι όμως πολύ πιο πολύπλοκες. Σκεπάζονται μ' ένα διαφανές φύλλο πλαστικής ούσας, μέσα απ' το οποίο μπορούν να επιβλέπουν συνεχώς το βρέφος γιατροί και νοσοκόμοι.

Ευάισθητοι θερμοστάτες διατηρούν συνεχώς τη θερμοκρασία του έσωτερικού στο σημείο που πρέπει, με διακυμάνσεις μικρότερες από κείνες που σημειώνονται κανονικά μέσα στο σώμα της μητέρας.

Η περιεκτικότης του αέρος σε όξυγόνο διατηρείται επίσης σταθερή, από 30 έως 80% (αναλόγως των ειδικών αναγκών του κάθε βρέφους). Το ίδιο συμβαίνει και με την ύγρασία.

Ετσι, το βρέφος εξακολουθεί να βρίσκεται σε περιβάλλον όμοιο μ' εκείνο, στο οποίο είχε συνηθιστεί.

Υπάρχουν, έξ' άλλου, όργανα έλέγχου, που επιτρέπουν στο γιατρό να βεβαιώνεται με μία ματιά αν είναι όλα εν τάξει μέσα στη θερμοκοιτίδα. Άλλωστε, σε κάθε περίπτωση άνωμαλίας, λειτουργούν αυτόματως ειδοποιητικά σήματα.

Αν το βρέφος χρειάζεται μετάγγισι αίματος

Οι φορητές θερμοκοιτίδες μπορεί να μεταφερθούν επείγοντως σε κάθε σπίτι όπου γεννήθηκε ένα πρόωρο βρέφος.

η άκτινογραφία, μπορεί να γίνουν και τα δύο, χωρίς να βγῆ καθόλου από τη θερμοκοιτίδα.

Συνήθως, τα πρόωρα βρέφη γεννώνται άπρόοπτα, στο σπίτι, πριν προφτάση να μεταφερθή η μητέρα στο μαιευτήριο. Γι' αυτό, υπάρχουν και φορητές θερμοκοιτίδες, μικρότερες, που στέλνονται εκεί που χρειάζονται, για να τοποθετηθή άμέσως μέσα το πρόωρο βρέφος και να μεταφερθή έτσι στο μαιευτήριο, όπου το περιμένει η μόνη θερμοκοιτίδα.

Μόλις φτάση εκεί, ο ειδικός γιατρός το εξετάζει και το παίρνει μία σταγόνα αίματος από τη φτέρνα του, για να το αναλύση στο έργοσπτήριο και ν' αποφανθή έτσι ποιές ακριβώς περιποιήσεις χρειάζεται.

Το ξαπλώνουν ύστερα μέσα στη θερμοκοιτίδα, γυμνό, μόνο με μία μικρή πετσέτα γύρω απ' το κορμάκι του. Τα δυο πρώτα είκοσιτετράωρα το αβάνουν τελείως νηστικό. Ύστερα άρχίζουν να το ταΐζουν μέσα από ένα γυάλινο σωλήνα. Του δίνουν δέ η γάλα της μητέρας του, που το έχουν τραβήξει με το θήλαστρο, ή ξένο γάλα, γυναικείο πάντως.

Αργότερα, προσθέτουν διαδοχικά στη δίαιτά του γάλα αποδουτυρωμένο, γάλα σε σκόνη κι' ύστερα μισοαποδουτυρωμένο.

Μόνον όταν μεγαλώση και δυναμώση αρκετά, το βάζουν να θηλάση τη μητέρα του. Μπορεί όμως να χρειαστούν πολλές βδομάδες γι' αυτό.

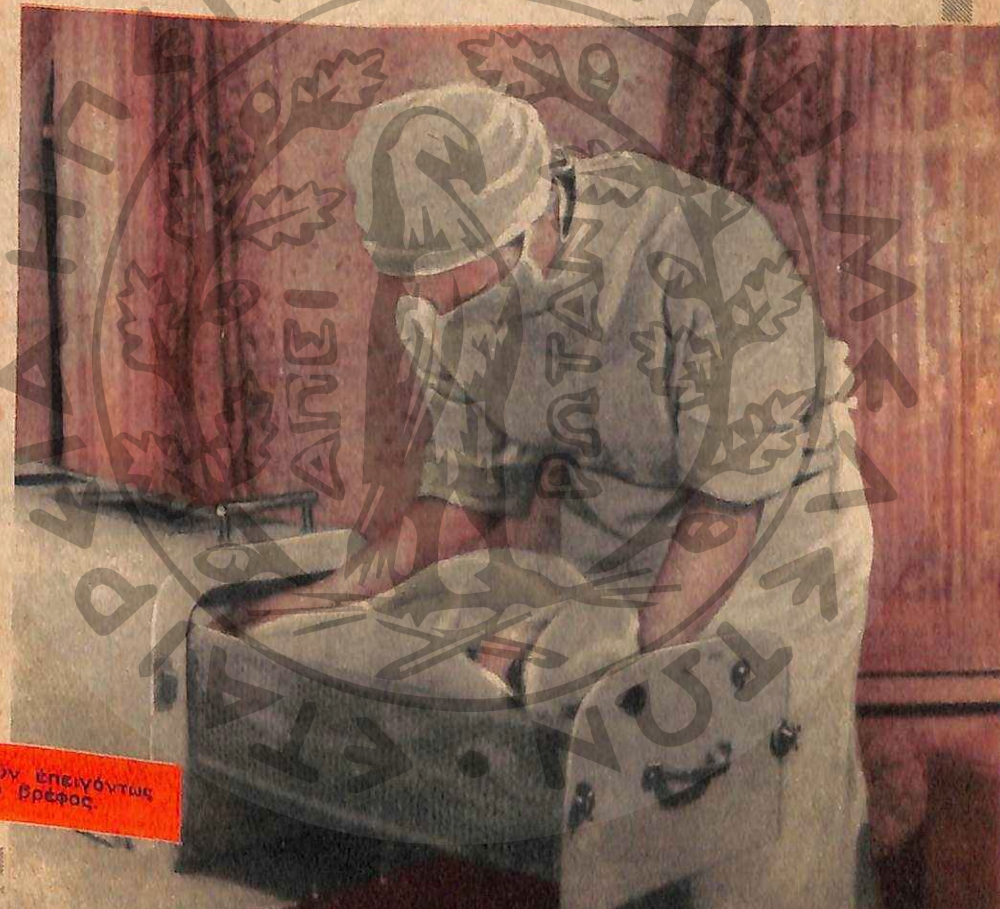
Για να το πάρη δέ στο σπίτι της η μητέρα πρέπει να περάσουν συνήθως δυο - τρείς μήνες.

Τι συμβαίνει κατόπιν; Στα πρώτα τέσσερα χρόνια της ζωής τους, τα βρέφη αυτά, που σώθηκε η ζωή τους χάρις στις προόδους της Ιατρικής επιστήμης, είναι κάπως ευπαθέστερα απ' τα άλλα παιδιά. Ίδιως παθαίνουν ευκολώτερα βρογχίτιδες, πνευμονίες κι' άλλες ασθένειες του αναπνευστικού συστήματος.

Η διαφορά, όμως, αυτή, είναι προσωρινή μονάχα. Αργότερα, γίνονται γερά και ανεπτυγμένα όσο και τα κανονικά παιδιά, που συμπλήρωσαν τους απαιτούμενους έννα μήνες μέσα στα σπλάχνα της μητέρας τους.

Οι γιατροί δεν ξέρουν ακόμα τους λόγους της πρόωρης γεννήσεως μερικών παιδιών. Ξέρουν όμως πως κάθε ανθρώπινη ζωή πρέπει να σώζεται, έρ' όσον είναι δυνατόν.

Και ξέρουν επίσης από την Ιστορία ότι, απ' τα λίγα πρόωρα παιδιά που κατώρθωσαν άλλοτε να επιζήσουν, βγήκαν μεγάλοι άνδρες, όπως ο Νεύτων, ο Δαρβίνος, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Βολταίρος κι' ο Ναπολέων!

«Η Μάγισσα»

ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΡΟΛΟΓΙΑ

Τό εγκλημα του "Αντρίου Μπράουν"

Δέν έμπιστευόταν κανένα ή γρηά-Μίλλι, ή «Μάγισσα», όπως τήν είχαν βαφτίσει στο χωριό 'Αρούντελ. Ήταν γεροντοκόνη, ζούσε ολομόναχη και διατηρούσε ένα μαγαζάκι παληών αι περιέργων αντικειμένων. Μά, στην πραγματικότητα, δέν πουλούσε τίποτε, γιατί δέν αφηνε να μη κανείς οτι μαγαζι ή στο σπίτι της, ούτε ξένος, ούτε γείτονας. Οι προμηθευτές της άφηναν στο κατάφωλι της τά τρόφιμα, κι' αυτή τους πετούσε από μέσα τό αντίτιμο — σχεδόν πάντα σε χαρτονομίσματα της μισής λίρας. «Όλοι στο 'Αρούντελ, λέγανε πώς τό σπίτι της θάταν γεμάτο με τέτοια χαρτονομίσματα...

Ένα πρωί, λοιπόν—στις 18 Σεπτεμβρίου 1944—ειδοποιήθηκε από τήν τοπική αστυνομία ή Σκότλαντ Γουάρδ, ότι ή «Μάγισσα» είχε βρεθή νεκρή, δολοφονημένη, στο μαγαζί της. 'Επειτ' από λίγο, είχε φτάσει επί τόπου ο ντέτεκτιβ Ρόμπερτ Φάμπιαν.

Βαρειά ομίχλη απ' τή Μάγχη τύλιγε τους δρόμους και τά σπίτια του χωριού. Τό μαγαζί του θύματος ήταν μικρό και χαμηλότατο. Ένα παχύ στρώμα σκόνης σκέπαζε τό κάθε τι, εκεί μέσα. Μιά λαμπρίτσα του πετρελαίου τρεμόδυνε πάνω σ' ένα τραπέζι.

Η νεκρή δέν είχε μετακινηθή καθόλου απ' τή θέση που τήν είχαν βρή. Κοντά της, ήταν πεσμένη ή λερωμένη τσάντα της, ανοιχτή κι' άδειανή. Ο δολοφόνος τήν είχε χτυπήσει με κτηνώδη αγριότητα: Τό σαγόνι της ήταν σπασμένο σε τρία μέρη και τά πλευρά της καταμωλωπιμένα, σαν νάχε περπατήσει πηδήσει πάνω της.

Μέσα στα στριψώματα του φθαρμένου φορέματός της είχε κρυμμένα μικρά μάτσα από χαρτονομίσματα της μισής λίρας. Κι' άλλα τέτοια, πολύ περισσότερα, ήταν πεσμένα στο πάτωμα, στην ταπεταρία του ντιβανιού, που χρησιμοποιούσε τό θύμα για κρεβάτι. Προφανώς, ο δολοφόνος δέν τά είχε ανακαλύψει.

Ο ντέτεκτιβ Φάμπιαν άρχισε τīs ανακρίσεις. Έμαθε πρώτα, ότι τό θύμα λεγόταν 'Αμέλια 'Ελίζαμπετ 'Ανν Νόουελ. Πατέρας της ήταν ο άλλοτε νεκροθάφτης του χωριού, ένας ιδιόρρυθμος τύπος, που είχε ξοδέψει όλα του τά λεφτά αγοράζοντας χρυσά ρολόγια! Όσο ζούσε, κουβαλούσε πάντα μέσ' στις τσέπες του τά ρολόγια αυτά. Μετά τό θάνατό του, τάχε κληρονομήσει ή κόρη του. 'Όπότε, ο δολοφόνος δέν τάχε πειράξει ούτε κι' αυτά. Βρίσκονταν πάνω σε μία έταξέρα του μαγαζιού.

— Δέν άκούσατε καθόλου φωνές τή νύχτα; ρώτησε ο ντέτεκτιβ τους γείτονες.

— Βέβαια! Η γρηά-Μίλλι φώναζε: «Βοήθεια! Βοήθεια! Μē σκοτώνουνε!». Μά δέν δώσαμε σημασία, γιατί ξέραμε πώς, τώρα τελευταία, έβλεπε φαντάσματα κάθε νύχτα κι' έβαζε έτσι τις φωνές... Πού να φαντασθούμε πώς χτές τή σκοτώνανε στ' αλήθεια.

Ο Φάμπιαν εξακρίδωσε ακόμη πώς αυτές οι έμφανίσεις των «φαντασμάτων» γίνονταν πάντα τήν ίδια ώρα, γύρω απ' τά μεσά-

πραγματικά, οι έπιτυχίες των αστυνομικών δέν οφείλονται τόσο σε λαμπρές έμπνεύσεις και διαισθησεις, όσο σε μακρά και υπομονετική εργασία. «Τά εγκλήματα διαφωτίζονται όχι με τό μαυλό, αλλά με τό πόδι», συνηθίζει να λέη ένας γνωστός καθηγητής μιάς αστυνομικής σχολής.

Οι βοηθοί, λοιπόν, του Φάμπιαν έπισκέφθηκαν όλες τις γύρω μονάδες της Ρ.Α.Φ. και ρώτησαν καθένα απ' τους άνδρες που βρίσκονταν τή νύχτα του εγκλήματος, αλλά και που βρίσκονταν οι άλλοι συνάδελφοί του.

Ο κόπος τους ανταμείφθηκε τελικά. Ο σημνίτης 'Αντριου Μπράουν δήλωσε, ότι βρίσκονταν στή μονάδα του τή νύχτα του εγκλήματος, απ' τις 10. Δυό συνάδελφοί του όμως κατέθεσαν πώς τόν είχαν ιδή στους δρόμους του 'Αρούντελ στις 11, δηλαδή μία ώρα πριν απ' τό εγκλημα. Είχε, έξ άλλου, άδεια διασυνκτερεύσεως, για τή νύχτα εκείνη, και θάταν περίεργο να μὴ έπωφεληθή απ' αυτήν.

Υστερα οι ντέτεκτιβ γύρισαν μαγαζιά, ταβέρνες, κινηματογράφους, μπαρ, ρωτώντας αν είχε δη κανείς ένα άεροπόρο νάχη στήν κατοχή του αρκετά χαρτονομίσματα, όλα της μισής λίρας. Κάποια ταμίας κινηματογράφου, λοιπόν, θυμήθηκε ένα νέο σημνίτη, που είχε αγοράσει εισιτήρια για τόν εαυτό του και για δυό κοπέλλες, και τάχε πληρώσει με τέτοια χαρτονομίσματα. Οι κοπέλλες βρέθηκαν και κατέθεσαν ότι, ενώ διάταξαν να μπουέ στόν κινηματογράφο, γιατί δέν είχαν άρκετά λεφτά, ο άγνωστός τους σημνίτης προσφέρθηκε να τους κάνει τά έξοδα κι' έδωσε απ' τήν τσέπη του ένα μάτσο χαρτονομίσματα της μισής λίρας.

Τους έδειξαν τόν Μπράουν και τόν αναγνώρισαν άμέσως — όπως άλλωστε κι' ή ταμίας.

«Αλλά, ο Μπράουν δέν είχε πάνω του, ούτε μέσ' στα πράγματά του τά χαρτονομίσματα εκείνα.

— Είμαι βέβαιος πώς θά βρω που τά έχεις κρύψει, του είπε ο Φάμπιαν. Θά μού τό υποδείξεις εσύ μόνος σου. Θά κάνουμε μαζί τή διαδρομή απ' τό μαγαζί του θύματος ως τήν μονάδα σου. Θά σε κυτάζω διαρκώς στο πρόσωπο, κι' όταν φτάσουμε στο μέρος που έκρυψες τά λεφτά, θά τό καταλάβω απ' τήν έκφρασή σου! Είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό!

Ήταν ή μέθοδος της

«ψυχολογικής πίεσεως», που χρησιμοποιείται πολύ στή Σκότλαντ Γουάρδ. 'Επέτρεψε δέ κι' αυτή τή φορά.

Σ' όλο τό δρόμο, ο σημνίτης κυτάζε κατ' εὐθείαν μπροστά του. Όταν όμως περνούσαν κοντά από ένα μισογκρεμισμένο τοίχο, ο Μπράουν του έβριζε μία γρήγορη λοξή ματιά... για μία στιγμή μόνον. Μά ο Φάμπιαν τόν είχε αντιληφθή.

— Έδώ τάχεις! του είπε με πεποίθηση.

Ο Μπράουν ταραχθηκε, χλώμιασε κι' άπολόγησε έπιτέλους πώς είχε κρύψει τά χαρτονομίσματα κάτω από μία μεγάλη πέτρα.

Η ήπιτοτική προσφορά του Μπράουν στις δυό κοπέλλες, τόν έστειλε στήν άγχόνη.

Στά στριψώματα του φορέματός της είχε κρυμμένα μικρά μάτσα από χαρτονομίσματα της μισής λίρας...

«Ψυχολογικής πίεσεως», που χρησιμοποιείται πολύ στή Σκότλαντ Γουάρδ. 'Επέτρεψε δέ κι' αυτή τή φορά.

Σ' όλο τό δρόμο, ο σημνίτης κυτάζε κατ' εὐθείαν μπροστά του. Όταν όμως περνούσαν κοντά από ένα μισογκρεμισμένο τοίχο, ο Μπράουν του έβριζε μία γρήγορη λοξή ματιά... για μία στιγμή μόνον. Μά ο Φάμπιαν τόν είχε αντιληφθή.

— Έδώ τάχεις! του είπε με πεποίθηση.

Ο Μπράουν ταραχθηκε, χλώμιασε κι' άπολόγησε έπιτέλους πώς είχε κρύψει τά χαρτονομίσματα κάτω από μία μεγάλη πέτρα.

Η ήπιτοτική προσφορά του Μπράουν στις δυό κοπέλλες, τόν έστειλε στήν άγχόνη.

Στά στριψώματα του φορέματός της είχε κρυμμένα μικρά μάτσα από χαρτονομίσματα της μισής λίρας...

«Ψυχολογικής πίεσεως», που χρησιμοποιείται πολύ στή Σκότλαντ Γουάρδ. 'Επέτρεψε δέ κι' αυτή τή φορά.

Σ' όλο τό δρόμο, ο σημνίτης κυτάζε κατ' εὐθείαν μπροστά του. Όταν όμως περνούσαν κοντά από ένα μισογκρεμισμένο τοίχο, ο Μπράουν του έβριζε μία γρήγορη λοξή ματιά... για μία στιγμή μόνον. Μά ο Φάμπιαν τόν είχε αντιληφθή.

— Έδώ τάχεις! του είπε με πεποίθηση.

Ο Μπράουν ταραχθηκε, χλώμιασε κι' άπολόγησε έπιτέλους πώς είχε κρύψει τά χαρτονομίσματα κάτω από μία μεγάλη πέτρα.

Η ήπιτοτική προσφορά του Μπράουν στις δυό κοπέλλες, τόν έστειλε στήν άγχόνη.

Στά στριψώματα του φορέματός της είχε κρυμμένα μικρά μάτσα από χαρτονομίσματα της μισής λίρας...

«Ψυχολογικής πίεσεως», που χρησιμοποιείται πολύ στή Σκότλαντ Γουάρδ. 'Επέτρεψε δέ κι' αυτή τή φορά.

Σ' όλο τό δρόμο, ο σημνίτης κυτάζε κατ' εὐθείαν μπροστά του. Όταν όμως περνούσαν κοντά από ένα μισογκρεμισμένο τοίχο, ο Μπράουν του έβριζε μία γρήγορη λοξή ματιά... για μία στιγμή μόνον. Μά ο Φάμπιαν τόν είχε αντιληφθή.

— Έδώ τάχεις! του είπε με πεποίθηση.

Ο Μπράουν ταραχθηκε, χλώμιασε κι' άπολόγησε έπιτέλους πώς είχε κρύψει τά χαρτονομίσματα κάτω από μία μεγάλη πέτρα.

Η ήπιτοτική προσφορά του Μπράουν στις δυό κοπέλλες, τόν έστειλε στήν άγχόνη.

«Οι δημόσιες βρύσες πρέπει να περιέχουν μύρα αντί για νερό...»

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

'Αμερικανοί άλῆτες

Έχουν βασιλιά, έφημερίδες και κολλέγια!...

Στήν 'Αμερική υπάρχουν δυό κατηγορίες αλῆτων: Οι «χόμπος» (ή λέξις αυτή παράγεται από τις δυό πρώτες συλλαβές του λατινικού «χόμμο μόνους», που σημαίνει καλός άνθρωπος) και οι «τράμπς». Ο «χόμπος» είναι ένας άνθρωπος που εργάζεται μόνον δ'ον είναι απαραίτητο για να ζήσει. Ο «τράμπς», αντίθετα, δέν εργάζεται σε καμμία περίπτωση. 'Εκτός, λοιπόν, από τήν άποστροφή τους προς τήν εργασία, οι «χόμπος» και οι «τράμπς» δέν έχουν άρισμένη κατοικία, γυρίζουν από τή μία πόλι στήν άλλη και πιστεύουν πώς όλα τά μέσα, από τή ζητιανιά ως τήν κλοπή, είναι καλά για να εξασφαλίσουν τή ζωή τους.

Οι 'Αμερικανοί αλῆτες έχουν να επιδείξουν πολλές «προσωπικότητες» ανάμεσα στις τάξεις τους. Μία «προσωπικότητα» π. χ. ήταν ο 'Ηντ Χούου. Διπλωματούχος της Ιατρικής του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ και κάτοχος μιάς σημαντικής περιουσίας, που είχε κληρονομήσει από τους γονείς του, τά έγκατέλειψε όλα, για να γίνει «χόμπος». Έκανε άλλος, ο δόκτωρ Μπέν Ρίτμαν, έκαμε τρεις φορές τό γύρο του κόσμου ως αλῆτης. Παντού όπου πήγαινε, παρουσιαζόταν ως έξης: «'Αμερικανός τήν καταγωγή, καθηγητής της Ιατρικής τό επάγγελμα, διασημότης από σύμπτωση, σοσιαλιστής από κλίση και «χόμπος» από ίδιουσγκρασία».

Αυτός ο Ρίτμαν ίδρυσε στο Σικάγο μαζι με μερικούς άλλους διανοούμενους «χόμπος», τό «κολλέγιο των αλῆτων», όπου διόσκει τις πρωτότυπες θεωρίες του. «Προσωπικότητες» ήταν επίσης ο Ρότζερ Πάιν, που είχε αποκληθή ο «αλῆτης-φιλόσοφος». Καταγόταν από τήν 'Αγγλία και ήταν διπλωματούχος της νομικής και της φιλολογίας. Οι μελέτες του, όμως, του είχαν προκαλέσει μία νευρική εξάντληση και από τό 1915 μετηνάστευσε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες με τήν άποφαση να μὴ εργασθῇ πιά. 'Εξέδωσε, μάλιστα, ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Γιατί να εργαζώμαστε;» και πάνω από εκατό προπαγανδιστικά φυλλάδια. Σ' όλα αυτά τά έργα του, υποστήριζε πώς ο άνθρωπος ήταν πλασμένος για να εργάζεται μόνο μία μέρα τήν εβδομάδα και να άναπαύεται τις υπόλοιπες έξη.

Οι 'Αμερικανοί αλῆτες έχουν επίσης δυό έφημερίδες, τή «Χόμπς γουώρλντ» και τή «Χόμπς νιούς», που είναι μοναδικές στο είδος τους. Η δεύτερη απ' αυτές έχει μία ρουμπρίκα με τόν τίτλο «Δικαστήριο των αντικοινωνικών σχέσεων», που συντάσσεται από τόν καθηγητή Μπότσοφολ Τζόνς.

Ο έπιστήμην αυτός, που άποκαλείται από τους συντρόφους του «φάρσ σοφίας και πείρας», άπαντά απ' αυτή τή στήλη σε διάφορα έρωτήματα, που του άπευθύνουν οι άναγνώστες τους.

Μιά άλλη ρουμπρίκα με τόν τίτλο «Πράγματα που έπιθυμούμε να δούμε», συγκεντρώνει τους πόθους και τις διεκδικήσεις των 'Αμερικανών αλῆτων. Ένας απ' αυτούς, γράφει:

«Οι δημόσιες βρύσες πρέπει να περιέχουν μύρα, αντί για νερό».

Η «Χόμπς νιούς» δημοσίευσε πριν από λίγο καιρό, τους κανόνες της ζωής ενός αληθινού «χόμπος». Νά μερικοί απ' αυτούς:

«Μην ξεχνάς, ότι, σαν «χόμπος» που είσαι, πρέπει να έρχεσαι πάντοτε πρώτος και ποτέ τελευταίος.

Θά κάνης μπάνιο τέσσερες φορές τό χρόνο, άλλ' όχι περισσότερο, γιατί διαφορετικά έκδέτερις σε κίνδυνο τήν υγεία σου.

Θά είσαι έγκρατος σε όλα, εκτός από τόν ύπνο και τόν έρωτα.

Δέν θά εργασθῇ ποτέ, εκτός μόνο στήν περίπτωση που δέν μπορείς να κάμης διαφορετικά.

Σε καμμία περίπτωση δέν θά πληρώσης εισιτήριο σε τραίνο, λεωφορείο ή οποιοδήποτε άλλο μεταφορικό μέσον.

Δέν επιτρέπεται να έχης ούτε περιουσία, ούτε χρήματα. Ένας «χόμπος» βρίσκει πάντοτε τόν τρόπο να παίρνῃ δ'τι του χρειάζεται από εκείνους που έχουν.

Τά πάντα εκτός από τό εγκλημα επιτρέπονται για να εξασφαλίσῃ τή ζωή σου.

Οι 'Αμερικανοί αλῆτες οργανώνουν επίσης τακτικά συνέδρια σε μία μικρή πόλι της 'Αϊόδας, τό Μπρίτ. 'Εκεί γίνεται και ή έκλογη του «βασιλιά των χόμπος». Στήν τελευταία έκλογη, οι υποψήφιοι ήταν ο Τζέφ Νταϊνίς και ο Ντάνιελ Ο' Μπριέν. Ο πρώτος συγκέντρωνε τις μεγαλύτερες συμπάθειες, άλλ' ο δεύτερος τόν έθεσε εκτός μάχης, άποδεικνύοντας πώς είχε γυναίκα και παιδιά!

Ο Τζέφ Νταϊνίς, είπε, δέν ανήκει στο δικό μας κόσμο. Είναι ένας τυχοδιώκτης, ένας παρζιάκτος. 'Ακούστηκε ποτέ ότι ένας χόμπος έχει γυναίκα και παιδιά; 'Αλλά τό πιο άπίστευτο, εκείνο που τόν καταδικάζει άνέκκλητα, είναι ότι ταξιδεύει πληρώνοντας εισιτήριο!...

«Επειτα απ' αυτές τις καταγγελίες, ο Νταϊνίς παραινήθηκε και βασιλιάς εξέλεγχ ο Ντάνιελ Ο' Μπριέν.

1 Η Γερμανίδα καλλιτέχνηδα Μάριον Μασσάλο, ηλικίας 19 χρόνων, ή οποία υπέγραψε, πρό ημερών, ένα συμβόλαιο μακράς διάρκειας, με μία Ιταλική κινηματογραφική εταιρεία, απέτελεσε επί ημερες θέμα του κουτομιοειδούς των Ιταλικών έφημερίδων, πολλές των οποίων έγραψαν πώς ή Μάριον κατέγεται από τήν Μαντζουρία. Η Μάριον διαμειβοντας τις πληροφορίες τους, τους έγραψε: «Πώς σας ήλθε ή ιδέα ότι κατέγομαι από τή Μαντζουρία; Και ο πρωτοπουργός μας δό. Άντενδούρ μοιάζει με τόν Σήγκμαν Ρή, δέν είναι όμως Κορεάτης!»

2 Αυτό είναι τό έμβολιο κατά της πολιομυελίτιδος των εργασιών Κρόνερ που άπεσούρη από τή κυκλοφορία επειδή μερικα από εα παιδιά, που μολιάστηκαν με αυτό προσεβλήθησαν από τήν τρομερή άρρώστεια. Κατά τους 'Αμερικανούς επιστήμονες που μελετούν τό ζήτημα, ή προσβολή των παιδιών αυτών μπορεί να οφείλεται σε τρεις λόγους: α) Τά παιδιά είχαν προσβλήθῃ προτού μολιάσονται. β) Πρόκειται για άνατισμούς που μόνον άνεπιδέσονται από τό έμβολιο και γ) Ένα λάθος στήν κατασκευή του έμβολιου άφισε ζωντανό τόν Ιό που καταστρέφεται με φορμόλη. Η παρασκευή του έμβολιου του δρος Σώλκ είναι πολύπλοκη και ίσως ή μεγάλη ζήτηση που παρτιπρωται στήν 'Αμερική έκανε μερικούς από τους κατασκευαστές του να τό δώσουν στο έμποριο χωρίς τόν απαιτούμενο έλεγχο.

3 Παρά τις επίσημες διαμενσεις, στις Βρυξέλλες κυκλοφορεί έπιμονα ή φήμη πώς ο βασιλεύς Μπαντουέν πρόκειται να παντρευτῇ — και πολύ σύντομα, μάλιστα — τήν πολιγ-ακήπισσα Μαργαρίτα του Μπάντεν. Η Μαργαρίτα ανήκει σ' έναν από τους παλαιότερους πριγκιπικούς οίκους της Γερμανίας και έχει, κατά γενική άναγνώριση, όλα τά ένδευνμένα προσόντα, για να γίνει μία μέρα βασίλισσα.

4 Στή νήσο Κουμπάνα της Βενεζουέλας, ο δόκτωρ Τρίφερ Κροβέντ, διευθυντής ενός μουσείου του Καρακάς, άναπαύει ένα πηλίνο άγγείο που περιείχε 3000 μαργαρίτα. Ο δόκτωρ είχε μεταβῃ εκεί για να κάνει άνασκαφές στα έρείπια της πόλης της Νέο Καντίε, που χτίστηκε τό 1516 και καταστράφηκε τελείως τό 1534 από μία τρομερή καταιγίδα. Κατά τόν άρχαιολόγο, ο θάμνος θησαυρός που άνακαλύψε, ανήκει σ' ένα πλούσιο κάτοικο της πόλεως που σκοτώθηκε κατά τήν διάρκεια της καταιγίδος.

Το τρένο που τρέχει...

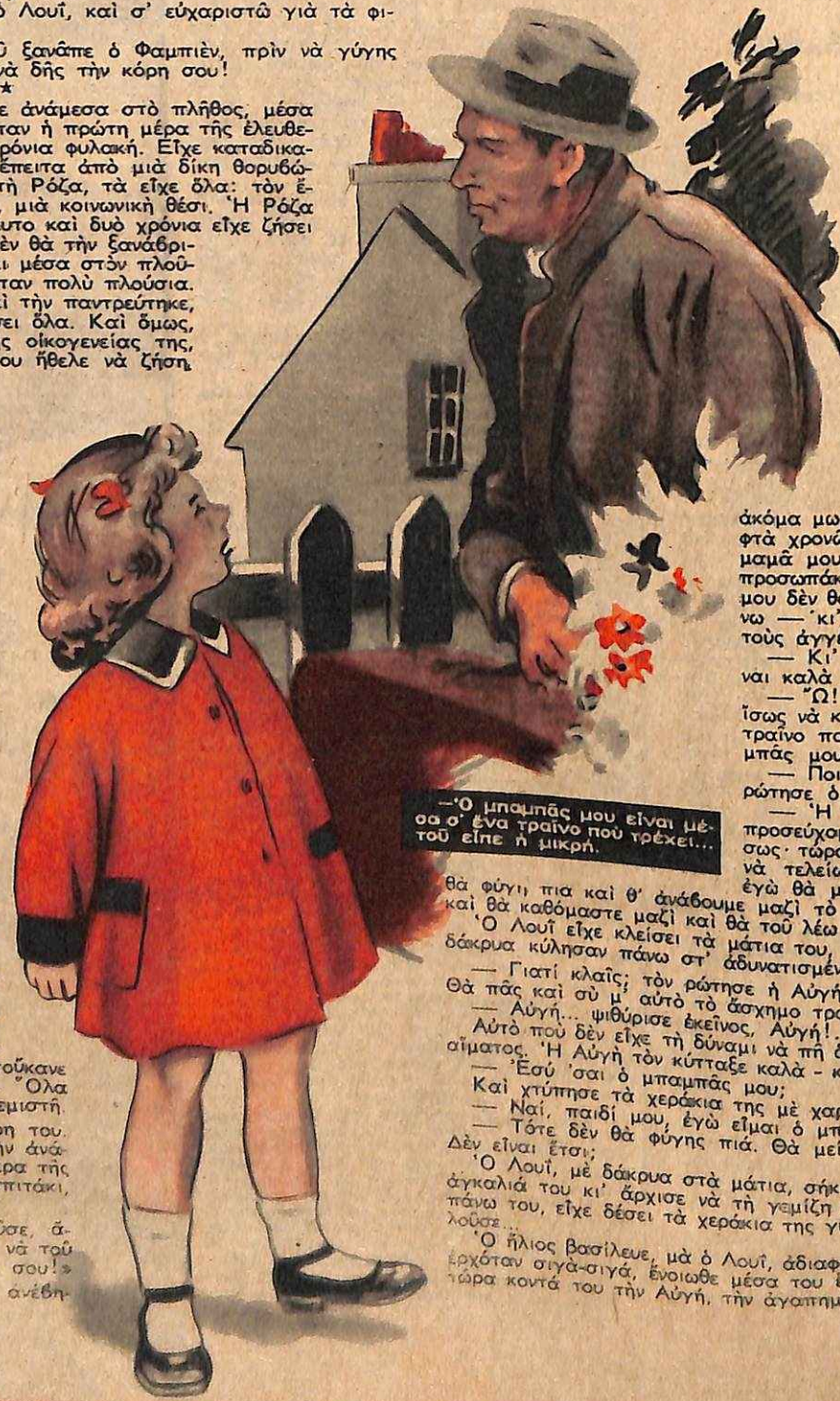
ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΙ τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης; ρώτησε ο δικηγόρος Φαμπιέν τ' Λουί.
— Δεν έχω σπουδαία σχέδια, απάντησε με φωνή κουρασμένη. Ένοια σου, Φαμπιέν, θα τα καταφέρω μονάχος μου. Ένα είναι σίγουρο, αύριο φύγω. Πού θα πάω δεν το ξέρω ακόμη. Ίσως στην Αργεντινή ή τη Βραζιλία... όσο το δυνατόν πιο μακριά.
— Και η κόρη σου;
— Δεν θέλω να τη δώ, απάντησε σκληρά ο Λουί.
— Μά αφού ούτε τη γνωρίζεις!
— Δεν την είδα ποτέ μου. Γεννήθηκε, όταν γινόταν η δική...
— Και δε θέλεις λοιπόν να τη δής;
— Όχι, είπε απότομα, όχι, δεν θα μπορούσα να ξεχάσω, βλέποντάς την, πως αυτή ήταν η αφορμή που πέθανε η Ρόζα. Έπειτα αυτή, αφού δεν με ξέρει, μπορεί να μ' αγαπήσει σαν πατέρα της. Εύτυχώς της είπαν πως πέθανε. Τόσο το καλύτερο...
— Έπειτα, ένας πατέρας όπως εγώ!
— Αντίο, τού είπε ο Φαμπιέν.
— Αντίο, τού απάντησε ο Λουί, και σ' ευχαριστώ για τα φιλικά σου αισθήματα.
— Λουί, άκουσέ με, τού ξανάπε ο Φαμπιέν, πριν να γυρής για το εξωτερικό, πήγαινε να δής την κόρη σου!

Τώρα ο Λουί περπατούσε ανάμεσα στο πλήθος, μέσα στο δόρυβο της πόλεως. Ήταν η πρώτη μέρα της ελευθερίας του, ύστερ' από έξη χρόνια φυλακή. Είχε καταδικαστεί για δολία χρεωκοπία, έπειτα από μια δική θορυβώδη. Όταν είχε παντρευτεί τη Ρόζα, τα είχε όλα: τον έρωτα, τα νεύματα, την υγεία, μια κοινωνική θέση. Η Ρόζα ήταν ένα πλάσμα αξιοπρεπές και δυο χρόνια είχε ζήσει μαζί της μια ευτυχία που δεν θα την ξανάβρισκε πια. Η Ρόζα είχε ζήσει μέσα στον πλούτο κι' ο Λουί νόμιζε πως ήταν πολύ πλούσια. Αλλά, όταν την αγάπησε και την παντρεύτηκε, ο πατέρας της τα είχε χάσει όλα. Και όμως, μ' όλη την καταστροφή της οικογενείας της, η Ρόζα παντρεμένη μαζί του ήθελε να ζήσει όπως και πριν, με πολυτέλεια. Οι δουλειές του, που πήγαιναν στην αρχή καλά, δεν ήταν και τόσο περίφημες κι' άρχισε να παίρνει την κατά δόλτα. Η Ρόζα όμως που δεν ήξερε την οικονομική του κατάσταση, εξακολουθούσε να ξεδεύει και να ζή όπως άλλοτε. Κι' όταν τού είπε πως περίμενε παιδί, ο Λουί άρχισε να τρέμει, γιατί ήξερε πόσο, από ιδιοσυγκρασία, ήταν αδύνατη και πόσο η γέννηση ενός παιδιού ήταν μια απειλή θανάτου γι' αυτή. Οι γιατροί τον καθησυχάζαν, μα αυτός φοβόταν. Έπειτα ήρθε η δολία χρεωκοπία...
Όταν τον συνέλαβαν, η Ρόζα σωριάστηκε χάρου σαν κεραυνόπληκτη. Μα δεν πέθανε αμέσως. Την ίδια εκείνη νύχτα έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Έπειτα πόλεψε με το θάνατο δυο βδομάδες κι' ο Λουί, από τη φυλακή του, έμαθε το θάνατό της την ημέρα που άρχισε τη δική. Γι' αυτό το λόγο, μια και είχε χάσει τη γυναίκα που λάτρευε, δεν τούκανε εντύπωση η καταδίκη του. Όλα πια γύρω του είχαν γκρεμιστεί. Ούτε ρώτησε για την κόρη του. Τον πληροφορήσαν πως την άνατρεφε η γιαγιά της, η μητέρα της Ρόζας, σ' ένα εξοχικό σπιτάκι, μακριά απ' την πόλη...
Τώρα, καθώς περπατούσε, άκουγε μέσα του μια φωνή να τού λέει: «Πήγαινε στην κόρη σου!»
Δίχως να το καταλάβει, ανέβη

κε στο τρέμ, που πήγαινε στην εξοχή. Κατέβηκε στο τέρμα και ρωτώντας βρήκε το εξοχικό σπιτάκι, που είχε όλη φτωχική κι' ένα μικρό ανθισμένο κήπο. Κάποιο ξανθό κοριτσάκι έπαιζε εκεί κι' όταν τον είδε, τού χαμογέλασε.
— Έρχεσαι στο σπίτι μας; τόν ρώτησε.
— Ο Λουί μπήκε στον κήπο και πλησίασε στο παιδί.
— Ποιος είσαι; τόν ρώτησε πάλι η μικρή. Έγώ είμαι η Αύγη, σου ποιος είσαι;
— Ούτε μπρός στο δικαστήριο, ο Λουί δεν ένοιωσε τη συγκίνηση που αισθανόταν να τον πλημμυρίζει τώρα που τον κύτταζαν τα γαλανά ματάκια της Αύγης.
— Γιατί κάθεται στο περιβόλι μ' αυτό το κρύο; τη ρώτησε για να πη κάτι.
— Περιμένω τη γιαγιά και τη νταντά μου. Πήγανε στην εκκλησία...
— Η μικρή ήταν λοιπόν μονάχη. Έτσι μπορούσε να χαϊδέψει, να φιλήσει την κόρη του, πριν να πάρη το δρόμο της εξορίας.
— Ποιος είσαι; ξαναρώτησε επίμονα η μικρή.
— Ο Λουί τήν κύτταξε: ήταν ένα ωραίο ξανθό κοριτσάκι, ζωρό, με έκφραστικά μάτια, καλοφτιαγμένο, με αγνά και συμπαθητικά χαρακτηριστικά. Έμοιαζε της γυναίκας του, της Ρόζας, που ήταν μια ωραία γυναίκα.

— Ποιος είσαι; τόν ξαναρώτησε.
— Είμαι ένας ταξιδιώτης... της απάντησε.
— Και θα πιάς πολύ μακριά;
— Ναί, πολύ μακριά. Μα ήρθα πριν φύγω, να σε χαιρετήσω.
— Κι' ο μπαμπάς μου έχει πάει πολύ μακριά, να εκεί... κι' έδειξε με το χεράκι της άοριστα. Μα ίσως κάποτε να γυρίσει.
— Ποιος σου είπε πως θα γυρίσει;
— Η γιαγιά μου. Έφυγε, τότε που ήμουν ακόμα μωρό. Τώρα είμαι μεγάλη, έφτά χρονά, και τόν περιμένουμε. Η μαμά μου, όμως, πρόσθεσε, και τού προσωπάκι της σκυθρώπασε, η μαμά μου δεν θα ξαναγυρίσει, είν' εκεί πάνω — κι' έδειξε τόν ουρανό — με τους αγγέλους.
— Κι' ο μπαμπάς σου... δεν είναι καλά εκεί που βρίσκεται;
— Όχι, είπε βαρρετά η μικρή, ίσως να κρύνει... Είναι μέσα σ' ένα τρένο που τρέχει, τρέχει. Ο μπαμπάς μου είναι μόνος και κλαίει...
— Ποιος σου τα είπε δλ' αυτά;
— Ρώτησε ο Λουί, με πνιγμένη φωνή.
— Η γιαγιά μου. Κάθε βράδυ προσεύχομαι στο Χριστούλη και τ' προσεύχομαι στο ταξίδι του μπαμπά σου. Τώρα τα ταξίδια του μπαμπά σου είναι πάντα μαζί του. Δεν εγώ θα μείνω πάντα μαζί του. Δεν θα φύγω, πια και θ' ανάβουμε μαζί το τζάκι, για να μην κρυώνει και θα καθόμαστε μαζί και θα τού λέω παραμύθια.
— Ο Λουί είχε κλείσει τα μάτια του, για να μην κλάψει. Μα τα δάκρυα κύλησαν πάνω σ' αδυνατισμένα του μάγουλα.
— Γιατί κλαίς; τόν ρώτησε η Αύγη. Λυπάσαι που θα φύγεις; Θα πιάς και σ' αυτό το άσχημο τρένο, που όλο τρέχει;
— Αύγη... ψιθύρισε εκείνος, Αύγη!...
— Αυτό που δεν είχε τη δύναμη να πη ο ίδιος, τού είπε η φωνή τού αιματος. Η Αύγη τόν κύτταξε καλά — καλά και ψιθύρισε:
— Έσύ 'σαι ο μπαμπάς μου;
— Και χτύπησε τα χεράκια της με χαρά.
— Ναί, παιδί μου, εγώ είμαι ο μπαμπάς σου!
— Τότε δεν θα φύγεις πια. Θα μείνεις μαζί μου για πάντα! Δεν είναι έτσι;
— Ο Λουί, με δάκρυα στα μάτια, σήκωσε την κορούλα του στην άγκαλιά του κι' άρχισε να τη γεμίζει φιλά. Εκείνη είχε σφιχτά πάνω του, είχε δέσει τα χεράκια της γύρω στο λαιμό του και γελούσε...
— Ο ήλιος βασιλεύει, μα ο Λουί, αδιαφορώντας για τη νύχτα, που έρχοταν σιγά-σιγά, ένοιωσε μέσα του ένα άπλετο φώς, γιατί είχε τώρα κοντά του την Αύγη, την αγαπημένη του κορούλα...
ΠΙΕΡ ΜΟΡΕΛ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα τού Ζυλ Μαρυ

Η ματαωρεσμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κλαίρη κι' η Λουίζα μαρτυρούν από τις προσβολές και τα πειράγματα των άλλων ορφανών. Από διάφορες παλιές εφημερίδες μαθαίνουν λεπτομερώς όλη την υπόθεση της μητέρας τους, κι' αρχίζουν — η Κλαίρη προπάντων — να εξεγείρουνται εναντίον της, για το έγκλημά της που αντανακλά και σ' αυτές. Τέλος, αποφασίζουν να δραπετεύσουν απ' το ορφανοτροφείο, μόλις βρουν ευκαιρία. Στο μεταξύ, ο δόκτωρ Μαρινιάν, πλούσιος και διάσημος, έχει διορίστη γιατρός του ορφανοτροφείου. Τό ζήτησε ο ίδιος, μόνο και μόνο για να βρισκεται κοντά στις δυο κοπέλλες που τις στερήσε απ' τη μητέρα τους, και να τις προστατεύει. Αυτές όμως αρνούνται με πείσμα να δεχθούν οποιδήποτε βοήθεια εν μέρους του. Οι τύψεις τόν βασανίζουν, και μαζί μ' αυτές ο φόβος μήπως ανακαλύψη την αληθεία ο γιός του Γκωτιέ, που έχει γίνει κι' αυτός γιατρός, με πραγματική αξία. Και πραγματικά, από μια συνομιλία τού πατέρα του με τόν Ζαν Μπερτελέν, ο Γκωτιέ μαθαίνει τόν ρόλο που έπαιξε άλλοτε η νυνμάτευσή του στην δική της Σαρλότ. Τού γεννιούνται τότε ωριμμένες αμφιβολίες για την ενόχη της κι' αρχίζει να μελετά κρυφά τα πρακτικά της δίκης στις εφημερίδες της εποχής εκείνης.

16ον — Ναί, πατέρα...
— Σ' ενδιαφέρει λοιπόν;
— Σαν ένα μυθιστόρημα, αλλά βγαλμένο απ' την πραγματικότητα, δίχως καμιά προσθήκη απ' τη φαντασία τού συγγραφέα...
— Και ποιόν εντύπωσι σχημάτισες;
— Ό, καμιά ακόμη. Διαβάξω απλώς τα γεγονότα... απάντησε ο νεός με παράξενο τόνο, χωρίς να τολμά να κυττάξη τόν πατέρα του.
— Αργότερα, όταν τελιώσης τόν διάβασμα, θα μού πής τις εντυπώσεις σου;
— Άν τ' θέλεις... Ωστόσο...
— Συνέχισε!
— Κάτι με κάνει ν' απορώ...
— Ποιό δηλαδή;
— Πώς ο συνήγορος της Μπεκρούς δεν ζήτησε να γίνη καινούργια ιατροδικαστική εξέταση;
— Ο Μαρινιάν ανασήκωσε τούς ώμους του. — Μα ήταν τόσο φανερό η ενόχη αυτής της γυναίκας για όλο τόν κόσμο, ώστε θάταν περιττή δεύτερη εξέταση.
— Ναί, βέβαια, πρόφερε ο Γκωτιέ.
Και πρόσθεσε χαμογελώντας, αλλά με κάποιο οίκτο:
— Τό βέβαιο είναι ότι οι εφημερίδες κατατρέξανε φοβερά αυτή τη δυστυχισμένη. Έξεγείρανε όλο τόν κόσμο εναντίον της...
— Άν την είχε στη διάθεσή του ο λαός, μετά την καταδίκη της, θα την λιθοβολούσε... Μα σ' άφνω τώρα. Συνέχισε τόν διάβασμά σου.

Πραγματικά, ο Μαρινιάν βγήκε κι' έλειψε όλο τόν πρωτό σε επισκέψεις. Γύρισε μονάχα την ώρα τού φαγητού.
Δέν ήταν πολύ ήσυχος.
Τί θ' ανακάλυπτε άραγε ο Γκωτιέ, ο γιός του, που ήξερε καλά και φοβότανε την ξάστερη κρίση του και τη διορατικότητά του;
Ωστόσο, τόν καθησυχάζε κάτι τι.
Για να καταλάβη τόν μυστήριο αυτής της ύποπτης, έπρεπε να ξέρη την ύπαρξη τού γυφοκάμινου κοντά στην Πράσινη Βίλλα. Τότε μονάχα θα γεννιόντουσαν ίσως υπονοίες στο νεαρό επιστήμονα...
Εύτυχώς όμως για τόν Μαρινιάν, μονάχα μια φορά σ' όλες τις ανακρίσεις είχε κάμει λόγο για τόν γυφοκάμινο ο εραστής Λανζεώμ, χωρίς να προκαλέση καμιά προσοχή. Ωστόσο, ο Μαρινιάν ένοιωσε κάποιον

τρόμο, όταν κάθισε τόν μεσημέρι για φαγητό στο ίδιο τραπέζι με τόν γιό του. Δικαιολογήθηκε πως δεν πεινούσε και δεν έφαγε σχεδόν τίποτε.

Ο Γκωτιέ σώπαινε. Ο πατέρας του βρήκε τόν θάνατο να μιλήσει πρώτος.

— Λοιπόν, ρώτησε, ποιά είναι η γνώμη σου;

— Η ίδια με τη δική σου... Προφανώς, ήταν ένοχος αυτή η γυναίκα.

Τό χέρι τού Μαρινιάν τρεμούλιασε, απ' την ξαφνική χαρά του, κι' ένα κύμα αιματος έβαψε τόν πρόσωπό του.

— Ωστόσο, μούκαναν εντύπωσι διάφορα πράγματα... πρόσθεσε ο Γκωτιέ.

— Ποιά δηλαδή; έσπευσε να ρωτήση ο γιατρός.

— Διάβασα τὰ έξη, στην περιγραφή μιας απ' τις ανακρίσεις της Σαρλότ Λαμάρς: «Η γυναίκα αυτή βρισκόταν σε μια έκδηλη κατάσταση αποδελαιώσεως, προσποιητή ή πραγματική. Ο ανακριτής επιτύγχανε με πολλή δυσκολία τις απαντήσεις της, αφού τη ρωτούσε επανειλημμένως, γιατί άλλοτε έμενε σιωπηλή και άλλοτε απαντούσε σε άλλο πράγμα από κείνο που είχε ερωτηθεί...»

— Τί συμπεραίνεις απ' αυτό;

— Συμπεραίνω ότι η παράξενη αυτή κα-

—Σ' έχω συγχωρέσει πολλές φορές, πής είπε η ήγουμένη. Αυτή θαναί η τελευταία,

πως κι' ἐγώ, γιὰ τὴν ἐνοχὴ αὐτῆς τῆς γυναικας.

— Ασφαλῶς.
— Τότε λοιπόν;...
— Ὁ νέος γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του καὶ θὲν ἀπάντησε. Ἰσως νάχε κάποια κρυφὴ σκέψη, πού δὲν ἤθελε νὰ τὴ φανερώσῃ.
Σὲ λίγες στιγμὲς, πρόφερε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν αὐτὸ του:
— Μοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποία αὐτὴ ἡ γυναίκα διαμαρτυροῦταν ὡς τὸ τέλος γιὰ τὴν ἀθωότητά της.
— Τὸ ἴδιο κάνουν ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι.

— Πρόσεξε, δτι, ἀφ' ὅτου προφυλακίσθηκε, οἱ διάχυτες κατηγορίες ἐναντίον της ἄρχισαν νὰ διαλύωνται μία - μία;
— Ὁχι.
— Περιέργω! Εἶχε κατηγορηθῇ στὴν ἀρχὴ ὅτι δολοφονῆσε τὸ δόκτορα Ρενεβίλ... κι' ἡ κατηγορία αὕτη ἀποκλείσθηκε, μετὰ τὶς ἀνακρίσεις...

— Ἐμεινε δὲς ἡ ἄλλη.
— Ἐσχῆς καὶ τὶς συκοφαντίες γιὰ ἐνοχους ἔρωτες, γιὰ ὄργια, πού δὲν ἔχουν γίνε ποτέ, ἐφόσον ξέρομε σήμερον ὅτι ἡ Σαο-λὸτ Λαμάρς ἔπρεπε θύμα ἐνὸς ἀθλίου, πού ὠμολόγησε τὴν πράξιν του πρὶν πεθάνῃ...
— Μένει ἀκόμη ἡ δηλητηρίασι τοῦ παιδιοῦ της...

— Ὁχι, οὔτε κι' αὕτη, εἶπε ὁ Γκωτιέ μὲ παράξενη σοβαρότητα.

— Τί λές;

— Λέω: οὔτε κι' αὕτη, ἐφόσον δὲν ἀνακαλύφθηκε κανένα δηλητήριο... Θεωρῶ ἐνοχὴ αὕτη τὴ γυναίκα... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοίως, ἐφόσον ἐσύ, πατέρα, προκάλεσες τὴν καταδίκη της. Κι' ὅμως, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴν παρατηρήσω ὅτι καταδικάσθηκε πολὺ εὐκόλα καὶ ἀδασάνιστα.

— Μιὰ ἀλκοολικὴ! εἶπε ὁ Μαρινιάν ἀνασηκώνοντας τοὺς ὠμους του.

— Ἡ κοινὴ γνώμη γεγλιέται συχνά... καὶ νομίζω πὼς βλέπει ἕνα πάθος, ἐκεῖ πού ὁ γιαντρός ἀνακαλύπτει κατὶ ἄλλο, μιὰ ἀσθένεια...

Δὲν ἔγινε καθόλου λόγος γιὰ τὸ γυμνοκάμινο. Ὁ Μαρινιάν ἐκρίνε ὅτι κι' ὁ Γκωτιέ ἐπίσης δὲν θάχε προσέξει σ' αὕτη τὴ λεπτομέρεια.

Ὡστόσο, διαβάζοντας τὸ πρωτὶ στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἀφορούσε τὴν περίφημὴ ἐκείνη δίκη, ὁ νέος εἶχε σημειώσει μὲ μπλε μολύβι ὠσιμένες περικοπές. Μεταξὺ τῶν ἄλλων δέ, εἶχε βάλει ἕνα σταυρὸ στὴν κατάθεσι τοῦ Λανζερῶ...

Πατέρας καὶ γιουὸς δὲν ξαναμίλησαν πιά γι' αὕτη τὴν ὑπόθεσι ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες. Θάλεγε κανεὶς πὼς ὁ Γκωτιέ τὴν εἶχε ξεχάσει κι' ὅλας.

Αὐτὸ πίστεψε κι' ὁ Μαρινιάν. Γελίότανε

δμως. Ἡ πληγὴ τῆς καρδίας ἐκείνης θὰ μεγάλωνε ὁλοένα, θὰ γινότανε θανατηφόρος. Μιά φορὰ — ἐνῶ ὁ γιαντρός ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ὄρφανοτροφεῖο — συνάντησε τὸ Γκωτιέ.

— Πᾶς στὸ Βουβροῖ; τὸν ρώτησε ὁ νέος.
— Ναι, εἶναι ἡμέρα ἐπισκέψεως.
— Ναρθῶ μαζί σου;
— Τί νὰ κάνης;
— Θὰ μ' εὐχαριστοῦσε νὰ ἐπισκεθῶ αὐτὸ τὸ ἴδρυμα. Ἐχῶ ἀκούσει τόσα καλὰ λόγια γι' αὐτό...

— Δὲν ἀρέσουνε στὶς ἀδελφές κατὶ τέτοιες ἐπισκέψεις... Ἐχουν αὐστηροὺς κανονισμοὺς...

— Θὰ εἶχαν ἀντίρρηση, ἂν τοὺς τὸ ζήτούσε ἐσύ;

— Πιστεύω...

Ὁ Μαρινιάν ἔλεγε ψέμματα. Ὁ Γκωτιέ τὸ μάντεψε, ἀλλὰ ἔκανε πὼς δὲν τὸ εἶχε καταλάβει.

— Θαρρῶ λοιπόν ὡς τὸ Βουβροῖ μαζί σου, ἂν με θέλῃς, εἶπε. Δὲν ἔχω τί ἄλλο νὰ κάνω...

— Μὰ βέβαια! Ἐρεῖς καλὰ πὼς ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι γιὰ μένα εἶναι νὰ σ' ἔχω κοντά μου.

Στὴ διαδρομῇ, ὁ Γκωτιέ ἔμεινε στὴν ἀρχὴ σιωπηλός. Ὑστερα ρώτησε:

— Σ' αὐτὸ τὸ ὄρφανοτροφεῖο δὲν εἶναι κλεισμένες οἱ κόρες τῆς Μπεκοῦς;

— Γιατί «κλεισμένες»; Δὲν εἶναι φυλακὴ τὸ ὄρφανοτροφεῖο.

— Ὡ, γιὰ τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν θὰ διαφέρῃ καὶ πολὺ... Τὶς ξέρεῖς, ἀφοῦ ἐνδιαφέρθηκες γιὰ τὴν τύχη τους;

— Ναι... γιατί ἀνακατεῦντα ἄλλοτε σ' αὕτη τὴν ὑπόθεσι. Θεώρησα καθήκον μου λοιπόν νὰ γυλῶν ὅσο τὸ δυνατόν τὴν τύχη τους...

— Ὡστόσο νὰ τὶς γνωρίσω κι' ἐγώ...

— Γιατί; Παράξενη ἰδέα!

— Δὲν ξέρω κι' ἐγώ γιατί... Νοιώθω μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια γι' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα θύματα!

Στὸ ὑπόλοιπο ταξίδι δὲν ἐμίλησε κανεὶς ἀπ' τοὺς δύο τους.

Ὅταν φτάσανε στὴν πόρτα τοῦ ὄρφανοτροφείου, ὁ Γκωτιέ ρώτησε πάλι:

— Ὡστε λοιπόν δὲν θέλεις ναρθῶ κι' ἐγώ μέσᾳ μαζί σου;

Δὲν θάταν φρόνιμο νὰ ἀρνηθῇ ὁ Μαρινιάν, μπροστὰ στὴν τόση ἐπιμονὴ του. Ὁ αὐτοῦ γυνώσκει ἴσως ὑποψίες.

— Ἄς εἶναι, ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσο πολὺ... τοῦ εἶπε. Ἀν περιμένῃς ὅμως νὰ βρῇς ἐνδιαφέρουσες περιπτώσεις ἀσθενῶν, σὲ προειδοποιῶ πὼς θ' ἀπογοητευθῇς...

Καὶ μὴνκανε μαζί στὸ ὄρφανοτροφεῖο.

Γ'.

Ἦσαν μαλακὲς καὶ ὑποταγμένες, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα. Μὰ οἱ ἀλλεπάλληλες προσβολές, οἱ πικρίες πού τὶς ποτίσαν ὁλοένα τ' ἄλλα παιδιά, τὶς ἔκαμαν ἐπιτέλους νὰ ἐξεγερθῶν.

Ἡ μοιρολατρικὴ ἀπάθεια πού εἶχαν δεῖξει ὡς τότε, εἶχε ἐνθαρρύνει ἐκείνες πού τὶς τυραννοῦσαν.

Οἱ δύο ἀδελφές ἔχασαν ἐπανεπιθυμητὸς διάφορα πράγματα τους, κυρίως εἶδη τῆς δουλειᾶς τους. Τιμωρήθηκαν γι' αὐτό, δίχως νὰ φταίνε. Ἀλλὰ δὲν παραπονέθηκαν στὴν ἀρχή. Ἀλλωστε, δὲν εἶχαν νὰ κατηγορήσουν καμμιὰ συγκεκριμένη.

Κι' οἱ μικροκλοπὲς συνεχίσθηκαν. Οἱ ἀδικίες τιμωρίες διπλασιάσθηκαν.

Ἐδῶ καὶ μῆνες, εἶχαν στερηθῇ κάθε ψυχολογία. Δυὸ φορές πού ζήτησε νὰ τὶς δῇ ὁ Μπερελνέ, τοῦ τὸ ἀπαγορεύσαν.

Ἐκείνη πού τὶς βασάνιζε περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ὁρᾶνες, ἦταν μιὰ ψηλὴ κοκκινομάλλα, κάποια Μαρῖα Φλικὸ, τρία χρόνια μεγαλύτερή τους. Τὶς μισοῦσε δίχως λόγο, δίχως νὰ ξέρῃ κι' ἡ ἴδια τὸ γιατί, μ' ἕνα μίσος βάναυος, κτηνώδες.

Ὅτι γινόταν εἰς βάρος τους, ἦταν ἐπὶ νόμιμῃ δικῇ της.

Μιὰ μέρα, χάθηκε μέσ' ἀπ' τὸ ντουλάπι τῆς Κλαίρης ἕνα κομμάτι ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἐργαζότανε. Τὸ ντουλάπι τῆς ἦταν πάντα κλειδωμένο, καὶ κρατοῦσε ἡ ἴδια τὸ κλειδί. Μόνο ἡ ἡγουμένη εἶχε ἕνα ἀντικλεῖδι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κληῖ ἐλεγχῶ σὲ κάθε στιγμή.

Ὡστόσο, κάποιος εἶχε ἀνοίξει τὴν κλειδαριά, χωρὶς νὰ τὴν σπάσῃ.

Μιὰ πού δὲν μπορούσε νὰ κατηγορηθῇ κανεὶς, θεωρήθηκε ἐνοχὴ καὶ τιμωρήθηκε ἡ Κλαίρη.

Τὸ ὕφασμα δὲν ξαναβρέθηκε. Ἡ ἡγουμένη ἔκαμε ἀνακρίσεις, ρώτησε τὴν Κλαίρη. Ἡ νέα ἀρνήθηκε, ἔκλαψε. Μὰ δὲν τὴν πείσθηκαν.

— Εἶναι μιὰ κλέφτρα!... ψιθύρισε ἡ ἡγουμένη. Τί θὰ γίνῃ μ' αὕτη τὴν κοπέλλα; Τὴν τιμώρησε μὲ περιορισμό. Τῆς ἀπαγόρευσε νὰ ἐπικοινωνῇ μετ' ἄλλα κορίτσια, ἐπὶ δεκαπέντε μέρες.

Μὰ κι' ἡ ἴδια δὲν ἐπιζητοῦσε καθόλου τὴ συντροφιά τους. Αὐτότανε μονάχα πού εἶχε στερηθῇ τὴν ἀγαπημένη τῆς ἀδελφῇ, τὴ Λουίζα.

Ὅταν τελείωσε ἡ ποινὴ της, τὴν κάλεσε ἡ ἡγουμένη καὶ τῆς εἶπε:

— Σ' ἔχω συγχωρήσει πολλές φορές. Αὕτη θάναί ἡ τελευταία... Στὸ πρῶτο σοβαρὸ λάθος πού θὰ ξανακάνῃς, θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ σὲ χωρίσω ἀπ' τὴν ἀδελφὴ σου καὶ νὰ σὲ στελεῖω σὲ κάποιο σωφρονιστήριο... Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὲ κρατῶ ἐδῶ καὶ νὰ δίνῃς τὸ κακὸ παράδειγμα σ' ὅλες τὶς ἄλλες.

— Κάμετε ὅπως νομίζετε, ἀπάντησε ἀπλᾶ ἡ Κλαίρη. Σὰς εἶπα πὼς δὲν εἶμαι κλέφτρα. Δὲν θελήσατε νὰ με πιστέψετε. Δικαίωμά σας!

— Νὰ μὴ μιλάς μὲ περισσότερο σεβασμό! τὴ μάλωσε αὐστηρὰ ἡ ἡγουμένη.

— Καὶ σὲς νὰ εἰσάσῃς δίκαιη ἀπάντησίν μου, εἶπε ἡ νέα.

Ὑστερα ξανάρχισε τὴ συνηθισμένη ζωὴ της.

Γιὰ μερικὲς βδομάδες, ἡ Κλαίρη κι' ἡ Λουίζα βρῆκαν τὴν ἡσυχία τους. Ἐπειτὰ ἀπ' τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο, οἱ ἄλλες κατὰλαβαν ἀπ' τὴν τραχείᾳ ἐκφρασί τῆς Κλαίρης τὴν ἀπόφασί της νὰ ἐκδικηθῇ. Τρομάξαν λοιπόν καὶ δὲν τὴν ἐνώχλησαν πιά.

Ἀκόμη κι' ἡ Μαρῖα Φλικὸ φάνηκε πὼς εἶχε ξεχάσει τὶς δύο ἀδελφές.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἀκούσε νὰ λένε γι' αὐτὴν:

— Δὲν τολμάει πιά... Φοβάται!

— Ἐγὼ νὰ φοβῶ; φώναξε ἡ ψηλὴ κοκκινομάλλα. Θὰ δῆτε σὲ λίγο...

Καὶ σχεδίασε μιὰ καινούργια ἀτιμία, χειρότερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες.

Μὰ ἡ Κλαίρη πρόσεχε τώρα. Κατάφερνε νὰ μὴ κοιμάται σχεδὸν καθόλου.

Μιὰ νύχτα λοιπόν, στὸν κοιτῶνα, εἶδε νὰ περνᾷ μιὰ σκιά μπροστὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι της. Ἡ σκιά ἐκείνη σταμάτησε λίγο, φάνηκε νὰ τὴν κυττάξῃ, σὰν νὰθελε νὰ βεβαιωθῇ πὼς κοιμότανε, κι' ὕστερα διεύθυνθηκε μὲ ἀπειρεὺς προορισμὸς πρὸς τὴ γειτονικὴ.

αἰθούσα, ὅπου βρίσκονταν τὰ ντουλάπια τῶν ὀρφανῶν.

Ἡ Κλαίρη εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ Μαρῖα Φλικὸ.

Σηκώθηκε ἀδούρβα, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ ζυμνισε τὴ Λουίζα, πού κοιμότανε στὸν ἴδιο κοιτῶνα.

— Ντυσοὺ γρήγορα! τῆς ψιθύρισε.

Ἐκείνη ὑπάκουσε, δίχως νὰ καταλαβαίνει.

Ὑστερα, λούστρησαν κι' οἱ δύο ὡς τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τὶς ἀντιληφθῇ ἡ μοναχὴ, πού εἶχε τὸ κρεβάτι της στὴν ἄλλη ἀκρῇ.

Ἡ αἰθούσα μὲ τὰ ντουλάπια, δὲν ἦταν φωτισμένη τὴ νύχτα.

Μὰ ἡ Μαρῖα Φλικὸ ἦταν προβλεπτικὴ. Ἐβγάλε ἕνα κερὶ ἀπ' τὴν τσέπη της καὶ τ' ἀνάψε.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲ θὰ τὴν ἐνόχλουςε κανεὶς. Ὑστερα πλησίασε σ' ἕνα ντουλάπι καὶ τ' ἀνοίξε μὲ ἀντικλεῖδι.

Δὲν ἦταν τὸ ντουλάπι τῆς Κλαίρης, οὔτε τῆς Λουίζας.

Οἱ δύο ἀδελφές παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ ἐκείνη ἀπ' τὴ μισοκλειστὴ πόρτα. Καὶ θυμῶναν ὅτι, πρὶν ἀπὸ ἔξι μῆνες, ἡ ἡγουμένη εἶχε χάσει τὸ ἀντικλεῖδι της, πού ἀνοίγε ὅλες τὶς κλειδαριές...

Τὸ εἶχε βρῇ, λοιπόν, ἡ Μαρῖα Φλικὸ; Καὶ τί σκάρνε τώρα;...

Ἐβγάλε διάφορα πράγματα ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ ντουλάπι — κι' ἀνέμεσα σ' ἄλλα ἕνα πακέτο ἐκλεκτῆς νταντέλης τοῦ χειριοῦ, πού θὰ μπορούσαν νὰ συναγωνισθοῦν τὰ ἀριστουργήματα τῆς Μπρὺξ ἢ τῶν Βρυξελλῶν.

Ἡ ὀρφανή, στὴν ὁποία ἀνῆκε τὸ ντουλάπι ἐκεῖνο, ἦταν ἡ ἐπιθετικὴ ἐργατρία τοῦ ὄρφανοτροφείου, κι' οἱ νταντέλες της δὲν ἐπαρκοῦσαν ποτέ γιὰ τὴ ζήτησι πού εἶχαν κι' ἀκριδοπουλιότανε στὶς πελατίσας.

Ἡ Μαρῖα Φλικὸ τακτοποίησε πάλι τὸ ντουλάπι. Τὸ ξανάκλεισε, σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸ ντουλάπι τῆς Κλαίρης.

Ἐκείνη ἐσφίξε τὸ χερί τῆς ἀδελφῆς της.

— Μαντεψτε τώρα; τῆς ψιθύρισε.

— Ὁχι ἀκόμη.

Ἐγὼ ὅμως νομίζω πὼς καταλαβαίνω.

Ἡ Μαρῖα Φλικὸ ἀνοίξε εὐκόλα καὶ τὸ δεῦτερο ντουλάπι μὲ τὸ ἀντικλεῖδι. Κι' ἔχωσε στὸ βάθος τὶς νταντέλες, κάτω ἀπ' τὰ φορέματα καὶ τ' ἀσπρόρουχα τῆς Κλαίρης.

— Ἄ, τὴν ἄθλια! φώναξε ἡ κοπέλλα. Τίναχτηκε ὀρθία, χύμηξε πάνω στὴν ψηλὴ κοκκινομάλλα, τὴν πέταξε χάμω κι' ἀρξισε νὰ τὴ χτυπᾷ μὲ ἐκδικητικὴ μανία.

Πήγαινε νὰ βρῇς μιὰ ἀδελφῇ! φώναξε στὴν ἀδελφὴ της. Γρήγορα!

Ἡ κοκκινομάλλα ἀντιστεκότανε. Ἀλλὰ ἡ Κλαίρη τὴν κρατοῦσε γερά.

— Ἄ, παληοθήλυκο! τῆς φώναξε. Ἀφοῦ ἐκλεψες ἐμένα, ἤθελες νὰ με κατηγορήσουν πὼς κλέβω τὶς ἄλλες! Αὐτὸ ἤθελες, βρωμιάρα!

Οἱ ἄλλες ὀρᾶνες ζύπνησαν ἀπ' τὸ θόρυβο. Μιὰ μοναχὴ ἔτρεξε νὰ δῇ τί συνέβαινε. Ἡ Κλαίρη τῆς ἐξήγησε, μὲ λίγες λέξεις.

Ἡ Μαρῖα Φλικὸ εἶχε πιαστῇ ἐπ' αὐτοφῶρῳ καὶ δὲν σκεπτότανε κἄν ν' ἀμυνθῇ, οὔτε ν' ἀρνηθῇ. Τὴν ἐκλείσαν σ' ἕνα ἀπομονωτήριο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Κλαίρη κι' ἡ Λουίζα ἐξηγήθηκαν μὲ τὴν ἡγουμένη. Τῆς εἶπαν ὅσα εἶχαν ὑποφέρει ἐπὶ τόσα χρόνια.

Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες, ἡ Μαρῖα Φλικὸ κλείστηκε σ' ἕνα σωφρονιστήριο.

Μὰ ἡ δικαία αὕτη τιμωρία της, δὲν μπορούσε πιά ν' ἀλλάξῃ καθόλου τὸ χαρακτήρα τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ τὰ σχέδια τῆς δραπέτευσέως τους.

Εἶχαν βαρεθῇ πιά τὴ ζωὴ ἐκείνη, καὶ δὲν περίμεναν, παρὰ μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ φύγουν ἀπ' τὸ ὄρφανοτροφεῖο.

Ἡ εὐκαιρία δὲ αὕτη δὲν ἄργησε νὰ τοὺς παρουσιασθῇ.

Δ'.

Τὰ χρόνια εἶχαν κυλήσει, δραματικὰ κι' ἀπελπιστικὰ μονότονα γιὰ τὴ Μπεκοῦ, στὶς φυλακὲς τοῦ Κλερμόν.

Ὅταν τὴν κλείσανε ἐκεῖ καὶ τῆς δώσανε

νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ τῶν καταδίκων, εἶχε πῆ μονάχα στὸ διευθυντή:

— Εἶμαι ἀθῶα... Θὰ τ' ἀναγνωρίσουνε μιὰ μέρα, γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό.

Ὡς τότε, θὰ εἶμαι ὑπάκουη καὶ πρόθυμη σὲ κάθε διαταγὴ σας.

Ὁ διευθυντὴς ἀνασῆκωσε τοὺς ὠμους του καὶ παρατήρησε:

— Ἐτοὶ λένε ὅλες στὴν ἀρχή!

Ἦταν συνηθισμένον σ' αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις. Δὲν ἄργησε ὥστόσο ν' ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἡ νέα γυναίκα εἶχε τὴ σταθερὴ ἀπόφασιν νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο της.

Στὰ χρόνια πού πέρασαν ἀπὸ τότε, δὲν τιμωρήθηκε οὔτε μιὰ φορὰ.

Κάθε τρεῖς μῆνες, γράφε στὶς κόρες της. Τὰ γράμματα της ἦταν γεμάτα ἀγάπη καὶ τρυφερότητα. Ὁ διευθυντὴς τὰ διαβάσε μὲ ἐκπληξιν καὶ συγκίνησιν — γιὰ νὰ τὰ ἐξελέγῃ, ὅπως ὅλα, πρὶν τὰ παραδῶσθαι στὰ ταχυδρομεία. Ἦταν δυνατόν, λοιπόν, μιὰ γυναίκα μὲ τόσο ἀνώτερα κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα, νὰ ἐγκληματίζῃ, δηλητηριάζοντας τὸ παιδί της;

Ὅταν βεβαιώθηκε δέ, ὅτι ἡ Σαρλότ ἐνοῦσε νὰ μείνῃ πρότυπο φυλακισμένης, ἀρξισε νὰ τὴ συμπαθῇ ἰδιαίτερως.

Στὰ γράμματα της, ἔλεγε πάντα, πότε στὴν Κλαίρη καὶ πότε στὴ Λουίζα:

«Ἀγαπημένες μου μικρές. Μὴν καταριέσθε τὴν τύχη σας κι' ἐξακολουθεῖτε νάχετε ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον. Θέλω νὰ πιστεύετε πάντα στὴν ἀθωότητά της μητέρας σας καὶ νὰ λέτε μετ' ὅτου σας — ὅτι κι' ἂν ἀκούτε γύρω σας — πὼς ἔπρεπε θύμα μιᾶς μεγάλης ἀδικίας. Μὴν ἐξεγείρεσθε, παιδιά ἀπ' τὸ ὑποταχθῆτε στὴ θέλησι τοῦ Θεοῦ... Καὶ νὰ σκεπτεσθε μονάχα τὴ δυστυχισμένη μητέρα σας, πού σὰς ἀγαπάει... καὶ πού θὰ πέθαινε, ἂν δὲν τὴ συγκρατοῦσε ἡ ἐλπίδα πὼς θὰ σὰς ξαναδῇ μιὰ μέρα καὶ θὰ σὰς σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της...»

Οἱ δύο ἀδελφές τῆς ἀπαντοῦσαν κι' ἔβδαν τὰ δύο γράμματα τους στὸν ἴδιο φάκελλο.

Πὼς τὰ διαβάσε καὶ τὰ ξαναδιάβαζε, πὼς τὰ καταδρόχιζε ἡ μητέρα! Ἦταν ἡ μόνη ἀπήχησι τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, πού ἔφτανε ὡς αὐτὴν, ἡ μόνη ἀχτίδα πού ζεσταίνει ἀκόμη τὴν καρδίαν της.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄντρα της, δὲν ἤξερε καθόλου τί εἶχε ἀπογίνει, ἂν ζοῦσε, ἂν εἶχε πεθάνει στὸ φρενοκομείο.

Στὴν ἀρχή, ἡ Κλαίρη κι' ἡ Λουίζα, μικροῦλες ἀκόμη, δὲν ἤξεραν νὰ συντάξουν καλὰ τὰ γράμματα τους. Ὡστόσο περιγράφανε, μ' ἕνα τρόπο κάπως ἀσυνάρτητο, ὅσα τοὺς υπαγόρευαν οἱ πρόσφατες ἀναμνήσεις τους ἀπ' τὴν τρυφερότητα τῆς μητέρας τους κι' ἀπ' τὴ ζωὴ τους στὴν Πράσινη Βίλλα.

Στὶς ἀδελφές αὐτὲς φράσεις τους, ἡ μητέρα ξανάβρισκε τὰ παιδιά της...

Ἀργότερα, ἔστρωσε τὸ γράψιμό τους, μάθανε ὀρθογραφία. Ὅσο ὅμως μεγάλωναν, τὰ γράμματα τους γίνονταν πρὶν συντομία, πρὶν ψυχρὰ καὶ ἀραιότερα...

Ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ὀργῆς καὶ ὑποῦλης ἐπιδράσεως τῶν προσβολῶν πού δέχονταν στὸ ὄρφανοτροφεῖο. Μάθαιναν σιγά-σιγὰ νὰ περιφρονοῦν τὴ μητέρα τους.

Ἡ Λουίζα ἀντιστεκόταν ἀκόμη. Ὅταν λάβαιναν ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ φυλακὴ, αὐτὴ ἐδείχνε τὴν περισσότερην χαρὰ καὶ τὸ ξαναδιάβαζε συχνότερα ἀπ' τὴν Κλαίρη.

Ἡ μητέρα ἐνοίωθε ἀπὸ μακριὰ τὸν ἀντίτυπο αὐτῆς τῆς μεταβολῆς. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔδλεπε τὴν ψυχικὴ ἐκείνη κατάστασι καὶ πὼς παρακολουθοῦσε τὸ γκρέμισμα τοῦ βωμοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἦταν ἡ συνηθισμένη ἐποχὴ πού ἐπαίρνε τὰ γράμματα ἀπ' τὶς κόρες της, δὲν ἔλαβε τίποτε. Πέριμενε, ευερικὴ κι' ἀνυπόμονη. Μὰ πέρασαν κι' οἱ ἐπόμενες ἡμέρες, χωρὶς τίποτε νεώτερο.

Στὸ τέλος, δὲν μπόρεσε πιά νὰ συγκρατηθῇ κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ σπαρακτικὴ, πού τρομάζε τις ἄλλες φυλακισμένες. Παραδρίνοντας τὸν αὐστηρὸ κανονισμὸ τῆς σιωπῆς, πού ἴσχυε στὶς φυλακὲς τοῦ Κλερμόν, οὐρλιάσανε σὰν τρελλὰ, σηκώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανόν:

...πόφερε ακόμα περισσότερο από τότε που άκουσε και κατάλαβε τις βρισιές των χωρικών της Τουραίνης για το ανύπαρκτο πάθος της για το πιστό... ακόμα περισσότερο από τότε που ανακάλυψε το έγκλημα εις βάρος της τιμής της... κι' από τότε που την κατηγορήσανε πως δηλητηρίασε το παιδί της... κι' από τότε που άκουσε τη θανατική καταδίκη της!...

Η αγάπη των παιδιών της ήταν ο τελευταίος δεσμός, που την ένωσε με τη ζωή. Ήταν η μόνη ελπίδα της για ένα καλύτερο μέλλον... Και να που της την είχαν κλέψει!...

Τους έστειλε γράμματα ικετευτικά. 'Η Λουίζα απάντησε, μία φορά ακόμη. Μά οι βρισιές κι' οι προσβολές συνέχισαν το άσχημο τους έργο. 'Η δικαιοσύνη άργουσε πολύ να βρή, κι' οι ελπίδες της μητέρας να πραγματοποιηθούν...

Ευχότανε πια να πεθάνει, όταν μία μέρα, έντελώς άπροεβλεπτήτα, δοκίμασε μία ξαφνική χαρά που θα μπορούσε να τη σκοτώσει... Ο διευθυντής των φυλακών την κάλεσε στο γραφείο του. Καί, δίχως να την προειδοποίησε καθόλου, της είπε:

— Έχω να σου αναγγείλω μία μεγάλη είδηση!

Τίποτε πια δεν την ενδιέφερε... Μονάχα ένα πράγμα μπορούσε να τη συγκρατήσει στη ζωή.

Ξανακέρδισα την καρδιά των παιδιών μου; ρώτησε με λαχτάρα.

— Ναί, μπορείς τώρα να την ξανακέρδισεις, αν την έχασες πραγματικά, όπως φοβάσαι.

— Μά θάπρεπε γι' αυτό να τὰ δώ, να τους μιλήσω...

— Θα τὰ δής και θὰ τους μιλήσεις...

— Τὰ φέρατε εδώ; τραύλισε τρέμοντας η Σαρλότ. Λυπηθήκατε, λοιπόν, την τόσο απελπισία μου; 'Α, τί καλός που είσαστε!

— Όχι, δεν θαρρούν οι κόρες σου σε σένα. Έσύ θα πᾶς σ' αυτές...

— Έγώ; Έγώ;...

— Ναί, έσύ! Σου αναγγέλλω ευχαρίστως, ότι είσαι ελεύθερη. 'Ο πόνος σου κι' η μεταμέλεια σου έκαμε ώστε να σε λυπηθούν και να σου χαρίσουν το υπόλοιπο της ποινής σου.

— Έλεύθερη!... Έλεύθερη!... μουρούρισε η Σαρλότ, σαν χαμένη.

— Κάθισε λίγο, για να συνέλθεις...

Η Σαρλότ έπεσε σε μία καρέκλα, παραζαλισμένη, κι' έμεινε άμιλητη.

— Έλεύθερη... Είμαι ελεύθερη... ξανάπε σε λίγο.

— Ναί, και μπορείς να φύγεις όταν θελήσεις...

— Πώς! 'Ακόμα και τώρα άμέσως;

— Μά ναί, βέβαια. Κανονίστηκαν όλα. Δεν είσαι πιά φυλακισμένη.

— Ό, κύριε!... κύριε!...

Δεν μπόρεσε να πη τίποτ' άλλο η Σαρλότ, γιατί ξέσπασε σε νευρικούς λυγμούς.

Ο διευθυντής την άφησε να ξεθυμάνει.

Όταν ήρθεσε κάπως, του είπε:

— Μου επιτρέπετε να σας κάνω μία ερώτηση;

— Εύχαρίστως. Ό,τι θέλεις...

— Άποδείχθηκε, λοιπόν, η άθωότητά μου;

— Όχι. Σου είπα, ότι σου χαρίστηκε η υπόλοιπη ποινή σου...

— Είμαι όμως πάντα στιγματισμένη...

— Είσαι πάντα εκείνη που καταδικάσθηκες εις θάνατον, πρό δώδεκα έτών, για τη δηλητηρίαση του παιδιού σου...

— Τίποτε δεν μπορεί ν' αποκαταστήσει την τιμή μου;

— Μονάχα ένα πράγμα: 'Η αναθεώρηση της δίκες σου, αφού αποδειχθή η άθωότητά σου.

Η Σαρλότ σκηδώνηκε. Τὰ δάκρυά της είχαν στεγνώσει ξαφνικά.

— Δεν έχω ακόμη αυτή την απόδειξη, είπατε, σωστά; 'Αφού όμως είμαι ελεύθερη τώρα, θα την βρώ...

— Όφειλω να δείξω στα παιδιά μου πως δεν είμαι ένοχη, αλλά θύμα.

Ο διευθυντής δεν απάντησε. Είχε συνηθίσει να μη πιστεύει στις διαβεβαιώσεις των καταδικωμένων για την άθωότητά τους.

Είχε φροντίσει κιόλας να ετοιμαστούνε τὰ λίγα ρούχα της Σαρλότ και τὰ λεφτά που είχε κερδίσει με την εργασία της μέσα στη φυλακή. Της τᾶδωσε και της είπε:

— Μ' αυτά τὰ χρήματα θὰ μπόρεσης να συντηρηθής για λίγον καιρό. Μά τί σκοπεύεις να κάνεις;...

Τὸ πρόσωπό της πήρε μία έκφραση ούρανίας χαράς. Καί ψιθύρισε έκστατικά:

— Πριν απ' όλα, να ξαναδώ τὰ παιδιά μου... να τὰ ξαναδω και να τὰ φιλήσω!

Εφυγε ύστερα από μία ώρα.

Όταν βγήκε απ' τις φυλακές εκείνες, δπου νόμιζε πως θάμενε σ' όλη της τη ζωή, όταν βρέθηκε μονάχη, ελεύθερη, στον έξω κόσμο, ζαλιστηκε και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει.

Συνήλθε ωστόσο και ξεκίνησε στην τύχη, χωρίς να ρωτήσει ποιά δρόμο έπρεπε να πάρει. Τη μεθούσε η ελευθερία...

Σταμάτησε μονάχα, όταν την ανάγκασε ή κούραση κι' η πείνα.

Μπήκε τότε σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο κοντά σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό. Έφαγε, πήρε ένα δωμάτιο και κοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα, ζύπνησε άργά. Ρώτησε ποιές ώρες περνούσαν τὰ τράινα και ποιά δρομολόγια έπρεπε ν' ακολουθήσει. Αφού πήρε αυτές τις πληροφορίες, ξεκίνησε για τὸ ταξίδι της, απέραντα εὐτυχισμένη...

...Τέλος, άκουσε απ' τὸ βαγόνι της τ' όνομα του Βουδραί, που τὸ είχε προφέρει τόσες φορές σιγανά, εδώ και δώδεκα χρόνια, σαν να την έφερνε πιὸ κοντά στις κόρες της...

Κατέβηκε απ' τὸ τράινο. Τὰ πόδια της τρέμανε, η καρδιά της χτυπούσε όρμητικά.

Είχε μαζί της τὸ δέμα με τὰ ρούχα της. Τᾶβαλε κάτω απ' τὴ μηχανάλη της και βγήκε απ' τὸ σταθμό. Ακολουθούσε μερικούς ταξιδιώτες, που πήγαιναν πρὸς τὸ χωριό.

— Αυτὸς εἶν' ὁ δρόμος του Βουδραί; ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία. Έδώ εἶναι τὸ Βουδραί...

Πιὸ πέρα, συνάντησε μία μαυροφορεμένη γερόντισσα.

— Υπάρχει εδώ ένα ὀρφανοτροφείο; τη ρώτησε.

— Ναί, βέβαια. Αυτὸ που διευθύνουν οἱ καλόγριες.

— Που ακριβῶς εἶναι;

— Τὸ περάσατε. Γυρίστε πίσω και πάρτε ένα δρομάκι που θὰ βρῆτε ἀριστερὰ σας... Στην ἀκρὴ του, θὰ δῆτε κατὰ μεγάλα και καινούργια κτίρια. Έκεἶ εἶναι τὸ ὀρφανοτροφείο.

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

Κι' ἡ Σαρλότ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, τρέχοντας σχεδόν. Ακολουθούσε τὸ στενὸ και ὑγρὸ δρομάκι, που περνούσε ανάμεσα σὲ φράχτες, καρδιές και ἀκακίες... Αντίκρουσε ἐπιτέλους τὰ ψηλά κτίρια...

Έκεἶ, πίσω απ' αὐτὴν τὴν πόρτα, βρίσκονταν ἡ Κλαίρη κι' ἡ Λουίζα!

Σταμάτησε, λαχανιασμένη, σφίγγοντας με τὰ δυὸ της χέρια τὴν καρδιά της. 'Η χαρά, ἡ συγκίνηση, τὴν ἐπνίγε...

Θὰ τις ξανάβλεπε ἐπιτέλους! Μά ἦταν δυνατόν;... 'Η μήπως, τὴν τελευταία στιγμή, θὰ συναντούσε μπροστά της κάποιο ἀπρόβλεπτο ἐμπόδιο και θὰ ξαναδούλιαζε σὴν ἀγωνία της;...

Χτύπησε τὸ κουδούνι. Τῆς ἀνοίξε μία καλόγρια.

— Τί θέλετε, κυρία; τη ρώτησε.

— Έρχομαι νὰ ἰδῶ τις κόρες μου.

— 'Η μοναχὴ ἀπόρησε; Μά εδώ έχουμε μονάχα ὀρφανές...

— 'Η παιδιὰ φυλακισμένων... δὲν εἶν' έτσι;

— Μάλιστα.

— 'Ημουν κι' ἐγὼ στὴ φυλακή. Μά μὸς δώσανε χάρι κι' εἶμαι τώρα ελεύθερη.

Κι' ἡ Σαρλότ πρόσπεσε, χαμογελώντας εὐτυχισμένα:

— Έτρεξα, λοιπόν, άμέσως νὰ δώ τὰ δυὸ παιδιά μου. Εἶμαι ἡ Σαρλότ Λαμάρς. 'Η μοναχὴ ἦταν καινούργια σὲ τὸ ὀρφανοτροφείο. Δὲν ἤξερε ἀκόμη καλὰ τὰ ὀνόματα τῶν ὀρφανῶν και τὸ δρᾶμα τῆς καθεμιάς τους.

Η Σαρλότ τὸ κατάλαβε και τῆς ἐξήγησε:

— Εἶχα καταδικασθῆ εἰς θάνατον, πριν ἀπὸ δώδεκα χρόνια. Μὸς δώσανε χάρι τότε. 'Εμεινα δώδεκα χρόνια στὶς φυλακές τοῦ Κλερμόν, και τώρα μὸς χάρισαν τὴν ὑπόλοιπη ποινὴ μου... Έχω δυὸ κόρες, τὴν Κλαίρη και τὴ Λουίζα.

Η μοναχὴ εἶχε καταλάβει.

— Α, φώναξε, εἰσάστε ἡ Μπε...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ λέξι της, και κοκκίνισε για τὴν ταραχὴ που εἶδε νὰ ζωγραφίζεται σὸ πρόσωπο τῆς Σαρλότ.

Έκεἴνη χαμήλωσε τὰ μάτια της και ψιθύρισε:

— Ναί... ἔτσι με ξέρει ὁ κόσμος!

— Έλάτε μέσα!

— Θα δῶ, λοιπόν, τὰ παιδιά μου;

Η Σαρλότ ἔνωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικά. 'Η καλόγρια συγκινήθηκε.

— Θα σας ὡδηγήσω σὸ δωμάτιο τῶν ἐπισκέψεων, εἶπε. Αυτὸ μονάχα περνάει απ' τὸ χέρι μου. Θα δῆτε ὕστερα τὴν ἡγουμένην...

Μία λέξι μόνο, σὰς παρακαλῶ!... Πέστε μου, οἱ κόρες μου εἶναι ζωντανές;

— Ναί.

— Εἶναι καλὰ στὴν ὑγεία τους;

— Πολύ καλὰ.

— Καί φρόνιμες; Υπάκουες;

— Δὲν έχουμε κανένα παράπονο μαζί τους.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφὴ, εὐχαριστῶ!

Μπήκανε σ' ένα δωμάτιο σχεδόν γυμνο, με μερικούς ξύλινους πάγκους και δυὸ-τρεις εἰκόνες ἁγίων κρεμασμένες στoὺς τοίχους.

Η Σαρλότ κάθησε.

— Μὴν ἀργήσετε! παρακάλεσε τὴ μοναχὴ. Γυρίστε γρήγορα!

Η ἀπροσδόκητη ἐκεἴνη ἀφίξι της Σαρλότ, ἔφερε σὲ μεγάλη ἀμηχανία τὴν ἡγουμένην. Πῆγε νὰ τὴν βρῇ, σὸ δωμάτιο που περιέμενε.

Έκεἴνη τὴ ρώτησε άμέσως, μόλις τὴν εἶδε:

— Οἱ κόρες μου... που εἶναι οἱ κόρες μου;

Βρισκότανε τώρα σὲ μιὰ παράξενη ἐξέφυση. Τὰ μάτια της γυάλιζαν, τὰ χέρια της τρέμανε, απ' τὸν περσὸ τῆς ἀναμονῆς...

— Θα τὶς δῆτε, κυρία, ἀπάντησε ἡ ἡγουμένη. Σὲ λίγο, ἐλπίζω...

— Έλπίζετε;... Δὲν εἶναι, λοιπόν, βέβαια;

— Μά ναί, ναί... 'Ησυχάστε, σὰς παρακαλῶ, κι' ἀκούστε με ἡμεῖς τις ἐξηγήσεις που θὰ σας δώσω...

— Μά γιατί αὐτὲς οἱ καθυστερήσεις; Δὲν χρειάζομαι ἐξηγήσεις. Δώστε μου πῶς τὰ παιδιά μου! Τὰ παιδιά μου θέλω!...

— 'Αν παρουσιαζόταν εδώ, ποὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, μιὰ γυναίκα, μιὰ ἄλλη, και ζητούσε τὰ παιδιά σας, λέγοντας πὼς ἦταν ἡ Σαρλότ Λαμάρς, κι' ἐμεῖς τῆς τὰ δίνουμε, τί θὰ λέγατε τότε;

— Θα λέγατε πὼς φερθήκατε πολὺ ἐπιπόλαια και πὼς...

— Αυτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ πῆτε! διέκοψε χαμογελώντας ἡ ἡγουμένη. 'Ησυχάστε, δὲν ἤθελε καμμιὰ ἄλλη... Μά πρέπει νὰ καταλάβετε, ὅτι δὲν ξέρω ποιά εἰσάστε...

— Ἄν ἔχω νὰ κάνω πραγματικά με τὴ μητέρα τῆς Κλαίρης και τῆς Λουίζας. Ἀφήστε μου τὸν καιρὸ νὰ ζητήσω τηλεγραφικῶς πληροφορίες απ' τὴ διευθύνουσα τῶν φυλακῶν τοῦ Κλερμόν... 'Ετσι μονάχα θὰ βεβαιωθῶ...

— Καί πόσος καιρὸς θὰ χρειαστῇ γι' αὐτό;

— Μερικὲς ὥρες... πέντε ἢ ἔξη τὸ πολὺ, ὥσπου νὰ λάβω ἀπάντησι.

— Προηγούμενος, δὲν θὰ μπόρεσω;...

— Όχι.

— Οὐτε κἂν νὰ τις δώ, χωρίς νὰ τοὺς πῶ ποιά εἶμαι; ἰκέτεψε ἡ Σαρλότ.

— Όχι, ἀπάντησε σταθερὰ ἡ ἡγουμένη. Εἶναι μεγάλη ἡ εὐθύνη μου... Ἀλλωστε οἱ κόρες σας δὲν βρίσκονται εδώ σὸ ὀρφανοτροφείο αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Ἀλλὰ που εἶναι;

— Έργάζονται ἔξω... σὸ χωριό...

Η Σαρλότ σάπασε. Μιὰ ἐλπίδα εἶχε γεννηθῆ ξαφνικά σὸ βάθος τῆς καρδιάς της. Στὸ χωριό!... 'Ισως νὰ τις συναντούσε, λοιπόν...

— Θα ξανάρθω ἀπόψε, εἶπε στὴν ἡγουμένην.

— Σύμφωνοι. Κι' εἶμαι βεβαία πὼς θὰ ἔχω νὰ σας δώσω τότε μιὰ καλὴ ἀπάντησι.

— Θα μπόρεσω... νὰ πάρω μαζί μου τὰ παιδιά μου;

— Ἀμφιβάλλω... Δὲν ἔχετε ἀκόμη πόρους ζωῆς. Πὼς ν' ἀναλάβετε τέτοια εὐθύνη;...

— Ἐνῶ, εδώ κοντὰ μὲς, οἱ κόρες σας εἶναι ἀσφαλισμένες...

— Ναί, ἔχετε δικη... 'Ελπίζω, ἀργότερα...

— Ἀργότερα, μάλιστα... 'Ως τότε, θὰ μπόρῃτε νάρχεσθε νὰ τις ἐπισκεπτεσθε ὅσο συχνὰ θέλετε.

— Τὸ βράδυ, λοιπόν; εἶπε θλιμμένα ἡ Σαρλότ.

— Τὸ βράδυ!

Κι' ἡ ἡγουμένη ψιθύρισε μόνη της, καθώς ἔφευγε:

— Ποιὸς μπορεῖ ποτὲ νὰ πιστέψῃ πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα καταδικάσθηκε εἰς θάνατον, γιατί δηλητηρίασε τὸ παιδί της;... Ήταν

στιγμὲς που φαίνονταν τόσο θλιμμένη, ὥστε θὰ τὴ φιλούσα, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

Η Σαρλότ εἶχε βγῆ στὴν αὐλὴ και προχωρούσε πρὸς τὴν ἐξώπορτα τοῦ ὀρφανοτροφείου. Η πόρτα ἐκεἴνη ἦταν ἀνοιχτή.

Δυὸ ἄντρες κουβέντιαζαν σὸ κατώφλι με μιὰ μοναχὴ — ἕνας γέρος κι' ἕνας νέος.

Η Σαρλότ πέρασε ἀπὸ κοντὰ τους, χωρίς νὰ τοὺς κυττάξῃ.

Μά ὁ νέος απ' αὐτοὺς — ὁ δόκτωρ Μαρινιάν — στράφηκε και τὴν εἶδε, λεπτὴ και ψηλὴ, εὐκίνητη ἀκόμη και κομψή, με τὸ μαῦρο φόρεμά της, παρ' ὅλα τὰ χρόνια που εἶχαν περάσει, παρ' ὅλα ὅσα εἶχε ὑποφέρει!

— Ἀνατρίχιασε τότε και μουρμούρισε:

— Θεέ μου!...

— Ο Γκατιέ τὸν κύτταξε με ἀπορία.

— Τί ἔπαθες, πατέρα; τὸν ρώτησε.

Βλέποντάς τον δὲ νὰ παρακολουθῇ με τὰ μάτια τὴ Σαρλότ, που ἀπομακρυνότανε, βυθισμένη στὶς σκέψεις της, ὁ νέος πρόσθεσε:

— Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ γυναίκα;

Τοὺς εἶχε πλησιάσει σὸ μεταξὺ ἡ ἡγουμένη. Κι' ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, σιγανά, με μιὰ λέξι που συγκλόνησε τὰ νεῦρα τοῦ γιαιτροῦ:

— 'Η Μπεκρού!

— Αὐτὴ!... Πὼς εἶν' ἐλεύθερη;

— Τῆς δώσανε χάρι, κι' ἦρθε νὰ ζητήσῃ τις κόρες της...

— Ήταν τόσο δυνατό κι' ἀπότομο τὸ χτύπημα, ὥστε ὁ γιαιτρός κλονίσθηκε.

Περνούσαν, λοιπόν, μπροστά του οἱ ζωντανὲς τύψεις, μαζί με τὴν ἀπειλὴ τῆς τιμωρίας!

Η ἡγουμένη εἶχε ἀπομακρυνθῇ, μαζί με τὴν ἄλλη ἀδελφὴ, κι' εἶχε κλείσει πίσω τους ἡ βαρεῖα πόρτα τοῦ ὀρφανοτροφείου.

Μά ὁ Μαρινιάν ἔμενε ἀκόμα ἐκεἶ, σαν ἀπολιθωμένος, ἀκουμπώντας στὸν τοῖχο, με τὸ μὲτωπό του μωσκεμένο ἀπὸ ἰδρώτα.

— Πατέρα μου!... Πατέρα μου!... τοὺς λεγε ἀνίσχυρα ὁ Γκατιέ.

Κι' ὁ γέρος, χωρίς νὰ καταλαβαίνει τίποτα, μονολογούσε:

— Εἶν' ἐλεύθερη!... Εἶν' ἐλεύθερη!

Ο Γκατιέ κύτταξε τότε, ἀμίλητος, τὸν ἄνθρωπο ἐκεἶνο, που κόντευε νὰ τρελλαθῇ, γιατί εἶχε δὴ μονάχα τὴ δυστυχισμένη γυναίκα.

Καί, για πρώτη φορά ἴσως, μιὰ ἀόριστη ὑπόνοια γεννήθηκε μέσ' στὸ νοῦ του...

— Ἐπιτέλους, ὁ Μαρινιάν κατάφερε νὰ συνέλθῃ και εἶπε:

— Έπαθα μιὰ ζάλη... ἴσως απ' τὸ δυνατό ἥλιο...

— Ναί, ναί, πατέρα, τραύλισε ὁ Γκατιέ. Έλα, πάμε...

Ο γιαιτρός ἀκούμπησε σὸ μπράτσο τοῦ γιαιτροῦ του.

Η Σαρλότ κόντευε πια νὰ χαθῇ, μακριὰ, στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, περπατώντας με τὸ κεφάλι σκυμμένο, ἀπορροφημένη ἀπὸ τὶς ὀνειροπολήσεις της...

Νὰ βρισκεται τόσο κοντὰ στὶς κόρες της, κι' όμως νὰ μὴ μπορῇ νὰ τις δῇ!...

Αὐτὸ ἦταν μιὰ καταδίκη, κατ' ἀνώτερο τῶν δυνάμεων της!

Έργάζονταν σὸ χωριό, ὡς μοδίστρες, τῆς εἶχε πῇ ἡ ἡγουμένη. Δὲν θὰ μπόρουσε ἀραγε νὰ τις βρῇ;...

Ζήτησε πράγματι πληροφορίες: 'Υπῆρχαν τρία ἢ τέσσερα ἐργαστήρια, που χρησιμοποιοῦσαν τις ὀρφανές.

Η Σαρλότ τὰ γύρισε ὅλα, λέγοντας σὸ καθένα:

— Έρχομαι απ' τὸ ὀρφανοτροφείο. Μὲ στείλανε για νὰ δῶ και νὰ μιλήσω σὲ δυὸ κοπέλλες, τὴν Κλαίρη και τὴ Λουίζα Λαμάρς... Εἶν' εδώ;

Τὶς δυὸ πρώτες φορές, ὁ ἐπιστάτης τοῦ ἐργαστηρίου τῆς δῶλεσε:

— Δὲν τὶς ξέρω, δὲν ἐργάζονται εδώ. Κυττάχτε στ' ἄλλα ἐργαστήρια.

Στὸ τρίτο, όμως, ἀπάντησαν στὴ στερεότυπη ἐρώτησί της:

— 'Α, θέλετε τὴν Κλαίρη και τὴ Λουίζα Λαμάρς... Τὶς μικρὲς Μπεκρούδες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Ἀρραδῶνες

Ο κ. 'Αναστάσιος Τρανούλης και ἡ βνὴς 'Αθηνά Χαμοσφακίδη ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τοὺς εὐχομαί ταχεῖαν τὴν στέψιν. Σ.π. Μπέλλας

Ἑορταί

Εἰς τὸν ἑορτάζοντα κ. Κων/νίνον Τούτταν τοῦ εὐχόμεθα χρόνια πολλά.

Τὸ Τεχν. Προσωπικὸν τοῦ «Θησαυροῦ»

— Εἰς τὰς ἑορτάζουσας κ. 'Ελένη Φραγγέλη και 'Ελένη Κρέστα, εὐχομαι χρόνια πολλά. Σ. Μ.

Προσωπικὴ παράστασις

Τὴν Κυριακὴν, 22 Μαΐου και ὥραν 10.30 π.μ. θὰ δοθῇ εἰς τὸν κινηματογράφον «Ὁρφεὺς» προσωπικὴ καλλιτεχνικὴ παράστασις διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου τῶν θερινῶν κατασκηνώσεων. Ἡ παράστασις δίδεται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱδρύματος προσωπικῶν και τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ο

Η ψεύτικη αυτή κούκλα, βγάζει κανόν από το στόμα της, όταν γεμίση κανείς τον ναργιλέ της...

Ο μαγικός κόσμος των «ΑΥΤΟΜΑΤΩΝ»

Μικρές κούκλες, που απομιμούν τις κινήσεις των ανθρώπων και των ζώων

Σ' έναν στενό δρόμο της Άριστερης Όχθης, στο Παρίσι, υπάρχει ένα από τα πιο περίεργα καταστήματα του κόσμου: το παράξενο μαγαζί του κ. Σαρλιά, ενός ηλικιωμένου Γάλλου, που βρίσκεται συνεχώς σκυμμένος πάνω από διάφορα παράξενα μηχανικά παιχνίδια. Είναι τα «αυτόματα», μικρά και μεγάλα αρτοστοιχημένα επινοήσεις και εκτελέσεις που, χάρις σε πολύπλοκους μηχανισμούς, κρυμμένους στο εσωτερικό τους, παρουσιάζουν απομιμήσεις κινήσεων ανθρώπων και ζώων ή και δολοκλήρες σκηνές.

Ο κ. Σαρλιά ασχολείται με την ανέυρεση των μηχανικών αυτών θαυμάτων, την επίσκεψή τους και την πώλησή τους σε συλλέκτες. Έπειδή όμως η τιμή των αυτόματων λογαριάζεται συνήθως σε χιλιάδες δολλαρίων, πελάτες του Σαρλιά είναι καλλιτέχνες, όπως ο Ζόζεφ Κότεν, που αγόρασε πρό καιρού μια κούκλα, που φωτογραφίζει, ο Ροσσελίνι και η Μπεργκμαν, που αγόρασαν ένα ψεύτικο πουλί που κελαιδά μέσα σε ένα κλουδί, και διάφοροι Ευρωπαίοι και Αμερικανοί Κρόισι.

Τα ράφια, οι βιτρίνες και το πάτωμα του παράξενου μαγαζιού του Σαρλιά, είναι γεμάτα από τα αλλοκοτά αυτά παιχνίδια, που τα περισσότερα είναι φτιαγμένα εδώ και αρκετούς αιώνες. Πάνω σε μια μικροσκοπική πίστα, ένηνα ψεύτικοι μουσικοί από κέρι, παίζουν με τα μικρά όργανά τους, σκοπούς από παλές υπερτέρες, κουνώντας τα χέρια, τα πόδια και το κεφάλι τους.

Πιο πέρα, μέσα σε ένα σιδερένιο κλουδί, ένα ψεύτικο καναρίνι πηδάει από το ένα κάγκελλο στο άλλο, κελαιδώντας. Τις κινήσεις του αυτές τις διευθύνει ένα νήμα, που είναι όμως τόσο καλά κρυμμένο, ώστε δίνει την εντύπωση, ότι το ψεύτικο πουλί πετά στην πραγματικότητα. Όσο για το κελαιδισμα, προέρχεται από έναν μυστικό μηχανισμό, κρυμμένο μέσα στο ίδιο το πουλί.

Από τα πιο αγαπημένα αυτόματα του Σαρλιά, είναι ένας ελέφαντας που κατασκευάστηκε το 1761, από τον Γάλλο Πιέρ Γκωτιέ. Το μόνο που κάνει ο ελέφαντας αυτός, όταν

κουνιτιστή, είναι ότι μπορεί να περπατήσει επτά περίπου μέτρα. Αλλά οι κινήσεις του γίνονται με τόσο φυσικότητα, ώστε το μόνο που φανερώνει, ότι είναι ψεύτικος, είναι το μικρό του αναστήμα.

Το πιο πολύτιμο αυτόματο της συλλογής του Σαρλιά, είναι ένα πιστόλι του 19ου αιώνα, σκαλισμένο με χρυσάφι και στολισμένο με μαργαριτάρια στο στόμιο. Με το πάτημα της σκανδάλης, βγαίνει ένα ψεύτικο πουλί από τον «μύλο» και αρχίζει να κελαιδίζει!

Από τα πιο συνηθισμένα είδη αυτών των αυτόματων, είναι διάφορα ρολόγια, που σε κανονικά διαστήματα, ανοίγει ένα σημείο τους και παρουσιάζει μιά ολόκληρη σκηνή. Ένα τέτοιο ρολόι είχε στη συλλογή του ο Φαρούκ. Με το χτύπημα της ώρας, ανοίγει ένα μέρος του ρολογιού και παρουσιάζει μια ναυμαχία ανάμεσα σε πειρατικά σκάφη. Τα πειρατικά καράβια, μικρά κομφοτεχνήματα, είχαν κανόνια που έριχναν κανονιοβολισμούς και ένα σπύλι της ακτής φαινόταν να παίρνει φωτιά από τα πυρά.

Περίφημο επίσης έμεινε το υδραυλικό ρολόι, που έφτιαξε πριν από αρκετούς αιώνες, ένας Άραβας ωρολογοποιός, με έφτα διαφορετικές παραστάσεις. Σε μιά από αυτές, ένας αέτος πετούσε κάθε μία ώρα όρεχάκινες μπάλλες στο ανοιχτό στόμα ενός δράκοντα, ο οποίος πάλι τις πετούσε μέσα σε ένα βάζο. Οι μπάλλες χτυπούσαν πάνω σε ένα «γκόνγκ», σηματοδοτώντας τις ώρες.

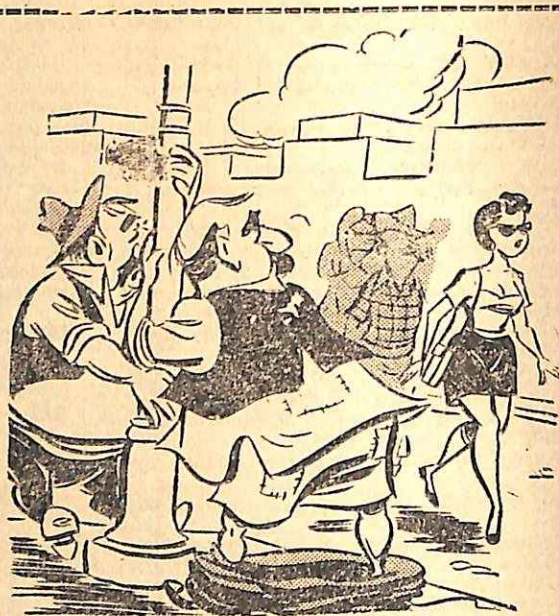
Στο έλβετικό μουσείο του Νιουσάτελ, είναι εκτεθειμένα τρία από τα ωραιότερα αυτόματα του κόσμου. Το πρώτο παρουσιάζει έναν γεροδεμένο νεαρό Γάλλο, που άποκεφαλίζει το Λουδοβίκο 16ο και τη Μαρία Άντουανέττα, ενώ στο δεύτερο μιά όμορφη νέα παίζει άρπα. Το τρίτο παρουσιάζει έναν νεό που κάθεται σε ένα γραφείο με μιά πένα στο χέρι, τη βουτά σε ένα μελανοδοχείο, την τινάζει δύο φορές και ύστερα γράφει σε ένα μπλόκ, που βρίσκεται μπροστά του διάφορες λέξεις, με κανονικά και ευδιάκριτα γράμματα!

Σε μιά τελευταία επίδειξη, το μικρό αυτό ανθρώπινο όμοιομα, έγραφε κάθε φορά που το έβιζαν σε κινήση: «Καλώς ήλθατε στο Νιουσάτελ». Ο μηχανισμός που διευθύνει τις κινήσεις του χεριού του, όταν γράφει, είναι πολύ απλός, και, με κατάλληλη ρύθμιση, το αυτόματο αυτό γράφει οποιαδήποτε φράση.

Στη Φιλαδέλφεια, έξ άλλου, υπάρχει ένα αυτόματο, που όχι μόνο γράφει, αλλά και σχεδιάζει. Πριν λίγο καιρό, επίσης, ο κ. Σαρλιά πούλησε μιά κούκλα, σε μέγεθος ανθρώπου, που ανοιγόκλεινε τα μάτια της και αναστήναζε, καθώς έγραφε ένα σονέτο!

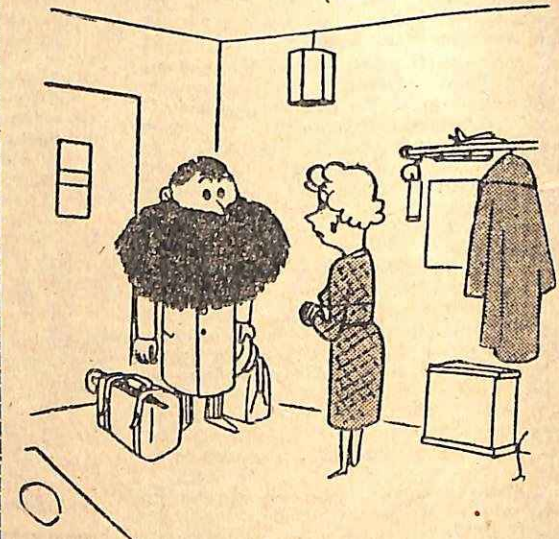
Ο Άγγλος Χένρι Μπρίτζες χρειάστηκε είκοσι χρόνια για να συμπληρώσει την κατασκευή ενός πολυπλόκου αυτόματου, που το ώνόμασε «Ο μικρόκοσμος ή το Σύμπαν σε μικρογραφία». Ανάμεσα στα άλλα, ο Μπρίτζες αναπαριστούσε τα ούρανια φαινόμενα, τις έννεα Μούσες να δίνουν μιά συναυλία, τον Όρφέα στο δάσος, ένα άλογο, μιά εξοχική τοποθεσία, κλπ.

Αλλά το αυτόματο, που θεωρήθηκε ως το τελειότερο μηχανικό παιχνίδι, ήταν μιά πάπια, που κατασκεύασε τον 18ο αιώνα ο Γάλλος μηχανικός Ζάκ ντε Βωκανσόν. Η πάπια αυτή, φτιαγμένη από χαλκό, έδινε την εντύπωση, ότι ήταν αληθινή! Μόλις άγγιζε κάποιος ένα από τα φτερά της, η πάπια του Βωκανσόν σήκωνε το κεφάλι της, άπλωνε τα πόδια της, κουνούσε την ουρά της, άνοιγε τα φτερά της, τα κουνούσε και έβγαζε κρουγές πραγματικής πάπιας.

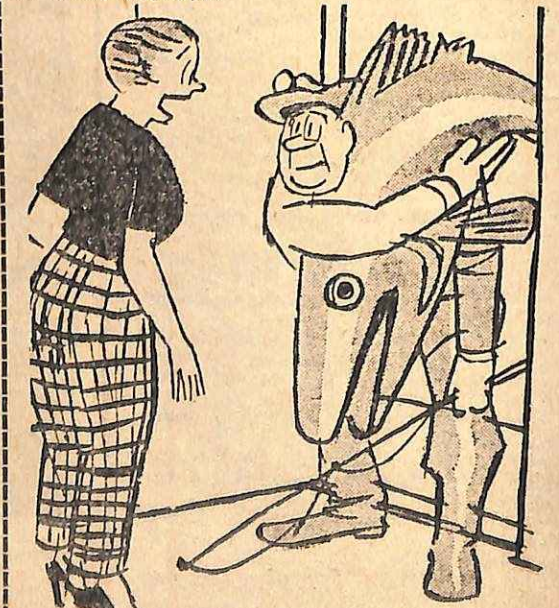

— Τίθω ένα αίσχος, ρε Γιάκουμ, αυτή με τα κοντοβράκια!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Όταν έφυγα, ξέχασα να πάρω μαζί μου την ξυριστική μηχανή!...

— Πώς; Ένα μονάχα ψάρι έπιασα;

ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ και η ζέστη

Πώς μπορείτε να τρώτε διατηρησείτε νωπά

“Αν συμβή να χαλάσει το ψυγείο σας ή αν σας περάσει από το μυαλό η ιδέα να πάτε να κατασκευάσετε το καλοκαίρι σ' ένα δάσος ή σε μιά απόμειρη ακρογιαλιά, όπου δεν υπάρχει ούτε ηλεκτρικό ρεύμα, ούτε πάγος, πώς θα κάμετε για να προσφύλαξετε τα τρόφιμά σας από τη ζέση;

Το πρόβλημα αυτό δεν είναι, εύκολο, άλλο. Μην ξεχνάτε, άλλωστε, ότι οι άνθρωποι δεν είχαν πάντοτε ψυγεία... Νά, λοιπόν, τί θα κάμετε για τα διάφορα είδη τροφίμων:

ΤΟ ΚΡΕΑΣ: Αλείψετε το με λίγο λάδι και βάλτε το μέσα σ' ένα κλουδί. Θα κρεμάσετε αυτό το κλουδί σε μέρος όπου ο αέρας να κυκλοφορεί ελεύθερα. Το καλύτερο θα ήταν να το βάλτε σε μέρος όπου να σχηματίζεται ρεύμα.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ: Αλατίστε τα με χοντρό αλάτι και σκεπάστε τα μ' ένα πανί, που θα το βρέξετε προηγουμένως μέσα σε ξύδι. Προτού τα χρησιμοποιήσετε, θα τα πλύνετε με πολλά νερά.

ΤΟ ΤΥΡΙ: Θα το τυλίξετε με μιά λεπτή γάζα που θα την βρέξετε μέσα σε λευκό κρασί και θα την στίψετε καλά.

ΤΟ ΨΩΜΙ: Αν το ψωμί σας έχει ξεραθεί πολύ, θα το βρέξετε με νερό και θα το βάλτε μερικά λεπτά μέσα στο ψούρι.

Η κόρα του θα ξαναγίνει μαλακή και η ψίχα του αφράτη. ΤΟ ΛΕΜΟΝΙ: Για να διατηρήσετε μιά λεμονόκουπα νωπή, θα την βάλτε μέσα σε μιά κούπα με ξύδι ανάποδα, δηλαδή με το κομμένο μέρος προς τα κάτω.

ΤΟ ΜΕΛΙ: Αν το μέλι σας έχει φοχίσει να τσαγγίξει, θα το διαλύσετε μέσα σε μπαιν-μαρί. Θα βάλτε, δηλαδή, μιά κατσαρόλα με νερό να βράσει και μέσα σ' αυτήν θα τοποθετήσετε μιά άλλη, όπου θα ρίξετε το μέλι. Θα τις αφήσετε στη φωτιά, ώπου το μέλι να διαλυθεί τελείως. Θα βγάλετε τότε τον άφρο που έχει σχηματισθεί από πάνω και θα αφήσετε το μέλι να κρυώσει εντελώς προτού το

ξαναβάλετε στο δοχείο.

ΤΟ ΓΑΛΑ: Θα το βράσετε επί 10 λεπτά σε καλή φωτιά. Θα βάλτε κατόπιν την κατσαρόλα με το γάλα μέσα σ' ένα μεγαλύτερο δοχείο με νερό για να κρυώσει. Αυτό πρέπει να γίνει μόλις κατεβάσετε την κατσαρόλα από τη φωτιά. Κάθε 8 ώρες θα το βράζετε κατά τον ίδιο τρόπο επί 7—8 λεπτά και θα το κρυώνετε άμεσα. Προτού το βάλτε να βράσει, θα κομματιάσετε μ' ένα κουτάλακι την πέτσα που έχει σχηματισθεί από πάνω.

ΤΟ ΒΟΥΤΥΡΟ: Για να το διατηρήσετε νωπό, θα το βάλετε επί 2½ ώρες μέσα σε μιά διόλου σόδα (τέσσερες κουταλιές της σούπας μέσα σε ένα κιλό νερό). Θα το ξεπλύνετε κατόπιν με δροσερό νερό, θα το βάλτε μέσα σ' ένα πορδές δοχείο και θα το σκεπάσετε με νερό. Αυτό το νερό θ' ανανεώνεται δυο φορές την ημέρα.

ΤΟ ΑΛΑΤΙ: Το αλάτι λιώνει με την υγρασία. Για να το προσφύλαξετε απ' αυτήν, θα το βάλτε μέσα σ' ένα γυάλινο βάζο, θα ρίξετε μερικές σταγονές καθαρούς γλυκερίνης και θα το ανακατέψετε καλά μ' ένα ξύλινο κουτάλι (5 σταγονές γλυκερίνης μέσα σε 1 κιλό αλάτι). Το γυάλινο βάζο πρέπει να κλείνει καλά.

Ο ΖΩΜΟΣ: Για να μην χαλάσει ο ζώμος από κρέας θα ρίξετε μέσα σ' αυτόν ένα κομμάτι από ευλοκάβουλο και θα το αφήσετε να βράσει μαζί κομποσά λεπτά. Θα βγάλετε κατόπιν τη χύτρα σας από τη φωτιά και θα αφήσετε μέσα σ' αυτήν το ευλοκάβουλο ώπου ο ζώμος να κρυώσει τελείως.

ΟΙ ΣΑΛΑΤΕΣ: Για να διατηρήσετε νωπά τα σαλατικά, θα τα τυλίξετε μέσα σε μεγάλα φύλλα, που πρέπει, όμως, να είναι πολύ ξερά και κατόπιν θα τα σκεπάσετε με λευκό χαρτί και θα τα κρεμάσετε με τους μίσχους τους τα άπαντα. Προτού τα χρησιμοποιήσετε θα τα βάλτε μέσα σε δροσερό νερό επί 10 λεπτά. Με τον τρόπο αυτό μπορείτε να τα διατηρήσετε νωπά επί 48 ώρες.

ΤΑ ΠΟΥΛΕΡΙΚΑ: Αφού αφαιρέσετε τα έντερα, θα τα βάλτε μέσα σε λυωμένο βούτυρο. Με τον τρόπο αυτό τα διατηρείτε επί πολλές ημέρες.

ΤΑ ΑΥΓΑ: Μην κρατάτε ποτέ το ασπράδι που χαλάει πολύ εύκολα. Μπορείτε, όμως, να διατηρήσετε ως την άλλη ημέρα τον κρόκο σκεπάζοντας τον με νερό. Αν θέλετε να τον διατηρήσετε περισσότερο, θα βάλτε λάδι αντί για νερό.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΤΟ ΚΡΕΑΣ: Τρίψτε το με αλεύρι, ρίξτε σ' όλη του την επιφάνεια πιπέρι και βάλτε το σε δροσερό μέρος. Προτού το χρησιμοποιήσετε, θα το τινάξετε δυνατά για να φύγει το πιπέρι.

ΘΘ

Τον βόηκε με τη μυρωδιά

Σ' ένα κοσμηματοπωλείο του Τσεστερτάουν των Ήνωμ. Πολιτειών, είχε γίνει μιά κλοπή. Πάνω στη βία του να φύγει, ο δράστης, είχε ξεχάσει εκεί ένα παλιό σακκάκι. Ένας αστυνομικός το εξέτασε και πρόσεξε πως μύριζε... τουροί! Πήγε άμεσα σ' ένα γειτονικό εργαστήριο τουριστών και ζήτησε ν' ανακρίνη όλο το προσωπικό. Για να μην τα πελυγοθυμή δέ, ανακάλυψε μεταξύ των εργαζομένων τον δράστη της κλοπής.

Ερωτικά κόλπα

Πήγε να τρελλαθεί απ' τη χαρά του ο Σαβί, όταν είδε να μπαίνει στο διαμέρισμά του η Έλσα Λος, η κοπέλλα που πολιορκούσε επίμονα εδώ και τόσο καιρό.

Η Έλσα ήταν μιά ανέρωχη ομορφιά, από κείνες που μένουν άτρωτες απ' τα κομπλιμέντα των κορτακίων κι απ' τα μοντέρνα τανκς του έρωτικού πολέμου, τα αλλεως λεγόμενα πολυτελή αυτοκίνητα. Μά ο Σαβί, εμπειρότατος στη στρατηγική του έρωτα, είχε καταφέρει να γνωρίσει μαζί της και να της ξεκολλήσει την ύποπτη πένα που τον επισκεπτότανε στο διαμέρισμά του. Και τώρα που την έβλεπε εκεί, η χαρά του εκδηλωνόταν με το κλασικό σύμπτωμα της καρδιακής ταχυπαλμίας.

Την έβαλε να καθήσει, της πρόσφερε ένα λικέρ. — Όραίο το σπιτάκι σας... του είπε εκείνη, κυττάζοντας γύρω. Ζήτηε μόνος εδώ; — Ολομόναχος, σαν έρμητις... που βασανίζεται απ' τους πειρασμούς!

Η Έλσα γέλασε. Κι' έπειδή είναι γνωστό πως μιά γυναίκα που γελάει έχει μάλλον διάθεση για παραχωρήσεις, ο Σαβί δεν χασομέρησε: Πήρε τότε χέρι της ανάμεσα στα δικά του κι' άρχισε την ερωτική επίθεσι, με ομαδικά πυρά ευγλυπτίας.

Η νίκη φαινόταν να του χαμογελά... όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι της εσωπορτας, έμμεσα και παρατεταμένα: Ντρίιν!

— Νά πάρ' η όρνη! φώναξε ο Σαβί. Σηκώθηκε, πήγε ως την πόρτα και ρώτησε από μέσα: — Ποιος είναι;

— Ο Μέγας Δούκ της Βαυαρίας! απάντησε μιά επιτακτική φωνή.

Ο Σαβί...

Σύγχρονες Ιστορίες

Δεν περίμενε επισκέψεις πριγκίπων ο Σαβί... Όταν έπρεπε να έρθει από ένα τέτοιο τίτλο κι' αποφασίσει ν' ανοίξη.

Ο επισκέπτης ήταν ένας άντρας πανύψηλος, με μακριά γενειά και μαλλιά, ψαρά, φορούσε μιά φθαρμένη ζακέτα και μιά κοκκίνη γραβάτα, που θα ξεερέθιζε ακόμα και το ησυχώτερο βωδι. Κρατούσε στα χέρια του ένα ψηλό καπέλλο κι' ένα κοντό μπαστούνι με κοκκίνη λαβή.

Φαινόταν ως 50 χρόνων. Μά όποιος τον έβλεπε, θάταν πρόθυμος να τον βρού 20 χρόνια νεώτερο, για να μην έχη μπελάδες μαζί του... Πραγματικά, τα μάτια του έλαμπαν ανήσυχα! Πρέπει ναταν δραπέτης κάποιου φρενοκομείου...

— Τί θέλετε; τον ρώτησε λιγο διαστακτικά ο Σαβί.

— Θέλω το κεφάλι του Ταλ-λευράνδου! απάντησε εκείνος μ' υπόκυψη φωνή. Κλείστε την πόρτα, θα σας φανερώσω ένα μυστικό του Κρότους!

Θάβλεπε πολύ ο Σαβί να τον πετάξει έξω με τις κλωτσιές. Μά οι σωματικές διαστάσεις του κι' ο επιτακτικός τόνος του του κόψανε τη φόρα...

«Ήταν απαραίτητο να μου κοιταχθεί τώρα εδώ αυτός ο τρελλός;» σκέφθηκε.

— Ακούστε, κύριε, του είπε ευγενικά. Είμαι τώρα πολύ απασχολημένος. Έλατε πάλι αύριο, να τα πούμε πιο ελεύθερα.

— Κανείς μυστικός πράκτωρ, έ; ψιθύρισε ο τρελλός, κλείνοντας του το μάτι.

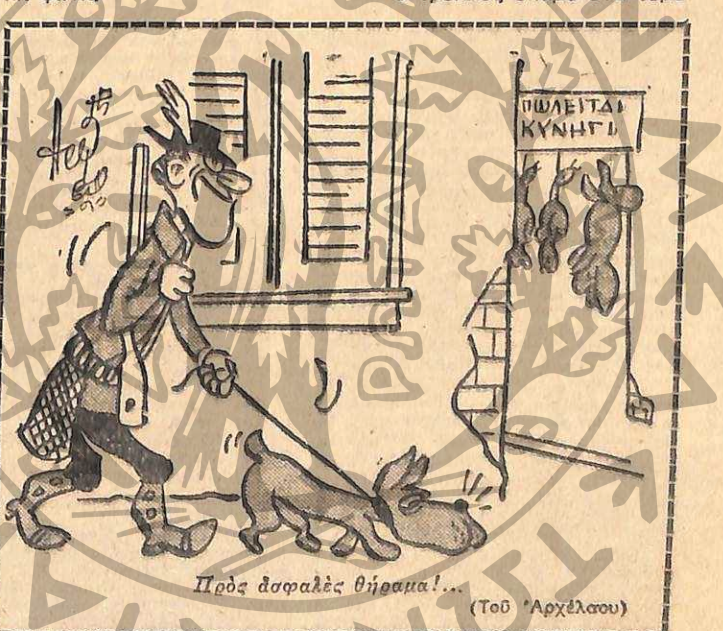
— Όχι. Κάποια κυρία που θέλει να μείνει άγνωστη...

— Ω, λατρεύω τις άγνωστες κυρίες, όταν δεν κρύβουνε κρυπτογράφηση στα καλτσάδες τους! δήλωσε ο άνεπιθύμητος επισκέπτης.

Και προχώρησε προς την άλλη κάμαρα. Ο νεός τον ακολουθούσε, θέλοντας και μη. Έξυπνος στην Έλσα μ' ένα νόημα πως ήταν τρελλός.

— Ο Μέγας Δούκ της Βαυαρίας! ανάγγειλε συγχρόνως με σόμφο.

Ο τρελλός έκαμε ένα τεμε-

Προς ασφαλές θάνατα!... (Του Αρχέλαου)

να και χαιρέτισε «άλα τουρκ-
κα».

— Καλημέρα σας, του είπε η
«Ελσα» δισκοδεσφώντας. Μα έ-
σεις φαίνοσαστε μάλλον σαν
το σουλτάνο «Αβδούλ Χαμίτ»!

— Αυτός είμαι, απάντησε ο
τρελλός εμπιστευτικά. Ταξει-
δεύω όμως με ψευδώνυμο, για
να μη μ' ανακαλύψουν οι ε-
νόχοι του Μεγάλου Βεζύρη.
— Υστερά ξέσπασε ξαφνικά ο
Ένα άγριο γέλιο.

— Σεμίραμις, βασίλισσα της
Βαβυλώνας! φώναξε. Προσφέρω
το θρόνο μου για ένα σου φίλι.
— Ε, φτάνει πιά! επεněθε ο
Ξαδιέ. Ούτε από δω, άλλω-
ς θα φωνάξω την αστυνομία!
Ο τρελλός ξάρωσε απειλη-
τικά τα φρύδια του, ακούμπη-
σε την άκρη του μπιστοτινού
του στην κοιλία του Ξαδιέ και
πρόφερε με μακάβρια φωνή:

— Τα σκουλήκια της γης ά-
γάλονται κι' ετοιμάζονται να
καταβροχθίσουν τις σάρκες
σου!

Το πρόσωπό του είχε πάρει
έκφραση οσάννικη. Η «Ελσα»
είχε γίνει κατάκλιμη.

— Καλλίτερα να φύγετε! της
ψιθύρισε ο Ξαδιέ. Αυτός ο ά-
νθρωπος είν' επικίνδυνος!

Πραγματικά, η νέα πήρε το
παλτό και το καπέλό της και
γλύστρησε έξω. Ο Ξαδιέ κί-
ταξε τον τρελλό, με την έκ-
φραση εκείνη που προηγείται
συνήθως απ' τους φόνους εκ
προμελέτης. Σκέφθηκε τις ψυ-
χαίες στιγμές που είχε χάσει
έξ αιτίας του...

«Ποιος ξέρει αν θα ξανάρθω
ή «Ελσα...» είπε με το νου του.
Σαν ναχε μαντέψει τη σκέ-
ψη του αυτή, ο τρελλός του
είπε ξαφνικά, με ύφος τελείως
ισορροπημένο:

— Μην ελπίζετε να ξανάρθω
ή δεσποινίς «Ελσα»!
— Πώς! Την ξέρετε λοιπόν;
φώναξε ο νέος.

— Βεβαίως την ξέρω. Της
κάνω κόρτε εδώ και δυό μ-
νες. Και σας βεβαίως πως δεν
θ' αφήσω να μου την πάρετε!
Η λογική του «τρελλού», ο
ήρεμος τόνος του, κάνανε τον
Ξαδιέ να τ' αοστίον. Κι' η κα-
ταπληξή του μεγάλωσε, όταν
τον είδε να βγάδι τα ψεύτικα
γένεια και την περρούκα του
και να ξεσκεπάσει μία φυσιο-
γνωμία νεανική και συμπαθη-
τική.

— Μα... δεν είσατε λοιπόν
τρελλός; τράυλισε.

— Ναί, είμαι τρελλός... από
έρωτα για τη δεσποινίδα «Ε-
λσα»! Γι' αυτό, όταν εξακριβώ-
σα πως θαρχόταν εδώ, μετα-
μορφώθηκα έτσι κι' ήρθα να
σας καλώ να το σκεχθείτε... Πέ-
στε την αλήθεια: Δεν με πε-
ράσατε για γνήσιο μανιακό;

Ο Ξαδιέ δεν μπορούσε να
κωνέψει το πάθημά του... «Η-
ταν η πρώτη φορά, στην έρω-
τική του καριέρα, που του σκα-
ρώνανε τέτοιο κουνέρι!

Σκέφθηκε ωστόσο πως δεν
ήταν αδιόρθωτο τα πράγματα...
— Σας συγχάρω, είπε προσ-
παθώντας να συγκεντρώσει όλη
την αξιοπρέπεια του. «Ήσαυτε
αφαστος ως τρελλός. Ως έ-
ρωτευμένος όμως, αμφιβάλλω
αν θα τα καταφέρετε έτσι ω-
ρα... Μην νομίζετε πως εξα-
σφαλιστός τήν όριστική νίκη,
επειδή με παραμερίσατε σήμε-
ρα! Θα τα ξαναπούμε!

— Έτσι νομίζετε;... Σας ά-
ναγγέλλω λοιπόν μ' εξαίρετική
ευχαρίστηση ότι η «Ελσα» φέ-
νει αύριο μ' ένα πλοίο για μία
μεγάλη κρουαζιέρα στην «Α-
νατολή»! «Εχω κρατήσει ήδη
μία καμπίνα, δίπλα στη δική
της. Σας είδοποιώ δε πως δεν
υπάρχει άλλη θέσις ελευθερίας!

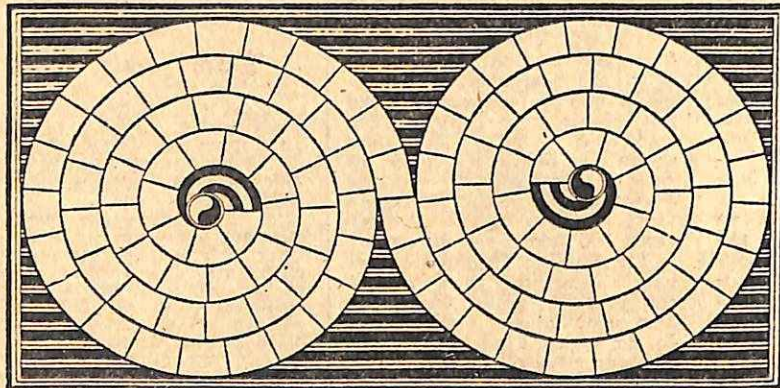
...Μερικές μέρες αργότερα,
μία κάρτα, στολμένη από κά-
ποιο λιμάνι της «Ανατολής», ά-
ννηγαίε στον Ξαδιέ τους άρ-
θρωνες της «Ελσας» Λός με
το «Μεγάλο Δούκα της Βαυα-
ρίας».

Γ. ΜΙΝΑΡΝΤΙ

Παιγνίδια

Διπλός κοχλίας

«Αν βρής τις 20 λέξεις που έπεξηγούμε κατω-
τέρω και τις τοποθετήσεις στη σειρά, τη μία κα-
τόπιν της άλλης μέσα στο σχέδιό μας αρχίζοντας
από το κέντρον του άριστερου κοχλίου, θα μπο-
ρέσετε τότε να διαβάσετε αναδρομικά, αρχίζον-

τας δηλαδή από το κέντρον του άριστερου κοχλίου,
27 νέες λέξεις, των οποίων επίσης σας δίνουμε πιο
κάτω τις σημασίες.

Ο αριθμός μέσα σε παρένθεσι αντιπροσωπεύει
τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης
λέξεως.

ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

- 1) Μη περιμένετε πολλά απ' αυτόν (7).
- 2) Μας εξασφαλίζει ένα χρηματικό ποσόν που
μας χρειάζεται (7).
- 3) Νοστιμίζει πολλά γλυκίσματα (7).
- 4) Ζημιά (6).
- 5) Χώρα της Β. Αμερικής (6).
- 6) Έχει σχέση με τη μύτη μας (7).
- 7) Νομίσματα και συνεκδοχικός κινητή περιου-
σία (7).
- 8) Τετρώμα από κρυσταλλικό ασέδεστη και άρ-
γυλλον (5).
- 9) Βγαίνει απ' τη θάλασσα (5).
- 10) Χώρα της Ν. Α. Ασίας (5).
- 11) Παράβασις των νόμων (6).
- 12) Πάθος της κεφαλής (6).
- 13) Κράτος νάνος της Ευρώπης (6).
- 14) Τροφή για αρρώστους (5).
- 15) Φημίζεται για τα ποδιά της (5).
- 16) Πρωτεύουσα ομώνυμου ελληνικού νομού (6).
- 17) Οι χωρικές σκεπάζουν μ' αυτό το κεφάλι
τους.
- 18) Συσώρευσις χώματος στη ρίζα φυτού (8).
- 19) Τέρας της μυθολογίας μας (5).
- 20) Σύνολον ατόμων με κοινούς σκοπούς (4).

ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

- 1) Πολύνησον του Ειρηνικού (6).
- 2) Γυναικείο δόμα που συνήθίζεται στα χω-
ριά (6).
- 3) Συνοδεύει την ευτυχία (4).
- 4) Καπέλα (5).
- 5) Διευκολύνει την μεταφορά φρούτων (6).
- 6) Ζωγράφος γνωστός στους φοιτητές του Πα-
νεπιστημίου Αθηνών (3).
- 7) Ψάρι του γλυκού νερού που βγαίνει και στην
ξηρά (6).
- 8) Τέτοιο είναι το χάδι (5).
- 9) Ελαττωματικός σύνδεσμος (3).
- 10) Μαζί πάντα (5).
- 11) Πόλις της Ιαπωνίας στη νήσο Χόντο (5).
- 12) Δεν έχουν συντροφιά (4).
- 13) Ουρανόπεπτη τροφή (5).
- 14) Λατινική μετάφρασις της Βίβλου (5).
- 15) Κυνήγι (4).
- 16) Γάλλος ζωγράφος και χαράκτης του πε-
ρασμένου αιώνα (4).
- 17) Ποδοσφαιρική συνάντησις (4).
- 18) Υπερβολικά τομμή (5).
- 19) Χώρα της Α. Ασίας (4).
- 20) Διαμέρισμα του σπιτιού (4).
- 21) Ζιζάνιο του σίτου (4).
- 22) Ο κυριώτερος θεός των Φοινίκων (4).
- 23) Εορτάζει στις 21 Μαΐου (4).
- 24) Πάτσι (ξεν.) (3).
- 25) Ο οίνος της Αγίας Μεταλήψεως (5).
- 26) Ράτσα (3).
- 27) Δηλώνει επανάληψιν (4).

Σωστό — λάθος

Από τις δυό λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που
συνδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις
διαγράφετε εκείνη που δεν ταιριάζει.

- 1) Ο Σοπέν έγραψε περισσότερες συμφωνίες
από τον Μπετόβεν: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Το ρούμι βγαίνει απ' το ζαχαροκάλαμο:
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3) Στην Ισπανία υπάρχουν περισσότερα από
20 ήφαιστεια: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Ένας άνθρωπος 30 χρόνων έχει περίπου
10 λίτρα αίμα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

5) Οι πιο ύψηλοι κάτοικοι της Γης είναι κατά
μέσον όρον οι Νορβηγοί: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Η Κορσική κατελήφθη για ένα διάστημα
από τους Άγγλους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Η Κορέα ήταν πρό του πολέμου Ιαπωνική
κτήσις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) Το αυγό της στρουθοκαμήλου ζυγίζει περί-
που όσο 50 αυγά κόττας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Ο Νέρων εξέλεγε αυτοκράτωρ σε πολύ μι-
κρή ηλικία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

10) Το Μπουένος
Αϊρες έχει πάνω ά-
πό δυό εκατομμύρια
κατοίκους: ΣΩΣΤΟ
— ΛΑΘΟΣ.

Ηλικίες

Η κυρία Μαρτίσα
πγαίνει κάπου μαζί
με τον γιο της, ο-
ταν ξαφνικά συναντά
στο δρόμο ένα γνω-
στό της που είχε να
τον δει πολλά χρόνια.
— Ο γιός σας εί-
ναι; άπορεί εκείνος.
Δεν μπορεί να το πι-
στέψω πως μεγάλω-
σε τόσο. Και πόσων
χρόνων είναι τώρα;
— Καί οι δυο μαζί
του άπαντά η κυρία
Μαρτίσα. Έχουμε 100 χρόνια. Πριν από 20 χρόνια
όμως έγω είχα τα τριτάσια ακριβώς χρόνια ά-
πό τον γιο μου.

Πόσων χρόνων είναι η μητέρα και ποιά είναι η
ηλικία του γιού;

Αποστάσεις και ταχύτητες

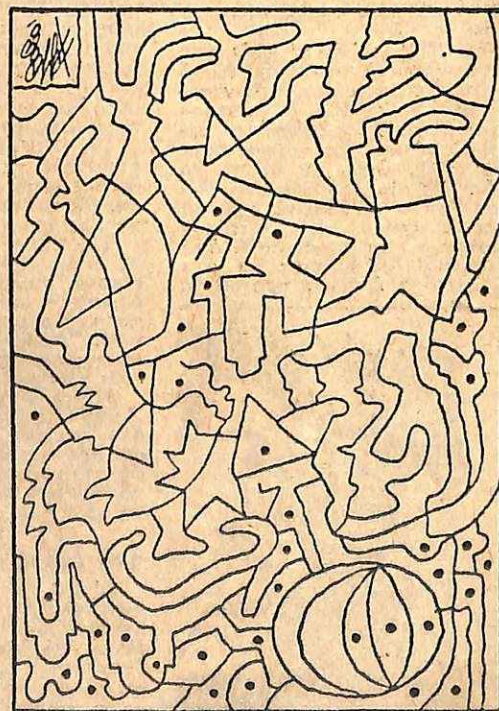
Ένας πεζός πγαίνει από το χωριό Α στο χω-
ριό Β.

Φτάνοντας σ' ένα σημείο που απέχει 5 χιλιό-
μετρα από το χωριό Β κутτάζει το ρολόι του και
λέει:

— Περπάτησα συνεχώς με 4 χιλιόμετρα την ώρα.
«Αν εκάλυπτα 5 χιλιόμετρα την ώρα θα βρισκό-
μουν τώρα σε απόστασι ενός χιλιόμετρου από το
τέρας».

Πόση ώρα περπατούσε ο πεζός και ποιά είναι
η απόστασις που χωρίζει τα δυό χωριά;

Ξέρετε να ζωγραφίζετε;

Τι κρύβεται μέσα στην εικόνα αυτή; Για να το
βρής δεν έχετε παρά να μαυρίσετε μ' ένα μαύρο
μολύδι τα διάφορα σχήματα του σχεδίου μας που
περιέχουν μαύρη κουκκίδα. Η εργασία αυτή θα
σας κάνει ν' ανακαλύψετε ότι έχετε και ταλέντο
ζωγράφου το οποίο πιθανόν άγνοούσατε.

Οι λύσεις στη σελίδα 82

Ένα τζίν με τη Γκλόρια

— ΝΑ μου τηλεγραφήσης άποψε, Μόρρις. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
στις 9, στο σπίτι της χορεύτριας Γκλό-
ριας Σάιμον. Νωρίτερα δεν θα έγρα-
ποία ώρα θα είμαι έλευθερος, είπε στο νεαρό βοηθό του
ο έπιθεωρητής της Σκώτλαντ Γουάντ Φίλιπ Μύλλερ, καθώς φορού-
σε το παλτό του για να φύγει.

— Στης Γκλόριας Σάιμον... της δηλητηριάστριας; ρώτησε πα-
ραξενεμένος ο Μόρρις.

— Ναί, της δηλητηριάστριας, επανέλαβε ο Μύλλερ μ' ένα πι-
κρό χαμόγελο, τονίζοντας με έμφασι τη λέξη.

Την άδωσσι της Γκλόριας Σάιμον από το δικαστήριο, την εί-
χε πάρει κατάκαρδα, σαν μία προσωπική προσβολή. Από την
ημέρα, που είχε αρχίσει τις ανακρίσεις για την σκοτεινή αυτή ύ-
πόθεσι, δεν έπαψε να έδρακιάσεται μέσα του, όλο και περισσό-
τερο, η πεποίθησι πως η Γκλόρια ήταν η δηλητηριάστρια του
φίλου της, του πλούσιου τραπεζίτη Όλιβερ Στάνλεϋ. Άλλα το
δικαστήριο την είχε άπαλλάξει, «έλλειπει επαρκών αποδείξεων».

Η αλήθεια ήταν πως η χορεύτρια είχε καταφέρει να παρουσιά-
ση σπουδαίους μάρτυρες, που ένισχύσαν την θέσι της με έπιχει-
ρήματα κάθε άλλο παρά αξιοκαταφρόνητα. Ο μάγειρος, η ύπι-
ρότρια και ο μπάτλερ καταθέσανε πως είχαν οι ίδιοι ετοιμάσει
δύο τζίν, που έδωσαν ο ένας στον Στάνλεϋ και ο άλλος στην Γκλόρια.

— Ο μπάτλερ καταθέσανε πως είχαν οι ίδιοι ετοιμάσει
δύο τζίν, που έδωσαν ο ένας στον Στάνλεϋ και ο άλλος στην Γκλόρια.
— Ο μάγειρος, η ύπι-
ρότρια και ο μπάτλερ καταθέσανε πως είχαν οι ίδιοι ετοιμάσει
δύο τζίν, που έδωσαν ο ένας στον Στάνλεϋ και ο άλλος στην Γκλόρια.
— Ο μάγειρος, η ύπι-
ρότρια και ο μπάτλερ καταθέσανε πως είχαν οι ίδιοι ετοιμάσει
δύο τζίν, που έδωσαν ο ένας στον Στάνλεϋ και ο άλλος στην Γκλόρια.

— Ξέρετε τί ήπιατε, κύριε έπιθεωρητά; ρώτησε η Γκλόρια, γε-
λώντας σαρκαστικά.

«Ο Μύλλερ ήταν ο μόνος, που, χωρίς να άμφισβητή τις μαρ-
τυρικές καταθέσεις, υποψιοζόταν πως κάτι άλλο ύπρχε στη μέ-
ση —κάτι, που δεν μπορούσε να το προσδρίσει. Μ' όλο που
είχαν περάσει δυό χρόνια από την δίκη, αυτός δεν έννοούσε να
κλείσει την υπόθεσι στο άρχειό του. Κι' από καιρό σε καιρό,
τότε με το ένα και τότε με το άλλο πρόσχημα, έπισκεπτόταν τη
Γκλόρια στο σπίτι της, έλπιζοντας πάντα ν' ανακαλύψη το μι-
στικό που του έφευγε».

«Απόψε θα είναι η τελευταία φορά...» συλλογίστηκε, καθώς
χτυπούσε το κουδούνι του σπιτιού της Γκλόριας. «Αν δεν κα-
ταφέρω τίποτε, θα προσπαθήσω να πείσω τον έαυτό μου, ότι
γελάστικα».

*

«Ο έπιθεωρητής Μύλλερ περίμενε στο σαλόνι δέκα λεπτά, έ-
γαν άνοιξε η πόρτα και προχώρησε προς το μέρος του, με το λι-
γνιστικό βάδισμά της, η Γκλόρια Σάιμον.

— Ποιος καλός άνεμος σας έφερε πάλι στο σπίτι μου, ήσπε-
κτω; είπε η Γκλόρια, ενώ του έδινε το χέρι, μ' έναν τόνο άνε-

παίσθητης εϊρωνείας στη φωνή της. Με συγχω-
ρείτε, που σας έκανα να περιμένετε. Ήμουν λίγο
αδιάθετη και είχα ξαπλώσει στο κρεβάτι, όταν ο
μπάτλερ μου άνήγγειλε την έπισκεψή σας. Οά μου έπιτρέψετε να
σας προσφέρω λίγο τζίν, για να γιορτάσωμε την ευχάριστη αυ-
τή έκπληξι;

«Ο Στάνλεϋ συνήθιζε πολύ να πίνει τζίν», συλλογίστηκε ο
Μύλλερ.

— Ναί, άποκρίθηκε. Το τζίν είναι το αγαπημένο μου ποτό.

«Ο μπάτλερ έφερε ένα μπουκάλι τζίν, δυό ποτήρια και τους
σερβίρισε. Η Γκλόρια άγγιξε το ποτήρι της με τις άκρες των δα-
χτύλων και κούταξε τον μπάτλερ έπιτιμη-
τικά».

— Το τζίν είναι πολύ ζεστό, Ούίλλιαμ.
Φέρε μας παγι.

Το άσημνο σερβίτισιο με τα συμμε-
τρικά παγάκια του ηλεκτρικού ψυγείου ήταν
σε λίγο μπροστά τους, πάνω στο τραπέζι.

— Ευχαριστώ πολύ, Ούίλλιαμ, είπε η
Γκλόρια, καθώς έβριχνε ένα παγάκι στο πο-
τήρι του έπισκεπτη της. Δεν σε χρειά-
ζομαι άλλο άποψε, μπορεί να πγαίνησι.

— Θα θέλετε, φαντάζομαι, κι' έσεις λί-
γο πάγο, είπε ξερά ο Μύλλερ.

Καί χωρίς να περιμένη την άπάντησή
της, έπιασε με την λαβίδα ένα παγάκι και
το άφησε να γλυστρήσει στο ποτήρι της.
Το πρόσωπο της Γκλόριας χλώμιασε πα-
ράξενα.

Την στιγμή εκείνη, χτύπησε το τηλέφω-
νο. Η Γκλόρια πήγε να πάρη το άκου-
στικό. Η ρόχη της ήταν γυρισμένη προς
τον έπισκεπτη της.

— Ζητούν έσας κύριε έπιθεωρητά... εί-
πε. Είναι κάποιος Μόρρις.

Ο Μύλλερ σπκώθηκε και πήρε το ά-
κουστικό.

— Ναί, Μόρρις... άπάντησε. Μπορείς
σε μία ώρα να περάσης από το σπίτι
μου... Θα σε περιμένω.

— Λοιπόν, ρώτησε εϊρωνικά η Γκλόρια,
καθώς ο Μύλλερ έανακάθησε, τόσο πολύ
με φοβόσαστε, ώστε να βάξετε να σας τη-
λεφωνούν, όταν έρχόσαστε στο σπίτι μου;

— Θα ήθελα να συζητήσωμε μαζί για
μερικά πράγματα, μίς Σάιμον, είπε ο Μύλ-
λερ, άποφενώντας να άπαντήσει στην έ-
ρώτησι. Άλλα, πρώτα, άς πιούμε...

Υψωσαν τα ποτήρια τους, τσουςγκρίσα-
νε και τ' άδειάσανε κι' οι δυο μαζί μονο-
μιάς ως τον πάτο.

— Ξέρετε τί ήπιατε, κύριε έπιθεωρητά;
ρώτησε η Γκλόρια, γελώντας σαρκαστικά.

— Ναί, τζίν...

— Τζίν, άλλα τζίν δηλητηριασμένο! Κι' έγω έπίσης, Μύλλερ!...
«Έμένα, όμως, δεν με νοιάζει. Από καιρό ήθελα να δώσω ένα τέ-
λος στη ζωή μου. Δεν έχω πεντάρα πιά, είμαι καταχρεωμένη... Ο-
ταν έμαθα πως ήρθατε να με δíte, σκέφτηκα πως ήταν μία θαυ-
μάσια ευκαιρία για να πεθάνωμε κι' οι δυο μαζί. Δεν έξεχασα ποτέ
τον ρόλο, που είχατε παίξει στη δίκη μου. Καί δεν έχω πωμεί να
σας μισώ».

«Και τώρα, αν θέλετε, θα σας άποκαλύψω το μικρό μου
μυστικό. Ένα μυστικό, που θα το πάρωμε κι' οι δυο μας στην
Αϊωνιότητα. Κάνατε το λάθος να μην προσέξετε ποτέ πως έχω
στο σπίτι μου ηλεκτρικό ψυγείο. Για μένα, ήταν πάρα πολύ άπλό
να ρίξω στο νερό λίγο άχραιο, υγρό δηλητήριο. Το νερό πάγωσε
μαζί με το δηλητήριο σε μικρά, συμμετρικά παγάκια, που δεν δια-
φέρανε σε τίποτε από τα συνηθισμένα. Στον Στάνλεϋ άρεσε πολύ
το παγωμένο τζίν. Κι' αυτό βοηθούσε πολύ το σχέδιό μου, γιατί
το τζίν είναι κάπως πικρό και εξουδετερώνει τη γεύσι του δηλη-
τηρίου. Ο μπάτλερ έτοιμάσε τα ποτά και πήρε ο ίδιος από το
ψυγείο τα παγάκια. Ακριβώς όπως κι' άπόψε!...

«Ο Μύλλερ σπκώθηκε

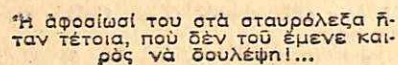
— Λυπούμαι πολύ, μίς Σάιμον, άλλα δεν θα δεχθώ την πρόσ-
κλησί σας. Προτιμώ να μείνω στη γη.

Πήρε το σταχτοδοχείο από το τραπέζι και το έφερε κοντά στο
πρόσωπό της.

— Κιτάξτε, μίς Σάιμον. Το τζίν με τον πάγο, που μου δώ-
σατε, το έχωσα, όπως βλέπετε, εδώ μέσα. Καί εσυνάγμισα με τζίν
το ποτήρι μου, χωρίς πάγο αυτή την φορά... Ο Μόρρις τηλεφώ-
νησε την κατάλληλη στιγμή, που είχατε γυρισμένη την πλάτη σας...

«Ο Μύλλερ δεν μπόρεσε να συνεχίση... Ένα ξευγάρι διεσταλιμέ-
να μάτια είχε καρφωθεί άπάντα του, με μία έκφρασι που φάνερνε
άπερίγραπτη άπογοήτευσι και κατάπληξι. Η Γκλόρια Σάιμον δεν
ζούσε πιά...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΣΤΟΡ

Σταυρόλεξα σε δυο γλωσσες,
για διαφήμισι, για προπαγάνδα
και χωρίς διάγραμμα

Ἡ εὐρεία διάδοσις τῶν σταυρο-
λέγων ὀφείλεται κατὰ ἕνα μεγάλο
μέρος στο γεγονός, ὅτι εἶναι ἕνας
ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους τρόπους, ποὺ
ὑπάρχουν γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ
μόνος του. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἀ-
σκησις ἦταν γνωστὴ τοὺς ἀρχαίους
Ἕλληνας — ὅχι φυσικὰ στὴ σημε-
ρινὴ τῆς μορφῇ — καί, ἀργότερα, οἱ
Ρωμαῖοι τὴ θεώρησαν σαν ἕναν ἀρι-
στον τρόπο διασκεδάσεως.

Άλλά, στη σημερινή του μορφή, το σταυρόλεξο είναι μία σχετικά καινούργια επινοήσι. Το πρώτο τυπωμένο σταυρόλεξο, έκανε την επίσημη εμφάνισή του μόλις πριν από 44 χρόνια, σε μία αμερικανική εφημερίδα, χρειάστηκε δε να περάσουν δεκατρία ολόκληρα χρόνια, για να καθιερωθούν τα σταυρόλεξα.

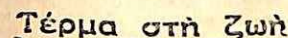
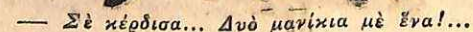
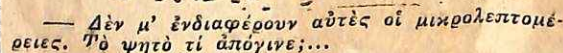
Το 1924, όταν δύο Αμερικανοί εκδόθηκε κυκλοφόρησαν σε βιβλίο την πρώτη συλλογή σταυρολεξών, οι Αμερικανοί έπαθαν σε λίγο... σταυρολεξομανία! Πολύ γρήγορα, η μανία αυτή διαδόθηκε σε όλες σχεδόν τις χώρες και άπτεκνε φανατικούς επάθους ανάμεσα σε ανθρώπους όλων των κοινωνικών τάξεων και των επαγγελμάτων.

Σήμερα, από τις 1785 ημερήσιες έφημερίδες που κυκλοφορούν στην Αμερική, οι περισσότερες έχουν καθιερώσει τη δημοσίευσή τους σταυρολέως κάθε μέρα. 'Ακόμη και οι «Τάιμς του Λονδίνου», που θεωρούνται τα ως μια από τις σοβαρότερες έφημερίδες του κόσμου, έχουν καθιερώσει εδώ και χρόνια το καθημερινό σταυρόλεξο.

Περισσότερα από είκοσιπέντε περιόδια, που ή ύλη του αποτελείται από αποκλειστικά από σταυρώσεις και άλλα πνευματικά παιχνίδια, κυκλοφορούν δύο φορές το μήνα στην Έμερικη και πολλά από αυτά έχουν κυκλοφορία μεγαλύτερη από 100.000 αντίτυπα. Σε κανονικά διαστήματα, έξ' αλλου, κυκλοφορούν βιβλία που περιέχουν μόνο σταυρώσεις.

Παλαιότερα επίσης, κυκλοφορούσαν ειδικές εκδόσεις με σταυρόλεξα αποκλειστικά για παιδιά, σταυρόλεξα με θρησκευτικό περιεχόμενο και σταυρόλεξα που τα έφτιαχναν μεγάλες προσεκτικότητες.

σμός ήταν να διασκεδάσουν τους ανθρώπους, τα σταυρόλεξα έχουν βρ
ήμερα ένα σωρό χρήσεις. Έτσι, α

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐπιστολῆς ποῦ
ἔλασα ἀπο τὴν ἀναγνώστριά μας
ἌΝΘΡΩΠΩΝΙΣΤΗΝ ΝΕΟΝΤΟΝ

Αρραβωνιασμένη έχω να κληθώ γενικότατα μερικές παρατηρήσεις στα κορίτσια εκείνα, που για φύλλο πηγήμα συλλογίζονται να θέσουν τέρμα στη ζωή τους. Οι περισσότερες αποφάσεις αυτού του είδους παίρνονται έπειτα από μία εγκατάλειψη από μέρους του νεού, ο οποίος υποτίθεται ότι αγαπούσε τη νέα. «Αλλά» αν πραγματικά αγαπούσε τη νέα, θα την εγκατέλειπε; «Όχι, βέβαια, Γι' αυτό να ειοθε βέβαιες. Γιατί ο τιμωρ και σοβαρός

αίτες, γιατί ο τιμωρός και δούσας
άνδρας, που αγαπά, δεν θέλει ποτέ
να λησθή το παραμικρό των αγα-
πημένων του, πολύ δε περισσότερο
την ηγγκαταλείψει με τη μία ή
την άλλη πρόφαση. Στην προκειμέ-
νη περίπτωση της Άρραξωνί-
σ μένεις, ο νέος την ηγγκατέλει-
πει, γιατί ο πατέρας της δεν της δι-
νει για προίκα όσα ζητάει αυτός.
Άλλ' ένας τέτοιος νέος, που πα-
ράρρησε σ' έρωτικά αίσθηματά μια
νέα, μπορεί ποτέ να την αγαπήσει
αληθινά; Κι, κρίξει ή στυγνοκρί-
σει;

Ποτέ! Πρέπει να προσφέρη κα-
ταλύει την ανάπη του, μόνο όταν βρι-

νει της την αγιότητα.
 σης ειλικρινή αποπόκρισι.
 Μή θυσιάζετε λοιπόν τα νειάτα
 σας, την ύγεια σας, τη ζωή σας,
 για ανθρώπους ανείδικους να γίνουν
 σύντροφοι της ζωής σας.
 Για την χαμένη μου ά-
 γάπη: Φοβόσαστε μήπως δεν
 σας καταλάβω. Δεν υπάρχει τέ-
 τοιος φόβος. Έκείνο όμως που θέ-
 λω να σας παρατηρήσω είναι ότι
 δεν πρέπει να απελπίζεστε.
 Δεν είναι τόσο σοβαρή η κατάσταση.
 Κι' αφού, μάλιστα, άλλη-
 ...

σὶ σας, καὶ
λογαρεῖ με τὸ σπῆτι σας, δὲν περ-
τεῖ να στενοχωρηθῇ διόλου. Ἡ
παρεγγύησή μου εἰς ὅτι ἐὰν δύο
γρομμᾶτα θά διαλυθῇ καὶ θὰ ἐ-
ργαστῇ στὶς πρώτες φιλικές
πανέθετες. Ἐκεῖνο, ὁμως, που
δὲν θέλω νὰ σας ρωτήσω εἶναι τὸ ἐ-
ξής: Οἱ γονεῖς σας γνωρίζουν τὴν
σχέσιν; Ὅτι οἱ τους κοροϊβεύει ὡς
ἀλλοφροναμένους κρυφα;
Αὐτοὶ θέλν νὰ πταν διάλου αὐτό.
Τούτῳ ἀπάντων θὰ ἀποκαλύψετε, θὰ
ἐκθέσετε τοὺς ὄλους καὶ θὰ
ἐπιστρέψετε πρὸς ἡμᾶς. Καθάλα:
Νομίζω ὅτι εἰναι τόσο σοβαρό,
ὥστε νὰ μὴ λ. Α. Μ. Τ. Τ.

Τὸ ζήτημα ὅμως ἀπέσπασε καὶ σκεπτικὸς τὸ βά-
νωτο: Καὶ μάλιστα, ἀφοῦ δὲν ἄ-
νιστο ἀκούει κανένα ἀπὸ τοὺς
γαστὰς ἰσχυροὺς καὶ μὴν παραφε-
ρῶν ἀπὸ ἀπελπισίας, τίς ὅπως
δὲν πρέπει νὰ ἔχετε. Κ' ἀφοῦ οὐ-
τε μὴν ἔνα, οὔτε μὴν ἄλλο
ἔχετε σχέσεις, παρὰ μόνον τι-
πικῆς, φιλικῆς, καὶ μὴν ἐκτεθῆ-
σι πολλοῦ, νὰ κρατήσῃ τὴν θέσι
σας, τὴν σοφιστικὴν σας, τὴν ἀξιο-
πρεπείαν σας καὶ νὰ ἀφήσῃ τοὺς
γονεῖς σας νὰ κάνουν τὴν ἐκλογὴν
τοῦ. Γιατὶ αὐτοὶ ἀσφαλῶς θὰ δια-
τάξουν καὶ νὰ δώσουν τὸν καλὸν

Μικρούλα Ν. Β.: Είναι πολυ λυπηρά όσα διάβασα στο γράμμα σας. Λυπηρά γιατί ενώ είσθε

ΔΥΔΙΑ - ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ

ἰατροὺς

Δερματολόγος - Αίσθητική

Δέχεται 11—1 καὶ 5—7

Σέκερη 4, α' όδoς. Παρό-
δoς Κέντρου Τηλ 612-450

Σας παρακαλώ ΠΑΛΑ ΟΥΣ

επιστρέψετε και να του πείτε ότι
πιο λογικό είναι να τα καταθέσει
στο Ταμειντήριο, γιατί αν τα
βρούν οι γονείς σας, μπορεί να
σας παρεξηγήσουν. Προσπαθήστε ν'
άρραξωνισθήτε.

Ἡ ἀποκριτὴ μὲν ἔην: Κάνετε μεγά-
 λο σπλάνα, να στετικοφώρησθε μὲ
 τὴν κατάστασι που ἔχει δημιουργηθῇ.
 "Αν ἀρχίσετε τὴ γυνίκα να κά-
 μαλώματα, ἡ ζωὴ θα ἀκατατί-
 στη ἀφόρητη, θα γίνη κακόβαλο,
 κι' ἐκείνος τότε ἀπὸ πείσμα γιὰ να
 καλύψῃ μιὰ ἀνυπεράσπιστη, ἀντὶ
 να τὴ βαρεθῇ, θα προσκολληθῇ πῶ
 πολὺ σ' αὐτήν. Ἐνῶ, ἐν ἀλλάξει
 τακτικῇ, δηλαδὴ ἀν τὸν ὑποδέχε-
 σθε σπiti σας μὲ ἐνδοσυασμῶ, μὲ
 χαμόγελο, χωρὶς να τοῦ ἀναφέρετε
 ποτὶ τίποτα γιὰ τὴν ἄλλη, να εἴσθε
 βέβαιη διὰ πολὺ γρήγορα τὴ βα-
 ρεθῇ. Προσέχετε, ὁμως, οὔτε καί
 σ' ἐκείνην να κάνετε σκηνῆς. Θὰ
 καταλάβῃ ὅτι τὴν ἐιρωνεύσετε καί
 θ' ἀποτραβήχθῃ το ταχύτορ, γιὰτὶ
 σ' ἐκείνην θὰ μελὴν ἡ ντροπῇ.

ὁ ἑκείνου πρὸς μετάνοιαν ἡ ἀποστολή.
 Ἄπελπισσάμενη καρδιά,
 Σ. Β. Α.: Ἀπορρίψτε, γιατί φέρθη-
 κε ἔτσι. Ἀπλούστατα, γιατί ἀκόμη
 εἶναι πολὺ μικρὸς καὶ ὥς πού νά
 μεγαλώσῃ, θά ἔχῃ κάνει τὰ ἴδια σὲ
 πολλές.

Ἀπορώ, ὅμως πῶς ἔσεis ἕνα τό-
σο λογικὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι πα-
ρασυρρήκατε ἀπὸ ἕνα νεαρό, ποῦ
θὰ καυχᾶται μεθασμένο ὅτι ἔκανε
πολλὰς κατακτήσεις καὶ θὰ δείχνῃ
μάλιστα στοὺς φίλους του μὲ ὑπε-
ρφάνεια τὶς φωτογραφίες τῶν κο-
ριτσιῶν, ποῦ κατέκτησε. Περιφρο-
νῆστε τον λοιπὸν, ἀδιαφορῆστε γιὰ
τὴ ζωὴ του καὶ κυττάδετε τὸν ἑαυ-
τὸς καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του.

τὸ σὰς καὶ τὴν ἀσιόπρεπτα σὰς.
 Δυστυχισμένη Ἰ σὶ κρ.:
 Εἶναι δυνατόν μιὰ γυναῖκα παντρε-
 μένην δεκαπέντε χρόνια, ν' ἀνταμ-
 βανταί πρώτῃ φορά ὅτι δὲν ἔχει μὲ
 τὸν ἀντρα της ποτὲ καμμία τρυφε-
 ρότητα; "Ὅλα τὰ παραδεχομαί, αὐ-
 τὸ ὅμως ποτέ. "Αλλά καί ἂν ἀκόμη
 ἴσως δὲν ἀπορίξῃ.

συμβαιήσασθαι τέτοιον, δὲν ἀποδίδω-
σιν κατὰ τὸ σφάλμα στὸν ἄντρα. Μὴν
παρασπονδίες, λοιπὸν, καὶ μὴ ἐξ-
γυῖαί τε καὶ ποτὲ δὲν εἶναι ἀσάα. Ἄν-
ἔξωσαν μερικεὶς γυναῖκες πόνο γαρ-
τεύου τοῦ ἀνδρα τοὺς μὴ ἔνα-
χόμενολ, μετὰ μὲν θερμῇ ὑπόθεσιν, μετὰ
τὴν καθυποτακτικὴν δὲν ἔβω-
παρὸν ἡ ἀνδρῶν, ποτὲ δὲν ἀπὸ
τῆς μετὰ τὴν πυρωδία τῆς κοιλίας
τῆς μετὰ τὸ βλαστᾶν ὅρας τοῦ θήμα-
τος. Στὸ χερί σας, λοιπὸν, εἶναι
να ἔχετε τὴν πῶ τρυφῇ συνήκῃ
συμπεριφορά, ἀσκέι να τὸ βλέπετε.
Μετὰ τὰς, Τρίποδας: Βλέπω, ὅτι

.....

ο ἄνθρωπος σας δεν είναι κακός και
 ότι δεν έχει πάψει να σας αγαπάει.
 "Έχει βέβαια, ένα άκακο ελάττω-
 μα, που το ανέχεσθε εσείς η ίδια
 από την αρχή, επειδή τον αγαπού-
 σατε. Πάντως δεν είναι ανάγκη ού-
 τε ν' απελθίζετε, ούτε να κλαίτε,
 ούτε... ν' ακούσε τι λένε οι γειτο-
 νες. Τώρα, με τι τρόπο θα τον συμ-
 μαζέψετε στο σπίτι; Θα σας συμ-
 βούλευα την ομοιοπαθητική μέθοδο.
 "Αλλά δεν ξέρω το χαρακτήρα του.
 Νά βγαίνει κι' εσείς. Προσπάθη-
 σε να τον πείσετε να βγαίνει πιο
 συχνά μαζί.

Β. α. ι. λ. ε. ο. - "Ε μ α ν ο υ η. - Είσας ένας τίμιος και λογικός νέος που μπορεί περὶ τῆς ἡλικίας σου, νὰ κρίνετε μὴ ἐγγέλῃ ἀφαιρῆσαι τὰ πράγματα. Ἡδὲ ἔχετε ἀποκρυπτασάμενα μιά γνώμη. "Ἐχετε κ' ἕναν ὠριμενὸν σκοπὸν στὴ ζωὴ σας. Νὰ παντρευθεῖτε ἕνα λογικὸ, ἀγνὸ κορίτσι. Τί μένει; Νὰ ἀρσώσθετε πρὸ πολλοῦ τὴ δουλειά σας, νὰ προσδεύεστε στὴ σταδιοδρομία σας γιὰ νὰ χρεῖται καὶ τὸ θάρρος ν' ἀντιμεταπίστετε κάθε δυσκολία ἐκ μέρους τοῦ πατέρα της, ποὺ ἐκείνη ἀπὸ φαῖτα τὸ πόσο καλὸς. Μὴν παρῶσθε ἀπὸ τίς προτάσεις τῆς ἄλλης καὶ μπλεχθεῖτε σὲ κανένα ἄσχημον παιχνίδι. Τότε θὰ γίνετε πολὺ δυστυχισμένοι, γιὰτὶ θὰ ἔχετε, πόσο πολὺ ὑπόκειται μιά κοπέλλα ἀγνή, γιὰ σᾶς.

Ἡ Ερώτα καὶ ἡ θῆκη Θ. Κ.:
Δέν ἐναι μόνο ἀνθρώκας ἀλλὰ καὶ
κακός. Νόμισε τί εἶπτε ξετρελλὰ
μέχρι τοῦ ἐπὶ τέτοιον βαθμῷ. Ἐ-
πὶ τῇ τῇ ξεφαστιάσατε. Δέν σεῶ-
σθη τίποτα. ἀξιοπρέπεια,
οὔτε τιμὴ, οὔτε κοινὴ ἐκτίμη-
σις. Σοῦ τοῦ τοῦ μέσα ἀρκεῖ ἕνας
σκοπός: νὰ σὰς καταστρέφει ὡς
ἀνθρώπου. ὡς ἀνθρώπου. ὡς ἀν-
θρώπου, λοιπόν, πῶς ῥωτᾷτε ἂν
τέτοιον ἀνθρώπου, ἐνὸς θὰ ἔπρεπε ἂν
τὴν πρώτη στιγμήν νὰ τὸν διώζε-
τε καὶ νὰ μὴν τὸν ξεναώθητε πῶ
ποτέ.

MI PANTA

Διεύθυνση και μελετητής

Ἀνάνια Π. «Χελιδόνι τῆς ἀγάπης»: Μὲ ἀπορία μου βλέπω αὐτὴν πρῶρα... ἀναπτύ-
ξι τοῦ αἰσθηματός σας, να θέλετε
σὲ ἡλικία δεκαεσσάρων μόλις
χρόνων, ὅπως μοῦ γράφετε πῶς
εἰστε, να σὰς πῶ «πῶς θὰ μπορέ-
σετε ν' ἀγαπήσετε καὶ εἰς, γιὰτί
δὲν ἔχετε ἀκόμα γνωρίσει τὸν ἑ-
ρῶτα». Γιὰ φαντασθεῖτε, ἀλήθεια!

Το επιτοχιμένο αυτό ένοστιανέ παρήκε πρό ήμερών στο ξενοδοχείο «Αλφειών» του Λονγύ. Μπήκε κατά την διάρκεια ενός διαγωνισμού καλλιτεχνών να εκλογίη το έργο της Μαίαντας. Ο φωτοσμιερ Κρίε Χάινεν θάλασε να πάρη μήσο το δυνατό πιο έντυπαια φωτογραφία των υποψηφίων έχουε την ισορροπία του κι' έπεσε στο νερό, βίνοντας έτσι την ελκαρία σ' έναν άλλο ανάθελο του, να πάρη το ένοστιανέ πού δηλομεύοι.

Σας φαίνεται, ότι αυτό είναι «καθυστερημένο» αστικό ούλο; Και βιάζεστε να... τακτοποιήσετε αισθηματικά; Και μάλιστα βρήκατε και τον άνθρωπο, ένα γυναικείο ούλο, που θέλετε να του εκμυστηρευθείτε το αισθηματικό σας, αλλά δεν έχετε με ποιόν τρόπο να του μιλήσετε... 'Αλλά αν αφύσισμα τ' αστεία. Και να μου κάνετε τη χάρη να σκεφθείτε σοβαρώτερα για τις άλλες, τις πραγματικές και κοινωνικές υποχρεώσεις που έχετε στον εαυτό σας. Και, αντί να σπαταλάτε άσκοπα και επιπόλαια τον πολύτιμο καιρό σας σε τέτοιες φαντασιώσεις, είναι ασυγκρίτως προτιμώτερο να μάθετε λίγη ορθογραφία, γιατί το γράμμα σας είναι... φρικτό από την άποψη αυτή!

«Είθε να μ' αγαπά» «Ελένη» «Αν έλαβα και προηγούμενο γράμμα σας, θα σας έχω ήδη απαντήσει. Σχετικά τώρα με το δεύτερο σας, έχω να σας απαντήσω τα εξής: 'Από τα όσα τουλάχιστον μου περιγράφετε για την στάση και γενικά για τις εθιμολογίες του νεαρού, μόνον με την εντύπωση πως η διάθεση του για σας πρέπει να είναι σοβαρή, αφού δεν έχει διαταγμούς να μιλήσει για το αισθηματικό του σε σας και στην αδελφή σας. 'Αν και σείς, λοιπόν, είστε βέβαια για το αισθηματικό σας απέναντί του και τον κρίνετε αξιο και σοβαρό για να σας χαρίσει την εύθυμία, με την προϋπόθεση πάντοτε του γάμου, δεν βλέπω για ποιόν λόγο να μην ενδιαφέρονται τον σκοπό του, φυσικά, μέσα στα όρια της σεμνότητας και της αξιοπρέπειας. Θά πρέπει να του πείτε, ότι οφείλει όχι εν' αντιμετώπιση, αλλά να εξηγήσει και συντόμα μάλιστα, με τον πάτερ σας, να δώσει ένα λόγο στους δικούς σας, σαν έντιμο και ευπρεπή άνθρωπο. Πρέπει να τους μιλήσει και όχι να περιμένει... 'Απολογηθεί, όταν σας δούν μαζί. Γιατί να φανεί η εκδήλωση του σαν κοινωνικός καταναγκασμός, όταν έχω πραγματική αγάπη για σας και πραγματικά θέλει τη νόμιμη ένωση σας;

Σ παραγμένη καρδιά: 'Αν κρίνω απ' όσα μου γράφετε, φοβάμαι, ότι ο νεαρός αγαπημένος σας, έστω και αν σας εκνευρίζει εκδηλώσεις και σας εδίδει, έρωτικό φίλτρο, κατά βάθος δεν είχε σοβαρό σκοπό για σας, εννοώ 'ν' αποκαστασθή κάποτε μαζί σας, για να πραγματοποιήσει και να ολοκληρώσει έτσι την αισθηματική του «ευτυχία». Γιατί, αλλοιούτως, στις παρατηρήσεις που του έκαμε ο συγγενής σας προσημαίνοντας του, θα έπρεπε να εξηγήσει ειλικρινά και με φιλοτιμία και να βεβαιώσει, ότι ο σκοπός του για σας είναι σοβαρός και δεν αποβλέπει μονάχα στο να περάσει ευχάριστα τον καιρό του με τη γνωριμία σας. Γιατί, λοιπόν, δεν έκανε αυτό, τα πρώτα και απαραίτητα, που θα έκανε κάποιος που αποβλέπει με αγαθό σκοπό στην αισθηματική του σχέση; Με την επιφύλαξη αυτή, την πολύ αξιοπρεπή και ύστερα από το γεγονός, ότι ο νεαρός έχει ήδη απομακρυνθεί από κοντά σας, και έφυγε πιά από τον τόπο σας, νομίζω πως δεν πρέπει και σείς να ενδιαφέρεστε ακόμα για την τύχη αυτού του αισθηματικού, που ασφαλώς δεν ήταν προωριμένο για να διαρκέσει και, πολύ λιγότερο, να δικαιωθεί νόμιμα.

Ανδρέα Κορεάτος: Είστε έντελως ασυγκρίτως για την α-καταστήτητα, θα πρέπει να το πώ, διαγωγή σας απέναντί της κοπέλας. 'Εσείς, άνθρωπος μυαλωμένος και με συναισθήματα της εύθυνης και του χρέους, δεν έπρεπε να παρασυρθείτε από τον πειρασμό και να βρεθείτε στη σημερινή στενωπό; Τώρα βλέπετε και ο ίδιος σε τι αδιέξοδο οδηγούν οι νεανικές επιπολαιότητες. Τι πρέπει

να πω και τι να σας συστήσω: 'Ακόμα και αν εξηγήσετε στους γονείς της κοπέλας τους λόγους, για τους οποίους πρέπει να συγκατανεύσουν στο γάμο σας με την θυγατέρα τους, είμαι σχεδόν βέβαια πως δεν θα πεισθούν και, αντίθετως, θα κάνουν το καθετί να σας απομακρύνουν από κοντά της. 'Αλλά αφού δεν βλέπω να έχετε και καμιά άλλη ελπίδα για καλύτερη λύση, νομίζω πως αξίζει να δοκιμάσετε την τύχη σας, μιλώντας στους δικούς της, αφού πρώτα συνεννοηθείτε και με την ίδια την αγαπημένη σας, ώστε παραλλήλως να ενεργήσουν κι' εκείνη για να τους πείσει. 'Αν απορρίψουν την πρότασή σας, τότε, βέβαια, δεν σας μένει άλλο παρά να αποτραπείτε εύχρημα. 'Όσο για την κοπέλα, θα της αξίζει το μαρτύριο της τύχης, για να διδαχθεί, ότι ποτέ δεν πρέπει να θυσιάζει ώριμες αρχές ηθικής και κοινωνικής ευπρέπειας στην τρέλα μιας αισθηματικής περιπέτειας...

Μπλεγμένο με τη νύφη: 'Αν έλαβα και προηγούμενο γράμμα σας, θα σας έχω ήδη απαντήσει. Σχετικά τώρα με το δεύτερο σας, έχω να σας απαντήσω τα εξής: 'Από τα όσα τουλάχιστον μου περιγράφετε για την στάση και γενικά για τις εθιμολογίες του νεαρού, μόνον με την εντύπωση πως η διάθεση του για σας πρέπει να είναι σοβαρή, αφού δεν έχει διαταγμούς να μιλήσει για το αισθηματικό του σε σας και στην αδελφή σας. 'Αν και σείς, λοιπόν, είστε βέβαια για το αισθηματικό σας απέναντί του και τον κρίνετε αξιο και σοβαρό για να σας χαρίσει την εύθυμία, με την προϋπόθεση πάντοτε του γάμου, δεν βλέπω για ποιόν λόγο να μην ενδιαφέρονται τον σκοπό του, φυσικά, μέσα στα όρια της σεμνότητας και της αξιοπρέπειας. Θά πρέπει να του πείτε, ότι οφείλει όχι εν' αντιμετώπιση, αλλά να εξηγήσει και συντόμα μάλιστα, με τον πάτερ σας, να δώσει ένα λόγο στους δικούς σας, σαν έντιμο και ευπρεπή άνθρωπο. Πρέπει να τους μιλήσει και όχι να περιμένει... 'Απολογηθεί, όταν σας δούν μαζί. Γιατί να φανεί η εκδήλωση του σαν κοινωνικός καταναγκασμός, όταν έχω πραγματική αγάπη για σας και πραγματικά θέλει τη νόμιμη ένωση σας;

Βοηθήσατε τον
συγλογράφο σας
για μεγαλύτερα
απόδοσι

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ

Parker
Quink

Το μοναδικό
μελάνι που
περιέχει το
solv-x

Τιμαί: Είς φιαλίδια των 7,10 και 15 Δρχ.
Είς όλα τα καλά Καταστήματα και Χαρτεπορικά
Γεν. 'Αντ. διά την 'Ελλάδα Β. ΔΕΡΤΙΛΗΣ 'Αμερικής 1

Δύνασθε να αποφεύγετε τας
ένοχλητικές διαταραχάς χρή-
σιμοποιούντες αποκλειστικά το
μελάνι QUINK στο συγλογρά-
φο σας.
Το ειδικό συστατικό Solv-x της
μελάνης Κουίνκ καθαρίζει τον
Συγλογράφο σας καθώς γρά-
φετε.
Προλαμβάνει 'εμπρόσθως στα-
ματήματα και θλάβας οφειλό-
μενα εις όξω των κοινών με-
λάνων. 'Η μελάνη Parker
QUINK υπάρχει εις 6 ωραιό-
τατα χρώματα.

να το κυριότερο, ότι είσαθε άκό-
μα πολύ νέος και ότι το περιφη-
μο αισθηματικό σας «υφασμάκι» δεν
είναι παρά ένα καπρίτσιο ή, μά-
λλον μια αισθηματική περιέργεια,
που δεν έχει συνήθως βαθύτητα
και διάρκεια. Λίγη ύπομνηση αν
κάνετε, θα αντίληφθητε, ότι αυτό
σας όλο το φούντωμα σήμερα, δεν
έχει ούτε σκοπό ούτε δικαίωμα και
είναι μοιραίο να σβύσει, όταν έσεις
ή ο νεαρός σας βρεθείτε απέναντι
στον άνθρωπο που θα σας κάνει
πραγματικά, βαθειά και νόμιμα να
νοιώσετε την αληθινή αγάπη!

Καρδιά του πραγματευ-
τή. Θέσας: 'Από όσα μου γράφετε,
φαίνεται πράγματι να σας αγαπάει
ειλικρινά, αφού μάλιστα σας φέ-
ρεται ευγενικά, σας κάνει δώρα
κι' ακόμα ξεκινάει ολόκληρα χι-
λιόμετρα για να φέρει να σας συ-
ναντησή στο χωριό σας. 'Επίσης
δείχνει ότι έχει καλό σκοπό, αφού
ως τώρα δεν έκαμε κανένα παρα-
τρέουδο κι' αφού δεν ξεπέρασε
τα όρια της αξιοπρέπειας. 'Αλλά
γιατί βασανίζεσθε; 'Αφού τόσο
συνδέστε, γιατί δεν τον ρωτάτε
τι σκεπτεται σχετικά και πως βλέ-
πει τα πράγματα; 'Υστερα από
προσέγγιση τώων μηνών, δοφα-
λώς θα πρέπει να έχω σχηματίσει
για σας μια γνώμη και επίσης να
έχω ο ίδιος τι θέλει και πού απο-
βλέπει ο σύνδεσμος αυτός. 'Οφεί-
λει, λοιπόν, να σας το πει ήρε-
νά, να εξασφαλίσει τις ιδέες του και
τις αποφάσεις του. Γιατί, πολύ
σωστό, σας κάνει 'ν' αμφιβάλλετε.
Μιλήστε του, λοιπόν!

Παύλο της Κυψέλης: Μου γράφετε ότι συμπάθετε μια
γειτονοποίηση σας, που και αυτή
σας συμπάθει, όπως σας το είπα.
Και πρόσθεσε μάλιστα ότι αν θέ-
λετε να συνδεθείτε αισθηματικά
μαζί της και έφ' όσον έχετε καλό
σκοπό και σοβαρές προθέσεις, να
δώσετε επίσημο λόγο στους δικούς
της. 'Εσείς όμως είσαθε μικρός και
δεν μπορείτε να κάμετε σκεπή από
τώρα για γάμο. 'Εχετε δική και
καταλαβαίνω την άδυναμία σας
αυτή. 'Αλλά δεν καταλαβαίνετε
πως ίδιο δική έχει και η καλή
σας ή γειτονοπούλα; Φαίνεται κι-
ορίτοι σοβαρό και σεμνό, ακόμη δε
και γνωστικό και 'ν' αυτό πολύ
όρθα αντιλαμβάνεται ότι στην πε-
ρίπτωσή σας ο δρόμος που θα σας
ώδηγοσε στον έρωτα, περνά μονά-
χα από την εκκλησία... 'Αν δεν
βαστούν τα κότσια σας λοιπόν, αν
κάνετε αυτόν τον... περιπάτο, έ-
πειδή είσαθε μικρός, τότε δεν έχετε
και το δικαίωμα να γυρεύετε σχέ-
σεις και αισθηματικές περιπέτειες
με το κοριτσάκι. Θα κάνετε κα-
λά να περιμένετε πρώτα να μεγα-
λώσετε, να σοβαρευθείτε κι' ακόμα
να φροντίσετε από τώρα να δημι-
ουργήσετε τη ζωή σας. 'Όλα τα άλ-
λα θα έρθουν ευκολότερα κατόπιν.

Σ.Ο.Σ. άπελπισμένη ά-
γάπη. Γαργαρέτα: Είσαθε και
σείς θύμα της επιπολαιότητας και
της απερισκεψίας σας, έλαττώμα-
τα που φαίνεται πως διακρίνουν
μερικά κορίτσια. Και το πρώτο
είναι εξοργιστικό, γιατί κάποιος
θα είχε την άξιοση, ιδίως από τα
σημερινά κορίτσια, που αποκτούν
πολύ γρηγορώτερα από άλλα χρό-
νια, πείραν της ζωής, να είναι πιε-
μυαλωμένα, πιο σοβαρά, πιο ευ-
πρεπή, επί τούτου, για να προ-
στατεύσουν την αξιοπρέπειά τους.
'Αγαπήσατε κάποιον, σας εγγέ-
λασε και σας παράτησε στην ντροπή
και στη θλίψη... Και τώρα, άπελ-
πισμένη, ρωτάτε τι να κάνετε και
τι θα γίνει. 'Αν είχατε την ψυ-
χραιμία και τη λογική, πριν προ-
χωρήσατε στις αισθηματικές σας
σχέσεις, δεν θα χρειάζεσαστε τό-
ρα συμβουλές. Το μόνο που θα
μπορούσατε να κάμετε είναι να
καταφύγετε στη δικαιοσύνη, αν
δεν υπάρχει ελπίδα να μετανοήσει
και να επανέλθει σε σας αυτός ο
άνδρας.

ΕΡΗ

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δεχεται
9-12 & 5-7 ώς και επί συνελεύσει.
Χαρ. Τρίκα πη 113 - Τηλ. 613-610.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΟΡΟΡΙΕΣ

Ίωση Νταντάν, 'Αργο-
στόλι: 'Η διευθύνσις του Σαρλώ
είναι: Charlie Chaplin, Venuey, Suisse.
'Εχομε την πληροφορία ότι το
καλοκαίρι θα έγκαστασθή στο
Μόντε-Κάρλο. Μας είναι όμως ά-
γνωστή η εκεί διευθύνσις του.
Χριστίνα, Βόλον: 'Η διευθύν-
σις της Jean Simmons είναι: 20th
Century-Fox Film 10201 West Pic-
co Blvd, West Los Angeles 24, Calif.
U.S.A. Νταϊζή: 'Η διευθύν-
σις του Yves Montand είναι Place
Dauphine, Paris 1er, France. Δεν έ-
χομε, δυστυχώς, τη διευθύνσις του
ήσποπου που είδατε στο φιλμ «Κο-
λασμένοι έρωτες». Βασίλισσα
των Τροπικών. 'Ηράκλειον:
'Η διευθύνσις της Edwige Feneulle
είναι: 16 Avenue La Bourdonnais,
Paris 7e, France, και της Antonella
Lualdi: Via Caroncini 6, Roma,
Italia. Άνταθα: 'Η διευθύνσις της
Sophia Loren είναι: Via di Villa Ada
10, Roma, Italia, και της Linda Darnell:
presso Eccelsa Film, Via Palestro 75,
Roma, Italia. Μερίλιν, Θεσσαλονίκη:
Θά βρήτε πιο πάνω τη διευθύνσι
της 'Αντονέλλα Λουάντι. 'Αλ-
κην Τζωρτζάκη. Νικαία: 'Η διευθύν-
σις του Tony Curtis είναι: Universal-
International Film Inc. Universal City,
California U.S.A. Λίαντα Π. Πειραιά:
'Η διευθύνσις του Alan Ladd είναι:
Paramount Pictures Corp. 5451 Mar-
athon Street, Hollywood 38, Calif.
U.S.A. Και του Victor Mature: 20th
Century-Fox Films, 10201 West
Pico Blvd Culver City, Calif. U.S.A.
Ρωμαίων Μοντεκίον. Τή-
νον: 'Η διευθύνσις της Σμαρού-
λας Γιουλής είναι: Κεραλίνιας 84
'Αθήναι. Μακην Μ. Κ.: 'Η διευθύν-
σις της Silvana Pampanini είναι:
Via Archimede 191, Roma, I-
talia. Μιράντα. Καβάλα: Δεν
γνωρίζω κανέναν ήσποπο με το
όνομα που αναφέρετε. Γράψτε μας
σε ποιά φιλμ τον είδατε για να
σας πούμε ποιά είναι το σωστό του
ονοματεπώνυμο. Κ. Β., Χαλάνδρι:
'Η διευθύνσις της Yvonne Sanson
είναι: Via Appio Claudio 10, Roma,
Italia. Άάτρεδες της 'Υδών
Σανσόν, Θεσσαλονίκη: 'Η διευθύν-
σις της Σανσόν είναι
αυτή που δίνουμε πιο πάνω. 'Η δι-
ευθύνσις της Anna-Maria Ferrero
είναι: Via Lamarmora 8, Roma, I-
talia. Γεώργιον Μπέτση.ν.
Μέθαν: 'Η διευθύνσις της Lana
Turner είναι: Metro-Goldwyn-Mayer
Studios, 10202 W. Washington
Blvd, Culver City Calif. U.S.A. Θά
βρήτε πιο πάνω την διευθύνσι του
Σαρλώ. Μ.: 'Η διευθύνσις της
Silvana Mangano είναι: Via dei Me-
telli 42, Roma, Italia, της Gina Lo-
lobrigida: Via Taro 3, Roma, Italia.
Και της Shirley Temple: 227 N.
Rockingham Avenue, Brentwood Cal-
if. U.S.A. Ρένια Μαλτεζού.
'Ενταθα: Θά βρήτε πιο πάνω τη
διευθύνσι του Τσάρλυ Τσάπλιν.
Χάριη Μάργον. Καστοριά:
'Η διευθύνσις της Σχολής είναι:
'Ανωτέρα 'Επαγγελματική Σχολή
Καλλιτεχνών και Τεχνικών Κινη-
ματογράφου, 'Αριστοτέλους 37,
'Αθήναι. Παν. Λεκαράκον.
ΚΕΝ Κορίνθου: 'Η προηγούμενη
απάντησις ίσχυει και για σας.
Ζητήσατε από την διευθύνσις της
Σχολής τις πληροφορίες που σας

ένδιαφέρουν. Κόρη των Κου-
κλάδων. Χανιά: 'Η διευθύνσις
της Esther Williams είναι: Metro-
Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W.
Washington Blvd, Culver City, Calif.
U.S.A. Δεν μπορούμε να σας πώ-
με αν θα σας κάνει την χάρι που
θα της ζητήσατε. Μπορείτε πάντως
να της γράψετε γαλλικά. Χρή-
στον Ντίκον: 'Η διευθύνσις
και των πρώην ήσποπων Elizabeth
Taylor, Stewart Granger και Robert
Taylor είναι: Metro-Goldwyn-Mayer
Studios, 10202 W. Washington
Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Θά
βρήτε πιο πάνω τις διευθύνσεις
του Τόνου Κούρτις και του Βίκτωρ
Ματιούρ. Φίλον του 'Θησά-
που: 'Η διευθύνσις της Jean
Crawford είναι: 426 N. Bristol A-
venue, Brentwood, Calif. U.S.A. Και
της Suzan Hayward: 20th Century-
Fox Films, 10201 West Pico Blvd.
West Los Angeles 24, Calif. U.S.A.
Μιχαήλ Παπαδόκη.ν. Χανιά
Κρήτης: 'Η διευθύνσις της
Greer Garson είναι: 680 Stone Ca-
nyon Road, Bel Air, Los Angeles,
Calif. U.S.A.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο κ. Κωνσταντίνος 'Αν-
τωνόπουλος (21 χρόνων),
Λουλουδιών 18, Γουδί, 'Αθήναι,
Grèce, επιθυμεί 'ν' αλληλογραφή-
ση με νέες της 'Αυστραλίας και
της 'Αμερικής, ηλικίας 16-20
χρόνων. Ο Κωνσ. Γκιζας,
'Ανδραειάς 24, Καλάμα, Μεσση-
νία, Grèce, θέλει 'ν' αλληλογραφή-
ση με νέες του εξωτερικού, στην
ελληνική ή αγγλική γλώσσα.
'Ο Βασίλειος Κόντος, Poste
Restante, Κεντρικών, Πειραιεύς,
Grèce, ζητεί αλληλογραφία με σκο-
πό την ανταλλαγή γραμματισμών
και κάρτ-ποστάλ. Ο Ευστρά-
τιος 'Αθανασόπουλος (25
χρόνων), Τετράγωνον 30, αριθμός
4, Κερατσίνι, Πειραιεύς, Grèce,
θέλει 'ν' αλληλογραφήση με νέες
του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.
'Ο Κωνσ. Κρούδης, Σανατο-
ρίον, Σπάρτης, Σπάρτη, Grèce,
ζητεί αλληλογραφία με νέους και
νέες απ' όλον τον κόσμο. 'Ο Άνα-
στάσιος 'Αναργύρου, 'Αρ-
χαίας Κορίνθου 3, 'Εξαμήλια, Κορί-
νθια, Grèce, ο Νικόλαος
Μαντάς, 'Αγίας 'Αναλήφως
105, 'Εξαμήλια, Κορίνθια, Grèce,

ο Χρήστος 'Αναργύρου,
Πλατεία Βρύσης 10, 'Εξαμήλια,
Κορίνθια, Grèce, ο Βασίλειος
Κακούρης, 'Αρχαίας Κορίνθιας
20, 'Εξαμήλια, Κορίνθια, Grèce,
ο Νικόλαος 'Αριστινός,
καί ο Νότης Βετάνιος, 'Αμαλίας
63, Θεσσαλονίκη, Grèce, ο Μα-
κης Ρούσσος, Ν. Σ. «Σωτη-
ρία», 7η Κλινική, 'Αθήναι, Grèce,
ο Βασ. Γιαλούσης (21 χρό-
νων), 'Αγίου Γεωργίου 20, Μυτιλή-
νη, Grèce, ο Λάκης Βλασσό-
πουλος και ο Θεόδωρος Σελ-
λάς, Ν. Σ. «Σωτηρία», 15η Κλι-
νική, 'Αθήναι, Grèce, ο Βασί-
λειος Νίνος, Ν. Σ. «Σωτη-
ρία», 14η Κλινική, 'Αθήναι, Grèce,
ο 'Ακης Χουθάρδας, Μουδα-
νιών 4, Σουοικισμός Εύαγγελι-
στρίας, Θεσσαλονίκη, Grèce, και ο
Χρύσανθος Καραφουλί-
δης, Ν. Σ. «Σωτηρία», 14η Κλι-
νική, 'Αθήναι, Grèce, επιθυμούν 'ν'
αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες
απ' όλον τον κόσμο.

Ο Νικόλαος Χατζηγε-
ωργίου, 2101 E.A., Σ.Τ.Γ.
911A, Grèce, ζητεί αλληλογραφία
με νέους και νέες απ' όλον τον
κόσμο, που 'ν' ασχολούνται με την
λογιστική. 'Ο Γεώργιος 'Αρ-
μεντισούδης, ΚΕΔ) ΣΕΤ ΤΗΛ,
Β. Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεί αλληλο-
γραφία με νέες του εξωτερικού,
στην ελληνική ή αγγλική γλώ-
σσα. 'Ο 'Οδυσσεύς Κούδε-
λας, 503 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Β.
Σ.Τ. 903, Grèce, επιθυμεί 'ν' αλ-
ληλογραφήση με 'Ελληνες και 'Ελ-
ληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην
ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώ-
σσα. 'Ο Χρήστος Θεοδωρόου,
Σχολή Πεζικού Χαλκίδος, Σ.Τ.Γ.
902, Grèce, ζητεί αλληλογραφία
με νέες της Κύπρου και της Αιγύ-
πτου. 'Ο 'Ιωάννης Χρί-
στόπουλος και ο 'Ανδρέας
Βλαντούσης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 7ος Λό-
χος, Β. Σ.Τ. 902, Grèce, θέλουν 'ν'
αλληλογραφήσουν με νέες της Κύ-
πρου. 'Ο Μάριος 'Αεράμι-
δης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, Διαχειρίσις,
Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, και ο Νικό-
λαος 'Αναγνώστου, Κ.Ε.Ν.
Πατρών, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ.
927, Grèce, ζητούν αλληλογραφία
με νέες του εξωτερικού, στην ελ-
ληνική ή αγγλική γλώσσα. 'Ο Μι-
χαήλ Κουσιδής, 498 Τ. Δ)
σεων, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, ζητεί αλ-
ληλογραφία με 'Ελληνίδες του ε-
ξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλι-
κή γλώσσα. 'Ο Γρηγόριος
Μηλιώνης, 'Όμας Λόχου Δ)σε-
ως, 496 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 912, Grèce,
επιθυμεί 'ν' αλληλογραφήση με
νέες της Κύπρου. 'Ο 'Αβραάμ
Ταχτισίτης, 174 ΣΑ)ΑΠ, 'Ε-
πιτελείον, Β. Σ.Τ. 904, Grèce, ζη-
τεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες
του εξωτερικού, στην ελληνική ή
γαλλική γλώσσα. 'Ο Στυρίδων
Καραγιάννης και ο Κων)νος

'Αδάμ, 15ος Α.Β.Ο., VIII Μερ)
χία, Σ.Τ.Γ. 918, Grèce, επιθυμούν
'ν' αλληλογραφήσουν με νέες της
Αιγύπτου και της 'Αμερικής. 'Ο
Χρήστος Ξιάρχος, Α. Σ.)Γ.
Ε. Σ.), Β. Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεί
αλληλογραφία με νέες του εξωτε-
ρικού, στην ελληνική ή αγγλική
γλώσσα. 'Ο Παναγιώτης
Παπαδόπουλος και ο 'Αβ-
θας Τσιτακάρδης, 141 Ε. Σ.), Λό-
χος Δ)σεως, Β. Σ.Τ. 904, Grèce,
ο 'Ιωάννης Λαμπρόπου-
λος, ο 'Αλέξανδρος Πολύζος και
ο Ντίνος 'Ορέστης, Κ.Ε.Ν. Κορί-
νθου, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce,
ο Στυλιανός Στεφ-
ανόπουλος, ο Λάκης Παπαδό-
πουλος, ο Θεόδωρος Χριστάκος και
ο Στέργιος Χατζηστεργίου, Σ.Μ.Υ.,
Πτέρυξ 'Όλμων, Β. Σ.Τ. 902, Grèce,
ο Δημ. Λεβάρδης, 1ος Λό-
χος, 496 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 912, Grèce,
ο Θέμης Τσισιόπουλος,
568 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ,
Grèce, και ο 'Αγγελος Χρυ-
σούλης, Α.Δ.)90 Σ.Π., Σ.Τ.Γ.
917Β, Grèce, ζητούν αλληλογρα-
φία με νέες απ' όλον τον κόσμο.
'Ο Mishael Pantazis,
ο Frank Carvalho και ο George Ka-
rastamatis Seacrest Co 11 Broadway,
New York 4, N.Y. U.S.A., ζητούν
αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ'
 όλον τον κόσμο στην ελληνική, ι-
ταλική, αγγλική ή ισπανική
γλώσσα. 'Ο Evangelos Tili-
liakos (22 χρόνων) Rue Babylon
33, Ibrahmieh, Egypte, και ο E-
vangelos Peridis (23 χρό-
νων) No 2 Rue Hamam el Ouarcha,
Zagag Maarouf, Alexandria, Egypte,
ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνί-
δες με σκοπό το γάμο. 'Ο A n g e-
l o s P a n a g o s (28 χρόνων)
Arlington Coffee Shop, Victoria and
Albert, Regina Sask, Canada, ζητεί
αλληλογραφία με νέες για σοβαρό
σκοπό. Τις παρακαλεί όμως να έ-
σκαλείουν στο γράμμα και μια
φωτογραφία τους. 'Ο George
J. S. Baker (26 χρόνων) Sultan
Hussain Av. Post Office, Alexandria
Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέ-
ες 22-26 χρόνων, απ' όλον τον
κόσμο, στην ελληνική, αγγλική,
γαλλική, ιταλική ή αραβική γλώ-
σσα. 'Ο Christos Zotos 69
First Ave, Toronto, Ontario Canada,
ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνί-
δες 17-25 χρόνων. 'Ο Dimitri-
trakis Gavrielides Mal-
sais, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελ-
ληνίδες στην ελληνική, αγγλική ή
γαλλική γλώσσα. 'Ο Kyriakos
Simitopoulos (21 χρόνων)
517 Kato N.L. C/o Salvador Chan-
chez 120, Carthage, Espana, ζητεί
αλληλογραφία με 'Ελληνίδες.
'Ο Nicolas Lafrou (άπο την
Αιγύπτου) και ο A n d r e e T a g e-
s (άπο την Κύπρο) φοιτηταί,
Faculté Française de Médecine, Bey-

Πως
έδημιούργησε
τόν τύπο της;

Με την υπέροχη πούδρα Scherk.
'Αφομοιώνεται με την επιδερμίδα
Είναι λεπτή σαν άχνος και άρω-
ματισμένη αιδέρια. Κατασκευα-
σμένη με τα πιο άγνά και ειδικά
ύλικά είναι ή...

Πούδρα
SCHERK

Καθαρίζετε τακτικά
την επιδερμίδα με την
Λοσιόν προσώπου Scherk
για 'ν' απαλλαγείτε από
τά μπιμπίκια και ρυτίδες.

62

ΟΙ ΔΩΔΕΚΕ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στη Σύμυρνη

Ο μαχαλάς σουρουσουίλεν φεύγει με την ένωση Συμυρναίων, πάει να κάνει έκδορη στη Σύμυρνη.

— Έλα και σύ, Φταλία μου, τ' ήλεγε η καρσίνη τη και μπεζέρισε, μάλλιασ' η γλώσσα της. Έλα να φουτρώση πάλι το Συμυρνεϊκό μέσα σου, να ξυπνήσουνε νταλγκάδες, μεράκια, και παλινά σουβενίρ...

— Καλέ, τί νάρθω να κάνω; Τά μεράκια και τ' σουβενίρ, τάχω ντεποζιταρισμένα μέσα μου, έτοιμα να πάνε κόντρα στον άφανισμό και στο θάνατο!

— Καλέ, μὴν πᾶς γιγαντιά, θά πσιμανένης! Έλα Φταλία μου να θυμῆς τὸν Πιρπιράγια, τὸν Τσουρτσούρα, τὴν Μαργαρά, τὸν Παντή, «Γιαννάκο μου, σὲ πατῶ» τὴν Ἀντζολίνα, τὸν μπάρμπα Στράτη «σπίρτα, φυτλάκια» τὴν Πουλοῦ, τὸ Στέφανο, «Σκουλαρικιρίκια» τὸν Τζώρτζη τὸ μεταλλίκι, «πάει ἡ Βουργαρία» καὶ τὴν Μαριγώ πὺ «κάν' τ' αὐγὸ». Έλα, θά πάμε στὸ Μπουτζά να δῆς τὸ καγκιόλι, τὰ 9 βρῦσε, τὰ 3 πηγάδια, τὸν κοῦλα τοῦ Πετράκη, νὰ δῆς τὸν Μηνά τὸν Θεό! Τὸν Καραμακουζοῦ, καὶ τὸν Ἀλιγαρήν. Έλα, θά πάμε στὸ Κορδελιό, νὰ θυμῆς τὸν «Τζουανάκια μπουμπουνίζει» τὸν Πατακαλά, μὲ τὸ καουτσουτέ του, τὸν Μπαλάνο μὲ τὸ κασελάκι του, τὸν Ἑρμαν τὸν τελάλη, τὸν Νταντῆ, τὸν Πιτσιλαϊδῆ, τὸν Ἀρμένι «ἄλλα ἔξη», τὸν Παντζουρινῆ μὲ τὸ κόκκινο πεσεμάλι, τὸν Κιοιλού μὲ τὸ κόκκινο φέσι, τ' ἄσπρα μαλλιά τῆς μαντᾶς Πολίν, τ' ἄσπρα γάντια τοῦ Φάλτη ἐφέντη, τὴν γκρί ρεμπουμπλικὰ τοῦ Ρήγα Ραγιά, τσοὶ χρουσές πλεξούδες τῆς μαντᾶς Γκιφραί, τὴν πελερίνα μὲ τὴν κόκκινη κοκούλα τοῦ Λαϊλάκου μας.

— Καλέ, καλὸς ὁ λόγος σου, ἀλλὰ δὲν νταγιαντῶ νάρθω καὶ νὰ μοῦ λένε τὸν Μπαλτσόβα Ἰντζίρ - Ἀλτί, τὴν Πούντα Ἀλσατσάκ, τὴν Παναγία τὴν Γαλατσόσα, Σίτ κουγιουσοῦ, καὶ τ' ἀγαλμα τοῦ ἔρωτα Ἀφροντίνιν τσουτζουγού.

— Μὰ κι' οἱ κουκουβάγιες ἀκόμα σὰν σὲ καρσιλάντισονε, Φταλία μου, θά σοῦ λένε ἔλα νὰ δῆς ντεδέδες, νταγιλέδες καὶ μιναρέδες.

— Εἶπα ὄχι! ἀφρίζει καὶ ξεφωνίζει ἡ Ἐφταλία. Σὰν θέλω νὰ δῶ μιναρέδες πᾶν καὶ βλέπω τὸν Πάνο τὸν Πιρπιδῆ, τὸν Ἀποστόλου, τὸν Στέφο τὸ Βενιέρη, τὴν Ποτήρανα. Ὅσο γιὰ νταγιλέδες, τὴν Ἀθηνά τοῦ Λοράνδου «σὰν τὸ μαρκούσι τ' ἀργιλέ εἶναι τὸ μπόι σου, καλέ!»

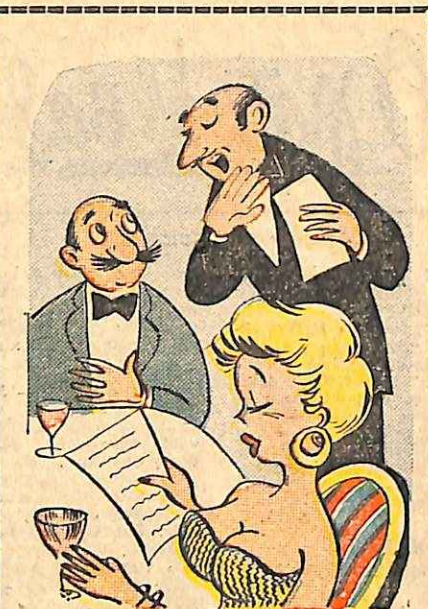
Στάθηκε λίγο καὶ συνέχισε: — Σὰν θέλω νὰ θυμῶ τὴ Σύμυρνη πᾶν στὸν Πάτερ Ζαχόπουλου, καὶ ζωντανεῖ μετὰ μου τὸ Κορδελιό, τὰ Βουρλά καὶ τὸν Κασαμπά! Ἀνοίγω τὸ ράδιο κι' ἀκούω τὸν Σολομανίδη, πᾶν στὸ Τ.Σ.Α.Υ. καὶ βλέπω τὸν Ἀντανάκη τὸν Ἀθηνόγενη καὶ μοῦ περνᾷ ὁ σεβντᾶς γιὰ τὸ Κοζαγάκι καὶ τὸν Μπουτζά. Βλέπω τὸν Μανωλάκη, τὸν Ἑγγλέζο, καὶ λέω πῶς βρίσκομαι στὸ χάλι τῆς Τσικουδίας. Πᾶν κι' ἀκούω τὸν Στελλάκη στὴν Κοκκινιά καὶ θυμοῦμαι τὸν Ἀη Βούκλα. Γι' αὐτὸ, ἐσὺ πᾶσαι μικρὴ, γιὰτὶ ὅπως λὲς γεννήθηκες σὰν ἐρχομαστε πρόσφυγοι, νὰ πᾶς γιὰ νὰ γνωρίσης τὴ Σύμυρνη...

— Σὰν νὰ τῶξερές! Ἐγὼ γεννήθηκα σ' ἕνα βοπόρι μὲ ξένη παντιέρα, ἀνάμεσα Πειραιᾶ καὶ Παλουκία. Κι' ἡ Ἐφταλία σκασμένη στὰ γέλια ξεφώνισε:

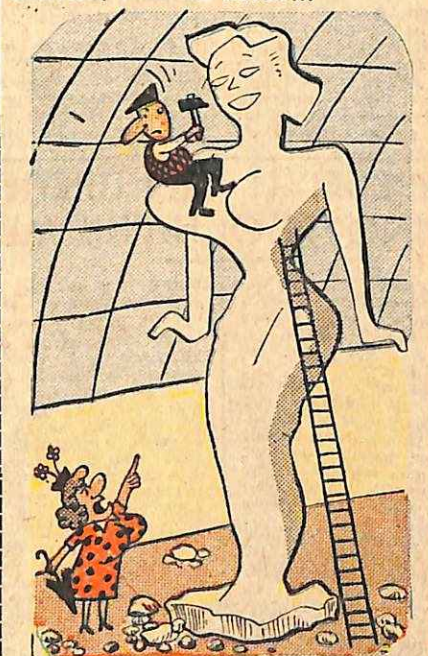
— Αἰ, ἐστὶ πῆς μου!... Γι' αὐτὸ ἤσουνε πάντα λαλοπαντιέρα, τοῦ διαβόλου!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Αἰ, ἐστὶ πῆς μου!... Γι' αὐτὸ ἤσουνε πάντα λαλοπαντιέρα, τοῦ διαβόλου!

Τὸ πόδι πὺ πατάε, κύριε, εἶναι τὸ δικό μου. Τῆς δεσποινίδος εἶναι πὺ κάτω!...

Ἡ σύζυγος: Κατέβα γρήγορα ἀπ' ἐκεῖ παληάνθρωπε!

Διασταυρούμενα πυρὰ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τῆς μνήμης

Τὰ μέρη τὸν πρωτεῖνῶν πὺ ἀναπαράχονται

Εἶναι ἀφάντησι ἡ ἱκανότης τοῦ ἐγκεφάλου μας ν' ἀποταμιεύει ἀναμνήσεις καθε εἶδους, σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ. ἀπὸ τὴ γέννησι ὡς τὸ θάνατό μας. Ἄν ἦταν δυνατό νὰ ἀναπολήσουμε ὅλες αὐτὲς τὲς ἀναμνήσεις καὶ νὰ τὲς καταγράψουμε, δὲν θ' ἀρκοῦσε ὁλόκληρος ὁ βίος μας γιὰ νὰ συμπληρώσουμε αὐτὸν τὸν κατάλογο. Μὰ, κι' ἂν ἀκόμη ὑποθεθῇ πῶς τὸν συμπληρώναμε, θά ἀποτελοῦσε τόσο πολλὸς τόμος, ὥστε καμμιὰ βιβλιοθήκη δὲν θά μποροῦσε νὰ τὸν χωρέσῃ!

Στὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας, μποροῦμε ν' ἀποθηκεύσουμε δεκαπλάσιες ἀναμνήσεις ἀπ' ὅσες πληροφορίες περιέχονται στὸς 9 ἑκατομμύρια τομῶς τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κογκρέσου!

Ἐχεῖ ἀποδεχθῇ ἐπίσης πῶς ἐκχῶμε ἐλάχιστα ἀπ' ὅσα μαθαίνουμε. Ἰσως νὰ μὴ μποροῦμε νὰ τὰ θυμηθοῦμε σὲ καθε δεδομένη στιγμή, πάντως ὅμως μένουν ἀποτυπωμένα κάπου μέσα στὸ νοῦ μας.

Ἡ μνήμη μας εἶναι βαθεῖα ριζωμένη μέσα μας. Μόνον ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ τελείως.

Πᾶς ὅμως ἐξηγεῖται τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο; Πὺ καὶ μὲ πὺν τρόπο ἀποθηκεύονται οἱ ἀναμνήσεις μας;

Ὁ ἐγκεφαλὸς μας ἔχει διακατομύρια νευρικά κύτταρα. Ὡστόσο, ὁ ἀριθμὸς τὸν εἶναι τελεῖως ἀνεπαρκῆς, ἂν ὑποθεθῇ ὅτι νευρὸς μὴ θεωρεῖται ὅτι σὲ καθε ἀποτυπώνεται μὴ ὀρισμένη ἀνάμνησις μας.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔκαμε τοὺς ἐπιστήμονες νὰ ψάξουν βαθύτερα, στὴ σύστασι τοῦ νευρικοῦ κυττάρου. Βρῆκαν λοιπὸν ὅτι καθε τέτοιο κύτταρο περιέχει ἕνα τεράστιο ἀριθμὸ μορίων πρωτεΐνης. Συνολικὰ αὐτὰ τὰ μόρια φθάνουν τὸ 1 ἑξάκις ἑκατομμύριο (ἀριθμὸς ἱλίουγίδης, πὺ γράφεται μὲ 21 μηδενικά)!

Ξερόμε ἐξ ἄλλου ὅτι τὰ πολυπλοκά μέρη πρωτεΐνης μπορεῖ νὰ ὑποστοῦν πολλὰ μεταβολές. Τέλος, τὰ ηλεκτρικὰ ρεύματα πὺ διατρέχουν τὰ νευρικά κύτταρα, μποροῦν νὰ προκαλέσουν τέτοιες μεταβολές τῶν μορίων.

Σ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ στοιχεῖα βασίζεται μὴ νέα θεωρία, πὺ ζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τῆς μνήμης: Παραδέχεται δηλαδὴ ὅτι καθε ηλεκτρικὸ ρεῦμα, πὺ φέρει στὸν ἐγκεφαλό μας μὴ πληροφορία ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον, προκαλεῖ κάποια μεταβολὴ σ' ἕνα μῆριο πρωτεΐνης. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ μένει πᾶς μόνιμη, κι' ἐστὶ ἡ ἀντίστοιχη ἀνάμνησις διατηρεῖται ἀποτυπωμένη στὸ μῆριο ἐκεῖνο.

Ἄν ὅμως παραδεχθῶμε ὅτι ἡ μνήμη εἶναι ζήτημα ἀλλοιωμένων μορίων πρωτεΐνης, γεννιέται ἀμέσως μὴ εὐλόγη ἀπορία: Τὰ μέρη τῆς πρωτεΐνης ἔχουν ζωὴ πολὺ σύντομη· μόνον μῆρας κατὰ μέσον ὄρον. Ἐπειτα καταστρέφονται κι' ἀντικαθίστανται ἀπὸ καινούργια. Πᾶς λοιπὸν οἱ ἀναμνήσεις μας διατηροῦνται ἐπὶ τόσες δεκάδες χρόνια;

Ἡ νέα θεωρία δίνει κι' ἐσὼ τὴν ἐξήγησι: Παραδέχεται ὅτι καθε μῆριο πρωτεΐνης τὸν νευρικὸν κύτταρον ἔχει τὴν ἱκανότητα ἀνασυνζωτῆσαι πᾶς μῆριο. Ὡστόσο, ὅταν πᾶς μῆριο ἔχῃ ὑπὸ τὴν ὀρισμένη μεταβολή, γιὰ ν' ἀποτυπώσῃ στὴν ἀνάμνησι, τὴ μεταβιβάζει καὶ στὸς ἀπομύονους τοῦ. Ὅλη ἡ σειρά τῶν μορίων πὺ προέρχονται ἀπ' αὐτὸ. ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια χαρακτηριστικὴ μεταβολή, κι' ἐστὶ διακρίνουν τὴν ἀντίστοιχη ἀνάμνησι.

Μ' ἄλλα λόγια, ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ, στὰ νευρικά κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μας, μέρη πρωτεΐνης ὅπου ἔχουν ἀποτυπώθῃ ἀνεξάλειπτα ὅλες οἱ ἀναμνήσεις μας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἱκανότης αὐτὴ τῆς ἀναπαραγωγῆς ἔχει ἥδη διαπιστωθῇ στὸς ἰσούς τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν. Εἶναι κι' αὐτὸ ὑπερμικροσκοπικὰ μῆριο, πὺ μποροῦν ν' ἀναπαράχθουν καὶ νὰ πολλαπλασιαθοῦν ὅπως τὰ ζῶα ἢ τὰ φυτὰ.

Τὴν ἴδια ἱκανότητα ἔχουν καὶ οἱ 30.000 «γεννιτὰς», πὺ ὑπάρχουν μέσα στὰ γεννητικά μας κύτταρα καὶ πὺ μεταβιβάζουν στὸς ἀπογόνους μας τὰ διαφόρα σωματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρακτηριστικὰ μας. Κατὰ τὲς νεώτερες δὲ βιολογικὲς θεωρίες, καὶ τὰ πρῶτα ζῶα δὲν ἦταν, πὺ ἐμφανίσθηκαν στὴ γῆ δὲν ἦσαν παρὰ μῆρια μὲ ἱκανότητα ἀναπαραγωγῆς.

Ὡστόσο, κατὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν μορίων πρωτεΐνης τοῦ ἐγκεφάλου μας συμβαίνει κάποτε μερικὰ μικρὰ ἀλλάγη. Μπορεῖ δηλαδὴ ἡ σύστασις ἑνὸς τέτοιου μορίου νὰ παραλλάξῃ κάπως ἀπὸ ἐκεῖνο ἀπ' τὸ ὁποῖο προέρχεται. Ἐστὶ ἐξηγεῖται γιὰτὶ μερικὲς ἀναμνήσεις μας εἶναι λαθοςμμένες, καθὼς καὶ γιὰτὶ «θυμῶμαστε» κάποτε γεγονότα πὺ δὲν μας συνέβησαν ποτὲ στὴν πραγματικότητα.

Πρόκειται, βέβαια, περὶ θεωρίας, ὑπάρχουν ὅμως σοβαρὲς ἐνδείξεις ὅτι πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἡ ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου τῆς μνήμης.

Ὁ «Τηλεγριατρός» ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Θὰ συνδυάξῃ τὴν τηλεόρασι καὶ τὰ μηχανικὰ χέρια

Τὰ «μηχανικὰ χέρια» προσφέρουν πολὺτιμες ὑπηρεσίες στοὺς ἐπιστήμονες τῶν ἐργαστησίων ἀτομικῆς ἐνεργείας. Τὸς ἐπιτρέπουν δηλαδὴ νὰ χειρίζονται ἀπὸ μακριὰ διάφορες ραδιοενεργεῖες οὐσίες, χωρὶς νὰ διακινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τους.

Καθισμένοι μπροστὰ σ' ἕνα πινακὴ ἔλέγχου, στὸ ἐργαστήριό τους, χειρίζονται διάφορα κουμπιά καὶ μοχλοῦς, καὶ τὰ μηχανικὰ χέρια ἐκτελοῦν τὲς ἀντίστοιχες κινήσεις: πιάνουν καὶ μετακινοῦν τὲς ἐπικίνδυνες οὐσίες, ζυγίζουν, ἀδειάζουν ὑγρὰ, ξεδιώνουν δοχεῖα, κλπ.

Μὴ συσκευή τηλεοράσεως, ἡ ἕνα χοντρὸ ἀπομονωτικὸ κρύσταλλο κι' ἕνα στρώμα νεροῦ, βοηθοῦν τοὺς ἐπιστήμονες νὰ παρακολουθοῦν δίχως κίνδυνο τὲς δουλειές αὐτές, πὺ κάνουν γιὰ λογαριασμὸν τοὺς τὰ μηχανικὰ χέρια.

Γιὰ ν' ἀποδείξῃ τί ἀξίζουν αὐτὰ τὰ ρομπότ, ἕνας ἐπιδείξις χειριστῆς τοὺς τὰ μεταχειρίσθηκε μ' ἐπιτυχία... γιὰ νὰ σπαργάνωσῃ ἕνα μωρὸ ἀπὸ μακριὰ, βοηθούμενος κι' ἀπὸ μὴ συσκευή τηλεοράσεως!

Δὲν πρέπει, λοιπὸν, νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολικὰ εὐφάνταστος καὶ παραδοξολόγος ἕνας Ἀμερικανὸς ραδιοτεχνικός, πὺ προβλέπει πῶς πολὺ γρήγορα θὰ ἐπινοηθῇ κι' ὁ «τηλεγριατρός»!

Ἀς ὑποθέσουμε, ὅτι δὲν αἰσθάνεσθε καλὰ τὸν ἑαυτὸ σας. Χρειάζεσθε ἱατρικὴ περίποισι. Ἄν ἔχετε, λοιπὸν, φροντίσει νὰ προμηθευθῇτε ἕνα «τηλεγριατρός», θὰ γίνετε καλὰ γρηγορώτερα καὶ μὲ μικρότερα ἐξοδα... Δὲν χρειάζεται νὰ τὸν ἀγοράσετε. Θὰ μπορῆτε, ὅταν σὰς χρειασθῇ, νὰ τὸν νοικιάσετε μὲ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ εἰδικὰ καταστήματα.

Πρόκειται γιὰ ἕνα συνδυασμὸ πομποῦ καὶ δέκτου τηλεοράσεως καὶ μηχανικῶν χειρῶν. Ἡ συσκευή αὐτὴ θὰ τοποθετηθῇ δίπλα σὸν κρεβάτι σας, θὰ τὴν χειρίζεται ὅμως ἀπὸ μακριὰ ὁ γριατρός σας, ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

Σ' ἕνα συρτάρι τῆς, κάτω ἀπὸ τὴν ὁδὴν τηλεοράσεως, θὰ ὑπάρχῃ ἕνα θερμόμετρο, μὴ συσκευή πὺ μετρεῖ τὴν πίεσι, ἀποστερωμένα ἐπιδέσμοι, ἀγραφα φύλλα συνταγῶν, ἕνα χαρτί μὲ τετραγωνάκια γιὰ τὴν χάραξι τῆς γραμμῆς τοῦ πυρετοῦ, λευκοπλάστ κι' ὅλα ἱατρικὰ σκεύη.

Νὰ τᾶρα πᾶς θὰ χρησιμοποιοῦσθε τὸν «τηλεγριατρός»: Θὰ συνδέσετε ἕνα σύρμα τοῦ μὴ εἰδικῆς πρίζας τοῦ τηλεφώνου σας. Θὰ πᾶτετε ὕστερα στὸ τηλεφῶνο τὸν γριατρός σας καὶ θὰ πᾶτετε πῶς εἶναι συνδεδεμένος καὶ ἔτοιμος ὁ «τηλεγριατρός». Ἐκεῖνος θὰ συνδέσῃ τότε μὲ τὸ τηλεφῶνο τοῦ μὴ ἀντίστοιχης συσκευῆ, πὺ θάχῃ στὸ γραφεῖο του, κι' ἐστὶ θ' ἀποκατασταθῇ ἡ ἐπικοινωνία μετὰς τοῦ, κι' ἐστὶ θ' ἀποκατασταθῇ ἡ ἐπικοινωνία μετὰς τοῦ.

Ὁ γριατρός θὰ μετακινήσῃ, ἀπὸ μακριὰ, μὲ ηλεκτρονικὰ μηχανισμό, τὸν «τηλεγριατρός», θὰ τὸν ἀνεβάσῃ, καθαρὰ τὴν εἰκόνα σας, ἔγχρωμη, μέσα στὴν ὁδὴν τηλεοράσεως του.

Θὰ ἀκροασθῇ τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς σας, ὅχι μὲ τὸν συνηθισμένον στηθοσκοπίον, ἀλλὰ μὲ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μηχανικὰ χέρια τῆς συσκευῆς σας. Τὸ χέρι αὐτὸ θάχῃ ἕνα μικρόφωνο, καὶ θὰ τὸ ἀκουμπήσῃ πᾶν στὴν καρδιά σας.

Ἐστὶ, ὁ γριατρός θὰ μπορέσῃ ν' ἀκούσῃ τοὺς παλμούς τῆς στὸ μεγάλῳν τοῦ.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, πατάει, δηλαδὴ τὰ ἀντίτοια κουμπιά τῆς δικῆς του συσκευῆς, θὰ ὁδηγήσῃ τὰ μηχανικὰ χέρια νὰ σὰς μετρήσουν τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, τὴν ἀναπνοή, κλπ. Θὰ κιντᾶξῃ μέσα στὸ λαιμό σας.

Θὰ μπορῇ νὰ ἐξετάσῃ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ σώματός σας, μ' αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ «ἐπέκτασι» τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀφῆς τοῦ! Συγχρόνως θὰ σὰς βλέπῃ

στὴν ὁδὴν τηλεοράσεως του, ὅπως θὰ τὸν βλέπετε καὶ σῆς στὴ δική σας. Θὰ κουνᾷ τὰ μηχανικὰ χέρια σὰν νᾶταν τὰ δικά του, τὰ πραγματικὰ χέρια του.

Ἄν θέλῃ νὰ σὰς κᾶνῃ μὴ ἐνεσι πενικιλίνης ἢ ἄλλου φαρμάκου, θὰ σὰς παρακαλέσῃ νὰ βάλετε μέσα σὲ μὴ εἰδικὴ θήκη ἕνα ἀγραφο φύλλο συνταγῆς. Μὲ τὰ μηχανικὰ χέρια, θὰ γράψῃ πᾶν τ' αὐτὸ τὸ φάρμακο πὺ πρέπει ν' ἀγοράσετε.

Ἀφοῦ ἐκτελέσετε τὴν συνταγὴν στὸ φαρμακεῖο, θὰ ξανακαλέσετε τηλεφωνικῶς τὸν γριατρός. Θὰ βάλετε στὸ ἕνα μηχανικὸ χέρι ἕνα εἰδικὸ «φυσιγγιον» ἐνεσῶν, κι' ὁ γριατρός θὰ τὸ πιέσῃ πᾶν στὸ δέρμα σας, γιὰ νὰ διοχετευθῇ μὲ πίεσι τὸ φάρμακο μέσα στὸ χέρι σας.

Μ' αὐτὸ τὸ συνδυασμὸ, θὰ μπορῇ ἕνας γριατρός νὰ περιποιοῖται ἀπὸ μακριὰ περισσότερους ἀρρώστους ἀπ' ὅσους τᾶρα. Νὰ γιὰτὶ εἴπαμε πῶς θάσαι πὺ ὀλιγοδάπανος ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς θεραπείας.

Θὰ μπορῆτε ἐπίσης, μὲ τὴν μεσολάβησι τοῦ γιατροῦ σας, νὰ περάτε τὴ γνώμη ἑνὸς εἰδικῷ, πὺ θὰ βρισκεται σ' ἄλλη πόλι. Μόνον πὺ οἱ εἰκόνες τῆς τηλεοράσεως, ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις, δὲν θάσαι ἰσως τόσο καθαρῆς, ὅσο μέσα στὴν ἴδια πόλι.

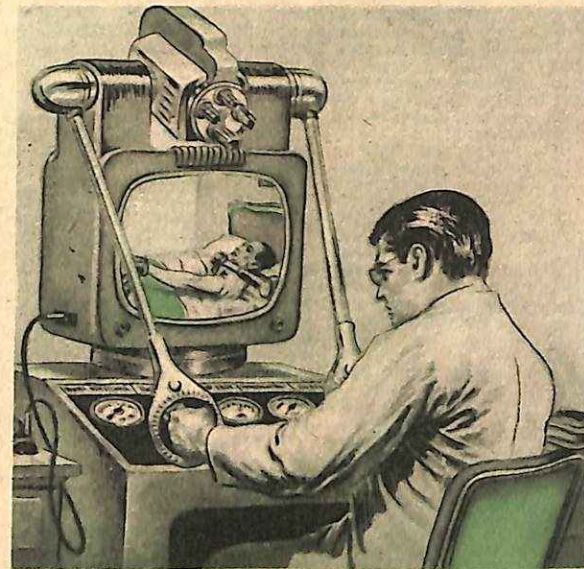
Ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων σοβαρῶν ἐχειρήσεων, ὁ γριατρός τοῦ μέλλοντος θὰ μπορῇ νὰ κᾶνῃ περισσότερα πράγματα μὲ τὸν «τηλεγριατρός», ἀπ' ὅσα κᾶνῃ τᾶρα προσωπικῶς. Θὰ περιποιοῖται π. χ. τραύματα, θὰ βάζῃ καὶ θὰ βγάξῃ ἐπιδέσμοις, θ' ἀφαιρῇ τὰ χειρουργικὰ ράμματα ἐπειτα ἀπὸ μὴ ἐχειρήσι, θὰ σὰς χτυπᾷ στὸ στῆθος καὶ στὴν πλάτη, γιὰ νὰ κρίνῃ ἀπ' τὸν κρότο γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας σας, κλπ.

Ἡ ἱκανότης αὐτὴ τῆς ἐπέκτασεως καὶ τῆς ἐξέλιξι τοῦ ζωικοῦ κόσμου. Τὰ προϊστορικὰ ἐρπετὰ καὶ πουλιὰ, μάθανε νὰ βγάδουν φωνὲς συνηθιστικές, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τ' ἄλλα ζῶα τὸν κίνδυνον τῶν γιὰ τὴν προσέγγισι κατὰ τοῦ κινδύνου. Τὰ πρῶτα θηλαστικὰ ἀπέκτισαν τόσο ὀξεῖα ὀσφρησὴ, ὥστε μποροῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν πῶς πλησίαζε ἕνας ἐχθρός, ἐνῶ ἦταν πολὺ μακριὰ τοὺς ἀκόμη. Ἐπίσης ἔγινε σιγὰ-σιγὰ ἰσχυρότερη ἡ ὄρασι, ὥστε νὰ μποροῦν ὀρισμένα ζῶα καὶ πουλιὰ νὰ διακρίνουν τ' ἄλλα ζωντανὰ ὄντα ἀπὸ πολλὰ μίλια μακριὰ.

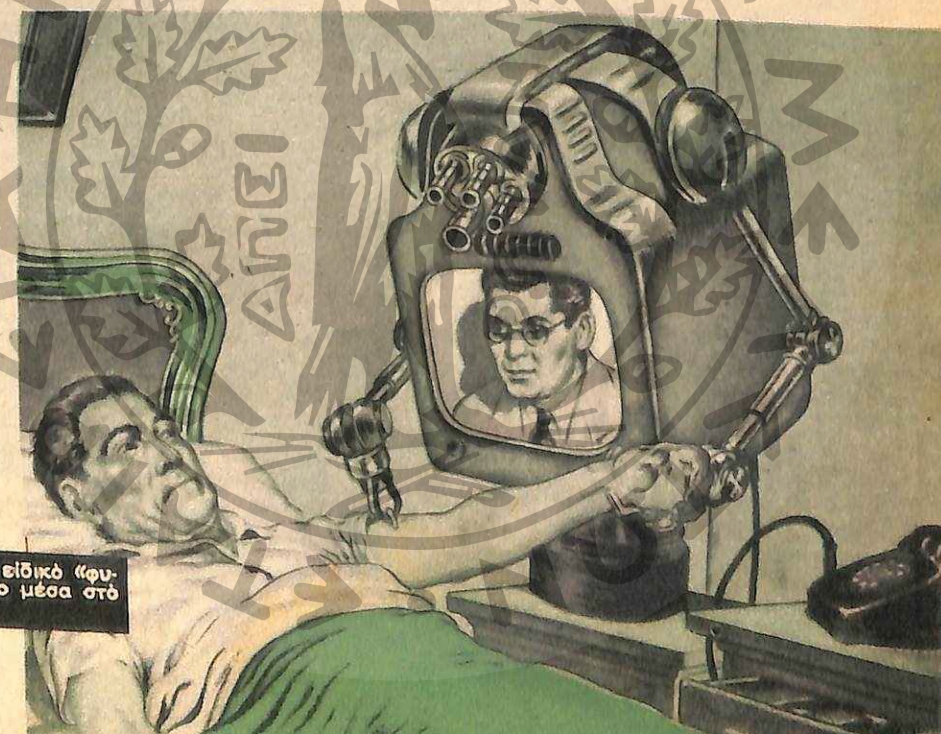
Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τελειοποιεῖ ὁλοένα τοὺς τρόπους ἐπέκτασεως τῶν αἰσθήσεων του. Μὲ τὸ τηλεφῶνο, μιλᾷ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Μὲ τὴν τηλεόρασι, βλέπουμε ὅτι συμβαίνει σὲ μὴ περιοχὴ. Ὁ «τηλεγριατρός», λοιπὸν, θὰ ἐπέκτεινῃ σὲ μεγάλες ἀποστάσεις καὶ τὴν αἰσθησι τῆς ἀφῆς.

Ἡ ἱκανότης αὐτὴ τῆς ἐπέκτασεως καὶ τῆς ἐξέλιξι τοῦ ζωικοῦ κόσμου. Τὰ προϊστορικὰ ἐρπετὰ καὶ πουλιὰ, μάθανε νὰ βγάδουν φωνὲς συνηθιστικές, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τ' ἄλλα ζῶα τὸν κίνδυνον τῶν γιὰ τὴν προσέγγισι κατὰ τοῦ κινδύνου. Τὰ πρῶτα θηλαστικὰ ἀπέκτισαν τόσο ὀξεῖα ὀσφρησὴ, ὥστε μποροῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν πῶς πλησίαζε ἕνας ἐχθρός, ἐνῶ ἦταν πολὺ μακριὰ τοὺς ἀκόμη. Ἐπίσης ἔγινε σιγὰ-σιγὰ ἰσχυρότερη ἡ ὄρασι, ὥστε νὰ μποροῦν ὀρισμένα ζῶα καὶ πουλιὰ νὰ διακρίνουν τ' ἄλλα ζωντανὰ ὄντα ἀπὸ πολλὰ μίλια μακριὰ.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τελειοποιεῖ ὁλοένα τοὺς τρόπους ἐπέκτασεως τῶν αἰσθήσεων του. Μὲ τὸ τηλεφῶνο, μιλᾷ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Μὲ τὴν τηλεόρασι, βλέπουμε ὅτι συμβαίνει σὲ μὴ περιοχὴ. Ὁ «τηλεγριατρός», λοιπὸν, θὰ ἐπέκτεινῃ σὲ μεγάλες ἀποστάσεις καὶ τὴν αἰσθησι τῆς ἀφῆς.

Ὁ «τηλεγριατρός» θὰ περιποιοῖται τὰ τραύματα, θὰ βγάξῃ καὶ θὰ βάζῃ ἐπιδέσμοις...

Ὁ «τηλεγριατρός» θὰ πιέσῃ πᾶν στὸ δέρμα σας τὸ εἰδικὸ «φυσιγγιον» τῆς ἐνεσῶς, γιὰ νὰ διοχετευθῇ τὸ φάρμακο μέσα στὸ χέρι σας...

Το πάθημα του Χότζα

Στα πενήντα του χρόνια ο Ναστραβίν Χότζας έβγαζε από το μυαλό του να γίνει πλουσίος. Και, για να πετύχει το σκοπό του, διάλεξε ένα επάγγελμα που ήταν σύγουρο το κέρδος. Έγινε έμπορος. Άνοιξε, λοιπόν, στο Ίκονιο ένα μαγαζί, που πουλούσε πανικά, τρόφιμα, γυαλικά και μουσχοκάρφια άκομη. Κάλεσε, μάλιστα, κοντά του, για υπάλληλο το Μπεκίρη, το γιού του από την πρώτη του γυναίκα.

Ο Μπεκίρη έφτασε στο Ίκονιο, μα δεν είχε διάθεση να ακολουθήσει το επάγγελμα του εμπόρου. Αυτός ήθελε να μάθει γράμματα, να γίνει μορφωμένος άνθρωπος.

Στο τέλος, ο Χότζας υπαίτινται και σκέφθηκε: «Το ξύλο βγίζει από τον παράδεισο κι' άρχισε να ξυλοφορτώνει τον Μπεκίρη. Μα δεν έκανε τίποτα. Τότε άρχισε τις συμβουλές: «Μωρέ, τα γράμματα κάνουν τον άνθρωπο να πεθάνει στην ψάβα! Το εμπόριο είναι εκείνο που βγάζει ψωμί κι' έχει περασί!». Μα ο Μπεκίρη δεν έπαυε ούτε από ξύλο, ούτε από λόγια.

Ο Ναστραβίν, λοιπόν, τον έστειλε να μάθει τα λίγα κολυδαράκια που έδιδαν οί χοτζάδες της Σμύρνης.

Μα στών τυφλών τη χώρα, μονόφθαλμος βασίλει. Ο γιός του Ναστραβίν έπρόκειτο να γίνει αναίτιμα, που θα πή αναπληρωτής του Καδής, και που το σπουδαιότερο καθήκον του είναι να κάνει έλεγχο στα μέτρα, στις παλάντζες και στα καντάρια των εμπόρων.

Μιά μέρα, ο αναίτιμα βγήκε να επιθεωρήσει στην αγορά τα ζύγια και τα μέτρα. Οι γείτονες του Ναστραβίν, ζέροντας πως αυτός μετρούσε τα πανικά με λειψών τη-χου κι' έζυγιζε ξύκινα, έτρεξαν και του είπαν:

Βγήκε ο αναίτιμα για επιθεώρηση στην αγορά. Κρύψε, Χότζα, τις λειψές πήχες και τις ξύκινες παλάντζες σου!

Μα ο Ναστραβίν δεν ταράχτηκε καθόλου.

Ο αναίτιμα, σκέφτηκε, είναι γιός μου. Μπορεί ποτέ να με καταγγείλει, ότι ζυγίζω ξύκινα, έμένα τον πατέρα του;

Μα ο αναίτιμα, εκείνη την ημέρα, αποφάσισε να δώσει ένα παράδειγμα σ' όλους τους εμπόρους της αγοράς. Και, φτάνοντας στην πόρτα του μαγαζιού, που καθόταν ο Χότζας, του είπε:

Ε, κύρ-έμπορα, φέρε μου τα μέτρα και τα ζύγια σου, να δώ αν είναι σωστά...

Και, βλέποντας το Ναστραβίν να μην κουνιέται από τη θέσι του, γύρισε στους στρατιώτες, που είχε μαζί του και πρόσ-ταξε:

Φέρτε εδώ άμέσως όλες τις παλάντζες, τα ζύγια και τις πήχες του μαγαζιού!

Όταν του τα πήγαν οί στοασιώτες, τα βρήκε όλα ξύκινα κι' επρόσταξε να τα καταστρέψουν.

Ύστερα είπε στον πατέρα του: Κύρ έμπορα, τα μέτρα και τα ζύγια σου δεν ήταν εν τάξει. Θα πληρώσεις, λοιπόν, πενήντα γρόσια πρόστιμο!

Ο Χότζας στραβοκύτταξε το γιού του. ... και θα φας πενήντα ξυλίες! συνέ-χισε ο ασυτήρος αναίτιμα.

Οί στρατιώτες έστρώσαν κάτω το Ναστραβίν κι' άρχισαν να τον ξυλοφορτώνουν.

Επειτα ο αναίτιμα, έπεσε στα πόδια του Χότζα, κλαίγοντας και είπε:

Πατέρα μου, έκανα το χρέος μου άπέναντί σου. Είσα όμως πατέρας μου και σε λυπάμαι. Οί ξυλίες που σου έδωσαν μάτωσαν την καρδιά μου. Μα ή δικαιοσύνη είναι τυφή. Είναι το χέρι του Άλλοχ επί της γής... Στο όνομα του Άλ-λάχ, συμμορφώσου, μεταχειρίσου ίσια μέ-τρα και σωστά ζύγια.

Ο Σουλτάνας, συμβαινώντας την ίσια κρίσι του αναίτιμα, τον έκανε άμέσως καθή-κι ύστερ από λίγο, τον κάλεσε κοντά του και τον έκανε Μεγάλο Βεζύρη.

Ο Χότζας, ύστερ απ' αυτό το πάθημά του, πούλησε όσο-όσο τα εμπόρεματά με σωστά ζύγια, έκλεισε το μαγαζί και γύ-ρισε στο χωριό του, καμαρώνοντας το γιού του, το Μεγάλο Βεζύρη.

Ο Χότζας, ύστερ απ' αυτό το πάθημά του, πούλησε όσο-όσο τα εμπόρεματά με σωστά ζύγια, έκλεισε το μαγαζί και γύ-ρισε στο χωριό του, καμαρώνοντας το γιού του, το Μεγάλο Βεζύρη.

Ο ΗΛΙΑΣ

Βαί, βαί, βαί, τι είναι κουζούμ. Έδώ είναι κάποιοι μουσιού 'Ηλίας Καζάν-Μαζάν - ντέν ήζέρω πως τόν λένε - στο Άθίνα ήλθε άμ-μια στο εφημερίδες μεάλο φασαρία έγινε. Φωτογραφίες δημοσιεύμενες έκανονε, που λέ-νε, μεάλος αντίρωπος ένεται, κενεματογρά-φο φτιάχνει, στο Άμερικη όνομά του πολύ δοξασμένο ένεται. Και πολλούς φίλους μου ρωτημένους έκανω:

—Κουζούμ, τι δουλειά έκανε αυτός ο Κα-ζάν;

—Σκηνοθέτης είναι, με λένε.

—Ισκιονιά, εφτίλκνει;

—Όχι βρε βλάκα, με λένε. Σκηνοθέτης του κινηματογράφου είναι.

Και ύστερα με έξηγούν ότι αυτός κενεμα-τογραφικές ταινίες εφτίλκνει, ήθοποιους ή-παίρνει, άντρες, ύναικες κενεματογραφι-ομένους, άστέρας μαστέρας φελιάν φιστίκ, πολλά δολάρια εδνάζουνε.

—Και γιατί ήλθε στο Έλλάδα; ρωτημένο έκανω.

—Γιά να βρή ανθρώπους να τους πάρη στην Άμερικη, με λένε.

—Και δεν έχει ανθρώπους στο Άμερικη;

—Έχει, άλλα αυτός θέλει να βρή τύπους. Καταλαβαίνεις, Καραμπέτ; Να τώρα θα πάη και στην Πόλη για να πάρη και Τούρκους.

—Κουζούμ, λέω, γιατί να πάη στην Πόλη ο άνθρωπος; Έγώ και έλληνικά ήζέρω, και τούρκικα ήζέρω, άμμια δουλλάρια ένεινι, έγώ πολύ καλά τη δουλειά του ήμπαρβό να έκανω.

—Και δεν πάς να τόν βρή;

—Και δεν πάω, κουζούμ;

Μια και δυό, το λοιπόν, σε ποιά ξενοδο-χείο ρωτημένο έκανω και πηναίω να τόν εύ-ρω. Άμμια όμως, στο ξενοδοχείο φτάνω, το υπάλληλοι ρωτημένο με έκανουν:

—Ποιόν θέλετε, κύριε;

—Γιαβρούμ, λέω, έδώ ένας 'Ηλίας Καζάν-Μαζάν, μένει;

Το υπάλληλοι έλάνε.

—Καζάν-Μαζάν, όχι κύριε. Έδώ μένει ο 'Ηλίας Καζάν.

—Ε, αυτό λέω.

—Όχι Καζάν-Καζάν!

—Ε, τι πειράζει που λέω και Μαζάν; Αυτό συνήθεια το γλώσσα μου ένεται. Καταλαβαί-νεις;

—Και ποιός είστε κύριε;

—Ιστέ, δεν με θλέπει; Λέω. Αυτός που ιδέπεις είμαι.

—Πώς έγινε, θέλω να πώ.

—Κουζούμ, τ' όνομά μου Καραμπέτ Σορο-πιάν, με λένε.

—Και τι τόν θέλετε τόν 'Ηλία Καζάν;

—Τί σε νοιάζει εσένα γιάχο;

—Μα πρέπει να ζέρουμε, κύριε, γιατί ο κ. Καζάν δεν μπορεί να δεχτή τόν καθένα.

—Μωρέ τι με λές! Χαρά στο πράμμο. Άιντε πέστον ο Καραμπέτ σε θέλει, ζέρει εκείνος.

—Πού σάς ζέρει, κύριε;

—Βρε ζευζέκη, χίτς (θησαυρό) ντέν δια-δάζει; Ιστέ στόν 'θησαυρός' συνεργάτης έ-νομαι. Άιντε!

Το υπάλληλοι άρχισαν έλια να έκανουν.

—Ασσι! Είστε ο Καραμπέτ του 'θησαυρού';

Και τί τόν θέλετε τόν 'Ηλία Καζάν;

Βαί κιοπόνγλου κιοπεκλέρ, είδα ότι πολύ θάρρος έπληαν, τότε άμέσως φωνή εδνάζω:

—Άιντε μπέ! Κιοπόνγλου κιοπεκλέρ! Χίτς άμα ένας αντίρωπος σάς μιλά ντέν καταλα-βαίνετε;

Τέτοιο φωνή έβαλα όποτε άμέσως κόσμος ήμαζεύτεκε από το ξενοδοχείο και έρχεται και ένας με πολλά γένεια και μουστάκια.

—Α, κύριε Καζάν, του λέει κάποιος, αυ-τός ο κύριος γιά σάς κάνει φασαρία. Θέλει να σάς δώ.

Τότε το 'Ηλίας Καζάν ρωτημένο έκανε:

—Έμένα θέλετε, κύριε;

—Είσαί τόν 'Ηλίας Καζάν;

—Μάλιστα, κύριε.

—Και έγώ είμαι ο Καραμπέτ Σοροπιάν.

—Χαίρω πολύ.

—Και έγώ, το λοιπόν αν ήρθες έδώ να ή-παίρνεις ήθοποιους να ή-ζέρουν έλληνικά, τούρκι-κα και άρμενικά, έγώ τα ζέρω όλα. Με ήθελεις;

Το 'Ηλία Καζάν τότε έ-λεια έκανε και φέυνει. Και οί άλλοι πάλι έλεια έκά-νουν. Και έγώ τότε γλώσ-σα μου εδνάζω σε όλους και λέω:

—Να κιοπόνγλου κιοπε-κλέρ! Αν δε με θέλη, δική του ζημιά ένεται, ό-χι δική μου!...

Και ήφούγω θυμωμένος. Αυτό ήτανε...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ο άλλος

Όρίστε; Άν περιμένω κανένα; Ό-χι, άπολύτως κανένα. Κάθουμιν έδώ και άπολαμβάνω τον μέτριο βαρύ μου και παρατηρώ και φιλοσοφώ μόνος μου. Λοιπόν; Πώς; Νά καθίσω να μου κά-νης παρέα; Όχι, να μην καθίσω. Άλ-λά έσύ πήρες την καρέκλα κι' όλας και μου στρώθηκες, σάν άπρόσκλητος προ-σκεκλημένος. Λοιπόν, σήκα, σε παρα-καλώ και άσε με μόνο μου.

Τί είπες; Άν έ-χω τίποτα έναντιόν σου; Όχι, δεν έχω τίποτα ούτε έναν-τίον σου ούτε ύπερ σου. Από τη στιγ-μή αυτή έχω. Όρί-στε; Τί έχω; Έχω ότι χωρίς να ζητή-σης την άδεια και παρ' όλον ότι σου είπα ρηώς και κα-τηγορηματικός να μην καθίσω, έσύ έγκατεστάθης. Μη-πως νόμιζες μωρέ ότι άσπ.ία σου είπα να μην καθίσω και χασομελάς μάλιστα; Σου το είπα σο-δαρώτατα και έν πλήρει έπιγινώσκει της σημασίας της άπαγορεύσεως. Τί έκανε λέει; Με ρωτάς γιατί; Άπλουστατα, μωρέ, γιατί έπιθυμώ να μέινω μόνος. Να πιά τόν καφέ μου μόνος, να περά-σω την ώρα μου μόνος και να φύγω μό-νος. Δεν είναι δικαίωμά μου;

Πώς; Νόμιζες πως θα μ'... Ύχαριστού-σες αν μούκανες παρέα; Κακώς τς νό-μιζες. Άν μ' εύχαριστούσε τέτοιο πράγμα θα σε προσκαλούσα. Άλλά δεν μ' εύχαριστεί καθόλου κι' επί πλέον δεν έχω κείφα γιά παρέα. Η μόνη παρέα που μ' εύχαριστεί και σε παρακαλώ να το σημειώσης γιά το μέλλον, είναι ή πα-ρέα του έαυτού μου και ούδενός άλλου. Λοιπόν, πήρα τόν κέντρον, να πιά τόν καφέ μου ήσυχος και ν' άφροισθώ στις σκέψεις μου και στους διαλογισμούς μου. Πώς θάρθηκε έσύ να μου έγκατε-σταθής δίπλα μου και να μου διαταρά-ξης την άτομική μου άνεξαρτησία και αυτοσυγκέντρωσι; Επειδή συνέπρεσε να μπής στο ίδιο κέντρον κι' έσύ; Ήξερες ότι θα μ' εύρισκες έδώ και κουβαλήθη-κες; Όχι; Όχι, βεβαίως. Και άν δεν εύρισκες έμένα ή όποιονδήποτε άλλον, τί θάκανες; Θάπιανες μιά καρέκλα κι' ένα τραπέζι; και θα παραγγέλνες το μαυ-ροζούμι σου. Λοιπόν, όρίστε άδεια τρα-πέζια και άδειες καρέκλες. Πιάσε μιά και παλουκώσου και όσο το δυνατόν πιο μακριά από μένα και έκτός του όπτι-κού μου πεδίου. Διότι ούτε κοντά μου σε θέλω, ούτε και από μακριά να σε βλέπω. Έννοούμεθα;

Όρίστε! Κυττάχτε τον! Έξέκλου-θει να κάθεται και να χασομελά ήλι-θίως. Μήπως σου πέρασε ή ιδέα, μωρέ, ότι άστείοεσαι; Σοδαρώς σου διηλώ και σου επαναλαμβάνω ότι έπιθυμώ να μέινω μόνος.

Πώς; Τί σοί ιδιοτροπία είν' αυτή; Αί δεί στο διάλο. Άειντε ξεκουμπίσου σε παρακαλώ, πριν φανάζω το γκαρσό-νι και διατάξω να σε βγάλη έξω. Έτσι μπράβο. Κι' αν με ξαναδείης άλλη φορά να κάνης πως δεν βλέπεις σε παρακα-λώ. Και μόνο αν σε καλέσω νάρθης — που δεν θα σε καλέσω ποτέ. Έτσι μπρά-βο, αν θες να τάχουμε καλά. Μάλιστα. Να κάνης πως δεν με βλέπεις, να κάνω πως δεν σε βλέπω, να μη με χαιρετάς να μη σε χαιρετώ, ν' άγνωης την ύπαρ-ξή μου, ν' άγνωσ την ύπαρξή σου και μόνο έτσι θα τάχουμε καλά. Ένώσηες; Ξεκουμπίδια, λοιπόν!

Το φάντασμα του Τύρτζου

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΝΝΑ έδουσε το φως και περίμενε, με το ρεβόλβερ κάτω απ' το μαξιλάρι της. Τα νεύρα της ήσαν ήρεμώ-τατα. Ήταν βέβαιη πως δεν θ' άστοχούσαν οί σφαί-ρες της. Άπ' αυτό άλλωστε κρεμόταν όλο το μέλλον! Μιά καινούργια ζωή μπορούσε ν' άρχισι γι' αυτήν και γιά το Μάρτυ... Ουσικά, ο άγαπημένος της δεν θα μάθαινε τί-ποτε, γιατί άλλωώς θα τη μισούσε, θα την περιφρονούσε, θα την καταδίδε... Θα πίστευε κι' εκείνος ό,τι όλοι οί άλλοι. Ποιάς μπορούσε ποτέ να ύποπτευθί την Άννα, άφού είχε προ-ετοιμάσει το σκεδίο της στην έντέλεια;

Το μεγάλο ρολόι του πύργου κτύπωνε μεσάνυχτα. Η νέα γυναίκα συγκέντρωσε όλη την προσοχή της στην πόρτα. Σε λίγες στιγμές, της φάνηκε πως άκουσε ένα ελαφρό θόρυβο στο διαδρόμο...

Η πόρτα άρχισε ν' άνοίγη σιγά-σιγά, και φάνηκε μιά όσπηρ, άκαθόριστη σιλουέτα. Η Άννα πήρε τότε το ρεβόλβερ κάτω απ' το μαξιλάρι της και σημάδεψε το «φάντασμα»...

Η ιδέα αυτή της είχε έρθει απ' την ημέρα που ή καμαριέρα της είχε βγν τρέχοντας απ' την κάμαρά της, κατατρομαγμένη, φωνάζοντας πως είχε δει ένα φάντασμα. Δεν τόδερε λοιπόν ή κυρία της πως ήταν στοιχειωμένος ο πύργος του γέρου έκα-τομυριούχου Γιάλ;

Η Άννα γέλασε. Συγχρόνως όμως, γεννήθηκαν μέσ' στο μυαλό της οί γενικές γραμμές του σχεδίου της. Είχε παντρευτή το γιού του Γιάλ γιά τα λεφτά του μονάχα, ενώ λάτρευε το Μάρτυ και θα μπορούσε ακόμα και να έγκλη-ματίση γιά κατήρι του.

Λίγο μετά το γάμο τους, ο άντρας της σκετίσθηκε με μιά ήθεοσία. Η Άννα τούκανε φοδερές σκηνές, μπροστά στούς ύ-πνρήτες. Μονάχα τα εκατομμύρια του την κρατούσαν κοντά του. Άγαπούσε πολύ το κρημα. Μα άγαπούσε και το Μάρτυ... Άρχισε να έλλειψη πως θα θάβαινε ο άντρας της κανένα θα-νατόφορο δυστύχημα. Ύστερα, βλέποντας πως δεν του συνέ-βαινε τίποτα, σκέφθηκε να βοηθήσι αυτή το πεπρωμένο...

Ένα βράδυ, τη βρήκαν μισολιπόθυμη στο σαλόνι. Άπ' την ώρα εκείνη, άρρώστος. Προσπονήθηκε πως είχαν περαστή το νεύρα της απ' το παράξενο περιβάλλον, την άπιστία του άντρας της και τα φαντάσματα του πύργου.

Ο γιατρός Έρικσον, που την εξέτασε, τη ρώτησε: —Μήπως ύποφέρατε πολύ τώρα τελευταία; Η μήπως δοκιμάσατε κανένα μεγάλο τρόπο;

—Θα γελάσατε μαζί μου, γιατρέ, του άπάντησε. Μα θάχετε άκούσει σίγουρα και σεις να μιλάνε γιά το φάντασμα του πύργου!...

—Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε σε τέτοιες άνοησίες! τη διέκοψε γελώντας ο Έρικσον.

Από τότε, την έπισκεπτόταν τα-κτικά. Οί ύπνρήτες φιδούριαν μετα-ξύ τους πως ή δυστυχισμένη κυρία του είχε πολύ άδύνατη καρδιά και τους είχε έλκεν, αυτό το τέρας, πως ο άντρας της, αυτό το τέρας, ήθελε να την πεθάνη, γιά να με-λίσθαι έλευθερος με τη φιλενάδα του.

Μιά μέρα, ο Έρικσον βρήκε την Άννα πιο παραγμένη από κάθε άλ-λη φορά.

—Μήπως έχετε πάλι δοκιμάσει κανένα μεγάλο τρόπο;

—Θα γελάσατε μαζί μου, γιατρέ, του άπάντησε. Μα θάχετε άκούσει σίγουρα και σεις να μιλάνε γιά το φάντασμα του πύργου!...

—Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε σε τέτοιες άνοησίες! τη διέκοψε γελώντας ο Έρικσον.

Από τότε, την έπισκεπτόταν τα-κτικά. Οί ύπνρήτες φιδούριαν μετα-ξύ τους πως ή δυστυχισμένη κυρία του είχε πολύ άδύνατη καρδιά και τους είχε έλκεν, αυτό το τέρας, πως ο άντρας της, αυτό το τέρας, ήθελε να την πεθάνη, γιά να με-λίσθαι έλευθερος με τη φιλενάδα του.

Μιά μέρα, ο Έρικσον βρήκε την Άννα πιο παραγμένη από κάθε άλ-λη φορά.

—Μήπως έχετε πάλι δοκιμάσει κανένα μεγάλο τρόπο;

—Θα γελάσατε μαζί μου, γιατρέ, του άπάντησε. Μα θάχετε άκούσει σίγουρα και σεις να μιλάνε γιά το φάντασμα του πύργου!...

—Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε σε τέτοιες άνοησίες! τη διέκοψε γελώντας ο Έρικσον.

Από τότε, την έπισκεπτόταν τα-κτικά. Οί ύπνρήτες φιδούριαν μετα-ξύ τους πως ή δυστυχισμένη κυρία του είχε πολύ άδύνατη καρδιά και τους είχε έλκεν, αυτό το τέρας, πως ο άντρας της, αυτό το τέρας, ήθελε να την πεθάνη, γιά να με-λίσθαι έλευθερος με τη φιλενάδα του.

Μιά μέρα, ο Έρικσον βρήκε την Άννα πιο παραγμένη από κάθε άλ-λη φορά.

—Μήπως έχετε πάλι δοκιμάσει κανένα μεγάλο τρόπο;

—Θα γελάσατε μαζί μου, γιατρέ, του άπάντησε. Μα θάχετε άκούσει σίγουρα και σεις να μιλάνε γιά το φάντασμα του πύργου!...

—Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε σε τέτοιες άνοησίες! τη διέκοψε γελώντας ο Έρικσον.

Από τότε, την έπισκεπτόταν τα-κτικά. Οί ύπνρήτες φιδούριαν μετα-ξύ τους πως ή δυστυχισμένη κυρία του είχε πολύ άδύνατη καρδιά και τους είχε έλκεν, αυτό το τέρας, πως ο άντρας της, αυτό το τέρας, ήθελε να την πεθάνη, γιά να με-λίσθαι έλευθερος με τη φιλενάδα του.

Μιά μέρα, ο Έρικσον βρήκε την Άννα πιο παραγμένη από κάθε άλ-λη φορά.

—Μήπως έχετε πάλι δοκιμάσει κανένα μεγάλο τρόπο;

—Θα γελάσατε μαζί μου, γιατρέ, του άπάντησε. Μα θάχετε άκούσει σίγουρα και σεις να μιλάνε γιά το φάντασμα του πύργου!...

—Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε σε τέτοιες άνοησίες! τη διέκοψε γελώντας ο Έρικσον.

μεταμφιεσθείς έσύ σε φάντασμα, μιά νύχτα, κι' έρθης να με τρομάξεις!...

—Εγώ; φώναξε γελώντας ο όρέντ.

—Ναι! Ο γιατρός μου έχει πη τόσες φορές πως είμαι θύμα της φαντασίας μου. Μπορώ έπομένως να γιατρευτώ μ' άνάλογο τρόπο. Με τη σκέψη πως το φάντασμα είσαι συ, θα συνήθισω να γελώ όταν το βλέπω... Δεν βρίσκεις πως έχω δίκιο;

—Χά, χά! Φαντάζομαι τόν έαυτό μου τυλιγμένο μ'ένα σεντόνι. —Δέχουσαι λοιπόν, όρέντ; φώναξε ή Άννα.

—Ναι, θα το κάνω, γιά σένα! άπάντησε ο Γιάλ.

... Άπόψε λοιπόν, ή Άννα περίμενε, με το ρεβόλβερ έτοι-μο. Μόλις εμφανιζόταν ο άντρας της, ντυμένος σάν φάντασμα, θα τόν σκότωνε!

Τόν είχε βάλει να της ύποσχεθί πως δεν θα έλεγε τίποτα σε κανένα, γιά να μη γελάση ο κόσμος μ' αυτήν και με τούς άνόη-τους φόδους της και τη θεωρήσι τρελή... Όλοι ήξεραν τις σκέψεις του Γιάλ με την ήθεοσία. Θα συμπεριαναν λοιπόν πως ο έκατομυριούχος θέλοντας ν' άπαλλαγί απ' τη γυναίκα του, παράσπιε το φάντασμα γιά να την κάνει να πεθάνη απ' το φό-βο της. Κι' έκείνη ή δυστυχισμένη είχε πυροβολήσει την ύπερ-

φυσική όπτασία, πάνω στον παροξυσμό του τρόμου της... Ποιός ένορκος θα την καταδίδε ποτέ;

—Ναρθή ο δόκτωρ Έρικσον, είπε ο πρόεδρος του δικαστηρίου.

Άπ' το έδωλο του κατηγορουμένου ή Άννα είδε να προχωρή ο γιατρός, γιά να εξετάσθ ή καρδιά της, γιά να πιάσει το φάντασμα...

—Ποιά είναι ή σπουδαία ανακοίνωσι που έχετε να μδς κάνε-τε; ρώτησε ο πρόεδρος το γιατρό.

—Τό θύμα του έστειλε ένα γράμμα, την ημέρα του θανάτου του. Τόχυ έδω, μαζί μου. Θέλετε να σάς το διαβάσω;

—Άκούστε λοιπόν. «Άγαπητέ μου γιατρέ. Άπ' την ημέρα που είδοσ έγκεφαλικού πυρετού, σήμερα της κατέθηκε ή ιδέα να ζω πως πρέπει νάρθης να την παραστήσι το φάντασμα! Νομί-πιτε πως σάς κάλεσα έγώ, γιατί δεν θα μ'... το συγκρατούς ποτέ».

Η Άννα σκεπώθηκε όρεσι. Άκουσε άκαθόριστα το τέλος του γράμματος, καθώς και τη φωνή της που ούρλιαζε: —Θέματα!... Θέματα!...

Καταλάβαινε άσπασο, μ' άπερίγραπτο τρόπο, πως κανείς πιά δεν μπορούσε να την πιατέφι!

Τ. ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ και σημάδεψε το φάντασμα...

Η Άννα πήρε το ρεβόλβερ

Η ΒΕΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

ΠΑΡΙΣΙ, Μάιος. (Ιδιαίτερα 'Υπηρεσία).— Θα θέλετε άσφαλώς να μάθετε πώς διαμορφώνουν τη μόδα οι διάφοροι παρισίνοι έμπνευσταί της, προβλέποντας τις ή λιγότερες ημέρες, που θ' αντικαταστήσουν τις άνωμαλίες που ζήσαμε την άνοιξη.

Ο Κριστιάν Ντιόρ, ο τόσο αγαπητός σ' εμάς τις 'Αθηναίες, μεταβάλλει κυριολεκτικώς την γυναικεία σιλουέτα, μακραίνοντας το κορσάκι με έπιμήκυνσι των μπάσκα στα ταγιέρ του, τόσο, ώστε σχεδόν να τα μεταβάλλει σε τουνίκ με κάποιο έλαφρό φάρδος προς τα κάτω.

Το στήθος... καταργείται, ή μέση δλο και αλλάζει θέση, οι ώμοι φυσικοί, χωρίς παραγεμίματα, και οι γοφοί κρύβονται κάτω από ένα δλο αυξανόμενο φάρδος. Μ' άλλα λόγια, ή γραμμή «Α» σε όλη της την εξέλιξι.

Ο οίκος Μπαλασιάγκα ακολουθεί μιά σχετική γραμμή με σουέτερ, που κι' αυτά τείνουν προς την τουνίκ, προσδίδοντας στη φούστα ένα αισθητό φάρδος και δίδοντας έτσι στη σιλουέτα μιά γραμμή που δίνει την εντύπωσι των κοστούμιών της 'Ινδοκίνας.

Άλλος οίκος, του Ζακ Φάτ, εφαρμόζει τη γραμμή, που είναι γνωστή με τη φράσι «αίωρούμενο φάρδος». Στη γραμμή αυτή βλέπουμε το στήθος και τη μέση να υπογραμμίζονται έλαφρά και το φάρδος της φούστας να αρχίζει από τους γοφούς και να μεταβάλλει τη σιλουέτα σε καμπάνα.

Ο Πιέρ Μπαλμαίν, ο Ούμπερ και ο Ζιβεσού, εφαρμόζουν την ίδια γραμμή για το πρωί και την ονομάζουν γραμμή «καλάμι» ή «φλογέρα». Η γραμμή αυτή, αντίθετα προς τις προηγούμενες, υπογραμμίζει με διακριτικότητα κάθε καμπύλη του σώματος.

Την βλέπουμε ιδιαίτερώς στα ταγιέρ, αλλά μόνον τα πρωινά. Άλλωστε ή λέξις ταγιέρ παραμένει μόνον για τα πρωινά σύνολα ενώ τα άπογευματινά, ακόμη και αν προσεγγίζουν στον τύπο του ταγιέρ, παίρνουν την ονομασία των «εντέ-πιές».

Φυσικά, στα «εντέ-πιές» συγκαταλέγονται ακόμη και διάφορα άλλα σύνολα, όπως είναι το σύνολον φόρεμα και έπανωφόρι ή τς σύνολον έπανωφόρι και ταγιέρ.

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Οι διάφοροι παρισίνοι οίκοι τα παρουσιάζουν σε διάφορα μάκρη και ανάλογα με τς κάθε μάκρος, δίνουν και την είδική ονομασία. Έτσι έχουμε «τίς βέστες», «τά παλτά», «πτι μαντώ» και τα «παρντεσύ».

Άς εξετάσουμε τώρα τα διάφορα μάκρη. Έχουμε αυτά, των οποίων τς μάκρος μόλις ξεπερνά τη μπάσκα του ταγιέρ, άλλα που κατεβαίνουν κάτω από τους γοφούς, άλλα που φθάνουν ως τα γόνατα και άλλα που καλύπτουν δλόκληρη τη φούστα.

Καθώς βλέπετε, ή έκλογή είναι μεγάλη και μπορείτε να διαλέξετε αυτό που ταιριάζει στη σιλουέτα σας, έχοντας υπ' όψι, ότι τα κοντά έπανωφοράκια ταιριάζουν περισσότερο στις λεπτες και ψηλές, ενώ τα μακρυά τούναντιον δίδουν άναστημα σ' εκείνες που δεν έχουν.

Άς έλθουμε τώρα στα χρώματα, που παρουσιάζουν δλόκληρη σωρεία αντιθέσεων.

Ο γνωστός οίκος του Ζακ Γκρήφ, συνδυάζει τς γκριζο με τς κίτρινο, με τς χρώμα της ντομάτας και με τς μώβ.

Τί τουαλέτες, όμως, φοριούνται κάτω από τα καλοκαιρινά έπανωφοράκια;

Ο Ζαν Πατού λανσάρει πολλές ντεκολτέ και χωρίς δόλου μα νίκια.

Οι τουαλέτες των οίκων Ζακ Φάτ, Ούμπερ και Ζιβεσού, δίνουν την εντύπωσι των «εντέ-πιές», ενώ, στην πραγματικότητα, πρόκειται για μονοκόμματα φορέματα.

Πολύ της μόδας είναι επίσης ή κουπ «ρόμπ-ρεντεγκότ» με κλασσικό γιακαδάκι και μεγάλη ρεδέρ, που καταλήγουν στη μέση και συχνότατα με μιά μαρτεγκάλ στην πλάτη. Τα χρώματα, που

1) Όμορφα σύνολα. Το ένα αποτελείται από μιά καζάκα άσπρη και φούστα μπλε ή μαρόν πλατεία και τς άλλο είναι σύνολον από καζάκα, φούστα στενή και ζακετού-λα πλεκτή ριχτή και κοντή. 2) Σύνολον από λεπτό κρετόν άσπρο και ροζ. Μιά μονόχρωμη ροζ κορδέλλα γκρό γαρνίρει τς άνοιγμα του λαιμού και τη ζώνη. 3) Ταγιεράκι καλοκαιρινό από τυσόρ σε χρώμα «σάμπλ» με μαύρο βελούδινο φιόγκο και μαύρα κουμπιά «γκαλαλίτ».

περισσότερο συνήθίζονται για τς είδος αυτό των φορεμάτων, είναι τς γκριζο και τς μπλε μαρόν, ιδιαίτερώς δε αυτό τς τελευταίο είναι πολύ «άν βόγκ».

ΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ — ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Μεγάλη ιδιοτροπία παρατηρείται έφέτος υιους γιακάδες, όταν φυσικά υπάρχουν, γιατί πολλοί είναι οι παρισίνοι οίκοι, που τους καταργούν τελείως, ακόμη και στα ταγιέρ, όπως μου έτυχε και άλλοτε να σας πώ. Βλέπουμε γιακάδες, που δεν φαίνονται δόλου από μπροστά, γιατί έχουν μιά αισθητή κλίσι προς τς πίσω. Άλλοι είναι τελείως δβάλ, ακολουθώντας τς επίσης δβάλ άνοιγμα του ντεκολτέ και άλλοι είναι πολύ μεγάλοι, συνεχίζόμενοι με μεγάλα ρεδέρ.

Και για να έλθουμε στα υφάσματα, ως σπεύσουμε να πούμε πόσο της μόδας είναι τς ριγέ.

Τς βλέπουμε σε βαμβάκε-ρά, σε λινά, σε ήμιλινα ραι-γιόν και σε μεταξωτά.

Τς χρώματα που συνήθίζονται είναι τς γκριζο με τς άσπρο, τς ροζ με τς άσπρο, τς

άσπρο και μπλε άνοικτό, τς άσπρο και τς κίτρινο, τς κίτρινο και τς μαύρο.

Γενικώς προτιμούνται οι άπαλές άποχρώσεις για όλες τις ώρες της ημέρας, αλλά αυτό δεν άποκλείει να βλέπουμε και πολλά τουρκουάζ, βερυκοκιά, πορτοκαλλιά.

Και μερικά ακόμη χρώματα που θα φορεθούν πολύ, είναι τα λεγόμενα «φυσικά», όπως είναι τς σάμπλ, τς φυσέ, τς μαστι-χί, τς άσπρο της ζάχαρης.

Εξ άλλου, παρατηρείται μεγάλη τάσι για να ξαναγυρίσουμε στα μονόχρωμα κι' έτσι κοντά στις αντιθέσεις χρωμάτων, βλέπουμε και την ομοιομορφία.

Έτσι θα είσθε επίσης της μόδας αν τς χρώμα τς καπέλλου σας και των γαντιών σας είναι τς ίδιο με τς χρώμα τς φορέματος και τς καλοκαιρινού έπανωφοριού σας, όπως θα είσθε της μόδας όταν υπάρχει αντίθεση μεταξύ τους.

ΚΟΥΦΩΤΕΣ ΠΙΕΤΕΣ

Μιά άλλη μεγάλη μόδα της έποχής είναι οι κουφωτές πιέτες, δεν είναι όμως όπως τις ξέυραμε ως τώρα. Γιατί ή φούστα, που έχει κουφωτές πιέτες, πρέπει να θυμίζει τη γραμμή «κούπ σαμπάνιας», που σας έχουμε ήδη αναφέρει.

Για να τς έπιτυχετε αυτό, πρέπει τς βασικό κόψιμο της φούστας να είναι δλο φύλλα, ώστε να σχηματίζει κλός. Θα προσέξετε ωστόσο να υπολογίσετε με τέτοιο τρόπο τις ραφές των φύλλων, ώστε να τις κάνετε να πέφτουν στα έσωτερικά μέρη που σχηματίζουν τις κουφώπιτες. Τς αποτέλεσμα θα είναι να έχουν ένα σχήμα πνεώτερο άπάνω και πλατύτερο κάτω και αυτό άκριβός είναι τς χαρακτηριστικό της γραμμής, που λανσάρει ή φετινή μόδα.

Για τς είδος αυτό της φούστας χρησιμοποιούνται βέβαια και μονόχρωμα υφάσματα, αλλά εκείνα που ιδιαίτερώς βρίσκουν έδω τη θέση τους, είναι τς σκωτσέζικα, που θα συνεχίσουν και έφετος

4) Τουαλέττσα άπλη και κομψή από μεταξωτή όργκαντζά σε φόντο άσπρο με λουλουδάκια μπλε. Τρεις μπάντες από κορδέλλα γαρνίρουν τη ζώνη και τη φούστα. 5) Άσπρη τουαλέτα από οστέν, που είναι δλο σκεπασμένο με μαύρη δαντέλλα. Μιά ταφταδένια κορδέλλα μαρίν περασμένη τελειώνει με μεγάλο φιόγκο στο πλάι.

να εύνοούνται από τς ρυθμιστάς της μόδας.

Μιά ματιά στις βιτρίνες των μαγαζιών και θα βρεθίτε μπροστά σε τέτοια ποικιλία χρωμάτων και σχεδίων, που δεν θα δυσκολευθείτε να διαλέξετε ό,τι σας ταιριάζει.

Οι χαριτωμένες αυτές φούστες, φοριούνται τα πρωινά με λευκές ή χρωματιστές μπλούζες τς κυριαρχούντος χρώματος της φούστας, τς δέ άπογευμα οι ίδιες φούστες φοριούνται με βέστες μονόχρωμες, που να θυμίζουν κι' αυτές τη βασική άποχρωσι τς σκωτσέζικου.

NOELLE GREFFE

ΤΑ ΚΡΕΤΟΝ

Τί ωραιότερο για μιά καλοκαιρινή τουαλέττα από ένα όμορφο άνδρσπαρτο κρετόν, ίδιως αν πρόκειται για έσοχη;

Πάει πιά ο καιρός που τς κρετόν χρησιμοποιείτο μόνον για να σκεπάσουμε τα έπιπλα τς καλοκαίρι. Σήμερα απέκτησε και άλλη άποστολή: Μας δίνει την ευκαιρία να κάσουμε ένα έπί πλέον φορεμάκι, που θα μας είναι χρησιμώτατο.

Τς φορέματα αυτά έχουν όρισμένη κουπ που τς ταιριάζει.

Τς κορσάζ γίνεται έφαρμοστό και σύμφωνα με την τωρινή γραμμή, έπεκτείνεται κάτω από τη μέση, φθάνοντας ως τη μέση των γοφών.

Μανίκια δεν υπάρχουν, αλλά οι ώμοι παίρνουν μιά έλαφρα κλίσι. Η φούστα είναι φαρδιά και έφαρμοστή στο κορσάκι, με σούρες. Έχει σχήμα κλός, αλλά όχι σε υπερβολικό φάρδος.

Τς κρετόν που θα διαλέξουμε είναι κατά προτίμησι αυτά που έχουν μικρά σχέδια πάνω σ' ένα μονόχρωμο φόντο, όχι μεγάλα λου-

λουσια και άνάμιχτα χρώματα.

ΟΙ ΒΟΥΛΕΣ

Είπαμε και άλλοτε, ότι θα δούμε και φέτος πολλά έμπριμέ μεταξυ των οποίων θα επικρατούν οι βούλες, μεγάλες και μικρές. Δεν περιορίζονται δε στο να στολίζουν μόνον τς φορέματα, αλλά και πολλά άλλα μικροεξαρτήματα της γυναικείας τουαλέτας: έσάρπες, γραβάτες, γάντια, τσάντες, όμπρέλλες. Άποφύγετε όμως την ομοιομορφία. Δηλαδή όχι φόρεμα με βούλες και όμοια εξαρτήματα, αλλά αν τς φόρεμα είναι μονόχρωμο, τότε να διαλέξετε ύφασμα με βούλες για τς εξαρτήματά σας. Αν τς φόρεμα σας είναι καμωμένο με ύφασμα που τς στολίζουν βούλες, τότε τς εξαρτήματα θα είναι άπαραιτήτως μονόχρωμα.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τς φετινά χτενίσματα παρουσιάζουν τόσο μεγάλη ποικιλία, ώστε είναι άδύνατον να μη μπορέση να βρή ή κάθε γυναίκα τί ταιριάζει στον τύπο της, στο είδος της όμορφιάς της. Πρέπει δε να τς προσέξη πολύ αυτό, γιατί τς χτενίσματα παίζει μεγάλο ρόλο στην εμφάνισι μιάς γυναίκας. «Αν είσθε καλοχτενισμένη, είστε και καλοντυμένη», λένε οι Γάλλοι και έχουν δίκιο.

Τς μαλλιά εξακολουθούν να είναι κοντά κομμένα, όχι όμως πάντοτε μπουκλέ. Σε μερικές φυσιογνωμίες πηγαίνει πολύ τς ίσιο μαλλί, σε άλλες τς έλαφράς όντυλε και σε άλλες οι μπουκλές.

Όσες άρέσκονται στο να αλλάζουν τς χρώμα των μαλλιών τους, ως μάθουν, ότι ή μόδα εύνοει πολύ έφετος τς περσάνα μαλλιά και τς «σαντρέ».

Και όσες δεν μπορούν να έπισκέπτανται συχνά τς κομμωτήριο, ως προσπαθήσουν να μάθουν πώς γίνεται τς τυλίγμα με φουρκέτιπες ή μπηγκουτί και ως θυσιάζουν μιά ώρα την έβδομάδα για να έχουν πάντα ένα όντουλαρισμένο κεφαλάκι. Λίγη έπιτηδειότης δεσμίδες, τυλίγοντας τα γύρω από τς δάκτυλο μας και καρφώνοντας τα με δυό φουρκέτιπες, τοποθετημένες σταυροειδώς. Όταν τυλίξουμε όλα τα μαλλιά, τς δένουμε με ένα φιλέ, για να τς στερεώσουμε και μένουμε έτσι 3 ή 4 ώρες (αν τς κάνουμε πριν πλαγιάσουμε και μένουμε ως τς πρωί, είναι προτιμώτερο).

Τς πρωί βγάζουμε τις φουρκέτες, χτενίζουμε και ύστερα βάζουμε λίγη μπηγκιανίνη και βουρτσίζουμε με δλη μας τη δύναμι. Οι όντουλαριόν σχηματίζονται μόνες τους και κανείς δεν θα πιστέψη, ότι δεν βγαίνουν από τς κομμωτήριο.

Έτσι εξοικονομούμε και χρόνο και χρήματα, χωρίς να παραμελούμε την εμφάνισι μας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

‘Ο μικρός Κέβρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. ‘Ο πατέρας του, ο Λοχαγός Έρρολ, που είχε πεθάνει, ήταν ο τρίτος υγιός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέροντος κόμητα του Ντόρινγκτον. Μιά ημέρα όμως ο Σερ Έθι Κάτι που άλλαζε τη ζωή του Κέβρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. ‘Ο παππούς του Έστεϊλ Μέλα Υόρκη τ’ο διηγήτο-
ρου του κ. Κάβρικ για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δύο θείοι του είχαν πεθάνει κι έτσι ο Κέβρικ, ύστερα απ’ το θάνατο του παππού του, ο Κέβρικ λοιπόν με τη μητέρα του έφθασαν στην Άγγλεια κι έγκα-
ταστήθηκαν χωριστά. ‘Ο μικρός λόρδος έ-
μεινε με τον παππού του που τον ανά-
γαψε από την πρώτη στιγμή. Ύστερα ο-
μως από λίγο καιρό η γυναίκα του δευ-
τερότοκου γιου του κόμητα, του Μπέις,
δικέδικνε για τ’ο υιό της τον τίτλο του
λόρδου φουοντλερού. Στο μεταξύ ο κ.
Χωφ γνώρισε τόν Ντικ κι έμαθε ότι η
γυναίκα του όδελορού του, η Μίνα βρι-
σκόταν στην Άγγλεια. ‘Ο Κέβρικ σε λίγο
τους έγραψε ότι δεν θα γινόταν λόρδος.
‘Ο κ. Χωφ όμως είχε την πεποίθηση ότι
ο μικρός φίλος του θα κερδίζε τόν τέλος.

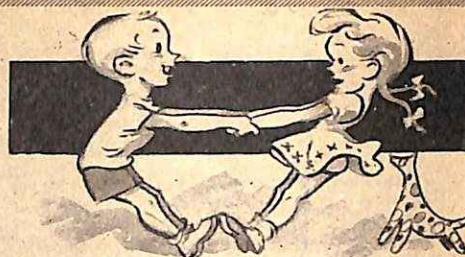
Ἡ γῆρα Μπέβις

αυτήν έβριαν θέμα για συζητήσεις. Το καυστοπολιό έγινε κι έπαιρνε. Και οι έφημε-
ρίδες τροφοδοτούσαν καθημερινώς το περίεργο
κοινό. «Ήξεραν ακόμα ότι ο γέρο- Ντόρνικουρ
ήταν πολύ ταραχμένος και αρκετά στενοχωρη-
μένος με την ιστορία αυτή. Δεν έννοους με
κανένα τρόπο η αναγκαστική τις δλώσεις της
αγκαστικής χήρας Μπέβις, που έβλεπε ότι θα
καταβήκη στα δικαστήρια για να βρή το δι-
κη της.

Αλλά και σε όλα τα περίχωρα του Ντόριν-
κουρ η περιέργεια και οι συζητήσεις γύρω στο
θέμα αυτό έδιναν κι' έπαιρναν. Στις πλατείες
σχηματιζόντουσαν διάφορες συντροφίες από αν-

Σε άλλη αυτή την αναστάτωση, ο μόνος που δεν ανησυχούσε και ήταν ήρεμος, ήταν ο μικρός λόρδος Φαουκντλερόν, που δεν άδαιπν πια ούτε λόρδος ούτε Φαουκντλερόν. Όταν του έξηγησαν την κατάσταση άρχισε ν' άνησυχεί περισσότερο για την ύγεια του ήγεο-κόλλητα. Όταν

—“Οχι, δεν τό είδα πουθενά τό παι-
δι. Άσφαλώς θά μάς κρύφτηκε πάλι!...

τίποτα. Αυτό με στενοχωρούσε πιο πολύ. Άλλα άποφά θα είχα εγγονάδες σας και θα ήμ' αγαπητέ, κι' άποφά ή μητέρα μου θα κρησάθη από άμαξάκι της και το σπίτι της, τί με νοιάζει, άν θα με λένε λόφο θοοτυνιέρη ή Κέδρικ "Ερρολ;".

Ό γέρο-κόμης άκούωντας το χέρι του σπών ζυμώσι κί εβουκ εν τω ενστάθε κρησά σου

λπισε να την δαχτή. Μάλιστα της διαδίδασε με
τὸν Πάμ δι μποροῦσε νὰ μιλήσῃ με τὸν ἀντι-
πρόσωπό του, τὸ δικηγόρο κ. Χάδιζακ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΡΟΣ Η ΖΩΤΗ

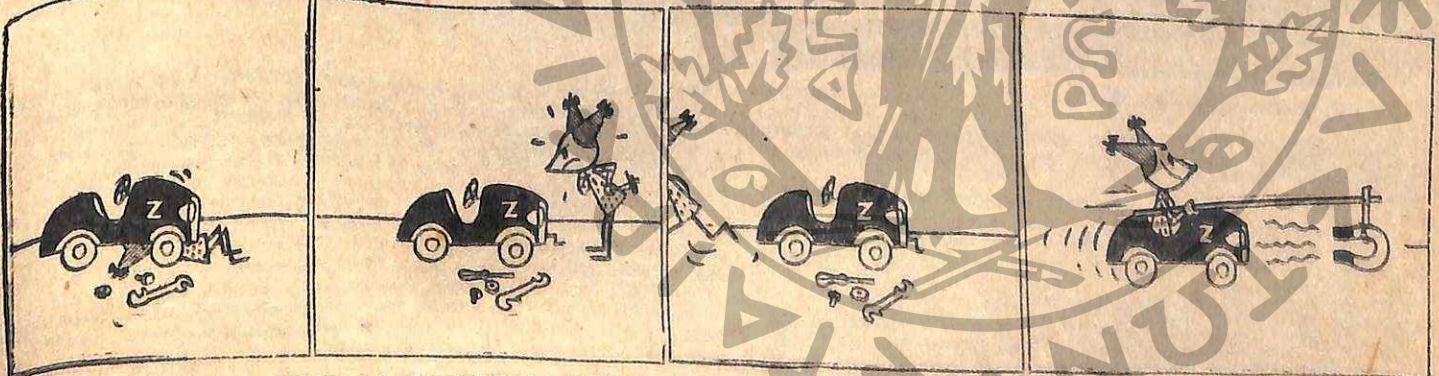

— Κουτέ! Γιατί θα παίρναμε τα διπλά στο
λουστράρισμα!

— Κουτέ! Γιατί θα παίρναμε τα διπλά στο
λουστράρισμα!

—

— Κουτέ! Γιατί θα παίρναμε τα διπλά στο
λουστράρισμα!

ΠΩΣ Η ΖΩΤΤΣΑ ΠΡΟΩΘΗΣΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ ΤΗΣ

Η Ξανθή βειρήνα

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ την επιστροφή του Τζών Ρέντσαλκ, φαίνεται πως ο ήλιος είχε ξαναγυρίσει επιτέλους στο μικρό μαγαζάκι του άπομο-μαμένου εκείνου καναδικού χωριού. Ο Ρέντσαλκ είχε φύγει από πολλών καιρό, για ν' αναζητήσει καλύτερη τύχη. Η γυναίκα του, η Κάθριν, είχε μείνει μονάχη μ' ένα αγοράκι δυο χρόνων. Μα είχε αντιμετώπισει θαρραλέα την κατάσταση κι' είχε κρατήσει το μαγαζί, αμψφώντας τόσο τους κατοίκους όσο και τους τουμηρούς πελάτες που λαχταρούσαν αυτή την όμορφη και μονάχη γυναίκα.

Είχε περάσει δύσκολες μέρες. Μα τώρα είχαν τελειώσει όλα! Είχε γυρίσει ο άντρας της, με την πέτσινη ζώνη του γεμάτη χρυσόσκονη!

Ύστερα απ' τις πρώτες διαχύσεις τους, ο Τζών της είπε:

— Πρέπει να σου εξομολογηθώ κάτι. Έχω φέρει μαζί μου μια γυναίκα!...

Η Κάθριν χλώμιασε. Η ζήλεια δόγκασε την καρδιά της...

— Στο ταξίδι του γυρισμού μου, πρόσθεσε ο άντρας της, τη συνάντησα πεσμένη στο χιόνι, μονάχη και μισοπαγωμένη. Τα σκυλιά του ελκώδους της είχαν τρομάξει από κάποιο λόγο κι' είχαν φύγει τρέχοντας σαν τρελλά. Αυτή έπεσε απ' τη θέσι της κι' έχασε τις αισθήσεις της. Αν δεν τύχαινε να περάσω από κει, θάταν καταδικασμένη... Μπορούσα ποτέ να την εγκαταλείψω!...

Η Κάθριν έμεινε άμυλητη και ταραγμένη.

— Πού είναι; ρώτησε στο τέλος. Στο έλκυδρο ακόμα; Πές της μάθε μεσα.

Σε λίγο, η άγνωστη μπήκε στην καλύβα κι' έβγαλε το βαρύ γούμμο παλτό της. Ήταν νέα, ξανθή, γοητευτική, με μάτια γαλα-νιά, όληλα ψυχρά και διαπεραστικά.

Η Κάθριν ένοιωσε το συναίσθημα πως είχε μπροστά της μια ξανθή. Ωστόσο, προσπάθησε να φανή ευγενική, σύμφωνα με τα καθήκοντα της φιλοξενίας... Μα δεν έλειπε τώρα πια η χαρά που είχε φατίσει για μια στιγμή το ταπεινό σπιτάκι...

Η νέα γυναίκα κατάλαβε πολύ γρήγορα πως οι περιπτώσεις του Τζών προς την όμορφη φιλοξενούμενη τους, τη Μάρθα Μπράντ, είχαν το σκοπό τους. Μα κι' εκείνη έδειχνε πως την ευχαριστούσαν, και τις επιζητούσε.

Η ξανθή ανόμισα στις δυο γυναίκες μεγάλωσε σιγά-σιγά. Μια μέρα, η Κάθριν, μη μπορώντας πια ν' αντέξει, είπε στην άλλη:

— Δεν σου φαίνεται πως δεν υπάρχει θέσι για δυο γυναίκες;...

Ο Τζών σταμάτησε, ομαδάρει και πυροδότησε...

— Πολύ σωστά, απάντησε εκείνη κυνικά. "Αν θέλεις, μπορείς να φύγεις!

Έξω, φρενών, η Κάθριν θέλησε να τη χτυπήσει μ' ένα μαχαίρι της κουζίνας. Μα, τη στιγμή εκείνη, μπήκε ο Τζών κι' έσπευσε να την αποπληθεί.

— Τι κάνεις; της φώναξε, προστατεύοντας τη Μάρθα με το σώμα του. Αλλοιμονό σου αν άγγιξης αυτή τη γυναίκα!...

Τα λόγια του την πλήγωσαν σκληρά στην καρδιά. Διάβασε στα μάτια του το μίσος, όπως και στα μάτια της Μάρθας. Έσκυψε το κεφάλι της και είπε:

— Πολύ καλά, θα της δώσω τη θέσι μου.

Ο Τζών δεν μίλησε. Την άφισε να έτοιμάσει τα πράγματά της. Εκείνη κοινοστάθηκε από κατάφαλι. Μα, βλέποντας πως ο άντρας της δεν μετανόησε, δεν ζήτησε να τη συγκρατήσει, έπιασε ένα λυγμό, βγήκε απ' το σπιτί και χάθηκε στο σκοτάδι...

— Είμαστε μόνοι επιτέλους! είπε η Μάρθα. Μπορούμε ν' αγαπηθούμε δίχως εμπόδια. Είσ' ευχαριστημένος, αγάπη μου!...

— Ναί, βέβαια... απάντησε ο Τζών, μηχανικά μάλλον. Τώρα πρέπει να γίνης έσύ μοιά του Ρόμπερτ, του παιδιού μου!...

Τον διέκοψε ένα μακρινό ούρλιασμα.

— Λύκοι! ψιθύρισε άήσυχα, και σπώθηκε απ' το κάθισμά του.

— Πού πάς; Μη βγής έξω! του είπε η Μάρθα, αγκαλιάζοντάς τον.

— Άσε με. Δεν βγαίνω. Έγινε πια ό,τι έγινε... Πάω μονάχη να ρίξω μια ματιά στο παιδί που κοιμάται.

Κι' ο Τζών πέρασε στην κρεβατοκάμαρα. Μα ξαναδύθηκε άμέσως, κατάχλωμος, με μάτια γουρλωμένα.

— Το παιδί!... τσαύτισε. Δεν είν' εκεί... Τό πήρε μαζί της η Κάθριν, κρυμμένο ανάμεσα στα πράγματά της... Πώς δεν το σκέφτηκα!...

Τό ούρλιασμα των λύκων ξανακούστηκε, πιο κοντινό τώρα.

— Η γυναίκα μου, το παιδί μου... κινδυνεύουν! φώναξε ο Τζών.

— Άρπαξε το ντουφέκι του κι' ώρμησε προς την πόρτα. Μα η Μάρθα τούφραξε το δρόμο.

— Όχι, όχι, μη μ' αφήνεις! τον ικέτεψε.

— Καταραμένη! φώναξε εκείνος.

Την πέταξε μακριά, κι' ώρμησε έξω, φωνάζοντας:

— Κάθριν!... Κάθριν!... Είμ' έγώ, ο Τζών!...

Τα ούρλιασματα αντήχησαν πάλι, απειλητικά. Ο Τζών έτρεξε, έτρεξε, μέσ' στα χιόνια, ψάχνοντας το σκοτάδι με τα γυμνασμένα του μάτια.

Τέλος, διέκρινε ένα μαύρο δγκο, ακίνητο πάνω στο χιόνι, και λίγο μακρύτερα μερικές άλλες σκιές που κουνιόντανε, πλησίαζαν... Σταμάτησε, σημάδεψε και πυροδότησε. Ακούστηκε ένα ούρλιασμα. Δεύτερη ντουφεκιά χτύπησε κι' άλλο λύκο.

Ο Τζών ξαναγέμισε αστραπιαία το όπλο του κι' εξακολούθησε να ρίχνει με την ίδια επιτυχία, ώσπου ξάπλωσε χάρμα και τον τελευταίο λύκο. Ύστερα έτρεξε προς τον ακίνητο μαύρο δγκο... Σε λίγο, έσφιγγε στην αγκαλιά του την Κάθριν και το Ρόμπερτ.

— Συγγνώμη! Έλεγε ανάμεσα στους λυγμούς του. Ήταν μια τρέλλα μου... Μα γιατρέψτεκα! Ξαναγύρισε στο σπιτί μας, αγάπη μου, για πάντα!...

Σιγά-σιγά, συγκρατώντας τη γυναίκα του, που ήταν εξοντλη-

μένη απ' τη συγκίνηση, μά ευτυχισμένη, έφτασε στο σπιτί του. Και σάστισε, όταν βρήκε εκεί δυο άντρες της καναδικής αστυνομίας, που φορούσαν χειροπέδες στην ώραία Μάρθα!

— Δεν σας συγχάρω για τη φιλοξενούμενη σας... του είπε ο ένας απ' αυτούς. Ξερετε ποιά είν' αυτή η ξανθή γυναίκα;... Έχει κάνει κάποιες κλοπές κι' έγινε συνεργός σε δυο-τρεις φόρους! Προσπάθησε να ξεφύγει, να κρυφτεί σ' αυτές τις παγωμένες έρημιές, για να μην τη βρούμε. Μα, απ' τα στοιχεία που μας δώσανε, πεισθήκαμε πως ήταν αυτή, η φιλοξενούμενη σας, κι' ήρθαμε να τη συλλάβουμε, πριν κάνει κανένα καινούργιο έγκλημα!...

— Ναί, ήρθατε εγκαίρως... ψιθύρισε ο Τζών.

Και συνέδεσε τη γυναίκα του στην κρεβατοκάμαρα, δίχως να γυρίση καν να κυττάξει τη Μάρθα, που άπαμακρύναν, με θράσος ανάμεσα στους δυο αστυνομικούς.

HAPPY KING

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό του Τζέιμς Τσέιζ

Ο τρελήγός

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Κάποιος Χεννεσέυ παρουσιάζε-ται στο γραφείο του Ρού "Ηνγκλς και ζητάει τον ίδιο, για να του δώσει κάτι χρήματα. Ο Λέον τον παρακολουθεί, μπαίνει στο ίδιο κα-φενείο μαζί του και κατορθώνει να του πιάσει κουδέντα. Μαθαίνει έτσι ότι, παρ' όλη τη φτώχεια του έδινε 10 δολάρια τη βδομάδα στο Ρού, γιατί τον άπειλούσε πως θ' άποκαλύψει κάποιο παλιό του παρασάτρημα. Συνεργός στον εκδασμό ήταν κι' ένας ψηλός κα-κοποιός, μ' ένα σημάδι στο πρό-σωπο. Ο Χεννεσέυ χαιρείται ιδιαι-τέρως γιατί πέθανε ο Ρού, κι' έ-τσι δεν θα του πληρώσει πια τα λεφτά. Δίνει δε στο νέον τη δι-εύθυνση κάποιου Μαίη Μίτσελ, γει-τόνισσάς του, που την έξεβιάζε κι' αυτήν ο Ρού. Κάποιος ακούει ό-μως, άθελτος, όλη τη συνομιλία του Χεννεσέυ με το Λέον: Είναι ο δολοφόνος με το καρετί κοστούμι. Ύστερα παρακολουθεί το Χεννε-σέυ και, σ' ένα στενό δρομάκι, τον κόβει με τ' αυτοκίνητό του, με τον άγριότερο τρόπο. Ο "Ηνγκλς κατατοπίζεται απ' το Λέον για ό-σα άνακάλυψε και του δίνει έντο-λη να πάη να βρή τη Μίτσελ. Απ' την περιγραφή όμως της γυναίκας που έπισκέφθηκε το Ρού την ήμε-ρα του θανάτου του, καταλαβαίνει πως έπρόκειτο για τη Τζούλι, τη φιλενάδα του. Πηγαίνει άμέσως σπίτι της και τη ρωτάει σχετικώς. Εκείνη άνησυχεί φοβερά, γιατί δεν ξέρει τί έχει άνακαλύψει εις βάρος της ο "Ηνγκλς.

6ον

— Ξαφνιάστηκε, Νίκ, γιατί νόμιζα πως τόδερα εγώ μό-ναχα, απάντησε.

Ο "Ηνγκλς χαμογέλασε.

— Δεν το ξέρει κανείς άλ-λος από μένα. Μήπως τυχόν σ' έξεβιάζε ο Ρού;

Η Τζούλι νόμιζε για μια στιγμή πως θα λιποθυμούσε. Είχε την έντύπωση πως σταμα-τούσε η καρδιά της. Κυριεύθη-κε από ναυτία.

— Ανακάλυψα σήμερα τ' ά-πόγεμα πως ο Ρού έξεβιάζε διάφορα άτομα, συνέχισε ο "Ηνγκλς. Σε είδανε ν' ανεβαί-νης στο έβδομο πάτωμα, στο γραφείο του. Αναγνώρισα απ' την περιγραφή το άσπρόμαυρο ταγιέρ σου... εκείνο που μ' άρέσει ιδιαίτέρως. Κι' άναρω-τήθηκα αν πληρώνες άραγε και συ λεφτά στο Ρού.

«Αλήθεια, αυτό μονάχα ξέ-ρει!» συλλογίστηκε η Τζούλι, βρέχοντας με τη γλώσσα της τα στεγνώμενα χείλη της.

— Ναί, μ' έξεβιάζε... είπε. Συγχρόνως προσπαθούσε μ' άπόγνωση να βρή ένα πιστευτό λόγο αυτού του έκβιασμού.

— Μα γιατί δεν μου το εί-πες; φώναξε ο "Ηνγκλς. Θα τούστριβα το λαιμό!

— Δεν ήθελα να σου το πώ. Ντρεπόμουν...

— Μά, μικρή μου, δεν ύ-πήρχε λόγος να μου πής γιατί σ' έξεβιάζε. Ούτε και τώρα θέ-λω να μου το πής. Το μόνο που μ' ενδιαφέρει, είναι πως έπε-σες και συ θύμα του.

Η Τζούλια ένοιωσε μια ξα-φνική χαράρωσι. Δεν ήξερε τι-ποτα ο "Ηνγκλς!

Ήταν τόση η άνακούφισι

της, ώστε θάθελε να κλάψη...

— Ναί, μ' έξεβιάζε εδώ κι' έξη μήνες, είπε. Πήγαίνα κάθε βδομάδα στο γραφείο του και του δίνω 200 δολάρια.

— Έπρεπε να μου το πής! ξανάπε ο "Ηνγκλς με θυμό.

Α, τον παληάνθρωπο! Ήξε-ρα πως δεν έδινε τίποτα, μα δεν φανταζόμουν ποτέ πως εί-χε πέσει τόσο χαμηλά.

»Για τ' όνομα του Θεού, Τζούλι, ποτέ πια μη μου κρύψης τόσο σπουδαία πράγματα. Ό-σο σκέπτομαι πως αυτός ο συ-χαμερός...

— Δεν μπορούσα να σου το πώ. Μα θέλω τώρα να τ' ά-φθης όλα!

Καταλάβαινε πως έπρεπε να έπινοήσει μια ιστορία. Άλ-λοιώς, άργα ή γρήγορα, ο "Ηνγκλς θα την ύποπτεύοτα-νε. Ίσως μάλιστα νάδαζε να την παρακολουθούσαν.

Ήταν βέβαιη η Τζούλι πως η φιλική εκείνη στάσι του δεν θα διαρκούσε για πάντα. Την ήξερε πολύ καλά...

Θυμήθηκε ξαφνικά πως έμε-νε άλλοτε στο ίδιο δωμάτιο με μια κοπέλλα, στη Βοστώνη. Ου-μήθηκε ακόμη κάτι που είχε συμβή στη συνοίκι της εκείνη. Και, μη μπορώντας να βρή τί-ποτε καλύτερο, άποφάσισε να

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

το έκμεταλλευθ' αυτό, για λο-γαριασμό της.

— Δεν είσαι ύποχρεωμένη να μου πής οτιδήποτε! δήλωσε ο "Ηνγκλς, ενώ καθότανε στο μπράτσο της πολυθρόνας της και την αγκάλιαζε με τόνα χέ-ρι του απ' τους ώμους. Μήπως μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι;

— Όχι, πια τώρα! Είναι μια παλιά ιστορία... όταν βρισκό-μουν στη Βοστώνη, εδώ και χρόνια, "Ημουν τότε 17 χρό-νων, άπελπισμένη γιατί δεν κατάφερα να βρώ δουλειά. Εί-χα χάσει τελείως τ' ήθικό μου κι' ήμουν έτοιμη να τ' παρα-τήσω όλα και να γυρίσω στο σπιτί μου.

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.

— Δεν ύπήρχε λόγος να μου το πής, Τζούλι. Τι σημασία έ-χει άλλωστε; Οί περισσότεροι

— Δέν είχα τί να φορέσω. Κι' ήξερα πως, όσο παρουσιάζο-μουν σε τέτοια χάλια, δεν θα με θέλανε πουνενά... Η ιδιο-κτητρια της οικογενειακής παν-σιόν που έμενα, κρατούσε πάν-τα λεφτά στην κάμαρά της. Τά-κλεψα. Λογάριαζα πως θα μπο-ρούσα να τ' αναβάλω στη θέ-σι τους προτού το καταλάβη. Μα αυτή με τσάκωσε επ' αυ-τοφώρω. Φώναξε την αστυνο-μία... και καταδικάσθηκα σε όχτω μέρες φυλακή.

Ο "Ηνγκλς τη χτύπησε προστατευτικά στον ώμο.</

— Τίποτε απολύτως. — Άκουσα μόνο τις μηχανές του άλλου γραφείου, στο διάδρομο. Χαλούσαν τον κόσμο!

— Κάποιος λοιπόν τον σκότωσε και πήρε τα λεφτά. Δεν μπορεί να κανένας φτερά!

— Τί θα γίνει τώρα, Νίκ; ρώτησε η Τζούλι, με τα μάτια γεμάτα φόβο.

— Άνευσα σαν κάποιον αυτή τη δουλειά... Κανείς δεν ξέρει πώς πήγες εκεί, και κανείς δεν θα το μάθη ποτέ. Μην το σκέπτεσαι πιά.

— Μά, αν δολοφονήθηκε, δεν πρέπει να ειδοποιηθεί η αστυνομία;

— Αν γίνει γνωστό πως ο Ρού έκανε συστηματούχους εκβιασμούς, την έχω άσχημα! απάντησε ήσυχα ο Ήνγκλις. Δεν θα πω λοιπόν τίποτε στην αστυνομία. Ο άνθρωπος μου θα βοηθήσει το δολοφόνο, και τότε θ' αποφασίσουμε τι θα κάνουμε... Οπωσδήποτε, εσύ δεν πρόκειται να ενοχληθείς καθόλου.

Πήγε κοντά της, της έπιασε το χέρι και πρόσθεσε:

— Πρέπει να φύγω τώρα, Τζούλι. Ξεκινάω και έχω σέλινα όλα... Θά σε δω αύριο. — Ίσως τα καταφέρω να πάμε στο σινεμά.

— Ναί, Νίκ.

Τον συνώδεψε ως το χώλλ. Τον κύτταζε μ' άνησυχία, ενώ φορούσε το παλτό του.

— Δεν βάταν καλλίτερο να τα ξεχάσεις και συ όλα, Νίκ; του είπε. Πρέπει όπωσδήποτε να βρης το δολοφόνο; Μά, κι αν τον ανακαλύψεις, δεν θα μπορείς να τον παραδώσεις στην αστυνομία. Γιατί μπορεί να μιλήσει και να φανέρωση τη δράση του Ρού.

Ο Ήνγκλις της χαμογέλασε.

— Άσε να τον βρούμε πρώτα, και βλέπουμε, απάντησε. Ο Ρού ήταν, βέβαια, παλιάνθρωπος του χειρίστου είδους. Μά δεν επιτρέπω σε κανένα να σκοτώσει ένα μέλος της οικογένειάς μου και να μείνει ατιμώρητος! Θα βρω ένα τρόπο να κανονίσω το λογαριασμό του, όταν τον ξετρυπώσω... Καληνύχτα τώρα, μικρούλα μου, και μην άνησυχής.

Κάτω, στο δρόμο, ο Τσούκ τον περίμενε υπομονετικά. Ο Ήνγκλις ανέβηκε στ' αυτοκίνητο και του είπε:

— Πήγαίνε με στο σπίτι.

— Ανέβηκε γρήγορα στο διαμέρισμά του, μπήκε κι' έδωσε το παλτό του στον Ούσου, τον Φιλιππίνο καμαριέρη του.

— Ήρθε κανείς; τον ρώτησε.

— Όχι, κύριε.

— Κανένα τηλεφώνημα;

— Όχι, κύριε.

Ο Ήνγκλις πέρασε στο γραφείο του. Κάθισε μπροστά στο τραπέζι του κι' άναψε ένα πούρο. Αφού σκέφθηκε μερικές στιγμές, πήρε το τηλέφωνο.

— Συνδέστε με με τον άστυνόμο Ο' Μπράιεν, το διευθυντή της αστυνομίας της Βοστώνης, είπε στην τηλεφωνήτρια του κτιρίου. Όσο πιο γρήγορα μπορείτε.

— Μάλιστα, κύριε Ήνγκλις.

Ο Ήνγκλις έκλεισε το τηλέφωνο, σηκώθηκε κι' άρχισε να ηγαλιονέρεται μέσ' στο δωμάτιο. Σ' ένα - δυο λεπτά, κουδούνισε το τηλέφωνο. Πήρε τότε και πάλι το ακουστικό. Ή χοντρή φωνή του Ο' Μπράιεν άντηχησε στ' αυτιά του.

— Καλημέρα, κύριε Ήνγκ-

κλις. Τί γίνεται, τόσον καιρό; — Καλημέρα, Τόμ. Πώς τα πάτε;

— Καλούτσικα. Και σεις;

— Υποφερτά! Περίμενα πως θαρχόσαστε στο ματς. Γιατί δεν φανήκατε;

— Είμαι πνιγμένος στη δουλειά. Έχω μπλεχτεί τώρα με δυο δολοφονίες... Μά χάρακα πολύ που νίκησε ο δικός σας μποξέρ. Καλά πήγε η επιχείρησι, έ;

— Καλούτσικα... Άκούστε τώρα, Τόμ. Μπορείτε να μου κάνετε μια χάρη;

— Ό,τι θέλετε, κύριε Ήνγκλις.

— Έδώ και όχτώ χρόνια, είχε συλληφθεί μια κάποια Τζούλι Κλαίρ, γιατί έκλεψε κάτι λεφτά της σπιτονοικοκυράς της. Έμεινε όχτώ μέρες στη φυλακή... Μπορείτε να το εξακριβώσετε αυτό;

— Ναί, άσφαλώς. Σ' έτρία λεπτά θα σας απαντήσω.

Όπου δεν υπάρχει ρεύμα... υπάρχει η μοναδική ξηρά μπαταρία

ΒΕΡΕΚ

Αγγλική ξηρά μπαταρία μεγάλης διάρκειας

ΣΤΗΛΕΣ ΒΕΡΕΚ ΔΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΦΑΚΟΥΣ, ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΠΟΗΛΑΤΩΝ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σ' ένα τόμον. Το πλέον έπιστημονικό, άπλό, πρωτότυπο. Όμιλούν οι ίδιοι οι πάσχοντες. Ή ψυχολογία των, το Έλληνος και της Έλληνίδος. Περιέχει πάσαν περίπτωσιν και κόμνει περίττο κάθε άλλο βιβλίον. Πωλείται στα βιβλιοπωλεία ΜΕ ταχ. επίταξη 62 δραχ. στην Κλινική του συγγραφέως, ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ, Αγίου Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στην έπαρχία και στο έξωτετικό.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constantine

ΦΙΡΜΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Αποτρίχωση ανόδονος, ριζική. Ειδικά αισθητικά μοντέρνα θεραπεία ρυτίδων, πλαδαρώσεως ιστών, λεκέδων. Οριστική καταπολέμησης ποχυσαρκίας. Αι θεραπεία του Ινστιτούτου CONSTANTINE εκτελούνται υπό Ιατρικήν επίβλεψιν. ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 - ΤΗΛΕΦ. 36-396

Ξεχνούσε ποτέ ένα όνομα που προφάνερε μπροστά του.

— Η Τζούλι Κλαίρ εξέτασθηκε στη δίκη ως μάρτυς ύπερασπίσεως, πρόσθεσε ο Ο' Μπράιεν. Δεν ήταν κατηγορούμενη, αυτή.

— Ευχαριστώ πολύ. Φαίνεται πως κατάλαβα άσχημα... "Αν τυχόν έρθετε ποτέ εδώ, μην ξεχάσετε να με προειδοποιήσετε. Όρεδοσάρα.

Ο Ήνγκλις έκλεισε το τηλέφωνο κι' έμεινε κυττάζοντας το χαλί, με ζαρωμένα τα φρύδια. Καλά του είχε φανη, λοιπόν, πως έλεγε ψέμματα η Τζούλι, όταν του είχε διηγηθεί εκείνη την ιστορία της κλοπής!

— Θάβηλα πολύ να μάθω τί σου συνέβη, Τζούλι... μονόλογησε ψιθυριστά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο "Έντ Λέον βγήκε τρέχοντας στο πεζοδρόμιο και φώναξε ένα παραστικό ταξί.

— Ήστερν Στρήτ, 23, είπατε στο σφύρο, άνοιγοντας την πόρτα. Γρήγορα!

Ο Κέυ!

Κι' ο σφύρο ξεκίνησε τόσο άποτομα, ώστε ο έπιβάτης του βρέθηκε, ξεπλωμένος χάμω, μέσ' στ' αυτοκίνητο.

— Έ, δεν σας είπα να με σκοτώσετε! ούρλιασε με μανία ο Λέον, ενώ σηκώνότανε και καθότανε κανονικά.

— Αφού μου είπατε να κάνω γρήγορα...

Το ταξί έτρεχε στους σκοτεινούς δρόμους, σαν βέλος. Για δέκα λεπτά περίπου, ο Λέον έτρεχε απ' την άνησυχία και μετανόιανε πικρά που είχε φανη τόσο βιαστικός. Όταν όμως ο σφύρο έφτασε στη συνοικία της Ήστερν Στρήτ, με τους στενούς δρόμους της, τα μανάδικά της και τους άργόσχολους που τριγυρίζανε άσκοπα, αναγκάσθηκε να κόψει ταχύτητα.

— Αν βιαζόσαστε πολύ, είπα ξεφινικά, υπάρχει ένα δρομάκι που βγαίνει στην Ήστερν Στρήτ. Μπορείτε να περάσετε από κεί, με τα πόδια. Θά φτάσετε πιο γρήγορα.

— Αν είχα όρεξι για πεζοδρόμιο, δεν θάπαινα το καφεκούτι σας! απάντησε ο Λέον. Τροβάτε μπροστά και προσέχετε να μην κόψετε κανένα.

Απ' όσα του είχε πη ο Ήνγκλις, υπολόγιζε πως σ' εκείνο το δρομάκι είχε σκοτώσει τον Χεννεσέυ το άγνωστο αυτοκίνητο...

— Άναψε ένα τσιγάρο. Εύκολο ήταν να του πη ο Ήνγκλις να πάη να βρη τη Μίτσελ και να του τη φέρη! Μά υπήρχε κίνδυνος να βάλη τις φωνές αυτή η κοπέλλα, νομίζοντας πως ήθελε να την άπαγαγή... Έκαμε ένα μορφασμό, έσκυψε μπροστά και ρώτησε:

— Είναι μακριά ακόμη;

— Όχι, φτάσαμε.

— Σταματήστε στη γωνία.

Ο σφύρο ύπακουσε. Ο Λέον τον πλήρωσε και τούδωσε ένα γερό πορμπουάρ.

— Θέλετε να σας περιμένω; του πρότεινε εκείνος. Θά δυκολευήτε να βρητε ταξί σ' αυτή τη γειτονία, για να φύγετε.

— Καλά, περιμένετε, λοιπόν. Λογαριάζω πως δεν θ' άργήσω. Αν ωστόσο δεν έχω γυρίσει σε μισή ώρα, καλύτερα να φύγετε.

— Θά πάω στο μεταξύ να

τσιμπήσω κάτι. Ψ' άφισω έσω τ' άμαξι.

— Ήστερν Στρήτ ήταν ένας άβλιος δρόμος, με σπίτια ήπια, με βρώμικες προσόψεις και σκουριασμένα μπαλκόνια. Τα δοχεία των σκουπιδιών βρίσκονταν στη σειρά, στο πεζοδρόμιο, που φωτιζόταν αδύνατα απ' τις λερωμένες ηλεκτρικές λάμπες.

Στην άκρη του δρόμου, ο Λέον είδε μερικά μαγαζάκια που δεν είχαν κλείσει ακόμη. Πήγε ως εκεί. Πέρασε μπροστά απ' τον αριθμό 27 και σταμάτησε για να κυττάξη τη βιτρίνα. Πάνω απ' την πόρτα υπήρχε μια επιγραφή, με το όνομα του καταστηματούχου: «Τζος Χεννεσέυ».

Το μαγαζάκι εκείνο ήταν σκοτεινό. Ο Λέον κούνησε το κεφάλι του και προχώρησε.

— Έφτασε μπροστά στον αριθμό 23 και σταμάτησε πάλι. Την ίδια στιγμή, ξεπρόβαλε απ' το σκοτάδι ένα μαύρο αυτοκίνητο και σταμάτησε κοντά του.

— Έ, έσεις εκεί! του φώναξε κάποιος.

Ο Λέον στράφηκε και τον είδε να του κάνει νοήματα μέσα απ' τ' αυτοκίνητο.

— Ξέρετε που είναι το νοούμερο 23 Α;

Ο Λέον πήγε πιο κοντά. Ο δδηγός του αυτοκινήτου βρισκότανε στη σκιά. Έσκυψε όμως μπροστά, για να κυττάξη το Λέον, και με την κίνησι αυτή, το πρόσωπό του φωτίσθηκε από ένα φανάρι του δρόμου. Ο Λέον τον άναγνώρισε άμέσως, απ' το σημάδι της πληγής που του αυλάκωνε το δεξιό μάγουλο, το αλλοιθώρισμα του άριστερου ματιού του και το παραμορφωμένο και κτηνώδες πρόσωπό του. Δεν μπορούσε να γελαστή: Έπρόκειτο για κείνον που είχε πάει στο Χεννεσέυ και τον είχε άπειλήσει.

Παρ' όλη την έκπληξι που δοκίμασε ο Λέον, το πρόσωπό του έμεινε άπαθές.

— Το 23 Α; είπα. Μά πιστεύω πως θάναη στην άλλη άκρη του δρόμου. Έδώ είναι το 223.

Ο άνθρωπος με το σημάδι τον εύχαρίστησε μ' ένα είδος άναρθρου μονγκρητό. Καθώς άπομακρυνότανε τ' αυτοκίνητο, ο Λέον διέκρινε ένα δεύτερο έπιβάτη, που καθότανε πίσω κι' είχε το καπέλλο του κατεβασμένο ως τα μάτια.

— Ήταν φανερός ο λόγος που ζητούσαν αυτοί οι δυο τον αριθμό 23 Α της Ήστερν Στρήτ. Δεν είχε γελαστή ο Ήνγκλις: Αφού βούλωσαν για πάντα το στόμα του Χεννεσέυ, έρχονταν να κάμουν το ίδιο και στη Μαίη Μίτσελ.

Ο Λέον μετάνοιασε που δεν είχε πάρει όπλο μαζί του. Έκαμε γρήγορα μεταβολή, έτρεξε προς το κτίριο, που είχε έπισημάνει, και χώθηκε στην πόρτα. Μια σύντομη ματιά στα γραμματοκιβώτια, που βρίσκονταν πλάι της, τον πληροφορήσε, ότι το διαμέρισμα της Μίτσελ ήταν στο τελευταίο πάτωμα.

Κύτταξε προς την άλλη άκρη του δρόμου. Τ' αυτοκίνητο είχε σταματήσει διακόσια μέτρα μακρότερα, κι' ο άνθρωπος με το σημάδι στεκόταν στο πεζοδρόμιο, γυρισμένος προς το μέρος του.

Ο Λέον προχώρησε σ' ένα μικρό χώλλ, μισοσκοτεινό και

βρώμικο. Άντικρυ του είδε ένα άσανσέρ παμπάλαιο, για τρία άτομα το πολύ.

Μπήκε γρήγορα και πάτησε το τελευταίο κουμπί. Για ένα δευτερόλεπτο, δεν έγινε τίποτε. Ύστερα το άσανσέρ τρεμούλιασε ξαφνικά, σαν να ξυπνούσε, κι' άρχισε ν' ανεβαίνει σιγά-σιγά.

Ο Λέον πρόσεξε πως είχε ιδρώσει έλαφρά. Ήξερε πως προηγίτο μόλις τρία λεπτά απ' τον άνθρωπο με το σημάδι και το σύντροφό του. Θά ήθελαν ύστερα άλλα πέντε λεπτά, για ν' άνεβούν στο πέμπτο πάτωμα με τα πόδια.

Στο μεταξύ, αυτός έπρεπε να πάη τη Μίτσελ στο άσανσέρ, και να την κατεβάσει μ' αυτό. Έλπιζε πως οι δυο άντρες, ανεβαίνοντας τη σκάλα, δεν θ' αντίλαμβάνονταν το άσανσέρ που θα κατέβαινε.

Το άσανσέρ έφτασε έπιτέλους στο τελευταίο πάτωμα. Ο Λέον άνοιξε την πόρτα του και την άφησε άνοιχτη. Άντικρυ του βρισκόταν η είσοδος ενός διαμερίσματος, που είχε κουδούνι και ρόπτρο μαζί. Ο φεγγίτης, πάνω απ' αυτήν, ήταν φωτισμένος.

Ο Λέον πάτησε το κουμπί του κουδουνιού κι' έξακολούθησε να το πιέζει συνεχώς. Περίμενε, με κομμένη την άνασσα. Άλλά δεν άπάντησε κανείς.

Δοκίμασε τότε με το ρόπτρο. Χτύπησε τέσσερες φορές, όσο δυνατότερα μπορούσε. Ο κρότος άντήχησε μέσα στο κλουβί του άσανσέρ.

Άρχισε ν' άναρωτιέται μήπως είχε βγη έξω η Μαίη Μίτσελ κι' είχε ξεχάσει να σβύση το φως της.

Απομακρύνθηκε λίγο απ' την πόρτα κι' έσκυψε πάνω απ'

τα κάγκελλα της σκάλας, για να κυττάξη κάτω. Το χώλλ ήταν άδειανό. Άκουσε όμως βήματα, που άνεβαίαν γρήγορα τη σκάλα.

Συγχρόνως, άκούστηκε μια φωνή, πίσω του, που ρωτούσε:

— Τί συμβαίνει;

— Στράφηκε άποτομα, με τα νεύρα τεντωμένα.

Η πόρτα είχε άνοιξει, και στεκότανε στο κατώφλι μια νέα γυναίκα με καλλιά πλατινένε, μακριά ως τους ώμους. Φορούσε μια μαύρη πιτζάμα νάυλον, διαφανή. Ήταν ως 20 χρονών κι' είχε μεγάλα γαλανά μάτια, άνασκηκωτή μύτη και πεταχτά μάγουλα.

Ο Λέον ξεροκατάπιε, κυττάζοντας τις προκλητικές καμπύλες της.

— Τί συμβαίνει; Ξαναρώτησε εκείνη απ' το κατώφλι. Πυρκαγιά στο σπίτι... ή σε σένα όμορφούλη μου;

Τώρα άκούγονταν καθαρά τα βήματα που άνεβαίαν. Οι δυο άντρες πλησίαζαν στο πέμπτο πάτωμα.

Ο Λέον δεν είχε να χάση καιρό για έξηγήσεις. Δίστασε μια στιγμή να βγάλη στο δρόμο αυτή τη νέα με τέτοιο ντυσιμο, μά πήρε άμέσως την άποφασί του. Έπρεπε να τη σπρώξη μέσ' στο άσανσέρ και να την κατεβάσει στο ίσογειο, πριν παρουσιαστούνε εκείνοι οι δυο στο κεφαλόσκαλο.

Τού μένανε δέκα δευτερόλεπτα το πολύ.

— Έσένα βέλω, είπα άπλώς τοντάς της το χέρι.

Την άρπαξε απ' το μπράτσο και την τράβηξε προς το μέρος του. Μά εκείνη πιάστηκε απ' την πόρτα, έβαλε όλη της τη δύναμι κι' άντιστάθηκε.

— Για ποιά με πέρασε;... διαμαρτυρήθηκε, με φωνή λίγο μουδιασμένη.

Τότε μονάχα κατάλαβε ο Λέον πως ήταν μεθυσμένη. Κι' η άνακαλώσι αυτή του ποockάλεσε τόσο έκπληξι, ώστε άφησε έλεύθερο το χέρι της.

— Μην παίρνεις έτσι εύκολα φωτιά, όμορφόπαίδο! πρόσθεσε εκείνη. Βοισκομαστε στον εικόστο σάωνα...

— Άνεβαίνουμε δυο άνθρωποι, της είπε βιαστικά ο Λέον. Έρχονται για σένα. Ή μνη έλπίδα σου να τους ξεφύγης, είναι αν έρθης μαζί μου!

— Για μένα έρχονται, είπα. Και γιατί να φύγω;... Καλώ να όρίσουμε! Έλα και συ μέσα... και θά σκαρώσουμε κι' οι τέσσερες ένα γλέντι τρικούδερο!

Ο Λέον άπλωσε πάλι το χέρι του για να την πιάση, μά αυτή έκαμε ένα πηδήμα προς τα πίσω.

— Άν είναι κι' οι δυο άλλοι σαν κι' έσένα, δεν θά περάσουμε άσχημα! είπα. Έλάτε μέσα όλοι. Θά ριζούμε τον κόμπο...

Ο Λέον προχώρησε προς την πόρτα, σκουπίζοντας τον ιδρώτα που κυλούσε στο πρόσωπό του.

— Έ, έσεις! άκούστηκε μια φωνή.

Με την άκρη του ματιού, ο Λέον είδε τον άνθρωπο με το σημάδι να παρουσιάζεται στην κορυφή της σκάλας. Τον άκολουθούσε ο σύντροφός του, λίγο πιο κοντός και παχύς.

Ο Λέον μπήκε γρήγορα στο διαμέρισμα, έκλεισε πίσω του την πόρτα, την κλείδωσε και

Δροσίσου

Ιεκουράσου με ΦΙΞ

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
KAMMER

Φέρει εις γνώσιν της αξιοτίμου πελατείας του, ότι από της 16ης Μαΐου ηρχισε λειτουργούν το Υποκατάστημα μας εν Κηφισία, κάτωθεν του ξενοδοχείου ΘΕΟΞΕΝΙΑ.

★ ΨΥΓΕΙΑ ★
ΧΡΑΙΣΚΕΥΤΑ
ΧΡΑΙΣΚΕΥΤΑ
KΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ 1
★ ΨΥΓΕΙΑ ★

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυγικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας παγκράς αποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. και 5—7 μ. μ Τηλ 663-673

Κατά της
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
Το περιφημ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
Dietrich
Dietrich

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75, Τηλ. 55.638

τη σύρτωσε με τους δυο σύρτες του.

— Γελάστηκες, φίλε, αν νόμισες πως θα με κρατήσης μονάχα για την αφεντιά σου, είπα ή νέα γυναίκα. Άνοιξε, άφησε να μπουνε κι' οι άλλοι.

— Μα άκουσε με, λοιπόν, που να πάρη ο διάβολος! φώναζε ο Λέων.

— Αν δεν θες εσύ να τους αφήσης να μπουνε, εγώ θα τους άνοιξω, είπα ή νέα γυναίκα.

Και προχώρησε προς την πόρτα, τρεκλίζοντας ελαφρά. Μα ο Λέων την έσπρωξε πίσω.

— Άσε τις βλακείες! της σύστησε. Αυτό οι δυο...

— Έμένα λες βλάκα; ούρλιασε εκείνη. Ξεκουμπίσου από δω!

— Μα άκούστε με, λοιπόν... Τού ξεγλύστρησε και τραβήξε τον άπάνω σύρτη, πριν προλάβη ο Λέων να την εμποδίση.

Απ' έξω χτύπησαν δυνατά, τράνταξαν την πόρτα.

— Άσε τα πασπατέματα! φώναζε ή Μαίη Μίτσελ, σπρώχνοντας μακριά το Λέον.

— Αυτόι οι δυο θέλουν να σε σκοτώσουν, ήλιθία! φώναζε εκείνος, φράζοντάς της το δρόμο.

Την έπιασε απ' τους ώμους και την τράνταξε. Μα, την ίδια στιγμή, στέναξε απ' τον πόνο.

Η νέα γυναίκα τον είχε χτυπήσει στα μάτια, τόσο που έχασε το φως του για ένα δευτερόλεπτο.

Είχε τραβήξει κιόλας και τον κάτω σύρτη κι' άπλωνε το χέρι της προς το κλειδί, όταν ο Λέων την άρπαξε απ' τη μέση και την πέταξε σε μία πολυθρόνα.

Υστερα πήδησε προς την πόρτα και την ξανασύρτωσε, τη στιγμή που ο ένας απ' τους δυο συντρόφους είχε αρχίσει να την τραντάζει με τον ώμο του.

Το ξύλο της πόρτας έτριξε, αλλά κράτησε καλά. Ωστόσο, ο Λέων καταλάβαινε πως δεν θα μπορούσε ν' αντέξει για πολύ.

Η Μίτσελ είχε σηκωθεί στο μεταξύ απ' την πολυθρόνα, χύμψε πάνω του κι' άρχισε να του κοπανίζει το πρόσωπο με τις σφιγμένες γροθιές της.

Επιτέλους, κατάρθηκε ο Λέων να της άκινήτηση τα χέρια και της φώναζε να σταματήσει.

— Θα μ' άκούσης, έπιτέλους;... Είν' έξω αυτοί που σ' εκδιάζουν!

Μα εκείνη ήταν τόσο μεθυσμένη, ώστε δεν κατάλαβε τί της έλεγε.

Έσκυψε μπροστά και τού δωσε μία κουτουλιά στο πηγούνι, ενώ συγχρόνως τον κλωτσούσε δυνατά στο καλάμι του ποδιού.

Ο Λέων βλαστήμησε ανάμεσα στα δόντια του, τη σηκώσε στα χέρια και τη μετέφερε στο άλλο δωμάτιο.

Ήταν μία μικρή, κρεβατοκάμαρα, μ' ένα στενό κρεβάτι, κάτω απ' το παράθυρο. Ο Λέων πέταξε τη νέα γυναίκα πάνω σ' αυτό και πήγε ύστερα να κλειδώση την πόρτα.

Εκείνη τού ξαναεπιτέθηκε, αφρίζοντας απ' τη μανία της. Την πήρε πάλι στα χέρια του, την ξαναπήρε στο κρεβάτι και την πέταξε πάνω με τόση δύναμη, ώστε το σομιέ θα την τίναξε χάμω στο πάτωμα, αν δεν τη συγκρατούσε ο Λέων.

Έμεινε ένα λεπτό άκίνητη, για ν' ανάσπνη. Κι' ο Λέων έπωφελήθηκε απ' αυτή την ανακωχή, για ν' άσκησε να σπρώ-

χνη με κόπο προς την πόρτα μία βαρεία ντουλάπα, που βρισκόταν αντίκρου στο κρεβάτι.

— Σου άπαγορεύω ν' άγγίξης τα πράγματα μου! ούρλιασε ή Μαίη Μίτσελ. Σταμάτα, σου λέω!

Μα ο Λέων δεν της έδωσε σημασία. Άκούμπησε τον ώμο του στη ντουλάπα, έκαμε μιά τελευταία προσπάθεια και την κόλλησε πάνω στην πόρτα. Την ίδια στιγμή, άκουσε να σπάξη ή έξωτερική πόρτα.

«Αυτήν, εδώ, δεν θα την άνοίξουν έτσι εύκολα!», σκέφθηκε.

Άνοιξε τη ντουλάπα, πήρε από μέσα ένα γούνινο παλτό και το πέταξε στη νέα γυναίκα.

— Φόρεσέ το γρήγορα! της φώναζε.

— Ξεκουμπίσου από δω! μούγκρισε εκείνη, πετώντας χάμω το παλτό.

Πήγε κοντά της και την άναγκασε να σηκωθεί.

— Φόρεσε το παλτό!

Προσπάθησε να του γρατσουνίση το πρόσωπο, αλλά της έπιασε το χέρι, της άστριψε και την πέταξε μπρούμυτα στο κρεβάτι. Άκούμπησε το γόνατό του στα νεφρά της, πήρε το παλτό και προσπάθησε να της το φορέσει, αλλά δεν μπόρεσε, γιατί πάλευε να του ξεφύγη.

Είχε γίνει τώρα έξω φρενών. Ήξερε πως κάθε δευτερόλεπτο ήταν πολυτίμο και πως δεν θ' άργούσαν οι δυο κακοποιοί να μπουνε στο δωμάτιο.

Την άφησε κι' άνασηκώθηκε. Εκείνη πήδησε πάνω, ενώ τα μάτια της πετούσαν σπίνες, και χύμψε πάλι, σαν τίγρις.

Αναγκάστηκε τότε ο Λέων να τη χτυπήσει με τη γροθιά του στο πηγούνι.

Τα γόνατά της λύγισαν, τα μάτια της θολώσανε κι' έπεσε λιπόθυμη μέσ' στην άγκαλιά του. Την πέταξε πάνω στο κρεβάτι, την τύλιξε με το γούνινο παλτό κι' ύστερα, αφήνοντάς την εκεί, πήδησε προς το παράθυρο και τ' άνοιξε.

Αναστέναξε μ' άνακούφισι, βλέποντας πως ύπληξε έξω απ' αυτό μία μετάλλινη σκάλα κινδύνου.

— Θα το σκάση απ' το παράθυρο! μούγκρισε κάποιος, στο διπλανό δωμάτιο. Άνοιξε συ αυτή την πόρτα. Εγώ θα κατεβώ κάτω να τον προφτάσω...

Ο Λέων δεν δίστασε. Είχε σκεφθή πως ο άνθρωπος με το σημάδι θάπαιρνε το άσανσέρ, που ήταν άπελπιστικά άρροκινό.

Επειτα θάπρεπε να κάμνη το γύρο του κτιρίου.

Είχε, λοιπόν, ο Λέων έλπίδες να του ξεφύγη — πολύ περισσότερες παρά αν έμεινε άποκλεισμένος σ' εκείνη την κάμαρα.

Σήκωσε στην άγκαλιά του τη λιπόθυμη Μαίη, την έβγαλε απ' το παράθυρο και την άκούμπησε στο κεφαλόσκαλο, όπου πήδησε κι' ο ίδιος, τη στιγμή που ή πόρτα έτριξε άπειλητικά.

Έρριξε μία ματιά προς τα κάτω, για να δη πού έβγαζε το σκοτεινό δρομάκι. Μα διέκρινε μονάχα την επιφάνεια ενός τοίχου, που χανότανε μέσ' στο σκοτάδι.

Κύτταξε ψηλά. Μα ήταν άδύνατο να φτάση στη στέγη.

— Έπεσε, λοιπόν, να κατεβή.

Φατώθηκε στον άνω του λιπόθυμη γυναίκα κι' άρχισε

Θαυμάδια
'επιδερμίδα
Χωρίς να φαίνεται
Μακιγιάρισμένη.

Μία γοητεία, όλο χάρη τίποτε που να θυμίζει το μακιγιάρισμα. Πούδρα τόσο φίνα και άπαλή, που είναι πραγματικά άόρατη πάνω στο δέρμα. Κανείς δεν θα μπορούσε να σκεφθή πως ή όμορφή σας δεν είναι άπόλυτα φυσική. Το μυστικό άφείλεται σ'ένα καινούργιο καταπληκτικό τρόπο την "έξαέρωση", με τον όποιον παρασκευάζεται ή πούδρα-ΤΟΚΑΛΟΝ. Όχι πιά γυαλιστερή μύτη. Δεν ύπάρχει λόγος να πουδράρεσθε όλη την ώρα.

Tokalon
PETALIA

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Είδ. θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιδών και άποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

Καθαρίζει
καλύτερα
ΟΠΑΛ

να κατεβαίνει τη μετάλλινη σκάλα. Κρατιότανε απ' το σκουριασμένο της κάγκελλο, τα πόδια του τρέμανε... Δεν ήταν πολύ έλαφρεια, ή Μαίη Μίτσελ!

Όταν έφτασε στο ύψος του έίτου πατώματος, δεν μπορούσε πιά ν' άνασπνη. Ωστόσο, συνέχισε το δρόμο του, τρεκλίζοντας και προσπαθώντας άπελπισμένα να φτάση στο δρομάκι, πριν φανή ο άνθρωπος με το σημάδι.

Η άναπνοή του έβγαине σφυρίζοντας απ' το στήθος του, τα γόνατά του τρέμανε. Έπιτέλους, αισθάνθηκε την άκρη της σκάλας, την κινήτη, να κατεβαίνει με το βάρος του, για ν' άκουμπήση στο έδαφος.

Όταν πάτησε στο δρόμο, στπήριχθε μια στιγμή στον τοίχο, για να ξαναβρή την άνάσα του. Υστερα κύτταξε "εξιά κι' άριστερά".

Το δρομάκι χανότανε στο σκοτάδι, σαν σ' ένα τούνελ.

Διευθύνθηκε προς τα δεξιά, μισοτρέχοντας και σκοντάδοντας κάθε τόσο.

Είχε άπομακρυνθή λίγα μέτρα μονάχα, όταν άκουσε τί-σω του ένα θόρυβο και στράφηκε άπότομα.

Μιά πόρτα είχε άνοιξει μερικά βήματα μακρύτερα, σχηματίζοντας ένα φωτεινό τετράγωνο πάνω στο δρόμο. Και φάνηκε ή σιλουέτα του ανθρώπου με το σημάδι, που προχωρούσε γρήγορα κι' άθόρυβα στο στενό δρόμο.

Ο Λέων ξεκίνησε πάλι, άργά, δίχως θόρυβο, συγκρατώντας άκόμα και την άνάσα του.

Ο άλλος στάθηκε κι' άφουγκράστηκε. Κύτταξε δεξιά κι' άριστερά, προσπαθώντας να καταλάβη ποιά διεύθυνσι εί-χε ακολουθήσει ο Λέων.

Εκείνος προχωρούσε ένα-ένα βήμα, στα σκοτεινά. Ήταν έτοιμος να τρέξη, αν έβλεπε τον άνθρωπο με το σημάδι να διευθύνεται προς το μέρος του.

Ξαφνικά, βρήκε μπροστά του ένα έμπόδιο. Σκόνταψε, ξαναβρήκε την ισορροπία του, άπλωσε το χέρι του κι' άγγιξε τη λεία επιφάνεια ενός τοίχου.

Βρισκότανε, λοιπόν, σ' ένα άδιέξοδο στενό! Είχε διαλέξει κακή διεύθυνσι, και τώρα ήταν πιά άποκλεισμένος!

Άκούμπησε στον τοίχο και κύτταξε προς την άνοιχτή και φωτισμένη πόρτα.

Ο άνθρωπος με το σημάδι γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του και προχώρησε. Ο Λέων πρόλαβε να δη πως κρατούσε ένα πιστόλι...

Β'

Απ' το θόρυβο της κυκλοφορίας και το διάχυτο φως στον ουρανό, ο Λέων κατάλαβε πως δεν άπείχε πολύ απ' το μεγάλο δρόμο. Άν είχε στρίψει άριστερα, αντί για δεξιά, θάχε βγή κιόλας στην Ήστερν Στρίτ.

Μα τώρα του έκλεινε το δρόμο ο άνθρωπος με το σημάδι! Κατέβασε απ' τον ώμο του τη λιπόθυμη Μαίη, την άφησε χάμω μαλακά και κόλλησε στον τοίχο.

Ήξερε πως ο άλλος δεν μπορούσε να τον δη και πως δεν είχε καμμία βεβαιότητα για τη διεύθυνσι που είχε πάρει. Ο άγνωστος έπίσης ότι πο δρομάκι κατέληγε σ' άδιέξοδο.

Λυγισμένος στα δυο, ο Λέων προχώρησε άθόρυβα προς τον αντίπαλό του, που βάδιζε άργά, με τ' αήτι τεντωμένο. Όταν άπομακρύνθηκε περι τα είκοσι μέτρα απ' το μέρος που είχε άφίσει τη λιπόθυμη γυναίκα, έπεσε με τα τέσσερα, κολημένος πάντα στον τοίχο.

Ο άλλος άπείχε ως δεκαπέντε μέτρα, και προχωρούσε πάντα. Κρατούσε στο δεξιο του χέρι το πιστόλι και με τ' άριστερο άγγιζε τον τοίχο — τον αντίκρυνό από κείνον όπου κρυβόταν ο Λέων.

Ο Λέων συγκράτησε άκόμα και την άνάσα του κι' έσκυψε

το κεφάλι του για να κρυφή με το πηγούνι του το άσπρο κολλάρο του.

Ο άλλος είχε φτάσει πιά πολύ κοντά του. Άκουγε την άναπνοή του κι' ένοιώθε την πρόστυχη μυρωδιά της μπριγιαντίνης, που είχε βάλει στα μαλλιά του. Ή σκιά πέρασε δέκα πόντους μονάχα μακριά του. Κι' ο Λέων δεν μπόρεσε να μη θαυμάση το θάρρος αυτού του ανθρώπου, που προχωρούσε έτσι στα σκοτεινά, χωρίς καν να ξερη μήπως τον περιμενε κάποια παγίδα.

Έκαμε τότε μιση στροφή, μισοσηκώθηκε, συγκέντρωσε ό-λες του τις δυνάμεις και πή-

ΑΠΛΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

Instilut de Beaulé
HARRIET HUBBARD
Ayer
PARIS - LONDON - N. YORK

Συμβουλευθήτε μας!

Είδικευμένη ύπάλληλος
θα σας δώση σχετικής
όδηγίας και πλήρη βιβλιο-
γραφία διό τα καλλυντικά
προϊόντα της AYER

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι. ΒΑΓΕΝΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7

ΓΚΡΕΚΑ

δωσε στην πλάτη του κακοποιού.

Εκείνος έβγαλε ένα μουγκρητό έκπληξης, κλονίσθηκε κι' άφησε να πέση απ' το χέρι του το πιστόλι. Ο Λέων πέρασε το μπράτσο του γύρω στο λαιμό του κι' έσφριξε μ' όλη του τη δύναμη.

Μα ο άνθρωπος με το σημάδι έσκυψε μπροστά και τον άνασπωσε απ' το έδαφος.

Ο Λέων έσφριξε πιο δυνατά. Γαντζωνότανε πάνω στον αντίπαλό του, ξέροντας ότι, αν κατάρθωνε να κρατηθή ένα λεπτό, ο άλλος θακανε τις άισθησεις του.

Δυστυχώς, όμως, ο αντίπαλός του είχε άσυνήθιστη άντοχη. Τίναξε το Λέον πάνω στον τοίχο, έσκυψε, άνασηκώθηκε και τον ξανατίναξε στον τοίχο.

Ο Λέον νόμισε πως σπάανε τα πλευρά του... Μα έμεινε πάντα γαντζωμένος και προσπαθούσε να σφίξη άκόμα πιο δυνατά.

Ο άλλος έφερε το χέρι του προς τα πίσω, για να χύση τα δάχτυλά του στα μάτια του Λέον. Μα εκείνος πρόλαβε να κρύψη το πρόσωπό του στον ώμο του κακοποιού. Ένοιωσε τα δάχτυλά του ν' άρπάζουνε τ' αήτι του και να το στρίβουν άγρια. Έδωσε τότε ένα τίναγμα με το σώμα του προς τα εμπρός κι' έκαμε τον αντίπαλό του να χάση την ισορροπία του και ν' άφίση τ' αήτι του για να μη χτυπήη χάμω το πρόσωπό του.

Υστερα τού έχωσε το γόνατο στα νεφρά, για να μπόρε-ση έτσι να σφίξη άκόμη δυνατότερα το λαιμό του με το μπράτσο του.

Ο άνθρωπος με το σημάδι σπαρτάρησε μια στιγμή, θέλησε να έλευθερωθή, αλλά ο Λέον τον έσφιγγε ολοένα περισσότερο. Τα γόνατά του λύγισαν επιτέλους και σωριάστηκε χάμω.

Ο Λέων ξεακολούθησε να τον σφίγγη άλλα δυο δευτερόλεπτα. Υστερα τον άφησε κι' άνασηκώθηκε.

Ο κακοποιός έμεινε άκίνητος, άναίσθητος.

Ο Λέων κύτταξε γύρω του. Φοβότανε μήπως ιδη να παρουνισιάζεται κι' ο δεύτερος φονιάς. Ψαχούλεψε στα σκοτεινά, για να βρη το πιστόλι που είχε άφίσει ο άλλος. Υστερα έτρεξε κοντά στη νέα γυναίκα, τη φορτώθηκε πάλι στον ώμο του και προχώρησε προς το μέρος της άνοιχτής πόρτας.

Με τ' άριστερό χέρι του κρατούσε τη Μαίη απ' τα γόνατα και στο δεξιο έσφιγγε το πιστόλι του.

Όταν έφτασε στη διασταύρωσι του δρόμου, που έβγαζε στην Ήστερν Στρίτ, κατέβασε απ' τον ώμο του τη νέα γυναίκα, την έστησε μπροστά σ' ένα τοίχο κι' άρχισε να την τραντάζει και να της δίνει ελαφρά χαστουκία.

— Ξύπνα, λοιπόν! της έλεγε. Έλα μπράβο!...

Εκείνη άνοιξε μία στιγμή τα μάτια της και τα ξανάκλεισε άμέσως.

Ξαναρχισε να την τραντάζει. — Έχεις σκοπο να ξυπνή-σης καμμία φορά; Θα πάμε περπάτο!

— Δεν θέλω περίπατο... μουρμούρισε εκείνη μασσημένα. Θέλω να κοιμηθώ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η Μαρί Μάκ Ντόναλντ με τα δύο θετά παιδιά της.

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ της Μαρί Μάκ Ντόναλντ

Χώρισε με τον άνδρα που αγαπάει, γιατί υποφέρει από την καρδιά της, όταν βρίσκεται κοντά του

Οι φίλοι της Μαρί Μάκ Ντόναλντ δεν δοκίμασαν καμία έκπληξη, όταν πληροφορήθηκαν πριν λίγους μήνες ότι η κατάξενη γοπευτική ηθοποιός είχε πάρει διαζύγιο από τον δεύτερο άντρα της, τον πλούσιο εργοστασιάρχη Χάρου Κάρλ. Τους τελευταίους μήνες, οι δύο σύζυγοι δεν φαίνονταν να περνούν καλά και όλοι περίμεναν ότι θα χωρίσουν.

Εκείνο που έκανε εντύπωση, όμως, ήταν τα λόγια της Μαρί, όταν εξήγησε γιατί είχε χωρίσει: «Τό έκανα για το καλό της υγείας μου» είπε. Ύστερα από αυτό δεν χρειάστηκε τίποτε άλλο για να χαρακτηριστεί η Μαρί ως εκκεντρική.

Πίσω από τα λόγια αυτά, όμως, κρύβεται μία ιστορία που, όπως λέει το ίδιο το θύμα της, η Μαρί Μάκ Ντόναλντ «θα ήταν εξαιρετικά άστεια, αν δεν είχε τόσο τραγικές συνέπειες». Γιατί η Μαρί εξακολουθεί να λατρεύει τον άντρα της και εκείνος δεν περιμένει παρά ένα μήνυμά της για να ξαναγυρίσει αμέσως κοντά της.

Άλλα, παρ' όλο που είναι ο μοναδικός άντρας που αγαπάει, η Μαρί είναι αναγκασμένη να ζει μακριά του. Χωρίς και η ίδια να μπορεί να το εξηγήσει, υποφέρει από μία παράξενη αλλεργία όταν βρίσκεται κοντά του, ενώ όταν δεν τον βλέπει, είναι μία χαρά. Η αλλεργία αυτή εκδηλώνεται ακόμη και με καρδιακές προσβολές.

Η Μαρί εργαζόταν ως μοντέλο και συχνότερα ως τραγουδίστρια και ηθοποιός του κινηματογράφου. Το 1947 παντρεύτηκε για δεύτερη φορά τον Χάρου Κάρλ και ο γάμος τους είχε όλες τις καλές προοπτικές να γίνει ευτυχισμένος. Ζούσαν σε ένα μεγάλο σπίτι, με άκρως υπέρθετα και όλες τις υλικές ανέσεις. Κυρίως, όμως, είχαν την αγάπη τους, που ήταν δυνατή και αμοιβαία και στους δύο. Το μόνο που τους στεναχωρούσε ήταν

ότι δε μπορούσαν να αποκτήσουν παιδιά. Έλυσαν όμως αυτό το ζήτημα, υποθετώντας ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι, που τα μεγάλωσαν και τα αγάπησαν σαν πραγματικά τους παιδιά.

Αλλά ο Χάρου είναι ένας ήσυχος, «κλειστός» τύπος, ενώ αντίθετα η Μαρί είναι εξαιρετικά εκδηλωτική. Αυτή ακριβώς η αντίθεση, φαίνεται ότι είναι η αιτία που προξενεί στην δυστυχισμένη Μαρί τα συμπτώματα της αλλεργίας της.

— Η πρώτη φορά, που ένοιωσα το πρώτο σύμπτωμα της αλλεργίας μου, ήταν ένα βράδυ που ο Χάρου παρακολουθούσε μία εκπομπή στην τηλεόραση, λέει η Μαρί. Τον αγαπούσα τρελλά και ήθελα να μου εκδηλώσει και κείνος την αγάπη του μ' ένα χαμόγελο, μία ματιά, μ' ένα χαιδάκι... Ο Χάρου, όμως, δεν είναι φτιαγμένος για τέτοια πράγματα. Όταν τον είδα έτσι αδιάφορο, ένοιωσα έναν πόνο στο στήθος, στο μέρος της καρδιάς.

Σιγά-σιγά, ο πόνος δυναμώσε και κατέληξε σε μία καρδιακή κρίση. Ο Χάρου, όμως, δεν έδωσαν μεγάλη σημασία. Όταν όμως είδαν ότι οι προσβολές εξακολούθησαν, κατέφυγαν σε γιατρούς.

Οι γιατροί χαρακτήρισαν την κατάσταση της ως αλλεργική και είπαν ότι η παρούσα του Χάρου, ήταν εκείνη που προκαλούσε μία σειρά από νευρικές και ψυχικές διαταραχές στην Μαρί, με αποτέλεσμα τους πόνους.

Στην αρχή οι δύο νέοι δεν θέλησαν να το πιστώσουν αλλά γρήγορα διαπίστωσαν ότι, πράγματι, όταν η Μαρί βρισκόταν μακριά από τον Χάρου ένοιωθε περίφημα, ενώ, αντίθετα, όταν ήταν μαζί του, προσεβόλλετο από τις κρίσεις.

Έτσι, μετά από πολλή σκέψη, αποφάσισαν να ακολουθήσουν τη μοναδική συμβουλή των γιατρών: να ζή-

σουν χωριστά. Λίγες μέρες μετά το χωρισμό τους, όμως, ενώθηκαν και πάλι. Αλλά από την ημέρα εκείνη, άρχισαν και πάλι οι προσβολές της Μαρί.

Η Μαρί τότε βρέθηκε μπροστά σ' ένα τραγικό δίλημμα: Ο Χάρου ήταν ο μόνος άνθρωπος που αγαπούσε, η μοναδική χαρά της ζωής της. Όσο κι αν έλπιζε, όμως, ότι τα πράγματα θα διορθούν, έδλεπε ολοκάθαρα ότι μία ήταν η λύση, αν ήθελε να σώσει την υγεία και, ίσως, τη ζωή της: να χωρίσει απ' τον αγαπημένο της.

Υποτάχθηκαν, λοιπόν, και οι δύο στο μοιραίο και αποφάσισαν να πάρουν διαζύγιο, που εξεδόθη πριν από λίγους μήνες. Δεν πέρασε μία βδομάδα, και ο Χάρου ξαναγύρισε στην Μαρί, που δεν είχε τη δύναμη να τον διώξει.

Τον παρακάλεσε να κάνει ακόμη μία δοκιμή, υποσχέθηκε να κάνει και κείνος, ότι υποσχέθηκε για να σώσουν το γάμο τους, και η Μαρί λύγισε.

Σεκίνησαν οι δύο τους για ένα ταξιδάκι αναψυχής στην Ευρώπη, ελπίζοντας να καλύτερουν την κατάσταση. Τον πρώτον καιρό τα πράγματα πήγαν καλά και ξαναγύρισαν στην Αμερική, με σκοπό να ξαναπαντρευτούν. Μία νύχτα πριν από την ημέρα που είχαν κανονίσει για τους γάμους τους, όμως, η Μαρί υπέστη μία ακόμη προσβολή, που την κράτησε επί μία ώρα σε τραγική αγωνία.

Ύστερα από αυτό ο όριστικός χωρισμός τους ήταν αναπόφευκτος. Η Μαρί πήρε τα δύο θετά παιδιά της και εγκαταστάθηκε σε μία πόλη, 3.000 μίλια μακριά από το Χόλλυγουντ, όπου ζή και εργάζεται ο δυστυχισμένος Χάρου.

— Ήταν η μόνη λύση που έμενε, λέει η Μαρί. Είναι βέβαια τραγικό, να ζω μακριά από τον μόνον άνθρωπο που αγαπώ. Αλλά δεν είναι δυνατόν να γίνω αλλοίως!...

Παρ' όλα αυτά, στο βάθος της καρδιάς τους, και οι δύο τρέφουν την κρυφή ελπίδα ότι ο χωρισμός τους δεν πρόκειται να κρατήσει για πάντα και ότι, κάποια μέρα, θα κατορθώσουν να ξανασυνδεθούν, χωρίς να βάλουν σε κίνδυνο την υγεία και τη ζωή της Μαρί.

Ο Ο σκύλος κι' οι πυροσβέστες

Τόσο καλά είχε γυμνάσει ένας κάτοικος του Σάλτ Λέικ Σίτυ το σκύλο του να μην αφήνι να πλησιάσει ξένος στο σπίτι, ώστε όταν κάποτε έπιασε φωτιά, κατά την άπουσία του, οι πυροσβέστες δεν μπόρεσαν να τη σβύσουν, γιατί το ζώο χυμούσε να τους ξεσκίση!

Αφού προσπάθησαν του κάκου να πιάσουν τον άγριον σκύλο, στο τέλος άκαγκάστηκαν να υποχωρήσουν και ν' αφήσουν το σπίτι να γίνει στάχτη.

ΕΝΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΟ... ΜΟΝΤΕΛΟ
Η ωραιότατη Νόρμα Έσερχαρτ, 24 ετών, είναι ένα από τα πιο περιζήτητα μοντέλα της Αμερικής. Δεν ποζάρει, όμως, ποτέ για εγχώριες φωτογραφίες, γιατί το ένα μάτι της είναι —εκ γενετής— καστανό και το άλλο γαλανό...

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ
Η τελευταία απαίτηση της μόδας στην Αμερική είναι να ντύνονται η μητέρα και η κόρη με ολόιδιο φόρεμα. Η μόδα έπιασε —παρατηρούν οι Αμερικανικές εφημερίδες— γιατί κολακεύει και τα κορίτσια, που τους άρεσε να «μεγαλοφρονούν», και τις νεαρές μαμάδες, που θέλουν να φαίνονται νεαρότερες.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ
Ο Γερμανός πιανίστας Χάιντς Άρντς έχει από το 1929 το παγκόσμιο ρεκόρ του Μαραθωνίου του πιανού. Επί 17 μερών, ο Άρντς άκουσε χωρίς διακοπή, προ ημερών ο Άρντς άρχισε έναν καινούριο μαραθώνιο με αντικειμενικό σκοπό να καταρρίψει το ρεκόρ του! Ενώ παίζει, ο Άρντς καπνίζει 100 σιγαρέττα το είκοσιτετράωρο, τρέφεται μόνο με νερό, που περιέχει θρεπτικές ουσίες και εξυπηρετείται από τρεις νοσοκόμες κι' ένα γκαρσόνι.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ της Άννουλας

— Άννουλα! Άννουλα! φώναζε μαινώντας από την καγκελλόπορτα του μεγάλου κήπου ο Νίκος Ρανιέρης.
Ενα κοριτσάκι, λεπτό, αδύνατο, ξανθό, με φιλντισένιο πρόσωπο παρκοειδώς στη βεράντα του εξοχικού σπιτιού, κρατώντας στα χέρια του μία μεγάλη κούκλα.

— Άννουλα, κύττα τί σου φέρει! είπε ο Ρανιέρης, χαμογελώντας και δείχνοντας στην καρούλα του ένα διπλωμένο κουτί.

Η Άννουλα άνοιξε πιο πολύ τα μεγάλα της γαλάζια μάτια, ακούμπησε την κούκλα πάνω σε μία ψαθίνη πολυθρόνα κι' έκανε πέντ' έξη βήματα για να συναντήσει τον πατέρα της.

Εκείνος έσκυψε, τη φίλησε στο μέτωπο και της έδωσε το κουτί. Ήταν μεσημέρι. Ο ήλιος έλαμπε πάνω στα πράσινα φύλλα και τα πολύχρωμα λουλούδια.

Η Άννουλα στεκόταν τώρα πλάι σε μία τριανταφυλλιά, που τα κατακόκκινα τριαντάφυλλα της προσπαθούσαν να δώσουν κάτι από το χρώμα τους στο ψυχρό πρόσωπο του κοριτσιού. Με τα μάτια χαμηλωμένα, πάνω στο κουτί, προσπαθούσε να μαντέψει τί της είχε φέρει ο μπαμπάς της. Και ξαφνικά, σαν κάτι να σκέφτηκε, ανασήκωσε τα μάτια προς τον πατέρα της και ψιθύρισε μ' έναν αναστεναγμό:

— Μήπως μου έστειλες η μαμά; — Ο Ρανιέρης δεν περίμενε μία τέτοια ερώτηση. Ήταν η πρώτη φορά που την άκουγε από το αγαπημένο του παιδί. Γι' αυτό τα μάτια του ανοιγόκλεισαν μ' ένα τρεμούλιασμα άπορίας.

Δίχως ν' απάντηση πήρε την Άννουλα από το χέρι κι' ανέβηκαν μαζί στη βεράντα. Επειτα κάθισαν μπροστά σ' ένα ψάθινο τραπέζι, κι' ο Νίκος ο ένας στον άλλο κι' η Άννουλα έλυσε τη ροζ κορδέλλα του κουτιού. Ύστερ' ανασηκώσε το σκεπάσμα και τα μάτια της σπληνθηκαν πάνω σ' ένα μεταξωτό φορεματάκι.

— Αύριο είναι τα γενέθλιά σου... — τής είπε ο πατέρας της. Αύριο κλείνεις τα επτά χρόνια και θα μπεις στα δώδεκα. Θα βάλλεις αυτό το φορεματάκι για να πάμε το πρωί στην εκκλησία και τ' απόγευμα θαρθούν οι συμμαθήτριάς σου με τη δασκάλα σου να σε χαιρετίσουν. Θα δώσεις προσφοράς γλυκά, θα τραγουδήσετε, θα χορέψετε, θα διασκεδάσετε!

Η Άννουλα δεν χαμογέλασε. Κύτταξε τον Ρανιέρη με τα μελαγχολικά ματάκια της και του είπε απλά:

— Ευχαριστώ, μπαμπά!

Μετά το μεσημεριανό φαγητό, η γκουβερνάντα πήρε και πήρε την Άννουλα από το τραπέζι, για να τη βάλει να κοιμηθεί, όπως είχε συνηθίσει ο γιατρός, κι' ο Νίκος

Ρανιέρης βγήκε στη βεράντα, που τη σκίαζε το ανθισμένο αϊγόκλημα για να πιη τον καφέ του και να διαβάσει την εφημερίδα. Μα τα μάτια του θόλωναν μπρός στα γραμμάτια και χωρίς να το καταλάβει η σκέψη του ξέφευγε από την εφημερίδα. Εκείνη η ερώτηση της Άννουλας του είχε κάνει εντύπωση. Η κόρη του δεν είχε γνωρίσει ποτέ τη μητέρα της. Μα κι' εκείνος δεν της είχε μιλήσει ποτέ του γι' αυτήν.

Μία νύχτα είχε πάρει ένα τηλεφώνημα από μία κλινική ότι επρόκειτο να γεννηθεί «η κυρία Ρανιέρη» και τον ζητούσε κοντά της. Βέβαια, ο Νίκος ήταν κάποτε παντρεμένος, είχε μάλιστα, περάσει μία ευτυχισμένη συζυγική ζωή.

Ήταν όμως λυπημένος γιατί, ενώ είχαν περάσει πέντε χρόνια από το γάμο του, δεν είχε αποκτήσει ένα παιδάκι.

Ξαφνικά κάποιο μαύρο σύννεφο τύλιξε την ευτυχία του. Η γυναίκα του έμπλεξε με κάποιον άλλο... Ο Ρανιέρης, για ν' αποφυγή το σκάνδαλο, δέχτηκε άμεσα να δώσει το διαζύγιο, με την πρόφαση, ότι το σφάλμα βάραινε μονάχα αυτόν. Από τότε δεν είχε ακούσει πια τίποτα για τη γυναίκα του και ζούσε αποτραπημένος στην έπαυλή του με μία γρήγα υπηρέτρια.

Γι' αυτό παρανεύτηκε, με το τηλεφώνημα. Δεν δίστασε όμως να τρέξει σ' αυτή την κλινική, όπου βρήκε ένα μωρό που μόλις είχε γεννηθεί και μία γυναίκα νεκρή: την πρώην γυναίκα του!

Πριν πεθάνει η γυναίκα εκείνη του άφησε ένα σημείωμα, όπου τον παρακαλούσε να φροντίσει για το παιδί της...

Ο Ρανιέρης σεβάστηκε την τελευταία θέλησή της και πήρε το παιδί μαζί του.

Ήταν τόσο όμορφη η μικρούλα εκείνη, που είχε τ' όνομα της μητέρας της! Ο Ρανιέρης την αγάπησε πιο πολύ από παιδί του, γιατί δεν είχε πάψει ποτέ του ν' αγαπάει τη μητέρα της, που είχε πάρει από τότε τον κακό δρόμο. Ήταν όμοια μ' εκείνη. Είχε το ίδιο κρινένιο πρόσωπο, τα ξανθά μαλλιά και τα γαλάζια μάτια. Ποτέ ωστόσο δεν της είχε μιλήσει για τη μητέρα της. Και να, που τώρα η Άννουλα του έκανε την ερώτηση εκείνη και που ήταν αναγκασμένος να βρει κάποιο ψέμμα για να ικανοποιήσει μ' αυτό την παιδική της περιέργεια.

Την άλλη μέρα, από το πρωί όλα ήταν έτοιμα στην έπαυλή του Νίκου Ρανιέρη. Εκτός από την γκουβερνάντα και την υπηρέτρια, άλλες δύο γυναίκες θα βοηθούσαν στη γιορτή.

Στολισμένη με το ροζ μεταξωτό φορεματάκι της η Άννουλα συνόδεψε το μπαμπά της στην εκκλησία.

Με το ίδιο φορεματάκι δέχτηκε τ' απόγευμα τις συμμαθήτριάς της στο μεγάλο σαλόνι, που ήταν στολισμένο γιορταστικά. Τα κοριτσάκια έφεραν τα λουλούδια τους και τ' αφομπόσαν πάνω στο... φέρετρό της Άννουλας, αποχαιρετώντας την με κλάματα.

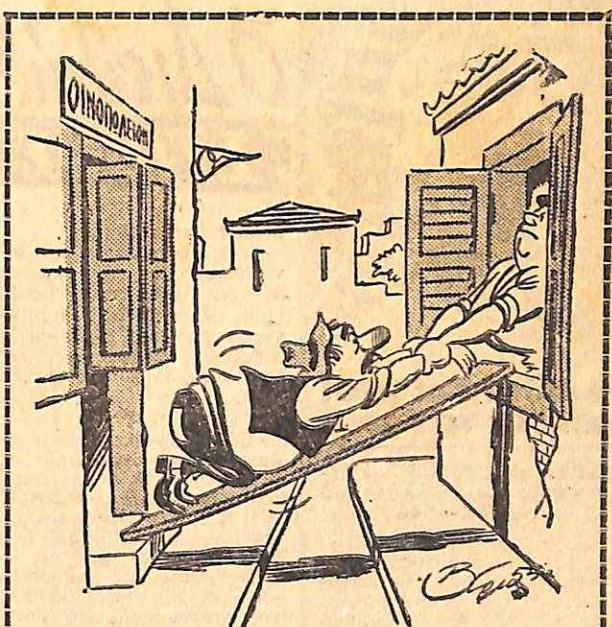
Το δυστύχημα είχε γίνει το μεσημέρι, που γυρίσαν από την εκκλησία. Έν' αυτοκίνητο, για να ξεφυγή ένα ποδηλάτο που έπεσε πάνω του, έστριψε δεξιά και χτύπησε την Άννουλα, που την κρατούσε ο Ρανιέρης από το χέρι...

Ετσι, σε λίγο, κρατώντας στην αγκαλιά του το νεκρό Άννουλα, την έφερνε σπίτι σαν αυτομάτο, ενώ από τα μάτια του κυλούσαν καφτά δάκρυα.

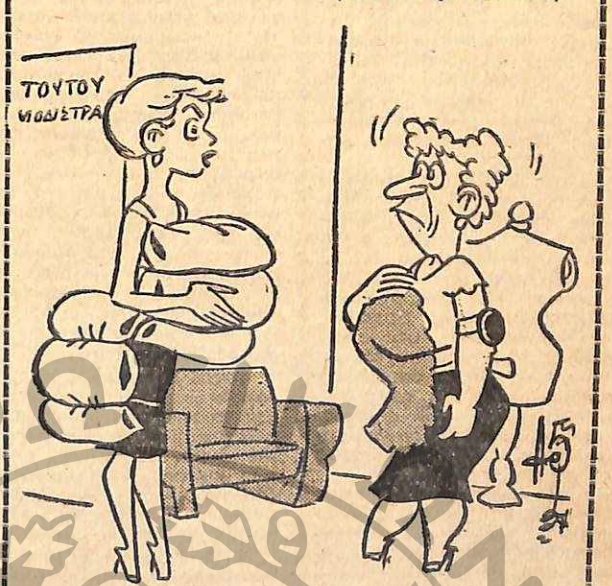
Αργά, την ίδια ημέρα συνώδεψαν τη μικρούλα στην τελευταία της κατοικία, οι συμμαθήτριάς της. Ούτε μητέρα, ούτε πατέρας έκλαψαν γι' αυτήν.

Ο δυστυχισμένος Νίκος Ρανιέρης είχε πάθει ένα τέτοιο νευρικό κλονισμό με τον τραγικό θάνατο της Άννουλας που χρειάστηκε να τον μεταφέρουν σε μία κλινική.

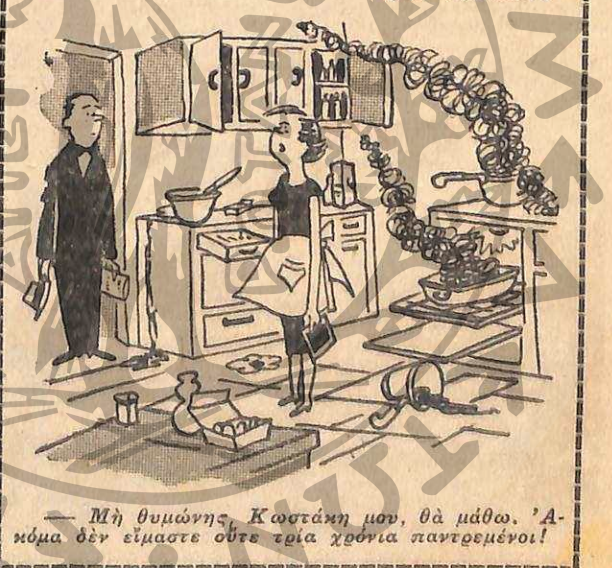
Δεν υπήρχε πια σκέψη, ούτε καμιά σκέψη στο μυαλό του. Όλα είχαν φύγει, όλα είχαν αδειάσει από τη ζωή του!

— Έσ' να τα δής, Πολυξένη μου, που θές να φύγουμε απ' αυτό το σπίτι!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Κυρία Τοντού... Η μαμά μου δεν μπορεί νάρθει κι' έστειλε ξέμενα να πάνε πρόστα στο φονιστή της... (Του 'Αρχέλαου)

— Μή θυμώνης, Κωνσταντή μου, θά μάθω. Άνμα δεν είμαστε ούτε τρία χρόνια παντρεμένοι! ΜΙΡΑΝΤΑ

Διεθνής ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΣ

θνικής ομάδας.

Αντί να φροντίζουν οι έπιλεκτοι πώς να γίνουν καλύτεροι από τους βετεράνους, αδιαφορούν για τη βελτίωση τους και ρίχνονται μερικοί απ' αυτούς ασυλλόγιστα στις κοσμικές απολαύσεις.

*

Οι ποδοσφαιρικοί έμπειρογνώμονες συμφωνούν πως οι μεγάλες ελληνικές ομάδες και συγκεκριμένα ο ΠΑΟ, η Α.Ε.Κ., ο Όλυμπιακός, έχουν τελευταία χάσει εκείνο που αποτελεί σήμερα την πεμπτοστρία της ποδοσφαιρικής τέχνης: την οργάνωση των παιγνιδιών στο γήπεδο και την ποδοσφαιρική συνοχή της ομάδας. Παίζουν με περισσότερη αυτοδυναμία μερικές φορές, αλλά με λιγότερη πάντοτε συνδυαστικότητα και ομαδικό πνεύμα. Απουσιάζει η κλιμάκωση του βάθους και η ανώτερη ποδοσφαιρική ποιότητα στην απόδοση παικτών και ομάδων. Ξενόει και η ανώτερη ποδοσφαιρική ποιότητα στην απόδοση παικτών και ομάδων. Ξενόει και η ανώτερη ποδοσφαιρική ποιότητα στην απόδοση παικτών και ομάδων. Ξενόει και η ανώτερη ποδοσφαιρική ποιότητα στην απόδοση παικτών και ομάδων.

Όσοι απήλαυσαν παλαιότερα τους άσους των ελληνικών γηπέδων να γοητευτούν τους Έλληνες φιλάθλους με τη δεξιοτεχνία τους, τη φιλοτιμία τους και την αφοσίωσή τους στα ομαδικά αθλητικά ιδεώδη, άσφαλως θα εξεπλάγησαν, εάν είδαν παίκτες πρωτοπόρου σωματείου, να μη μπορούν να σύρουν τα πόδια τους στο β' ημίχρονο του αγώνος, γιατί είχαν την προηγούμενη ξενητίζει, ξεφαντώνοντας σε γλάντι μέχρι πρωίας.

Είναι ανάγκη να γίνη καταληπτό από όσους έχουν έπιωσιση της εύθειας να προβάλλουν τους άσους ως υποδείγματα στα αθλητικά και ποδοσφαιρικά γήπεδα, πως μόνον με θυσίες κρατούνται οι θέσεις εκτίμησης στη συνείδηση των φιλάθλων και η πρώτη γραμμή στην ποδοσφαιρική ιεραρχία της ε-

τό δεύτερο συμβαίνει. Έδωκε στην Άγγλία ολοκληρωμένο πλάνο προπονήσεως των κυνηγών στα σουτ και ειδικό ασκητήριο των σουτέρ. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Μοιρολατρικά οι σουτέρ σκορπίζουν τριγύρω στην περιοχή και προσπαθούν να εκπονήσουν την έστια. Δεν ασκούνται στη γωνία βολής, στην έπιτυχία κατάλληλης τροχιάς της μπάλλας, αναλογα με τη θέση και την περιστάση, στην έναλλαγή των ισχυρών και τεχνικών (πλασέ) σουτ. Είναι φυσικό να χάνουν τα «πέναλτι» που όπως ξέρουμε, πολύ σπάνια παραχωρούνται απ' τους Έλληνες διαιτητές.

Ερχόμαστε στους μέσους, τα χάρ: Έκεί υπάρχει έπισης κατάπτωση, αλλά δεν είναι τόσο καταφανής. Ο Όλιβανού, ο Πούλης, ο Παπαντωνίου, ο Νεμπιδής, ο Κοτρίδης, μπορούσαν να είναι πολύ καλύτεροι. Απ' όλους ο Παπαντωνίου έχει, σε μερικά παιγνίδια του, αναλαμπές της μεγάλης ποδοσφαιρικής τέχνης και ευφύας του. Άλλα οι άλλοτε βιρτουόζοι Πούλης και Ιωάννου. Ο άεικίνητος Νεμπιδής; Ο μαχητικός Κοτρίδης;

Όσο για τους όπισθοφύλακες, έχουμε να παρατηρήσουμε πως μέχρι την έμερα που το έπιτέδο της άσίας ήταν ισσοροπούσε μεταξύ άριστων - σέντερ μέσων - δεξιών όπισθοφυλάκων, η πτώσις δεν ήταν τόσο αντίληπτη. Γιατί την αντικαθιστούσε το σφιχτοδεμένο παιγνίδι αυτοδυσίας και των τριών όπισθοφυλάκων.

Ο Μουράτης άρχισε να κάμπτεται απ' τα χρόνια, αν και εξακολουθεί καμμία φορά να είναι καλύτερος απ' τους αντικαταστάτες του. Ο Ρωσίδης έχει μεταπτώσεις, δεν είναι ο σταθερός παλινός δεξιός όπισθοφυλάκας. Ο Λινοξυλιάς κάνει πολλές ανοησίες. Ο Σούλης, ο Κουρτίδης και ο Άλουπης έχουν και αυτοί ύποστη τη φθορά του «πανδαμάτορος χρόνου».

Ο «νέος Ζαμόρας», ο Πεντζαρόπουλος, δεν έπανελάβε το καθήκον του Τάμπερε. Ο Μανταλόγης άνακηρύχθηκε «άγριόγατος της Μαδρίτης», αλλά βαρύνεται με έπιτά τέρματα. Ο Δελαβίνιας, ο Τσούξης, ο Βελιάδης, ο Καραπατής, ο Καλυδοπούλης, δεν είναι πια στην παλιά φόρμα τους...

Επομένως, γενικά είναι η κατάπτωση στις γραμμές και στους παίκτες. Παρήγορο σημείον είναι η εμφάνιση νέων έλιπιδων. Ο Ό Φαντής, ο Φωτεινός, ο Μελιστής, ο Ζιένης, ο Σταματιάδης, θα γίνουν καλοί, γιατί άκόμη έχουν να μάθουν πολλά. Έκεί όμως που υπάρχουν πολύ μεγάλα ταλέντα, είναι στα σωματεία της Α2, Β', Γ' κατηγορίας, στα έπαρασιακά κέντρα, έπίσης. Όταν αυτά τα ταλέντα άποκαλυφθούν και ύποστηξηθούν, τότε, με την έισαγωγή και του ποδοσφαίρου στα Σχολεία, θα έπληθη και η ποθητή ποιοτική και τεχνική άναγέννησις του ελληνικού ποδοσφαίρου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Διπλός κοχλίας

ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ
1) ΑΝΑΣΙΕΩΣ. 2) ΑΜΑΝΑΤΙ. 3) ΚΑΝΕΛΛΑ. 4) ΑΒΑΡΙΑ. 5) ΑΛΑΣΚΑ. 6) ΡΙΝΙΚΟΣ. 7) ΣΤΑΜΕΝΑ. 8) ΜΑΡΓΑ. 9) ΑΛΑΤΙ. 10) ΑΝΝΑΜ. 11) ΑΝΟΜΙΑ. 12) ΚΑΣΙΔΑ. 13) ΜΟΝΑΚΟ. 14) ΛΑΠΑΣ. 15) ΑΒΑΝΑ. 16) ΛΑΡΙΣΑ. 17) ΦΑΚΙΟΛΙ. 18) ΠΑΡΑΧΩΜΑ. 19) ΛΑΜΙΑ. 20) ΟΜΑΣ.

ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΠΡΟΣ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΑ
1) ΣΑΜΟΛΙ. 2) ΜΑΛΑΜΩ. 3) ΧΑΡΑ. 4) ΠΙΛΟΙ. 5) ΚΑΦΑΣΙ. 6) ΡΑΛ. 7) ΑΝΑΒΑΣ. 8) ΑΠΑΛΟ. 9) ΚΑΝ. 10) ΟΜΑΔΙ. 11) ΣΑΚΑΙ. 12) ΜΟΝΑ. 13) ΜΑΝΝΑ. 14) ΙΤΑΛΑ. 15) ΑΓΡΑ. 16) ΜΑΝΕ. 17) ΜΑΤΣ. 18) ΣΟΚΙΝ. 19) ΙΡΑΚ. 20) ΣΑΛΑ. 21) ΑΙΡΑ. 22) ΒΑΛΑ. 23) ΛΕΝΑ. 24) ΚΙΤ. 25) ΑΝΑΜΑ. 26) ΣΟΙ. 27) ΣΑΝΑ.

Σωστό — λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (ο Σοπέν δεν έγραψε καμμία συμφωνία). 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΛΑΘΟΣ (5 λίτρα). 5) ΛΑΘΟΣ (οι κάτοικοι της Παταγωνίας που έχουν κατά μέσον όρον ύψος 1.85). 6) ΣΩΣΤΟ (1794-1796). 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ (ισοδυναμεί με 20 αυγά κόττας). 9) ΣΩΣΤΟ (ήταν 17 χρόνων). 10) ΣΩΣΤΟ (περίπου 3).

Ηλικίες

Η μητέρα είναι 65 χρόνων και ο γιός 35 (X+4=100 και X-20=3 (4-20).

Αποστάσεις και ταχύτητες

Περπατούσε 4 ώρες (5-1) και τα δυό χωρία άπέχουν 21 χιλιόμετρα το ένα από το άλλο.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 536 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΙΡΕΣΙΣ — ΙΠΤΑΜΑΙ. 2) ΟΣΣΑ — ΑΝΙΑΤΟΣ. 3) ΣΙΣ — ΑΝΟΙΑ — ΕΓΩ. 4) ΑΦΟΒΟΣ — ΑΡΑ — ΣΤΕΜΜΑ. 5) ΣΟΥΠΑ — ΒΙΑΙΑ. 6) ΡΕ — ΣΠΑΠ — ΑΓΙΑ. 7) ΟΛΑ — ΙΣΣΩΣ — ΟΝΑΡ — ΑΡ. 8) ΣΕΡΡΑΙ — ΝΑΟΥΣΑ. 9) ΥΜΑ — ΜΑΙ — ΤΙΤ. 10) ΡΙΣ — ΟΝΙΣΚΟΣ — ΙΕΡΑ. 11) ΡΙΣ — ΕΣΘΩΣ — ΣΟΝ. 12) ΟΣ — ΣΙ — ΑΛ — ΝΟ. 13) ΑΥΤΙΑ — ΟΙΚΟΣ. 14) ΕΛΙΣΘΩΣ — ΔΙΣ — ΣΗΣΤΟΣ. 15) ΩΤΑ — ΠΟΝΟΣ — ΣΙΑ. 16) ΩΧΡΑ — ΠΑΡΩΔΙΑ — ΟΡΙΑ. 17) ΚΑΣΤΑΝΑ — ΑΚΡΑΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΟΝΑΓΡΟΣ — ΟΡΟΘΕΤΟ. 2) ΑΣ — ΕΛΕΥΣΙΣ — ΧΚ. 3) ΙΣΣΟΣ — ΑΡΜΟΣ — ΑΙΡΑ. 4) ΡΑΙΒΟΣ — ΡΑΣ — ΣΥΣΤΑΣ. 5) ΣΟΥΠΙΑ — ΝΙΣΣΑ. 6) ΣΑ — ΣΠΑΣΙΜΟ — ΙΩ — ΠΑ. 7) ΙΝΑ — ΑΠΩ — ΝΕΡΑ — ΠΑΝ. 8) ΣΙΝΑ — ΣΑΝΙΣ — ΔΟΡΑ — ΠΑΝ. 9) ΑΟΡΗ — ΑΣΟΜΑΙΝΩ. 10) ΙΤΙΑ — ΟΛΙΚΗ — ΣΙΚ. 11) ΠΟΛ — ΒΑΝ — ΟΣΛΟ — ΣΙΚ. 12) ΤΣ — ΣΙΓΑΝΟΣ — ΙΣ — ΑΡ. 13) ΕΤΑΙΡΑ — ΤΑΚΗΣ. 14) ΜΑΓΕΙΑ — ΟΤΙ — ΛΟΣΙΟΝ. 15) ΑΡΩΜΑ — ΑΥΤΕΣ — ΣΤΑΡΙ. 16) ΙΤ — ΚΑΣΤΡΟΝ — ΙΑ. 17) ΛΑΛΜΠΡΑ — ΑΝΘΙΣΙΑ.

ΩΩ

Το κάπνισμα των γυναικών

Σύμφωνα με μιά πρόσφατη στατιστική, τα 39% των τσιγάρων που καταναλώνονται στη Μεγ. Βρετανία, καπνίζονται από γυναίκες. Το ποσοστό αυτό του γυναικείου καπνίσματος αύξηθηκε κατά 2% μέσα στο τελευταίο έτος. Μερικές γυναίκες καπνίζουν πάνω από 20 τσιγάρα την ημέρα, ο μέσος όρος όμως είναι 7-10 τσιγάρα. Άρκετές έπίσης καπνίζουν πούρο ή τσιμπούκι, άλλ' ιδιαίτερος, στο σπίτι τους. Κι' όμως, οι Άγγλίδες του 16ου αιώνα δεν ντρέπονταν καθόλου να καπνίζουν μπροστά ο' όλο τον κόσμο, με κομμά και πολυτελέστατα τσιμπούκια. Υπήρχαν μάλιστα στην Αύλη ειδικοί «καθηγητές», που πηρώνονταν για να διδάσκουν στις κυρίες των άνακτόρων πώς να καπνίζουν τσιμπούκι με χάρι και λεπτότητα.

Πρωταθλήτρια του καπνίσματος στην Άγγλία είναι μιά γυναίκα απ' το Μπράτον, που κατάφερε να καπνίσει 109 τσιγάρα στη σειρά, και νίκησε έτσι τους άντρες που συνγωνίστηκαν μαζί της. Στην Αμερική, κάποια Κ. Γκνόν παραβήθηκε με 118 άλλες καπνίστριες κι' έπέτυχε να κρατήσει άναμένο το τσιμπούκι της 1 ώρα 29 λεπτά και 6 δευτερόλεπτα.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΩΡΑ

Παράξενο διήγημα

Το βαρύ αυτοκίνητο με τη βενζίνη έρχοιξέ το δρόμο. Πλάι στο σφόνδρ δεν ήταν κανείς. Τού έκαμα νόημα να σταματήσει για να με πάρη. Άλλ' αυτός μ' άγριοκύτταξε και προσπέρασε. Έπειτα από καμμία έκατοστή μέτρα, όμως, σταμάτησε. Έτρεξα και σε λίγο καθόμουν πλάι του. Ξεκίνησαμε.

Είναι πολύ εύγενικό αυτό που κάματε, τού είπα.

Δεν μου άπάντησε. Πρόσεξα μόνο πως κάθε τόσο γύριζε προς το μέρος μου και με κύτταζε με τρόπο πολύ παράξενο.

Τόν άκουσα σε λίγο να ψιθυρίζει: Κι' ωστόσο, είχα πάρει την άπόφαση να μην ξαναδεθώ κανένα πλάι μου.

Καμμία άσχημη περιπέτεια; ρώτησα.

Έκμας ένα μορφασμό.

Άσχημη όχι, άπάντησε. Μόνον παράξενη... πολύ παράξενη... Θα σάς την έλεγα, άλλ' είμαι βέβαιος πως δεν θα με πιστεύατε ή πως θα με περνούσατε για τρελλό...

Έπειτα από κάμποση ώρα, σταματήσαμε σ' ένα καπηλειό που βρισκόταν πλάι στο δρόμο, για να πιούμε κάτι, και τότε μόνον δέχτηκε να μου μιλήσει για την περιπέτεια του.

Πάνε πέντε χρόνια από τότε που κίληφορμ σ' αυτό το δρόμο, άρχισε. Μεταφέρω βενζίνη και λάδια. Αυτό δεν έχει σημασία για την ιστορία μου. Σας το λέω μόνον για να το ξέρετε... Όπως καταλαβαίνετε, πολλές φορές, συναντούσα στο δρόμο ανθρώπους, που μου έκαναν νόημα να σταματήσω για να τους πάρω. Δεν άρνιόμουν σε κανένα. Από τότε όμως...

Ήταν μιά ημέρα βροχερή. Καώς έτρεχα πάνω στο γλιστερό δρόμο, είδα ξαφνικά, μιά νέα μπροστά μου. Σταμάτησα και την πήρα. Φορούσε ένα μαύρο αδιάδροχο χωρίς κουκούλα και τα όλοξάντα μαλλιά της ήταν μουσκεμένα από τη βροχή.

Πάτε μακριά; τη ρώτησα.

Δεν ξέρω, μου άπάντησε. Αυτή δεν ήταν, βέβαια, άπάντησι. Την κύτταξα με προσοχή. Ήταν δεν ήταν εκκοσμίπενε χρόνων κι' είχε άραιά μαύρα μάτια. Το στόμα της ήταν μικρό και τα χείλη της έφεφταν λίγο στις άκρες. Είχε ίσως κάποιον

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις οποιασδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγράφου άδείας της Διευθύνσεως του εθ. ασυρμού.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΤΩ ΑΡΘΡΩ 6 ΚΑΙ 7 ΤΟΥ Ν. Α. 1092/1938 ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία. Διαχειριστής έταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής έθ. ασυρμού: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Τηλεστέο 14. Άθήνα. Υπεύθ. Τυπογραφείου: Σπυρ. Μπέλιος δδός Δύσεως, Νέον Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία Δρχ. 340.—
Έξάμηνος » 170.—
Τρίμηνος » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία £ 6 — \$ 24
» φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς το περιοδικό ΕΘΝ. ΣΑΥΡΟΣ Ε.Ε.Ε. ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία — Ξανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

ΥΒΕΤ ΓΚΡΑΙΓΚΕΝ

Εξελίξι του παιδιού

Η όγεια του παιδιού φαίνεται από την κανονική εξέλιξη του βάρους και του ύψους του.

Ένα κανονικό παιδί ζυγίζει μόλις γεννηθ 3 κιλά και 250 γραμμάρια. Το ύψος του είναι 49 εκατοστά του μέτρου. Τις πρώτες μέρες δεν κερδίζει βάρος. Σε 30 μέρες γίνεται 3.700 κιλά και ύψος 0,54. Σε δύο μήνες τα κιλά γίνονται 4.400 και το ύψος 0,57. Σε τρεις μήνες 5.100 και 0,60. Σε 4 μήνες 5.800 και 0,62. Σε 5 μήνες 6.500 με 0,63. Σε 6 μήνες 7.100 με 0,64. Σε 7 μήνες 7.500 με 0,65. Σε 8 μήνες 7.800 με 0,66. Σε 9 μήνες 8.100 με 0,67. Σε 10 μήνες 8.400 με 0,68. Σε 11 μήνες 8.600 με 0,69. Σε 12 μήνες 8.800 με 0,70. Σε 18 μήνες 10 κιλά με 0,75 και σε δύο χρόνια ζυγίζει 11.500 κιλά και έχει ύψος 0,80.

Για το ζύγισμα των βρεφών υπάρχουν ειδικές ζυγαριές. Το γερό βρέφος έχει το πρόσωπο του στερογυλό και γεμάτο, το χρώμα του φρέσκο και ρόδινο, τη φυσιογνωμία του έξυπνη και χαρούμενη, το βλέμμα ζωντανό, το δέρμα άπαλό και είναι παντού παχουλό. Τράγεις με λαμμογία και έπειτα κοιμάται. Η άναπνοή του είναι ήσυχη και σιωπηλή κατά τον ύπνο και η φωνή του καθαρή και δυνατή όταν ξυπνά.

Τα παιδιά που δεν τρέφονται καλά χάνουν το πάχος τους, το δέρμα τους είναι ξαρωμένο και το πρόσωπό τους είναι σκ' γέροπο.

Η πρώτη όδοντοφυία στα παιδιά άρχίζει περίπου κατά τον 7ο μήνα και τελειώνει στους 30 μήνες, με 20 δόντια. Η δεύτερη και μόνιμη όδοντοφυία άρχίζει από 7 έως 12 χρόνων με τόσα μόνιμα δόντια, και σε ηλικία 16 έως 21 προσθέτονται και 12 κανινούργια και έτσι φθάνουν τα 32 στους ένήλικους. Τα πρώτα δόντια φαίνονται κατά την έξηξ περίπου σειρά: Οι δύο κάτω κοπτήρες στη μέση φαίνονται κατά τον 7ο μήνα. Για να φανούν χρειάζονται μιά με δέκα μέρες. Τόν 8ο-10ο μήνα φαίνονται οι τέσσερες άνω κοπτήρες που χρειάζονται τέσσερες έως έξη βδομάδες να φανούν. Στους 18 μήνες φαίνονται οι κάτω πλάγιοι κοπτήρες και οι τέσσερες πρώτοι τραπεζίτες. Αυτοί για να φανούν χρειάζονται ένα με δύο μήνες. Σε 20 με 24 μήνες φαίνονται οι 4 κανινοδοντες που χρειάζονται δύο με τέσσερες μήνες για να βγούν. Σε 28 με 32 μήνες βγαίνουν οι τελευταίοι τραπεζίτες, που κάνουν δύο με τρεις μήνες να συμπληρωθούν. Καμμία φορά δεν ακολουθείται έτσι η όδοντοφυία. Υπάρχουν σπάνιες περιπτώσεις που παιδιά γεννηθήκανε με δόντια, καμμία φορά τα πρώτα δόντια βγαίνουν τόν 4ο ή 3ο μήνα ή και πιο νωρίς. Πιο συχνά τα δόντια άρχουν να βγούν στόν 10ο ή 12ο μήνα. Σε ροχνητά παιδιά μπορεί να περάσουν 15, 18 ή και περισσότεροι μήνες για τα πρώτα δόντια.

Σεχικά τα δόντια βγαίνουν κανονικά, χωρίς να προκαλούν άνησυχίες στα παιδιά. Σε μερικά όμως προκαλούν μεγάλες άνησυχίες. Τα περισσότερα παιδιά περπατούν στόν 12 με 16 μήνες, τα κορίτσια, λίγο πιο γρήγορα από τα άγόρια. Μερικά όμως μπορεί να βαδίσουν λίγο άργότερα έως δύο χρόνων. Αν το παιδί, ένώ άρχισε να βαδίζει, σταματά και δεν μπορεί να ξαναπερπατήσει, τότε πρέπει να τρέξετε στο γιατρό σας για να βρή την αίτια και να το γιαιτρέψη.

Το παιδί κλαίει όταν πεινά, όταν πονά, όταν κρυώνει, όταν ζεσταίνεται, όταν είναι βρεγμένο, όταν τρυπνηθεί από καρφίτσα, όταν το αφήνουν τα ρούχα του ή όταν θέλη να το κουνήσουν. Τα έπιμονα κλάματα και πρό πάντων τη νύχτα μπορεί να προκαλούνται από άτίτεια ή άλλη παθολογική κατάσταση και χρειάζεται να προσκληθεί ο παιδίατρος να το εξέτασει.

Το παιδί άρχίζει να μιλά στο χρόνο. Στην αρχή λέγει τα φωνήεντα, μετά τα χείλεδονα π, π, μπ, μπ, παππά, παππά, και άργότερα τα όδοντοφωνα μ, μ, μ, μ, χωρίς να καταλαβαίνει. Στόν 15 με 18 μήνες επαναλαμβάνει μερικές λέξεις. Από 18 μηνών έως δύο έτών άρχίζει να καταλαβαίνει λέγοντας μερικές λέξεις με την έννοιά τους, μπαμπά, μωμά. Από δύο έτών κάνει και φράσεις. Υπάρχουν φυσιολογικά άρκετες διακυμάνσεις στο χρόνο που μιλά το παιδί, μ' άν μετά τα δύο χρόνια το παιδί δεν μιλά, πρέπει να το ιβή ο γιατρός.

Το παιδί μόλις γεννηθ 32 δεν καταλαβαίνει τίποτε από τον κόσμο, που το περιβάλλει. Τριών μηνών άρχίζει να παρακολουθώ με το μάτι ένα άναμμένο σπύρο ή μιά ηλεκτρική λάμπα. Έξη μηνών προτεχει άκούει λαχ. Τόν κρόστο των κλειδιών, του κουδουνιού χωρίς να τα βλέπη. Στους 9 μήνες βλέπει και πλάνει ένα πομπό, το δάκτυλο, την καρδουνιότρα. Σε ηλικία ένος έτους καταλαβαίνει καλά και ξεχωρίζει ένα μπισκότο από ένα έζωλο με το ίδιο σχήμα, γιατί θα πάρη πάντα το μπισκότο. Σε ηλικία 18 μηνών καταλαβαίνει και ξεχωρίζει τόν πατέρα από τη μητέρα. Σε ηλικία δύο έτών το παιδί ζητάει για τις άνθρωπος που με λόγια ή με χειρονομία.

Η θερμοκρασία του νεογέννητου την πρώτη μέρα και τη δεύτερη είναι περυσιν 10-20, μετά την πρώτη μέρα γίνεται φυσιολογική 37,6. Δεν παρατηρούνται διακυμάνσεις πραινές ή έσπερινές στα βρέφη. Άργότερα η θερμοκρασία γίνεται 36,8 το πρωί και 37,2 το βράδυ, όταν άρχίζει και κοιμάται.

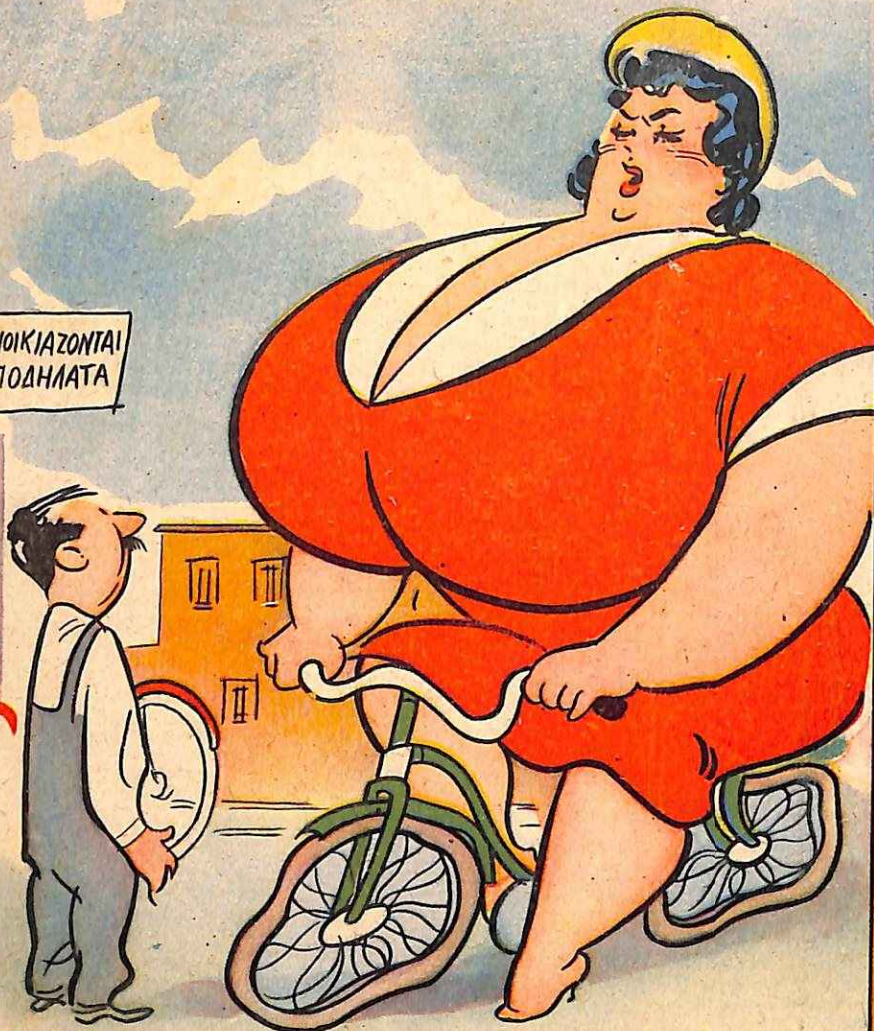
Η θερμοκρασία έπηρεάζεται από τη ζέση ή το κρύο του περιβάλλοντος. Καμμία φορά άναβαίνει λίγο η θερμοκρασία από το γάλα χωρίς να έπηρεάζη τη γενική κατάσταση.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΕΙΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ (Ιατρός Δερμολογός)

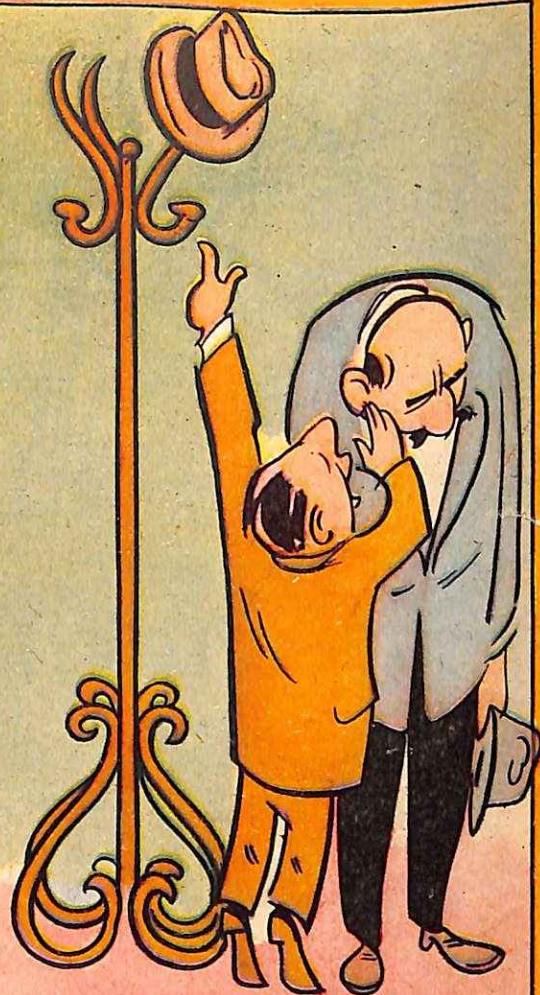

Χαρακτηριστική φάσις από τόν άγώνα ΑΕΚ-Όλυμπιακού.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΠΟΔΗΛΑΤΑ

— Καλέ, τί ποδήλατο είναι αυτό;... Ούτε τὸ κουδούνι του
δὲν χτυπάει!

Χωρὶς λόγια.

— Τί βλέπω, Κοσμά; Φεύγει ἡ... ἡλεκτροπληξία σου!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ὁραῖος εἶναι ὁ σκύλος σου!...
— Δὲν εἶναι σκύλος, σκύλα εἶναι!...
(Τοῦ Β. Χριστοβοῦλου)